CRISTINA CAMPOS

Finalist al Premiului Planeta

Povești cu femei măritate

Traducere de
Ana-Maria Tamaș

connection FICTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Cristina Campos

Povești cu femei măritate

Traducere din limba spaniolă și note
de Ana-Maria Tamaș

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Dan Crăciun

Corectură:

Cristina Spătărelu

Dana Anghelescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea

recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlu original: Historias de mujeres casadas

Autor: Cristina Campos

Copyright © Cristina Campos, 2022

Copyright © Editorial Planeta, S. A., 2022

Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2142-7

ISBN (EPUB): 978-606-40-2219-6

Sunt dezgolită. Întinsă pe pieptul amantului meu. Întinsă pe pieptul bărbatului pe care îl iubesc. Îmi împletesc picioarele cu ale lui, în timp ce el, cu mâinile lui puternice și primitoare, îmi mângâie părul.

Astăzi a fost el cel care a făcut pe îndelete dragoste cu mine. Alteori o fac eu. De cele mai multe ori o facem împreună.

Liniștea dintre noi e densă. Densă și profundă. Amândoi știm că această poveste e pe sfârșite. Această dragoste interzisă pe care am simțit-o unul pentru celălalt tot anul se apropie de final. A fost un an intens. Plin de viață. Plin de sex. De dragoste. De tandrețe. De mângâieri. Mai mult decât orice, un an plin de inconștiență. Trei sute șaizeci și cinci de zile reprezintă ceva. Prea multe zile de iubire pe furiș.

Am putea continua tot așa. Eu înșelându-mi soțul, iar Pablo înșelându-și nevasta. Pablo asta își dorește. El poate iubi două femei în același timp, dar eu nu știu s-o fac. Nu știu cum să iubesc doi bărbați deodată. Poate din pricină că nu am știut cum să separ sexul de dragoste, sexul de sentimente.

— Ce te face să suferi atât de mult, Gabriela? Să nu poți trăi cu mine?

Pablo așteaptă câteva secunde înainte de a continua:

— Ești sigură că vrei să-ți destrami familia pentru mine? Și eu să o distrug pe a mea?

Îl ascult în tăcere, pentru că eu chiar nu știu ce vreau.

— Îți iubești soțul. Eu mă înțeleg bine cu soția.

Știu că nu-mi spune „eu îmi iubesc soția" ca să nu mă rănească. Știu asta. De fiecare dată când îl aud vorbind despre nevastă-sa, mi se frânge o

bucățică din suflet. Cred că Pablo nu-și dă seama de încărcătura dramatică pe care o creează în viața mea fiecare propoziție rostită de el.

— Vrei să-ți mai vezi băiatul doar două săptămâni pe lună? Vrei ca el să petreacă două săptămâni cu tatăl lui și două săptămâni cu mine? Și tu să ai grijă de fetele mele? Chiar vrei?

Nu răspund la această întrebare. Pablo știe cât de mult mă doare totul și mă mângâie pe păr.

— Gabi, în plus, dacă fac ce-mi ceri... voi deveni ceea ce tu ai deja.

Îmi repet în minte fraza asta a lui: „Voi deveni ceea ce tu ai deja".

— Peste un an nu mă vei mai dori și nimic nu va mai fi la fel.

Îl ascult, dar nu mi se pare posibil ca dorința pe care o simt pentru el, pentru Pablo, pentru amantul meu, să se astâmpere vreodată. Pentru că îl doresc atât de mult... Atât de mult... La patruzeci și cinci de ani, nu înțeleg cum poți simți ceva atât de intens. Nu înțeleg forța dorinței mele, pentru că nu-mi amintesc să fi simțit ceva asemănător înainte. Sau poate că am simțit. Poate că am simțit-o cu soțul meu, dar a fost cu mult timp în urmă. Prea mult timp în urmă. Nu-mi mai amintesc dacă suntem căsătoriți de nouăsprezece ani sau de douăzeci, pentru că viața mea este legată de un bărbat la care țin ca partener, ca tată al copilului meu, ca prieten, cel mai bun prieten al meu. Un bărbat la care țin profund, dar pe care nu îl iubesc. Pe care nu-l doresc.

Uneori, în singurătate, mă gândesc la acest sentiment adânc care mi-a revenit și nu găsesc un cuvânt mai bun decât *renaștere*. Poate *reînviere*. Trezire la viață.

În intimitate, uneori, repet în șoaptă aceste șapte litere:

D-O-R-I-N-Ț-Ă.

Pentru că dorința a făcut pulbere viața mea tihnită. Viața mea dulce și calmă alături de soțul meu. Dorința mi-a frânt stabilitatea emoțională. Dorința m-a trădat. De multe ori mă întreb de ce. De ce am făcut-o? Și îmi dau mie însemi un răspuns foarte simplu: setea de aventură. Da. Setea de aventură a pus stăpânire pe mine. Douăzeci de ani de căsnicie. Totul era o tihnită stabilitate.

A început ca un joc distractiv în care îmi ofeream trupul și m-am convins singură că doar trupul mi-l voi oferi. Nu mi-a luat mai mult de o lună până să-mi dăruiesc și sufletul.

— Gabi, chiar vrei să-ți distrugi căsnicia pentru mine? mă întreabă el din nou.

Întotdeauna răspund greu la întrebările lui directe.

— Nu știu. Nu știu ce să-ți spun. Dar nu pot trăi așa. Nu pot. Eu nu sunt așa. Am încercat încă din prima zi în care am pășit în această mansardă. Uneori... — și aștept câteva clipe înainte de a continua — uneori cred că n-ar fi trebuit să intru niciodată.

Știu că vorbele mele îl rănesc pe Pablo. Pentru că, în ciuda faptului că-i sunt amantă, și nu soție, Pablo mă iubește.

Mă uit spre prag, amintindu-mi de prima zi în care l-am trecut. În care am intrat pe ușa biroului său. A mansardei sale. Unde el scrie în fiecare zi. O mansardă plină de cărți aruncate peste tot și discuri de jazz. Unde ne ascundem. Unde ne iubim, în secret. Unde eu îi sunt necredincioasă soțului meu, iar el îi este necredincios soției lui.

Aș fi putut să-l opresc, dar nu am vrut. Eu sunt singura vinovată pentru acest tsunami de sentimente care îmi inundă viața.

— Uită-te la mine, Pablo, îi cer.

Sunt o femeie suplă. Toate femeile din familia mea au fost așa. Sunt. Și am slăbit trei kilograme de când îl cunosc. Pentru multe femei este o pierdere nesemnificativă; pentru corpul meu e prea mult.

— Arăți minunat, îmi răspunde el cu sinceritate.

Pentru că mă vede întotdeauna frumoasă.

Joia, ziua din săptămână pe care o petrecem împreună, mă simt întotdeauna o femeie iubită. Intens iubită. Mă iubește mai mult decât pe soția lui. Mult mai mult decât pe soția lui. Ține mult la nevastă-sa. Ține foarte mult. Cred că e sincer când mi-o spune. S-ar putea să nu fie așa, dar îl cred fiindcă îi înțeleg cuvintele. Eu simt aceeași dragoste pentru soțul meu. Pentru bărbatul alături de care trec prin viață de douăzeci de ani.

— Ești frumoasă, repetă.

Zâmbesc recunoscătoare și îmi întorc privirea spre el. Îl observ: chipul lui îmbătrânit arată trecerea timpului. E un tip interesant și carismatic, în ciuda personalității introvertite. Pablo e timid, la fel de timid ca soțul meu. Îmi plac bărbații timizi. Și tatăl meu era timid. Uneori încerc să mă distanțez de aceste sentimente care îmi întunecă viața, dar îi observ pe amândoi: pe soțul meu și pe amantul meu. Seamănă; soțul meu și amantul meu seamănă. Mai mult psihic decât fizic. Uneori îi simt la fel. Dar pe unul îl doresc, iar pe celălalt nu.

Îmi trec mâna peste chipul lui Pablo. Îi mângâi barba, din ce în ce mai împânzită de fire cărunte, pe care nu-i place să și-o radă și cu care mă joc, întotdeauna, când facem dragoste. Are

cincizeci și cinci de ani și, uneori, în ciuda faptului că sunt cu zece ani mai tânără decât el, mă gândesc, nesigură, că ar putea fi cu o femeie de treizeci de ani. O femeie mai tânără decât mine, cu pielea netedă și sânii fermi. O femeie mai liberă.

Eu sunt o femeie matură, care a acceptat trecerea timpului peste trup. Uneori, e adevărat, cu regret, când îmi văd sânii mici căzuți. Când îmi observ ridurile mărunte din jurul ochilor.

Mă gândesc că Pablo ar putea fi cu o femeie mai tânără, pentru că Pablo, pe lângă faptul că e un tip fermecător, este un scriitor cunoscut. Foarte cunoscut. Și aici intervine erotismul puterii. Călătorește prin toată lumea cu romanele sale, iar presa din țară se bate ca să-i ia un interviu. Prezentările cărților sale nu se mai petrec în librării: în urmă cu câțiva ani, editura sa a decis să-i prezinte cărțile la Círculo de Bellas Artes și la Centre de Cultura Contemporània din Barcelona. Când dă autografe la Târgul de Carte de la Madrid, se montează garduri astfel încât cititorii să nu invadeze bulevardul Retiro. Și da, este adevărat că unele femei de douăzeci de ani și multe femei de treizeci se dau pe lângă el, mai ales în zilele de după lansarea romanelor lui. Bineînțeles că există erotismul puterii. Și erotismul faimei. El o știe. E un tip deștept. Foarte deștept. Dar Pablo este mai interesat de minți decât de corpuri și știu că îmi iubește mintea. Îl completează. Îl stimulează. E generos când mi se adresează și când îi citesc manuscrisele și schimb cuvinte, adjective, adverbe și virgule. Îi tai scene întregi sau îi suprapun personaje. Rescrie după ce mă sărută pe buze și, întotdeauna, îmi mulțumește. Pablo îmi oferă, mereu, siguranța pe care eu — chiar și

îmbrățișată și goală, întinsă pe pieptul lui — nu o simt.

„Vreau să fiu cu tine toată viața, Gabi. Tot timpul care ne rămâne de trăit."

Aceste cuvinte mi le-a spus, încet, în urmă cu câteva luni, în timp ce se scufunda în mine. Eu i-am răspuns că vreau mai mult, că vreau să dorm alături de el în fiecare noapte.

N-a mai zis nimic.

Îmi las privirea să rătăcească prin mansardă.

— Pablo, acasă își dau seama că se întâmplă ceva, îi spun. Nu știu cât mai pot să suport... — îmi cenzurez cuvintele, pentru că îmi este greu să pronunț acel substantiv feminin a cărui sonoritate o resping, și continui — această minciună.

Scormonesc în privirea lui. Aștept un răspuns care știu că nu va veni, pentru că am vorbit deja despre asta. A fost întotdeauna sincer cu mine. Întotdeauna. Și în timp ce aștept răspunsul care nu vine, ochii mi se umezesc.

Știu că lacrimile mele îl dezarmează. Întotdeauna îl dezarmează.

Pentru că Pablo mă iubește. El mă iubește. Și nu suportă să mă vadă suferind.

— Gabi, oprește-te, îmi spune delicat, dar autoritar.

Brusc, mă sărută pe buze.

— Oprește-te, Gabi, oprește-te. Te rog.

Mă îmbrățișează pentru că nu suportă să mă vadă plângând. Nu suportă.

— M-am gândit atât de mult la asta... îi spun cu voce blândă. Nu știu dacă femeile sunt făcute să ducă o viață dublă.

El nu răspunde și eu continui:

— Pari atât de liniștit... Unele zile cu soția ta, altele cu mine. Nu știu ce să zic. Nu știu cum să

fac asta. Să petrec zilele de joi cu tine și restul săptămânii cu soțul meu. Nu pot să fac asta. Am încercat vreme de un an. Nu am această capacitate. Nu o am. Poate că alte femei reușesc, dar eu nu am cunoscut niciuna... Cred că e o chestie masculină.

Mă ridic, rămân așezată pe pat și iau chiloțeii de dantelă neagră de pe podea. Cei pe care îi cumpăr doar pentru el. Mi-i pun. Peste o oră, amândoi trebuie să cinăm cu familiile noastre.

— Până când? îl întreb, întorcând privirea spre el. Până când, Pablo?

Pablo nu răspunde.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

Pablo mă trage spre el. Îmi sărută lacrima în timp ce-și îngroapă încet mâinile în părul meu.

— Oprește-te, Gabi. Oprește-te. Nu vreau să pleci așa.

Acum îmi apasă tâmplele cu palmele. Îmi mângâie pielea feței. Își lasă degetele să alunece spre gura mea și îmi mângâie buzele. Pielea buzelor mele. Le sărută ușor.

— Până când, Pablo? Răspunde-mi, te rog.

Iar Pablo îmi spune ce mi-a mai zis și înainte.

— Până când vrei tu.

Mă sărută din nou, delicat. Îmi caută limba. Mă îndepărtez câțiva centimetri. Mă privește. Își apropie gura de a mea. Mă îndepărtez iar. Dar dorința revine. Pentru că dorința îmi trădează întotdeauna trupul. Mintea. Au trecut mai puțin de douăzeci de minute de când am făcut dragoste. S-a golit în mine, încă îi simt sămânța în pântec. Dar, chiar și așa, dorința poate să mă doboare. Pablo știe asta. Și, încet, se joacă din nou cu limba mea.

— Pablo, oprește-te, șoptesc fără să vreau să o facă.

El se supune. Abia dacă se îndepărtează câțiva centimetri. Ne străpungem cu privirea, iar Pablo îmi simte dorința. Se apropie din nou de mine. De buzele mele. Iar eu închid ochii, lăsându-l să continue. Să facă ce vrea.

Îmi mângâie omoplații fini, umerii, și coboară încet spre piept. Zăbovește acolo. Desenează cu vârful degetelor cercuri între sânii mei, apropiindu-se încet de sfârcuri. Se desfată cu unul. Apoi cu celălalt. Îmi țin ochii închiși, știu că observă cum sfârcurile îmi devin erecte. Știu că observă frumusețea amantei sale. Acestea sunt cuvintele pe care le-a folosit ca să mă descrie într-unul dintre textele lui. Fraze în Times New Roman și în italice pe computerul său. Fraze fără legătură, lipite unele de altele. Cuvinte răzlețe. Idei pe care le modelează și pe care le citim împreună. Ultimele pe care le-a scris mi s-au gravat în minte. Cuvinte despre care spune că le va publica într-o zi: „Îmi place să-mi privesc amanta dezgolită. Să văd cum tresare pentru mine. Cum se zvârcolește. Să observ cum își desface picioarele și îmi cere să mă scufund în ea".

Acum Pablo își apropie gura de sfârcurile mele. Îl linge ușor pe unul, apoi pe celălalt. Se joacă puțin cu ei. Îi ciupește. Trupul meu se arcuiește ușor. Lăsându-i calea deschisă. Îi simt mâinile alunecând de-a lungul contururilor siluetei mele. Peste pântec. Peste buric. Peste coapse. Îmi mângâie picioarele, zona inghinală. Și mă trec fiori pentru că anticipez totul. Mă simt umedă. Simt mierea care se scurge din mine. Pablo știe deja cât de excitată sunt. Vrea să i-o cer și așteaptă până când o fac. Așteaptă ca, printr-o mișcare delicată, să-mi desfac picioarele și să-i las cale liberă. Fac întocmai cum se așteaptă. Îmi

desfac picioarele, iar Pablo își strecoară o mână pe sub chiloții mei, îmi mângâie pubisul, iar degetele lui intră în mine. Intră foarte încet în trupul meu și se mișcă încet înăuntru și afară. Pablo este întotdeauna generos cu sexul. Îi place să vadă cum mă simt. Mereu mai întâi eu și apoi el. Se joacă fără grabă cu mâinile în timp ce mă privește cum mă excit. Degetele lui intră și ies din mine iar și iar. Simt plăcerea revărsându-se, încet, prin tot corpul. Iar el continuă să se joace, așteptând ca eu să-mi desfac picioarele un pic mai mult. Și o fac. Lăsându-l să mângâie acea bucățică a corpului meu unde se concentrează totul. Toată plăcerea. Apasă ușor cu degetul arătător, iar eu gem înfundat. Acum apasă în cercuri un pic mai tare. Chiar și cu ochii închiși, știu că mă privește. Îmi simt inima cum o ia la galop. Se joacă vreme de un minut. Poate două, trei. Când iubești, pierzi noțiunea timpului. Se joacă atent cu suspinele mele smerite. Simt că nu mai e mult până să juisez și, atunci, el mângâie cu putere bucățica universului meu care tânjește să se elibereze.

— Uită-te la mine, Gabi.

Îi cunosc jocul.

— Haide, Pablo. Te rog, îi cer fără să deschid ochii.

— Uită-te la mine, Gabi, îmi ordonă el cu blândețe.

— Te rog, ia-mă acum, îl implor în șoaptă.

— Deschide ochii, Gabriela. Deschide-i!

O spune autoritar, rostindu-mi numele complet, cel pe care îl folosește doar când facem dragoste sau când eu îi cer mai mult. Altfel, îmi spune Gabi, acel diminutiv cu care defilez prin viață și pe care îl folosesc cei care mă iubesc.

Pablo câștigă întotdeauna bătăliile. Pentru că îmi controlează trupul. Sexul. Dorința. Dar nu vreau să abandonez acest limb atât de dulce care mă face să uit de lume. Atunci Pablo, văzând că nu mă supun, își oprește mâna și îmi refuză ceea ce îmi doresc.

Acum nu mai pot decât să mă supun lui. Excitată, la doar câteva clipe de a exploda, deschid ochii și privirea lui mă stăpunge. Mâinile lui îmi părăsesc sexul și se adâncesc în părul meu. Îmi mângâie tâmplele. Știe că în acel moment, la câtă plăcere simt, mi-ar putea cere orice, orice și-ar dori, iar eu aș face-o. Pentru că de mult m-am dăruit lui.

Mă sărută și se joacă iar cu limba mea, inundându-mi corpul cu senzații, așteptând ca mintea să mă poarte, ușor-ușor, în locul acela pe care îl doresc. Dar el știe că nu pot să o fac singură, am nevoie ca el să mă mângâie un pic mai mult. Doar un pic mai mult. Și mă scufund în paradis, confundând plăcerea cu dorința. Vreau să juisez acum, dar Pablo continuă să se joace, să mă facă să aștept. Îmi linge sfârcurile, le ciupește, iar eu oftez în dulce așteptare.

— Fă-mă să juisez acum. Te rog, îl implor.

Nerăbdătoare, îmi întorc corpul spre el până când mă întind pe o parte și îmi împletesc picioarele cu ale lui. Țesătura chiloților mei îi atinge pielea, iar eu îmi las mâna să alunece spre sexul lui, pentru că și eu îi cunosc corpul. Cunosc corpul amantului meu. Corpul lui Pablo. Îl cunosc foarte bine. Îi simt erecția și o mângâi. Mă lasă să o fac câteva clipe, dar apoi, cu blândețe, îmi ia mâna și mi-o îndepărtează.

— Doar tu, Gabi. Dar așteaptă. Nu te grăbi, îmi spune în șoaptă.

Oftez pentru că nu mai pot suporta. El știe asta și mâna lui coboară din nou, încet, pe trupul meu. Trece peste sâni, peste pântec, peste pubis. Pe sub chiloți și din nou mâinile lui ajung la sexul meu. Suspin, iar el mă penetrează cu degetele în timp ce apasă acolo unde se concentrează toată plăcerea. Nu mă pot abține să nu scot un geamăt profund. Suspin din nou. Sunt atât de aproape, iar Pablo știe asta. Își apasă degetele înăuntru. Gem. Și, cu o secundă înainte să explodez, se oprește.

— Pablo, îl implor, deschizând ochii.

Dar el nu continuă. Îmi mângâie sexul peste chiloți.

— Pablo, te rog, îl implor, pentru că trupul meu nu mai suportă, cred că nu mai suportă.

— Ești atât de frumoasă, Gabi...

Îmi dă părul laoparte ca să-mi descopere tot chipul.

— Atât de frumoasă... Nu vreau să te pierd.

Cuvintele lui mă emoționează, fiindcă știu că sunt sincere. Îl ascult, iubindu-l mai mult decât crede el. Trupul meu imploră să se elibereze. Plăcerea mă copleșește, la fel ca tristețea și dorința. Și mă gândesc, dar nu-i spun, ci îi vorbesc cu mintea mea: „Nu pot astăzi, Pablo. Nu pot să mă joc. Ia-mă acum. Mângâie-mă, te rog, și fă-mă să juisez". Pentru că sunt o femeie cu sufletul frânt. Pentru că, împotriva voinței mele, trebuie să nu mă mai văd cu el. Trebuie să pun capăt acestei vieți duble pe care nu știu să o stăpânesc.

— Continuă, îl implor, apropiindu-mă de gura lui.

Mă sărută în timp ce își strecoară mâna înapoi sub chiloții mei și îmi mângâie doar părul pubian. Iar eu, cu ochii închiși, îmi pun mâna

peste a lui și îl însoțesc din nou până în străfundurile mele. Își mișcă încet mâna înăuntru și în afară, dozându-mi plăcerea.

— Te vei întoarce? întreabă el cu blândețe.

Și, pe neașteptate, dar nu din pricina dulcii torturi pe care o presupune negarea plăcerii, nu, nu de asta, ci din teama că nu mă voi mai întoarce vreodată, teama de a nu-l mai vedea niciodată, pentru că nu știu cum să fiu o femeie infidelă, din cauza acestei decizii care se împotrivește voinței mele, pe care Pablo nu o înțelege, doar din cauza asta și pe neașteptate, izbucnesc în lacrimi.

Deschid ochii rușinată, simțindu-mă ca un copil, și îl văd pe Pablo, nedumerit de lacrimile mele. Și îl îmbrățișez. Îl îmbrățișez cu putere, pentru că nu vreau să-i spun că nu mă voi întoarce. Tremur și mă cutremur între plăcerea neîmplinită și sfâșierea din sufletul meu.

— Gabi, iartă-mă. Nu plânge, te rog. Nu am vrut asta... Sunt aici, spune cu voce blândă, speriată și sinceră.

Mâna îi alunecă spre bucățica sexului meu care-l așteaptă și unde este concentrată plăcerea. Îi aparține. Își apasă degetele în cercuri strânse. Și în câteva secunde, în sfârșit, îmbrățișată de acest bărbat pe care îl doresc atât de mult și cu lacrimi în ochi, corpul meu se eliberează. Se eliberează, explodând în acele zece secunde de plăcere eternă, în timp ce Pablo îmi înconjoară talia cu brațul și cu puterea de convingere a cuvintelor sale, îmi spune la ureche:

— Te iubesc.

*

Trag aer în piept în fața ușii apartamentului meu. Mi-am cercetat ochii în oglinda liftului și

aproape că nici nu se observă că am plâns. Mă simt vulnerabilă, frântă, epuizată. Introduc cheia în broască. O răsucesc. Intru.

Îl aud pe fiul meu jucându-se în cadă, imitând zgomotul motoarelor de barcă, lovind apa cu barca lui cu motor Playmobil. Îmi scot paltonul. Îl agăț în cuierul de la intrare. Oftez. Înaintez pe coridor.

Mi-aș dori să nu fi fost aici în clipa asta, pentru că întreaga mea viață mă copleșește: soțul meu mă copleșește, fiul meu mă copleșește. Sau da. Da, mi-ar plăcea să mă aflu în apartamentul meu, dar singură. Și să mă bag goală în pat, sub plapumă, să-mi trag genunchii la piept și să-i înconjor cu brațele. Să mă ghemuiesc în mine. Singură.

Băiatul meu îmi simte pașii.

— Mami? îl aud spunând, fericit, de cealaltă parte a ușii de la baie. A venit mama!

Mă sprijin de ușă. O deschid.

Germán, soțul meu, stă așezat pe marginea căzii, cu mânecile cămășii suflecate, în pantalonii lui de director, jucându-se cu el.

— Mami!

Mă privește mereu fericit. Ce este această dragoste imensă pe care copiii o simt pentru mamele lor? Mă emoționează atât de mult... Lipsesc doar cinci ore și, când mă întorc, acest copilaș enorm care a ieșit din pântecul meu acum trei ani îmi zâmbește și mă privește cu o imensă bucurie, de parcă nu m-ar fi văzut de luni întregi.

— Faci baie cu mine?

E ceva ce facem adesea: noi ne băgăm în cadă, iar soțul meu stă pe margine și, în timp ce eu săpunesc părul fiului nostru, bărbatul meu mă

spală delicat cu buretele pe spate. Dar e ceva vreme de când nu o mai facem.

— Azi nu, dragul meu.

Copilul meu se uită la mine cu ochi rugători.

— Haide, mamă. Te rog.

Iar eu nu știu cum să spun nu, pentru că îi sunt datoare. Chiar și cu el am fost distantă.

— În fine, bine. Mă dezbrac și vin.

Mă uit la cei doi bărbați din viața mea care îmi cer mereu companie. Cu tăcerea lui, Germán îmi cere și el să mă dezbrac și să intru în cadă.

— Ești bine? mă întreabă.

Mustesc de tristețe. De luni bune mustesc de tristețe. Douăzeci de ani de căsnicie, de viață împreună, cum să nu-și dea seama? Știe că nu mă simt bine de multă vreme, chiar dacă eu îi spun contrariul. Știe că ceva nu e în regulă cu mine. Ursuză, rece, distantă: acestea sunt cele trei adjective pe care le folosește ca să mă descrie în rarele ocazii în care vorbim. „Mă simt singur, Gabi", mi-a spus în urmă cu câteva luni.

Reacționez la întrebarea lui cu răspunsul meu obișnuit:

— Da, Germán, sunt bine. Doar puțin obosită, asta e tot.

— Hai, vino, îmi spune tandru.

Și mă doare când își manifestă tandrețea, pentru că nu o merit, iar sentimentul de vinovăție care mă invadează de luni întregi mă dezarmează acum. Uneori aș prefera ca soțul meu să țipe la mine, să țipe foarte tare la mine. Germán nu ridică niciodată vocea.

Și Germán nu mai pune întrebări. Nu cred că vrea să știe mai mult.

Neliniștită, forțând normalitatea pe care nu o simt, înaintez pe coridor spre dormitorul nostru. Intru. Mă privesc în oglinda atârnată pe perete

deasupra unui mic birou. Lumina din lift e înșelătoare: am ochii puțin umflați. Încerc să nu mă gândesc la Pablo. Dar nu mă pot abține.

— Mami!

— Vin imediat, dragul meu.

Mă descalț. „Ieși din capul meu, Pablo. Ieși. Te rog, dispari din viața mea." Mi-l imaginez luând cina cu soția și fiicele lui, calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și mă doare. „Ieși din mintea mea. Ieși odată."

Îmi deschei cămașa. O dau jos. Sutienul. Blugii. Chiloții de dantelă neagră pe care mi-i pun doar pentru el.

— Mami!

Închid ochii. Suspin. Îmi masez pieptul, încercând să mă calmez, deși știu că nu voi reuși. Iau un prosop din dulap și mă înfășor în el. Ies pe hol. Intru în baie.

Fiul meu îmi zâmbește. Dau jos prosopul și rămân dezgolită în fața lor. Germán îmi privește trupul gol în tăcere. Nu mă simt bine când se uită la mine. Am senzația că știe că un alt bărbat îl mângâie.

— Haide, mamă, intră.

Și mă îndrept spre cadă. Intru și rămân în picioare. Simt apa caldă în jurul pulpelor și, în loc să mă liniștească, mă tulbură. Un gând întunecat îmi trece prin minte și se materializează când simt sperma lui Pablo încă în pântecul meu. Și îl văd pe fiul meu cum își ridică privirea și îmi zâmbește rugându-mă să stau lângă el.

Vreau să fug. Am mintea atât de încețoșată încât nu mă gândisem la asta: întotdeauna fac un duș în mansarda lui Pablo după ce facem dragoste. Întotdeauna. Azi nu am avut timp.

Fiul meu întinde mânuța spre mâna mea.

Simt sperma lui Pablo curgându-mi din sex.

Vreau să ies. Să fug. Mă uit spre ușă.

Mă simt slăbită, mă clatin pe picioare. Îmi încordez sexul. Poate că doar aburul apei mă face să mă simt atât de slăbită. Nu vreau să stau lângă el.

— Haide, mamă, spune el, trăgându-mă ușor.

Mă simt murdară, foarte murdară, și mă așez în apă lângă fiul meu, în timp ce soțul meu mă mângâie, tandru, pe spate.

1

Soți și soții

Cu un an înainte ca Gabriela să se prăbușească în brațele amantului ei, o găsim senină, fericită, întinsă pe pat, privindu-și soțul cum doarme.

Sunt împreună de douăzeci de ani, douăzeci de ani de iubire sau mai degrabă de afecțiune. Douăzeci de ani în care s-au acceptat unul pe celălalt. Douăzeci de ani în care au acumulat mici discuții cotidiene care au fost, în mai multe rânduri, pe punctul de a-i despărți, dar iată-i laolaltă, luptând pentru dragostea lor, pentru familia lor.

Germán este inginer, un inginer mizantrop și taciturn. Acestea sunt cele două adjective pe care Gabriela le-a folosit ca să-l descrie la un prânz cu cele două prietene dragi sufletului ei — Silvia și Cósima — în timp ce își împărtășeau printre râsete intimități despre soții lor. *Mizantrop*, nu *misogin*, precizare lexicală esențială pentru înțelegerea acestei povești. Și dacă e să continuăm cu adjectivele folosite de Gabriela pentru a-și descrie soțul, al doilea, *taciturn*, l-a folosit cu referire la prima semnificație dată de Diccionario de la Real Academia Española: „Posac, tăcut, ursuz, căruia nu-i place să vorbească".

Faptul că e inginer contează, de asemenea, căci, dacă nu ar fi fost profesia lui Germán, viețile lor nu s-ar fi intersectat. Pe vremea aceea, la sfârșitul anilor '90, Gabriela era o jurnalistă în vârstă de douăzeci și ceva de ani, proaspăt licențiată; Germán, un tânăr inginer pe care trebuia să-l intervieveze fiindcă se număra

printre cei cinci spanioli câștigători ai bursei Fulbright, o bursă sponsorizată de Biroul pentru Educație al Departamentului de Stat al SUA în cooperare cu Ministerul Culturii spaniol, la care se poate aspira doar cu o medie minimă de nouă pe foaia matricolă, doi ani de experiență profesională și un nivel înalt de cunoștințe de limba engleză, scris și vorbit. Această bursă reprezenta o finanțare generoasă și avea să-i permită lui Germán să urmeze un master în inginerie navală și oceanografie la prestigiosul colegiu universitar din Boston. Gabriela i-a luat un interviu pentru ziarul local al cartierului Raval, unde își făcea stagiatura, iar în acea zi, în urmă cu aproape douăzeci de ani, a început povestea lor de dragoste. Povestea de dragoste dintre Gabriela și Germán. Povestea căsniciei lor.

*

E sâmbătă dimineața. Fiul lor doarme acasă la mama Gabrielei, se vor duce să-l ia după-amiaza târziu, așa că sunt doar ei doi. Nu se întâmplă des. Ea știe că, atunci când Germán se va trezi, va dori să facă dragoste. Mizantrop, nu misogin.

Gabriela e impresionată de faptul că, în ciuda celor douăzeci de ani care au trecut, el continuă să o găsească frumoasă, că încă o dorește la fel de mult ca în prima zi, ba chiar mai mult. Uneori se întreabă cum de este posibil ca el să nu-și fi pierdut interesul pentru ea.

„La ce te uiți?", l-a întrebat Gabriela nu demult, surprinzându-l cum o privea în tăcere, când ea ieșea de la duș.

„La soția mea."

Pe Gabriela o impresionează noblețea soțului ei. Pentru că ea este cea care îl respinge în nenumărate rânduri, mereu cu scuza că îi aude copilul sau că a avut o zi dificilă la serviciu. Mai

sunt și durerile menstruale, care durează o săptămână. În privința asta nu minte niciodată, pentru că le are. Sâmbăta aceasta copilul nu e, nici ciclul nu i-a venit, nu există nicio scuză.

Gabriela se ridică în liniște, ca să nu-l trezească și iese de sub plapumă fără alte haine în afară de una dintre cămășile de noapte subțiri, cu bretele, lungi până la glezne, cu care doarme tot anul. Îi place să simtă frigul când se vâră în pat și-l îmbrățișează pe bărbatul generos care o însoțește în viață.

Ia de pe un fotoliu un pulover vechi de cașmir al lui Germán, cu o arsură pe mânecă, de la țigările Camel pe care le fumează de douăzeci și cinci de ani. Germán le arde pe toate. Gabriela este cea care îi cumpără puloverele; dacă ar fi fost după el, ar fi trecut prin viață plin de arsuri de țigară, fără ca acest lucru să-l schimbe în vreun fel. Și așa e. El este inginer naval în departamentul maritim și în guvernul provinciei Barcelona. Profesor adjunct la Facultatea de Inginerie Navală și asociat al companiei americane ASCE Naval Engineering. Să poarte un pulover de cașmir cu arsuri de țigară nu l-ar schimba cu nimic, așa că Gabriela colecționează puloverele astea găurite, talia XXL, pe care le poartă peste cămășile ei de noapte lungi din bumbac.

Se uită la ceasul digital înainte de a ieși din dormitor. E 7:05. Calculează că are o oră la dispoziție pentru ea. Poate două.

S-au culcat târziu aseară. Gabriela rezervase o masă la restaurantul Ca La Mariona, unul dintre puținele res-taurante din centrul Barcelonei ce au păstrat bucătăria tradițională catalană. Se servește *trinxat*[1] de la Cerdanya și *escudella amb carn d'olla*[2]; bucătăria japoneză sau fuziunile

thailandezo-vietnameze, care tot apar prin oraș, nu sunt pe gustul lor.

Se pregăteau să iasă. Gabriela era la duș, iar Germán, știind cât de puțin amatoare de ieșiri nocturne este ea, a scos asul din mânecă:

— La televizor se difuzează *Povești întretăiate*.

— Serios? a răspuns cu nostalgie Gabriela. Parcă ieri l-am văzut.

Acest film american regizat de Robert Altman, o adaptare cinematografică a câtorva dintre povestirile lui Altman Raymond Carver, a avut o semnificație specială în viața lor. Foarte specială.

În timp ce lăsa apa de la duș să-i curgă peste trup, Gabriela și-a amintit de noaptea în care l-au văzut împreună, în august 1998, la Somerville Theatre din Boston, Massachusetts. Noaptea aceea, din urmă cu douăzeci de ani, le-a schimbat cursul vieții.

*

Mergeau pe strada Elm în direcția bulevardului Somerville, înapoi spre campusul universitar unde se cazaseră. Erau împreună de patru săptămâni în acel oraș liniștit de pe coasta de est a Americii, unde Germán avea să petreacă doi ani intensi, cu o viză de student, cufundat în masterul în inginerie, iar Gabriela mai avea trei zile la dispoziție până să ia zborul de întoarcere spre Barcelona. Revenea în Spania fără niciun plan concret. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, abia intrase în vârtejul căutării unui loc de muncă în calitate de jurnalistă. Scrisul era punctul ei forte, în timp ce vorbitul în public o îngrozea, așa că exclusese radioul și televiziunea și își trimisese CV-ul la toată presa scrisă. Începuse cu ziarele naționale din Madrid și Barcelona și, neprimind niciun răspuns,

continuase cu cele patruzeci și opt de provincii spaniole; ajunsese să-și trimită CV-ul la redacțiile mici ale ziarelor din orășelele catalane, ba chiar la ziarul local din iubita Formentera. De la redacțiile mici primise scrisori amabile prin care i se răspundea că nu existau posturi vacante în acel moment, dar că vor păstra datele ei; de la cele mari nu primise niciun răspuns. Nici nu avea să-l primească.

În cei cinci ani de studii lucrase în campanii de Crăciun la magazinul Zara de pe bulevardul Gràcia și se înțelesese foarte bine cu Zaira, șefa. Dacă nu primea niciun răspuns de la vreun ziar, putea oricând să se întoarcă acolo.

Cu dubla ei licență în Litere și Jurnalism, Gabrielei nu-i surâdea în niciun fel ideea să sfârșească împachetând pulovere și servind clienții pentru a-și câștiga existența, dar nici nu se fandosea dacă asta era tot ceea ce putea face atunci.

La ieșirea din cinematograf, Germán i-a înconjurat umerii cu brațul, pășind în tăcere, gânditor, în timp ce ea lăuda versiunea cinematografică a povestirilor lui Carver. Ea insistase să meargă să o vadă. De fapt, toată luna aceea o organizase Gabriela: călătoria cu mașina spre Vermont, sfârșitul de săptămână la Cape Cod, croaziera pe Mystic River. Și momentul de socializare. Socializarea cu colegii de masterat și cu sutele de studenți de la facultatea din Boston.

Germán în Boston nu era *Germán*, era cunoscut ca *Prietenul Gabrielei*. Gabriela se simțea prost, pe Germán îl durea în cot.

— Tu nu vorbești, Germán. De unde să știe ei cum te cheamă?

— N-am nevoie să vorbesc, Gabi. În plus, cei doi care îmi știu numele îmi zic *Yirmen*.

Și amândoi au râs de cât de nepricepuți la limbi străine sunt americanii.

— Nu știu, Germán, de obicei oamenii vorbesc. Iubitule, eu... Eu mă întorc în Spania peste câteva zile, și tu o să stai tot anul aici să înveți cu ei. O să rămâi toată ziua în dormitorul tău să faci calcule matematice și să zdrăngănești la chitara electrică?

Trebuie precizat că Germán avea două iubite pe care le-a păstrat toată viața. Prima, Gabriela; a doua, o chitară electrică Fender Bullet Mustang.

— Și de ce nu? De asta am venit aici — îi răspunsese el liniștit cu o săptămână în urmă, repetând un arpegiu pe corzile chitarei —, dar chestia cu zdrăngănitul la chitară e în plus.

— Poate o să găsim pe cineva printre cei șase sute de mii de bostonieni care să-ți placă.

— Dar mie nu-mi displac, Gabi, nu încurca lucrurile. Dar acum... nu știu... spusese fără să se uite la ea și jucându-se cu degetele pe Fender. Îi văd cum poartă șepcile Red Sox invers pe cap, cum devorează coaste de porc și beau bere până nu mai pot și... cum să zic, nu prea am multe în comun cu ăștia, oricât de ingineri ar fi ei.

Lăsase să treacă o secundă înainte de a adăuga:

— Dar deloc, deloc n-aș zice că nu-mi plac.

Era adevărat, nu prea avea legătură cu acei tipi. Și nici ea nu avea prea mult de-a face cu femeile care îi însoțeau, dar Gabriela era un cameleon care se simțea bine oriunde. Gabriela încă nu știa, dar avea să se transforme în legătura dintre soțul ei și lumea reală pentru tot restul vieții. Atât timp cât nu existau evenimente legate de mediul lor de lucru, deoarece la serviciu Germán era un alt om.

La finalul celor doi ani de master, s-a dus să-l asculte la susținerea tezei, care compara

platformele petroliere din Marea Nordului cu cele din Golful Mexic. Gabriela era atât de emoționată pentru el, încât abia dacă ațipise în noaptea precedentă, în timp ce Germán, după ce făcuse dragoste cu ea, adormise de parcă a doua zi nu ar fi fost nimic în joc. Germán era așa: Gabriela își amintea de noaptea dinaintea examenului de admitere la facultate ca fiind cea mai lungă din viața ei; Germán o șterse din memorie. Germán luase 9,7; Gabriela, 5.

Susținerea tezei a fost evaluată de către decanul universității din Boston și o comisie formată din cinci ingineri navali sexagenari. În public — pe care Gabriela l-a estimat la aproximativ două sute de persoane, ceea ce însemna capacitatea maximă a sălii ovale a facultății — au fost prezenți toți colegii săi de master și recrutori de la marile companii de inginerie navală americane, care veniseră să vâneze creiere pentru companiile lor. WSP, din New York, Arup, din Seattle, și cea din urmă, ASCE Naval Engineering, la care, ani mai târziu, Germán avea să devină unul dintre asociații majoritari.

Gabriela s-a așezat în spatele sălii cu bănci aranjate în formă de amfiteatru și scaune din lemn de stejar. I se accelerase pulsul, de parcă ea și nu el urma să vorbească în public. Când Germán s-a ridicat ca să-și înceapă disertația, Gabriela a trebuit să facă un efort să nu-și acopere ochii. Timp de patruzeci și cinci de minute, Germán și-a susținut teza cu o seninătate totală și într-o engleză impecabilă. În plus, în timp ce o prezenta, i-a făcut pe toți să râdă: pe decan, comisia, pe recrutori și pe studenții care-l ascultau. I-a cucerit pe toți cei prezenți și a ieșit de acolo cu o diplomă de

onoare și patru oferte de muncă. ASCE Naval Engineering s-a dovedit cea mai generoasă. Cel mai timid tip pe care Gabriela îl întâlnise în viața ei și pe care îl iubea la vremea respectivă — iar, după susținerea tezei, de o sută de ori mai mult decât în ziua precedentă — se transforma, când venea vorba de mediul profesional și câtă vreme era adâncit în numerele sale, într-un comunicator elocvent și sigur pe sine.

Aceste două extreme ale caracterului său au nedumerit-o toată viața.

Dar susținerea tezei era încă departe de acea după-amiază în care se plimbau îmbrățișați pe bulevardul Somerville.

Au ajuns la podul Charlestown, care traversa râul până la universitate, și au mers pe platformă în timp ce Gabriela lăuda, cu entuziasm, adaptarea poveștilor lui Carver.

Germán se bucura întotdeauna de compania acestei femei pasionale, extravertite și atât de diferită de el, de care, la cei treizeci de ani ai săi, se simțea profund îndrăgostit. Le mai rămâneau trei zile de petrecut împreună și simțea deja golul absenței ei. Abisul zilelor fără ea. Trecuse doar un an de când se cunoșteau, dar o iubea cum nu mai iubise niciodată o altă femeie.

Avusese o relație anterioară cu o fată pe nume Gina, una dintre puținele studente din facultate. Inteligentă. Mai inteligentă decât el. Mai rapidă la calculul mintal. Fuseseră împreună din al doilea an de studii până când Germán o cunoscuse pe Gabriela la acel interviu după ce câștigase bursa Fulbright și o părăsise pe Gina. Din cauza ei se despărțise de fosta iubită, asta era clar, dar — așa cum i-a mărturisit lui Gabi într-o zi — mai devreme sau mai târziu ar fi părăsit-o oricum pentru că „avea gleznele groase".

Gabriela râsese când îl auzise ce spunea.

„Dar ăsta nu-i un motiv să părăsești o femeie, Germán."

„Pentru mine este. Nu știu ce să zic. Nu-mi plac gleznele groase."

Gabriela râsese iar... și se gândise: „Bărbații..."

Mergeau în continuare pe pod. Germán se uita fix la Gabriela, care privea acum absentă silueta orașului Boston.

— La ce te uiți atâta? l-a întrebat Gabriela întorcându-se spre el.

Germán a așteptat câteva secunde și cu ochi de bărbat îndrăgostit a răspuns:

— Mă uit la tine.

Gabriela a zâmbit un pic timid, pentru că acel bărbat introvertit, atât de diferit de bărbații care trecuseră prin viața ei, i se păruse sincer. Alături de el se simțea o femeie iubită. Nu o făcuse niciodată să se îndoiască de el și nici nu o va face vreodată în toți anii de căsnicie care îi așteptau.

Ea trăise trei povești de dragoste înainte de a-l cunoaște pe Germán. Era o femeie făcută pentru relații de durată. O primă iubire de liceu; o a doua de care prefera să nu-și amintească pentru că îi frânsese inima; apoi o siropoasă poveste de iubire în facultate, cu un ochelarist foarte simpatic care cântărea o sută de kilograme, poveste care se sfârșise pentru că el plecase la Madrid să studieze scenaristica la ECAM. Iar dragostea se risipise. Niciuna dintre aceste trei povești nu fusese atât de autentică precum cea pe care începea să o trăiască alături de Germán.

Germán s-a oprit, a tras-o pe Gabriela spre el și a sărutat-o ca și cum ar fi făcut-o pentru ultima dată.

— Ești bine? l-a întrebat ea mângâindu-i obrajii, când s-au depărtat unul de celălalt.

El nu a răspuns.

— Ce-i cu tine, Germán?

Întrebarea pe care el voia să i-o pună prietenei lui purta o încărcătură emoțională prea mare pentru un om de știință care are totul planificat în viață. Pentru că dragostea față de Gabriela nu intra în planurile sale. Urma să petreacă doi ani în Boston pe cont propriu. Fără femeia aceea care se intersectase pe neașteptate cu destinul lui.

— Nu vreau să pleci, a spus el neliniștit, îndreptându-și privirea spre râu. Nu vreau să te întorci la Barcelona.

Gabriela a zâmbit cu tandrețe.

— Nici eu nu vreau să plec, dar îmi expiră viza și n-aș vrea să vină poliția să mă caute.

L-a sărutat pe buze.

— *Los mossos*[3] îmi inspiră siguranță și încredere, dar polițiștilor americani nu le-am prins șpilul. Mă uit la ei și... nu știu de ce, mă sperie, mă sperie cu adevărat.

— Vrei să te căsătorești cu mine? a rostit Germán fără ezitare și fără să o lase să-și termine propoziția.

Gabriela a pălit. Nu a răspuns. Își simțea pulsul accelerat.

Să se căsătorească era ultimul lucru la care se gândea la douăzeci și cinci de ani. Ultimul lucru la care se putea gândi, dar un an împreună fusese suficient ca să știe că Germán nu glumea. Întrebarea era cât se poate de serioasă.

Gabriela voia să spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Nici măcar unul. Nu se gândise la asta, chiar dacă să petreacă doi ani despărțiți de Atlantic însemna un timp prea lung pentru un cuplu atât de tânăr. Se vor revedea de Crăciun. În vară. Iar ea ar putea să-l viziteze dacă ar găsi o

slujbă care să o ajute să-și plătească zborul extrem de scump spre America.

Să te căsătorești la douăzeci și cinci de ani?

Era prea tânără ca să se lege pe veci printr-o căsătorie.

Germán aștepta un răspuns cu ochii ațintiți asupra ei. Un răspuns care nu mai venea. Se gândea la asta de câteva zile, mai exact de două săptămâni. Și, după ce se informase, trăsese concluzia că nu exista o altă cale legală pentru ședereа Gabrielei în Statele Unite în afară de căsătorie și includerea ei în viza lui de studii.

Germán aștepta neliniștit, cu ochii ațintiți asupra ei, până când, după alte câteva secunde de tăcere, Gabriela a zâmbit și, încet și nesigură pe ea, a spus da.

Iar două săptămâni mai târziu și-au jurat unul altuia iubire eternă pe Constituția Statelor Unite în Park Square Building Office din Boston.

Dar de la acea cununie improvizată și minunată și de la acea plimbare pe podul din Boston au trecut aproape douăzeci de ani. Gabriela și-a adus aminte de momentul acela stând sub dușul din apartamentul ei din Barcelona. Și l-a amintit cu nostalgie, de parcă ar fi fost ieri... Și, într-adevăr, i-a spus soțului ei să anuleze rezervarea la restaurant. Jumătate de oră mai târziu stăteau așezați în fața televizorului urmărind adaptarea cinematografică a poveștilor lui Raymond Carver.

Gabriela reușește să iasă din dormitorul conjugal fără să facă zgomot. Germán continuă să doarmă liniștit. Doarme întotdeauna mai mult decât ea. Închide ușa cu delicatețe și se îndreaptă pe coridor, spre bucătărie.

Se place pe sine la ora aceasta, în singurătatea zorilor. Pentru prima dată simte iarna în casă,

chiar dacă soarele inundă salonul. E 4 sau 5 noiembrie? Abia așteaptă să pornească centrala. Să lase în urmă vara care i-a însoțit în acest 2018.

Urmând ritualul din fiecare dimineață, aprinde o lămpiță de pe blatul din bucătărie, umple cu apă fierbătorul, aruncă în cană niște ceai alb și toarnă apa deasupra. la cana și își lasă mâinile să se încălzească în timp ce privește pe fereastra mare a bucătăriei bucățica din Barcelona ce-i aparține. O priveliște unică, splendidă, cu silueta orașului și a Mediteranei în depărtare. O priveliște care este doar a ei. A Gabrielei și a celor doi bărbați din viața sa: soțul și fiul ei.

La patruzeci și patru de ani, se simte norocoasă că poate să se afle acolo. Ceaiul dulce și unic care îi încălzește mâinile și pe care îl duce la buze în fiecare dimineață, privind marea, o face profund fericită. E o femeie simplă când vine vorba de micile plăceri.

Iese din bucătărie și se duce în sufragerie.

O altă mică plăcere a fiecărei dimineți este să-și simtă picioarele reci pe covorul rotund, din lână albastru-cobalt, cu un diametru de patru metri, care acoperă întregul spațiu al salonului. Pe covor, o canapea ovală din pânză de in de culoarea lavandei, așezată în așa fel încât soarele să cadă pe ea. Și perdelele din catifea verde, lungi până la podea. Îi place contrastul dintre albul pereților, albastrul-lavandă, albastrul-cobalt și verdele-intens. Singură, cu cana de ceai în mâini, se așază acolo în fiecare dimineață, cu picioarele strânse sub ea pe canapea. Îi place să-și admire casa, acest cămin plin de farmec pe care l-a construit în timp, cu dragoste. Casa ei pentru toată viața.

Au trecut zece ani de când Gabriela și Germán au achiziționat apartamentul. Este un penthouse de o sută douăzeci de metri pătrați, pe bulevardul Born, în cartierul Ribera. La douăzeci și cinci de minute de mers pe jos de mare. De îndată ce au primit cheile, au început să dărâme pereții despărțitori, au îndepărtat tavanul fals și au descoperit prin tot apartamentul niște splendide grinzi frumos pictate cu motive florale roz. Au fost de acord să îndepărteze grinzile din salon și să le păstreze pe cele pictate din dormitoare. Să privești lumina soarelui cum se răsfrânge pe bolțile ce separă grinzile e ceva splendid. În plus, grinzile își schimbă nuanța: uneori sunt de culoarea mierii; alteori, a mahonului.

Gabriela simte frigul. Caloriferele încălzesc greu casa, așa că se acoperă cu o pătură albă, imensă, amestec de lână și cașmir, care zace întotdeauna neîmpăturită pe canapea. „Gabi, nu înțeleg de ce e atât de greu să o strângi înainte de a te duce la culcare. Chiar nu pricep", îi spune zilnic soțul ei.

În casa aceasta, totul este cu susul în jos: Gabriela reprezintă haosul, dezordinea, indisciplina. Germán, ordinea, coerența și disciplina.

Gabriela își soarbe ceaiul și aruncă o privire spre raftul din salon, plin de cărțile lui, de ilustrații înrămate, plin de fotografiile lor. În cele din urmă se oprește în fața pozei de la nuntă. În prim-plan, Germán o sărută pe Gabriela pe obraz. În spatele lor apare estompat verdele din Grădina Publică din Boston. Ea zâmbește, tânără. Foarte tânără. Îndrăgostită. Foarte îndrăgostită. Cu cât timp în urmă a fost făcută această fotografie? Nu-și amintește dacă sunt optsprezece, nouăsprezece sau douăzeci de ani.

Evocă un moment din viața ei care, dintr-un motiv pe care nu reușește să-l înțeleagă, îi provoacă tristețe.

De câteva zile vrea să o scoată din ramă și să o lipească în albumul de fotografii care se află pe raftul cu cărți. La ce-i trebuie să o vadă în fiecare zi pe femeia aceasta tânără, brunetă, cu pielea albă și cu părul lăsat pe umeri? Femeia aceasta avea toată viața înainte, avea o mie de posibilități și s-a agățat de una. Se simte atât de departe de ea, fizic și psihic... Ea însăși se simte ciudat față de propriile gânduri. Pentru că Gabriela este o femeie fericită, cu o viață minunată. O viață liniștită, o viață sigură și tihnită.

Își termină ceaiul, ridică MacBookul, îl pune în poală, îl deschide și își lasă vârful degetului să alunece pe *trackpad* căutând Safari. O redirecționează către site-ul *La Femme*, revista pentru femei cu cel mai mare tiraj din țară, unde colaborează ca ziaristă de peste douăzeci de ani și unde din 2014 semnează o rubrică săptămânală.

În fiecare săptămână, indiferent că-i vine sau nu inspirația, are o pagină întreagă rezervată. În fiecare săptămână își scotocește prin imaginație ca să scrie trei mii cinci sute de semne. Uneori imaginația se dovedește debordantă. Alteori, haotică, dezordonată. Uneori, viguroasă. Alteori, pustie.

O surprinde succesul de care se bucură rubrica ei. Poate că, în parte, se datorează titlului: „Povești cu femei măritate". Cine nu vrea să-și vâre nasul în această lume secretă a femeilor căsătorite?

Titlul rubricii nu-i aparține Gabrielei, ea ar fi preferat ceva mai poetic. A propus titluri de poezii frumoase scrise de Sylvia Plath, de Emily

Dickinson, de Gabriela Mistral... Preferata ei, „Amorul care tace". Acesta era titlul pe care intenționa să-l dea rubricii sale, dar Eugenia, șefa ei, a refuzat categoric.

— Ai nevoie de un titlu simplu, care să le atragă pe cititoare, Gabriela. Ce-mi propui tu sunt versuri frumoase, dar criptice.

— Criptice? a repetat Gabriela.

Pe lângă faptul că este redactor-șef al revistei *La Femme* și în ciuda celor douăzeci de ani care le despart, Eugenia nu-i este doar șefă, ci și o foarte bună prietenă. Relația dintre ele datează din anul 1996, când Eugenia preda, ca profesoară asociată, cursul opțional de psihologia comunicării la Facultatea de Jurnalism, iar Gabriela era studenta ei preferată. În ziua în care Gabriela a obținut licența, și-au luat rămas-bun printr-o îmbrățișare. „Sunt aici dacă ai nevoie de mine", i-a spus Eugenia, „dar zboară puțin înainte de a rămâne în orașul ăsta. Barcelona poate fi prea mică."

Gabriela nu-și imagina în ziua aceea cât de dificil avea să fie să-și găsească singură un loc de muncă în calitate de jurnalistă. După ce și-a dat seama cât de ineficient fusese să trimită atâtea CV-uri, i-a scris din Boston un e-mail Eugeniei pentru a-și oferi serviciile, conform propriilor cuvinte, ca „tânără neexperimentată, dar pasionată corespondentă" pentru orice eveniment sau interviu pe care va trebui să-l realizeze pe Coasta de Est americană. Și Eugenia a angajat-o. Șase luni mai târziu a fost trimisă la Institutul Cervantes din New York să relateze despre festivalul literar unde participau câteva scriitoare din America Latină pe care Gabriela le-a intervievat. O lună mai târziu a trimis-o la Brown University, în Providence, să ia interviu unei profesoare de arhitectură de origine

spaniolă, apoi a urmat o biologă din Delaware... În cei doi ani în care a locuit în Boston, Gabriela a realizat un total de zece interviuri cu femei hispanice interesante, care prinseseră rădăcini în Statele Unite. Suficient ca Eugenia să-și dea seama de capacitatea de muncă, entuziasmul, pasiunea și talentul tinerei ziariste.

Când s-a întors în Spania, în 2000, Eugenia i-a dat pe mână secția de cultură a revistei *La Femme*, apoi, după ce a împlinit patruzeci de ani, a determinat-o să-și scrie propriile texte și să devină editorialist.

— Despre ce sunt poveștile tale? a vrut să afle Eugenia când Gabriela a discutat cu ea despre viitoarea rubrică.

— Despre noi. Despre femeile de la patruzeci de ani în sus. Despre femei harnice și devotate. Despre dragoste, pasiune, dorință și lipsa dorinței. Despre soții noștri. Despre bărbații care nu sunt soții noștri.

Gabriela s-a oprit și a zâmbit înainte de a adăuga:

— Despre amanții pe care nu îi avem și pe care ni i-am dori.

A ridicat din umeri; cât de dificil era întotdeauna să găsești un titlu.

— Nu știu, Eugenia. Povești cu femei ca mine. Povești cu femei măritate.

— Asta e.

Eugenia a lovit cu palma în masă.

— Îl ai. Ai titlul rubricii: „Povești cu femei măritate". Gata cu poetese moarte.

— Cum? E prea evident, Eugenia. Nu-mi place asta.

Au discutat în contradictoriu un minut, dar certurile sunt întotdeauna o chestiune de putere, iar Eugenia o avea din plin, ca prietenă și ca șefă,

astfel încât Gabriela a sfârșit prin a consimți... Chiar și așa, după primul său articol, a trebuit să admită că era un succes. Titlul funcționase. Sute de femei din orașul lor, din țara lor și, datorită spațiului infinit al rețelelor de socializare, din toată America Latină așteptau cu nerăbdare rubrica săptămânală a Gabrielei din *La Femme*.

Pe lângă titlu, Eugenia i-a sugerat să folosească un ton amabil. Povești simple din viața de zi cu zi. „Avem destule pe cap din pricina tensiunilor politice din țara noastră, independența Cataloniei și băncile elvețiene", i-a explicat.

Gabriela a atins caloriferul înainte de a citi articolul. Era înghețată. Și-a frecat palmele. Adevărul este că ar putea să recite din memorie cuvintele pe care le-a scris, dar îi e teamă de modificările aduse de către redactorul de la *La Femme*, Consuelo Garza, inamica ei din redacție. Gabriela nu e niciodată de acord cu schimbările pe care cealaltă le introduce, dar munca în echipă înseamnă să ajungi la un compromis, iar despre asta Gabriela știe multe după cei zece ani și mai bine petrecuți ca jurnalistă în redacția *La Femme*.

Săptămâna aceasta a scris un articol intitulat „Prietenul mamei". E vorba despre o femeie infidelă care-și părăsește soțul, argumentând că nu se simte suficient de apreciată de către el. O chestie clasică. O temă clasică atunci când ne referim la abandonul căminului conjugal de către femei. Femeia care își părăsește soțul pentru șeful ei. Din nou, erotica puterii. Și nu e mai cinstit să-i spui adevărul omului alături de care ai trăit douăzeci de ani? Să-i spui că-l iubești, că îl iubești foarte mult, dar că te-ai îndrăgostit de altcineva. Însă pur și simplu nu o faci și continui să minți că „nu m-ai apreciat niciodată". Vă

despărțiți și nu trece nici o lună când fiul tău se întoarce în casa tatălui, după un weekend lung, vorbind despre *prietenul mamei*... și zdrobindu-i, de data asta de-adevăratelea, inima.

Gabriela observă în acel moment ilustrația subtilă care însoțește articolul „Prietenul mamei", realizată de colega și prietena ei, Silvia. Cu linii simple, curate, înfățișase o femeie frumoasă, fragilă, complet goală între doi bărbați îmbrăcați. Soțul și amantul. Șocant.

Silvia și Gabriela s-au înțeles bine. Au obținut o armonie perfectă între litere, linii, cuvinte, fotografie și ilustrație. Pune mâna pe telefonul Nokia și îi trimite un SMS:

> *Silvia, prietena mea, ce ilustrație frumoasă!*
> *Îmi place la nebunie... Vii mâine la cină?*
> *Cósima e aici. Eugenia vrea să ne vadă*
> *pe toate trei împreună... O fi având ceva*
> *important să ne spună.*

Apoi coboară privirea spre laptop și citește prima frază a articolului.

— Gabi!

Vocea soțului ei răsună în cameră, iar ea se uită mirată la ceasul de pe raft. „Cum adică *Gabi*? Abia e 7:45. De ce se trezește așa devreme?"

Încălzirea, se gândește ea. Centrala face un zgomot ciudat. Asta a fost.

Gabriela își zice că, dacă nu răspunde, poate că Germán se va culca la loc. Și-ar dori ca soțul ei să se culce la loc.

— Gabi! insistă el tandru, dar ridicând tonul.

Gabriela oftează și închide laptopul. Se ridică încetișor.

Ce plictiseală. Ce plictiseală. Ce plictiseală. Dar nu poate să-l refuze din nou.

— Viiiiiiiiiiiin, răspunde ea dulce.

*

Germán i-a spus „te iubesc", sărutând-o pe obraz, după ce au făcut dragoste.

— Ar trebui să facem asta mai des, a zis Gabriela cu sinceritate, sprijinindu-se de pieptul lui.

— Da, știu. Asta mi-ai spus și semestrul trecut.

Gabriela a râs la comentariul soțului ei, în timp ce se înfășura în plapumă și își împletea trupul gol cu al lui.

— Crezi că voi fi în stare? a întrebat Gabriela cu acea ușurință de a vorbi, a face și a gândi mai multe lucruri deodată.

— În stare de ce?

— Germán, cum adică în stare de ce? Să scriu un roman.

— Tocmai am făcut dragoste, Gabi. Nu pot să cred că, la trei secunde după ce ai terminat, te gândești la roman.

Germán și-a aprins o țigară Camel înainte de a răspunde; el gândea mereu, spre deosebire de Gabriela, care vorbea fără să gândească.

— Un roman nu e un articol de o pagină. Poate să te oblige să stai pe scaun multe ore. Trăiești foarte bine, Gabi. Te duci să înoți în fiecare zi, mănânci cu prietenele tale, câștigi suficient, scrii când vrei...

Gabriela s-a ridicat și l-a privit iritată.

— Cum adică scriu când vreau? Scriu în fiecare zi.

Uneori se îndoia că soțul ei îi lua în serios profesia. Ea nu trebuia să conceapă platforme de explorare marină, dar scrierea unui articol săptămânal și realizarea de interviuri, chiar dacă erau lucruri neesențiale pentru societate, reprezentau profesia ei.

— Doamne sfinte, Germán, tocmai tu să-mi spui asta... Deci eu scriu când vreau?

— Ei bine, înțelegi ce vreau să spun, a răspuns el fără urmă de răutate.

— Nu. Nu înțeleg.

Germán a încercat să vorbească, dar ea nu l-a lăsat.

— Trăiesc bine, da. Și tu la fel. Noi nu coborâm în mină, e adevărat. Dar scriu în fiecare zi, Germán. În fiecare zi, șapte ore... Singură, complet singură. Și nu e ușor să fiu toată ziua singură. Luptându-mă cu propria minte.

— Ei bine, eu unul aș fi încântat, a întrerupt-o el.

Gabriela a avut nevoie de o secundă ca să răspundă, pentru că știa că soțul ei ar fi fost fericit să-și petreacă toată ziua singur acasă și să lucreze online. Încântat. Să nu discute cu nimeni.

— Pentru mine nu e ușor. Câteodată mă trezesc că dialoghez cu personajele mele și cred că sunt nebună.

A rămas o secundă pe gânduri.

— Și nu mă las distrasă nici măcar un minut. Ceea ce nu este ușor. Și da: merg la piscină după ce duc copilul la grădiniță, înot treizeci de minute, iau micul-dejun și mă așez la zece fără un sfert la birou, mănânc la ora trei, scriu până la cinci fără un sfert și...

— Gata, Gabi, gata, i-a tăiat-o el. Știi perfect la ce mă refer. În plus, nu te înțeleg; dacă te deranjează singurătatea, vei fi și mai singură decât acum... Uneori ești foarte incoerentă, nu ți s-a oferit în două rânduri un post permanent în redacție? Și de fiecare dată ai spus nu.

Gabriela s-a dat jos din pat, prefăcându-se jignită și s-a îndreptat spre duș. I-ar fi plăcut să audă niște cuvinte de îmbărbătare, cuvinte care s-o însuflețească. Să-i spulbere nesiguranța pe

care prin definiție o purta în ADN-ul său. „Crezi că voi fi în stare?" era mai degrabă o întrebare retorică prost formulată. Și-ar fi dorit să audă un „bineînțeles că vei fi în stare!", dar Germán era un inginer cu o minte rațională. La ce altceva să se aștepte? Să scrii un roman nu era ușor și soțul ei știa asta. A fost epuizant să scrie o teză de masterat de trei sute de pagini. Lui Germán nu-i face nici cea mai mică plăcere să-și amintească.

Gabriela s-a întors spre el din ușa băii.

— Germán.

El s-a uitat la soția lui, iar Gabriela, cu un zâmbet între adorabil și răutăcios, a zis:

— Trimestrul următor nu mi-o mai tragi.

*

În timp ce Gabriela se îndreaptă spre duș, la 506 kilometri de Barcelona, prietena ei dragă, Silvia, pășește grăbită și depășită de situație pe peronul numărul doi al gării Madrid-Puerta de Atocha, cu bebelușul ei de trei luni, care plânge neconsolat, înfășurat într-o pânză africană ce-i acoperă pieptul și cu fiica ei neastâmpărată, în vârstă de zece ani, de mână.. În spate, are un rucsac cu scutece, șervețele, o bucată de pânză din bumbac, haine, încălțăminte, cărți, creioane și jucării.

— Iubirea mea, nu mai plânge. Ne așezăm și îți dau imediat să mănânci, îi spune ea cu blândețe bebelușului. Mergi mai repede, draga mea, că pierdem trenul, se adresează fetiței.

Silvia trece pe lângă vagonul silențios, acela în care călătorea când era iubita lui Salva, nu soția și mama copiilor lui. Scâncetele bebelușului ei se revarsă pe peron, în timp ce ultimul avertisment se aude prin difuzoare.

— Gata, dragostea mea, gata.

Mângâie căpșorul bebelușului, care plânge intens cu gura deschisă, cerând cu disperare sânul mamei. Laptele ei.

Silvia decide să se urce în tren, trăgând-o pe fiica ei de mână, iar acum plânsetul se revarsă în vagonul șase. Simte privirile pasagerilor. Unii vor da dovadă de empatie, știe asta. Alții își vor imagina cei 506 kilometri de cale ferată care separă Madridul de Barcelona străbătuți cu acel plânset pătrunzându-le în urechi și își vor dori să o ia la goană.

I-ar fi plăcut să ridice vocea și să spună: „Stați calmi, ăsta nu-i vagonul meu, eu mă duc la vagonul șapte. Vreau doar să vă amintesc că și voi ați plâns la sânul mamelor voastre". Și dacă ar putea, Silvia ar adăuga: „Ticăloșilor".

Se gândește la asta, dar îi înțelege. A descoperit vagonul silențios când era nemăritată și călătorea în weekendurile lungi ca să-l vadă pe Salva, pentru că el este catalan, iar ea e din Madrid. În timpul logodnei lor, într-una dintre aceste nunumărate călătorii între Madrid și Barcelona, s-a întâmplat să stea lângă o mamă și copilul ei care avea colici. Și din ziua aceea a preferat vagonul silențios.

Îi înțelege, bineînțeles că îi înțelege.

— Gata, dragostea mea, gata. Te rog, nu plânge.

Silvia intră în vagonul șapte și plânsetul se revarsă înăuntru. Simte din nou privirile celorlalți. E de înțeles, da. Acum ar spune cu voce tare: „De îndată ce vaca asta bună de muls în care m-am transformat o să-și scoată ugerul, vițelul o să tacă. Stați liniștiți". Și ar încheia tot cu un „ticăloșilor".

Cu această stare de spirit nesuferită traversează Silvia perioada maternității. Trecând de la iubire la ură cu viteza fulgerului.

Are locul 14A. Îl găsește. Fata ei se așază la fereastră în timp ce Silvia încearcă să-și dea jos de pe umărul drept breteaua rucsacului. A strâns prea tare opritorul bretelelor. Bebelușul plânge isteric.

— Gata, dragostea mea, gata. Nu mai plânge. Plânsul tău îmi sparge urechile și mă înnebunește. Știu că nu mă înțelegi, dar dacă plângi mi-e și mai greu. Nu plânge, dragostea mea. Nu plânge.

Știe ce se întâmplă: este vorba de oxitocină, noradrenalină. Doza de hormoni este de așa natură încât ar fi mai ciudat să nu fie nervoasă. Pentru că plânsul bebelușului ei o stresează. Mai degrabă îi creează anxietate. I-a schimbat scutecele acum o jumătate de oră pe bancheta din spate a automobilului Audi A3 a tatălui său. E curat. Sau poate că nu: bebelușul digeră prea repede. Silvia îi mângâie din nou căpșorul.

— Gata, dragostea mea, gata.

Nu-și poate da jos rucsacul ăsta nenorocit de pe umeri. „Nu o să moară dacă așteaptă două minute, stai liniștită", i-a spus Salva într-o noapte, la ora patru dimineața, referindu-se la plânsul fiicei sale mai mari, nou-născută. Atâta i-a trebuit să audă din gura bărbatului ei, „liniștită", și a început să înjure ca posedată de diavol: „Sunt foarte liniștită, Salva! SUNT FOARTE LINIȘTITĂ!"

Și fraza pe care Salva a rostit-o pe jumătate adormit, fără nicio răutate, s-a transformat în prima discuție majoră din istoria acestui cuplu. Prima dată. Furia pe care și-a vărsat-o asupra soțului a fost disproporționată. Și-a pierdut cumpătul, în mod sigur din pricina lipsei de somn. Sigur că din lipsă de somn, pentru că reușise să doarmă doar treizeci de minute legate

toată noaptea, a nu știu câta din atâtea altele. Dimineața a știut să-și ceară iertare.

Singură, după ce el a plecat la antrenament, s-a adâncit în căutări pe internet, încercând să înțeleagă ce anume i se întâmplă de fiecare dată când bebelușul ei plânge. Lucru care, totuși, nu-i provoca nici cea mai mică reacție de stres soțului. I se părea incredibil că Salva reușea să doarmă atunci când copilul plângea.

A citit un studiu realizat de Institutul Național pentru Dezvoltarea Copilului cu șase sute de mame din întreaga lume: mame israeliene, argentiniene, kenyene, japoneze, belgiene. Toate reacționau în același mod când auzeau plânsetul propriilor bebeluși; toate dezvoltau aceleași mecanisme cerebrale, indiferent de locul lor de origine sau de cultură; toate eliberau oxitocină, hormonul iubirii, și un alt hormon cunoscut sub numele de noradrenalină, asociat cu funcțiile sistemului nervos și având în special legătură cu stresul. I-a trimis un link către site-ul respectiv lui Salva ca să-l citească atent. Din nou cu un „îmi pare rău" și un „te iubesc" la sfârșitul e-mailului.

Salva a citit în diagonală.

— Gata, dragostea mea, gata. Te rog, nu mai plânge. Dacă tati ar fi fost aici, totul ar fi fost mai ușor. Dar tata e în Barcelona. Te rog, nu mai plânge.

Opritorul rucsacului e prea solid. Mama ei a insistat să îi încarce rucsacul cu cărți pentru copii în limba spaniolă, ca nu cumva să nu găsească cărți în limba maternă în Barcelona. Și asta a degenerat într-o discuție.

„Mamă, te rog, nu te mai uita la emisiunea Intereconomia, serios îți zic."

Spiritele s-au încins și Silvia și-a numit mama ignorantă. Apoi și-a cerut iertare. De când cu

chestia asta cu maternitatea și cu hormonii perturbați, toată ziua nu făcea decât să-și ceară iertare. Iubea și ura în câteva secunde.

Ca să nu o doară spatele, mama ei a scurtat bretelele rucsacului și, bineînțeles, în timp ce o făcea, debita subtilități tipice ei.

„Dar, fetițo, ți-am făcut cadou un cărucior Maclaren. Data viitoare când vii, îl iei și pui totul acolo, în loc de sacul ăsta negru. Parcă ai fi o țigancă. Și, în plus, oare copilul ăsta al tău nu poate să cadă din cârpa aia de negri în care îl porți?"

Silvia s-a uitat la mama ei. O adora, dar uneori nu-i venea să creadă ce putea spune.

„Mamă, dacă ar fi să analizezi cuvintele pe care le spui: *țigan, cârpă de negri*... Spui niște chestii, mamă, le debitezi așa, pur și simplu."

Așa era relația mamă-fiică a Silviei. Se iubeau, se certau, se iertau și o luau de la capăt. Dragoste-ceartă-iertare. Întotdeauna se întorceau una la cealaltă.

Silvia reușește să scoată o bretea a rucsacului. Bebelușul deschide gura și apucă eșarfa cu buzele. Suge pânza și urlă dezamăgit.

— Să te ajut? întreabă din spate o voce dulce de femeie.

Silvia se întoarce și vede o femeie frumoasă, de-a dreptul superbă, cu părul scurt, blond și ochi verzi, migdalați.

— Da. Mi-ai face o favoare. Ajută-mă să-mi scot rucs...

Femeia i-a anticipat dorința.

— Să-l pun sus?

— Nu, mulțumesc, am nevoie de lucrurile pe care le am înăuntru. Mulțumesc foarte mult, spune Silvia, așezându-se lângă bebeluș.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici în spate.

Silvia încuviințează zâmbind în timp ce scoate capul copilului din eșarfă.

— Gata, dragostea mea. Acum. Nu mai plânge.

Poartă un tricou negru cu mânecă lungă și decolteu, deși suferă de bufeurile acelea veșnice ale maternității care au început în prima zi când a aflat că e însărcinată și de care speră să scape în ziua când nu va mai alăpta. Își scoate pieptul imens de sub bluză și-și observă sânii gigantici crăpați, dilatați. Obsceni. Nu-i simte ca fiind ai ei. Își strecoară mâna în decolteu și-și desface sutienul. Îndepărtează discurile de bumbac umede pe care le folosește ca să nu-și pătezе tricourile și, mai ales, ca să nu miroasă a lapte rânced. Sunt ude fleașcă; mai bine să arunce discurile astea și să ia altele noi.

— Nu. Nu se poate, zice Silvia cu o oarecare neliniște.

Își dă seama că a uitat pachetul cu discuri pentru sâni pe noptiera dormitorului ei din Madrid, și chiar are mare nevoie de ele. Sânii ei nu controlează nivelul laptelui și nu se poate lipsi de ele. Ar sfârși prin a se uda de sus până jos, mirosind a lapte rânced.

Se gândește la pompa de sân pe care i-a lăsat-o Gabriela. O are în rucsac. Și rucsacul tot de la Gabriela e. I-a spus să termine cu gențile de maternitate agățate de gât, și câtă dreptate avea. Silvia n-a reușit să facă pompa de sân să funcționeze. Și nici nu-și poate imagina cum ar fi să-și pună pâlnia pe mamelon în fața întregului vagon și să apese supapa în sus și în jos în timp ce recipientul se umple cu lapte. Ce mai spectacol! Cât despre mersul la toaleta trenului de mare viteză AVE, cu cei doi copii, mai bine să nu vorbim. Ea se vede, din nou, ca o vacă bună de muls, supurând lapte tot drumul.

— Draga mea, ia tu discurile. Nu le pierde, nu mai am altele, îi cere fiicei sale. Să nu le pierzi, auzi? Coboară măsuța și pune-le pe ea.

Cu câteva zile înainte de a se întoarce la Madrid, i s-au crăpat sfârcurile. Le avea iritate fiindcă bebelușul nu prindea bine areola. O dureau. O dureau tare. I s-a mai întâmplat cu fiica ei. I-a povestit Cósimei, o altă bună prietenă de-ale ei din Barcelona. Generoasă cum este, în cea de-a treizeci și cincea săptămână a sarcinii, Cósima i-a făcut cadou un coș Welleda. Coșul numit „Sarcină și alăptare" care, pe lângă cremele pentru copii, includea două produse. Primul, pentru mamă, era un ulei de migdale dulci pentru masajul vaginal și perineal înainte de naștere. „Uleiul de migdale dulci trebuie folosit zilnic în ultimele luni de sarcină pentru a da elasticitate perineului și pereților vaginali și pentru a evita crăpăturile", a citit Silvia în instrucțiuni.

Așa au început masajele vaginale prenatale pe care Salva i le aplica Silviei.

— Degetul arătător și mijlociu, Salva. Bagă arătătorul și mijlociul.

— În vagin? a întrebat soțul prima dată când au făcut-o.

— Da, firește, în vagin. Unde altundeva?

Salva și-a strecurat degetele în vaginul soției sale. De luni întregi nu băgase nimic altceva.

— OK, bine. Acum trage în jos, Salva.

El s-a supus foarte serios.

— Mai mult în jos. Și în lateral. Salva, nu spre interior. Îți bagi degetele înăuntru. Nu înăuntru. Uită-te la mine. Uită-te la mine, Salva.

Salva, puțin copleșit, s-a uitat la soția lui.

— Nu înăuntru. Îți spun să bagi degetele în lateral și apoi în jos.

Salva a încercat.

— La naiba, Salva, omule, nu e așa de greu... Nu, nu chiar așa: degetul drept... Nu. Nu îl pui drept, îl pui în gheară.

— Cum adică „în gheară"?

— Drept. Pune-le drepte. Degetele drepte... Acum. Da, așa. Bine, foarte bine, dragostea mea. Continuă, bine. Perfect, dragul meu. Perfect. Într-o parte și apoi în cealaltă. Foarte bine. Foarte bine. Salva, nu te grăbi. Încet, te rog. De la dreapta la stânga. Foarte bine. Foarte bine. Acum, Salva, cu degetul pe care-l ai afară din vagin...

Salva a scos mâna și și-a privit degetul mare.

— Dar nu-l scoate, în pizda mă-tii, Salva. Nu-l scoate. Totul în același timp.

Salva a băgat-o la loc. Mâna. Am spus deja că nu mai băgase nimic altceva de luni întregi.

— Arătătorul și mijlociul, înăuntru. Bine, bine. Foarte bine, iubitule. Arătătorul și mijlociul, înăuntru. Acum, mi-a zis fizioterapeuta, miști degetul mare ca și cum ai răsuci o țigară.

— Nu te înțeleg, Silvia.

— Pe afară, Salva.

— Afară de unde?

— Din vagin, Salva. De unde să fie?

Și Salva s-a albit la față, pentru că era puțin tulburat de tot ce făcea.

— Dar Silvia eu... nu fumez.

O picătură de sudoare îi brăzda fruntea.

— Tenismenii nu fumează.

Pentru că Salva este jucător de tenis, antrenor.

Două săptămâni mai târziu, o foarfecă de oțel inoxidabil a pătruns în vaginul Silviei, a tăiat un centimetru din piele și tot fasciculul puborectal al mușchiului ridicător anal. Cum ginecologul era stângaci, a tăiat cei trei centimetri în unghi

oblic. Oblic și la stânga. Desigur că n-au ajutat la nimic jalnicele masaje perineovaginale cu migdale dulci pe care i le aplica dulcele său iubit. Salva a fost acolo, la naștere: devotat, iubitor și suferind alături de soția lui. Epiziotomia a fost tipic spaniolă, adică fiecare cu aia mă-sii. Era sâmbătă, șapte seara, spital privat. Cum să se gândească ginecologul la sfaturile primite de la OMS, când nevasta tuna și fulgera acasă fiindcă oaspeții la cină erau pe cale să sosească?

În Spania, epiziotomiile se practică în optzeci la sută dintre nașterile vaginale. În Germania, în zece la sută. Ei bine, dacă există o compensație, nemții n-au prea mult soare.

Cel de-al doilea produs din coșul primit cadou a fost un balsam pentru sfârcuri. Nu-i folosește cine știe ce, chiar dacă Silvia și-l aplică pentru orice eventualitate. În plus, și-a cumpărat niște mameloane din silicon care ar trebui să facă lucrurile mai simple. Bebelușul nu vrea silicon între ei, dar Silvia va încerca din nou pentru că sfârcurile o ustură de fiecare dată când saliva bebelușului intră în contact cu pielea ei.

— Gata, copilașul meu. Gata.

Silvia își pune protecția pentru mamelon și apropie bebelușul de sân. Copilul se agață cu disperare și la fel de disperat suge. Apoi simte siliconul și plânge frustrat, din nou isteric. Repede, ea își scoate apărătoarea de pe sân și se apropie iar de copil, care acum se agață de sfârc fără să-i mai dea drumul și, în sfârșit, după douăzeci și cinci de minute de plâns nestăpânit, se relaxează și suge. Suge din sânul dulce al mamei sale.

Silvia oftează, sfârcul o ustură. Nu mai contează. Doare, dar copilul se calmează. Ea își

mângâie fiul pe obraz. A epuizat-o, dar îl iubește. Îl iubește atât de mult...

Simte smucitura ușoară a trenului în momentul în care acesta se pune în mișcare.

Își lasă capul să se odihnească pe scaun în timp ce observă pe fereastră ploaia fină care începe să cadă peste Madrid. Orașul său iubit căruia îi duce dorul.

Se gândește deja să se întoarcă.

Îi place mult Barcelona. Iubește marea, Mediterana care îmbrățișează orașul. Îl iubește foarte mult pe Salva și îi sunt foarte dragi prietenele ei: Gabriela, de care e inseparabilă, Cósima cea excentrică. Dar toți ai ei — prietenii din copilărie, din adolescență, verișoarele ei — sunt în Madrid.

Știe, de altfel, că maternitatea ar fi mai ușoară dacă ar trăi acolo. Mama s-ar dedica îngrijirii copiilor. O sabie cu două tăișuri, știe și asta. Dar o preferă. Ar fi mai liniștită, mai odihnită, cel puțin. La Barcelona o are pe soacră (o soacră iubitoare și devotată), dar nu este același lucru. O mamă nu este același lucru cu o soacră. Pur și simplu nu este.

Silvia se uită la copilul ei. Îl poate privi ore întregi. Când e liniștit, îi trezește o imensă tandrețe și i-o spune. Salva râde când o aude zicându-i copilului „te iubesc".

Uneori, îi curg lacrimi când îl privește cum doarme.

„A ieșit din mine, Salva. Mă uit la el și mă gândesc: «Cum am putut să creez această mică ființă în mine?» Este un miracol, pe care noi îl luăm ca atare, dar este un miracol". Silvia își șterge lacrimile și râde în timp ce se justifică: „Hormonii sunt de vină".

Fiica ei s-a plictisit deja de stat jos. Nu-și găsește locul. Este hiperactivă, la fel ca taică-său. Îi cere iPhone-ul ca să vadă *Frozen*, un film Disney de care este total obsedată. Silvia deschide fermoarul rucsacului și scoate telefonul mobil. A primit un SMS. Știe că e de la Gabriela, numai ea continuă să scrie SMS-uri.

> *Silvia, prietena mea, ce ilustrație frumoasă. Îmi place la nebunie... Vii mâine la cină? Cósima e aici. Eugenia vrea să ne vadă pe toate trei împreună... O fi având ceva important să ne spună...*

Întotdeauna crede că draga ei prietenă Gabriela îi este prea recunoscătoare pentru munca depusă, când, de fapt, ea ar trebui să-i fie recunoscătoare Gabrielei. Silvia a sosit la Barcelona când avea douăzeci și șapte de ani și singura ei legătură cu orașul era iubitul ei Salva și prietenii acestuia.

Soarta le-a unit, din întâmplare, după câțiva ani, la un târg al ilustratorilor și fotografilor care se organiza în fiecare an în cartierul Poblenou, unde Silvia își expunea fotografiile și picturile și pe unde Gabriela trecea cu capul în nori.

Gabriela a fost cea care i-a observat desenele pline de feminitate și încărcătură emoțională. Siluete feminine desenate cu creionul, cu pixul, în acuarelă. Pe lângă fotografiile sale costumbriste ale universului feminin, care evadau din rigidele canoane ale frumuseții și care Gabrielei i se păreau impresionante. S-a îndrăgostit de fotografia alb-negru a unei femei gravide, dezgolite care, așezată într-un balansoar, își sprijinea picioarele întinse pe pervazul unei ferestre. Au stat de vorbă. Au discutat despre

profesiile lor. S-au plăcut și au făcut schimb de cărți de vizită.

Un an mai târziu, Gabriela a sunat-o pentru că în redacția *La Femme* aveau nevoie de fotografi freelanceri și căutau femei. Silvia își amintește că i-a răspuns cu un imperturbabil „da, firește că aș dori să colaborez". Apoi a închis și a țopăit de bucurie în timp ce ieșea din magazinașul pe care îl deschisese în cartierul Raval împreună cu mai mulți ilustratori și fotografi și care nu dădea roade.

Seamănă. Prietenele adevărate arată la fel. La asta se gândește adesea această madrilenă când îi zboară gândul la prietena ei catalană.

Au trecut treizeci de minute de când trenul a plecat din gara Madrid-Puerta de Atocha. Silvia consideră că trenul încetinește și profită de ocazie pentru a muta bebelușul de la un sân la altul. Copilul, nemulțumit de schimbare, urlă.

— Gata, pacoste. Gata.

O voce feminină anunță prin megafon: „Trenul cu plecare din Madrid-Puerta de Atocha cu destinație Barcelona-Sants efectuează următoarea oprire în Guadalajara-Yebes".

Mânie.

Supărare.

Asta simte Silvia când aude anunțul.

Furioasă, își îndreaptă privirea spre peronul solitar al gării Guadalajara-Yebes. Închide ochii și scutură din cap. Vrea să-l omoare pe Salva. Vrea să-și ucidă soțul.

— Ce e, mamă? întreabă fiica ei, care tocmai i-a observat gestul.

— Nimic, scumpo.

Iar fata o ia de bună.

E rănită sau dezamăgită? Dezamăgită. Înainte de a pleca la Madrid, l-a rugat pe Salva să-i

cumpere un bilet la AVE direct de la Sants la Atocha și de la Atocha la Sants, traseu care durează exact două ore și treizeci de minute. Ba mai mult, știind cât de distrat este, i-a lăsat o notă pe frigider: „AVE DIRECT. FĂRĂ OPRIRI". Ba chiar a subliniat de două ori.

Nu a cumpărat ea biletul, deoarece cardul ei de credit avea codul CVV șters. Numai din acest motiv nu l-a cumpărat ea și regretă acum.

E supărată. Foarte supărată. L-a lăsat o săptămână întreagă singur acasă pe soțul ei. Salva e încântat, chiar dacă le duce dorul. Încântat. Nu cunoaște niciun bărbat care să nu fie încântat că soția și copiii îl lasă singur o săptămână. În mod cert un astfel de bărbat există, așa că se roagă să-i fie prezentat și ei unul. Nu-i cere atât de mult lui Salva. Îi cere puțin.

Ea și-a asumat rolul de îngrijitoare. Și are nevoie ca puținul pe care i-l cere să fie făcut cum se cuvine. Nu este atât de dificil să cumperi un bilet de tren fără opriri, un bilet de tren direct Madrid-Barcelona. Nu. Nu este corect să ne oprim în Guadalajara-Yebes.

— Sună-l pe tata, îi ordonă Silvia fetei, care e absorbită de *Frozen*.

— Stai puțin. Tocmai acum Elsa...

— Sună-l pe tata, repetă ea autoritar.

Silvia oftează. Aude cum se deschid ușile trenului. Se deschid în Guadalajara-Yebes. Nimeni nu urcă sâmbăta dimineața în Guadalajara-Yebes. Nimeni nu coboară într-o sâmbătă în Guadalajara-Yebes. De fapt, nimeni nu urcă și nu coboară niciodată în această pustietate din mijlocul pustietății. Cui i s-o fi năzărit să construiască această gară-fantomă aici, în mijlocul drumului? Nu știe dacă și-ar ucide soțul sau pe politicianul care a decis să

cheltuiască douăzeci și cinci de milioane de euro pe o gară în care nimeni nu urcă și nu coboară.

Guadalajara-Yebes include Calatayud, Zaragoza-Delicias, Camp de Tarragona și nu știe sigur dacă nu cumva și Lleida-Pirineus. Silvia se roagă să nu facă un ocol către Lleida-Pirineus. Cinci ore dând roată prin Catalonia, cu o fetiță hiperactivă și cu un bebeluș de șase luni atârnându-i de țâță.

Știe că Salva doarme și intuiește că nu va răspunde. A ieșit cu prietenii, iar Silvia, care știe ea ce știe, e convinsă că s-a întors cu câteva ginuri tonice la bord.

Spre surprinderea ei, Salva răspunde la telefon. Pentru că lui Salva îi pasă de soția și copiii lui. Mult. Doar că e un tip aiurit.

— Sunt în Guadalajara-Yebes. Pe bune, Salva? Pe bune? Ți-am spus cel direct. Cel de două ore și jumătate, îi reproșează Silvia fără să ridice vocea pentru că se află în tren, altminteri, ar ridica-o.

Între mahmureală și somn, el nu prea înțelege ce s-a întâmplat, totuși îi cere iertare. Își amintește că a cumpărat biletele folosind telefonul mobil. Își amintește că a fost foarte atent la biletul de dus din Barcelona-Sants la Madrid-Puerta de Atocha. Fără oprire. Și e adevărat, nu a fost foarte atent la cel de întoarcere. Chiar dacă jură iar și iar că a făcut-o.

— Port copilul la sân. Am dormit patru ore. Trei la rând, cred. Salva, băiete, nu te costa nimic să faci lucrurile cum trebuie, îi spune rănită.

— Îmi pare rău, Silvia. Chiar nu înțeleg, răspunde el amețit, simțind izul de gin tonic din propria respirație.

„Eu am dormit o oră și jumătate", e gata să-i spună soției lui, dar bunul-simț iese la iveală dintre așternuturi și îl oprește.

— De cinci ori ți-am repetat, Salva, de cinci ori. Și am scris și în biletul de pe frigider... Vezi dacă oprește în Lleida-Pirineus.

Silvia așteaptă, privind pustietatea până când primii doi dinți ai bebelușului strâng mamelonul.

— Nu mă mușca de sfârc, dragul meu. Mă doare.

— Nu te înțelege, mamă. Nu vorbește, intervine fiica ei.

— Nu. În principiu, nu oprește, spune Salva din pat. În fine, Silvia, diferența e doar de o oră și jumătate.

În clipa când aude „diferența e doar de o oră și jumătate", Silvia l-ar ucide. La fel cum a fost la un pas să-l omoare atunci când i-a spus să „stea liniștită". Oftează gândindu-se la înconjurul întregii Catalonii pe care îl va face în tren, cu cei doi copii și o apucă disperarea doar la gândul ăsta. Bebelușul a încetat să mai sugă. Silvia își privește sânul: nu doar că e crăpat, dar sfârcul trebuie că măsoară doi centimetri. Un sentiment neplăcut o cuprinde când îl vede. O doare sânul stâng, dar moașa i-a spus că s-ar putea să se infecteze și să facă mastită dacă nu-i dă să sugă din amândoi sânii: stâng și drept. Chiar dacă doare.

— Distrage-i atenția puțin fetei tale, îi spune ea lui Salva înainte de a-i pasa mobilul fetiței. Unde sunt discurile pentru sâni, dragă?

Fiica ei ridică din umeri și face o grimasă că habar n-are.

Silvia oftează. Bebelușul ar trebui să mai sugă puțin din sânul stâng, care este încă plin. Îl mângâie pe obraz.

— Încă un pic, bebe. Încă un pic.

Dar el, sătul, închide ochii. Silvia îi șterge laptele care i se scurge pe bărbie cu pânza de

bumbac.

— Dacă n-ai fi tu... îi șoptește bebelușului și îl așază pe umăr ca să-l bată ușor pe spate. Unde sunt discurile pentru sâni? o întreabă din nou pe fata ei, apoi îi repetă fiului: Râgâie, dragostea mea. Nu vreau colici din nou.

Se uită dezgustată la fiică-sa, care îi înțelege privirea, dar vorbește la iPhone cu tatăl ei, de nu-i stă gura. Silvia verifică scaunele, continuând să maseze spatele bebelușului.

— Haide, iubitule! Râgâie. Râgâie.

Se ridică în picioare ca să caute nenorocitele de discuri pentru sâni. Deja se imaginează puțind a vacă de lapte.

— Fetițo, te rog să te gândești ce ai făcut cu ele, zice în timp ce își bate fiul pe spate. Haide, scumpule, râgâie!

— Scuze, îi spune femeia frumoasă, cu păr scurt și ochi migdalați.

Silvia se întoarce spre bancheta din spate. Femeia cea frumoasă strânge discurile umede dintre scaune, se ridică în picioare și i le dă.

— Mulțumesc foarte mult, zice Silvia.

Un râgâit de camionagiu răsună în vagon. Pentru că bebelușul râgâie ca taică-său.

Voma însoțește râgâiala și o inundă pe Silvia cu o pastă albicioasă caldă. Totul. Practic, copilul a vomitat totul. Silvia nu știe dacă să râdă sau să plângă. Mai degrabă plânge. Simte cum pasta de lapte cald îi alunecă de pe gât, curge peste tricou, continuă pe spate și coborâ până în dreptul pantalonilor.

— Scuze, îi spune, la capătul puterilor, femeii frumoase, care se așază în spatele ei. Ai putea, te rog...?

Femeia cea frumoasă se așază alături fără să o lase să-și termine fraza și ia copilul. Pentru că

această necunoscută, Silvia, nu este numai mamă, ci și femeie.

— Mă cheamă Abril.

Și Silvia, în ciuda a toate câte are pe cap — voma de pe spate, râgâiala, protecția pentru mamelon răsucită pe sfârc, oboseala — întoarce privirea spre Abril și nu-și poate împiedica inima să-i zvâcnească cu putere.

Cât de frumoasă e femeia asta... cât de frumoasă e!

Și, în timp ce se prezintă, Silvia neagă încă o dată față de ea însăși ceea ce a negat toată viața: o minunată, fină și de neînțeles atracție față de sexul feminin.

*

Încă o dată, Silvia nu știe dacă e rănită sau dezamăgită. Se află deja în casa ei din cartierul Gràcia din Barcelona, acum curată, pentru că pe ea curățenia o calmează: uită de tot și se concentrează pe mișcarea brațului deasupra blatului din bucătărie, freacă mereu cu buretele verde Scotch-Brite. Ca să nu se simtă rănită. Sau dezamăgită.

Nu numai pentru Guadalajara-Yebes.

Au ajuns la Barcelona. Salva îi aștepta la gara Sants, pentru că Salva e un tip de treabă, afectuos cu ea și cu copiii lor. Așa e, doar că nu se ridică la înălțimea așteptărilor Silviei. Au luat un taxi până în cartierul lor. Silvia a ajuns moartă de foame și s-a dus direct la frigider: gol.

— Hai să mergem împreună la cumpărături. E abia prânzul, avem timp, a răspuns Salva observându-i mutra acră în fața frigiderului.

Iar casa a găsit-o mult mai murdară decât i-ar fi plăcut. Ea, la Madrid. Salva, singur în Barcelona. La ce te așteptai, Silvia?

Așa că iat-o cu mănușile ei roz din latex și cu buretele Scotch-Brite, în ziua următoare, dă-i și dă-i curățenie. Nimeni n-a rugat-o să facă asta, ea vrea. E mai degrabă ceva moștenit: curăță așa cum curăță mama ei, în mod compulsiv.

Salva încă doarme. Bebelușul e lângă el. Silvia i-a dat să sugă la șase dimineața, o să-i ajungă până la ora zece. Fata ei se uită din nou la *Frozen* la televizorul din salon. Silvia aude melodia iPhone-ului său, care se odihnește pe blatul din bucătărie. Citește „Mama" pe ecran. Apasă pe butonul verde al telefonului, îl pune la ureche, îl ține cu umărul stâng și continuă să frece ochiurile aragazului.

— Da, mamă. Am ajuns cu bine. Nu te-am sunat pentru că nu am avut timp...

Silvia se așază în genunchi, deschide dulapul de sub chiuvetă, lasă buretele Scotch-Brite acolo și ia buretele rotund din oțel inoxidabil, mai eficient pentru aragaz. Nu acordă prea multă atenție cuvintelor mamei sale. Freacă. Hârș-hârș.

Salva s-a trezit. Silvia știe asta deoarece, cu cealaltă ureche, îi aude urina curgând în apa din toaletă. Piș-piș-piș.

Hârș-hârș-hârș. Piș-piș-piș.

De ce n-o închide ușa?

Ar putea face pipi stând jos, măcar dimineața, pentru că, încă pe jumătate adormit, are tendința de a murdări scaunul. El se scuză pretinzând că face pipi în două direcții și că și el este surprins. Zice că uneori face pipi oblic și nu se poate controla. După mai bine de patru mii de zile de conviețuire, Salva își relaxează sfincterul.

— La naiba, Salva...

— Ce e, dragă? o întreabă mama ei la telefon.

— Nimic, mamă. Zi-mi.

Iar mama tot insistă să-i citească fetei în spaniolă. Silvia îl aude pe Salva trăgând apa la toaletă, îl aude cum se apropie pe coridor și intră în bucătărie. Fericit, spune bună dimineața și își sărută soția pe obraz.

— Mama ta? șoptește el.

Silvia aprobă din cap fără să-l privească, în timp ce exagerează mișcarea mâinilor cu buretele de curățat, ca nu cumva Salva, cu care este căsătorită de opt ani, să nu-și dea seama că face curățenie. Numai că el își dă seama, Silvia. Ba mai mult, Salva a citit în revista *Puntodebreak* că Rafa Nadal avea o tulburare obsesiv-compulsivă și a mirosit că, apropo de mania asta pentru curățenie, tu suferi de ceva similar. El e încântat, desigur, are o casă bec. Nu i-ar păsa nici dacă ar fi mai puțin curată. E treaba ta, Silvia, e doar treaba ta.

Blajin cum e, Salva deschide dulapul, ia un pahar, dă drumul la robinet, umple paharul, îl bea și îl lasă în chiuvetă.

Profitând de apropiere, rapid, fiindcă nu pierde niciodată ocazia, îi desface halatul Silviei, bagă mâna în pantalonii ei moi din in, pe sub chiloți, și o apucă de pubis. Își apropie buzele de urechea soției sale (cea liberă; cealaltă e încă ocupată cu limba maternă) și îi șoptește:

— Mi-ai lipsit mult... O partidă scurtă, ce zici? Te aștept la duș.

*

Silvia face dragoste de trei sau patru ori pe săptămână. Când s-a sfârșit perioada postnatală de abstinență, i-au scos cele două copci de la episiotomie, i-au introdus un sterilet și a început să facă din nou sex conjugal. De trei sau patru ori pe săptămână, asta dacă soacra îi ia fiica de la școală lunea și miercurea sau numai lunea.

Știe că provoacă o adevărată admirație în rândul prietenelor ei măritate, atât cele din Madrid, cât și din Barcelona. Niciuna dintre ele nu are mai mult de un raport sexual pe lună. Silvia nu se laudă cu cele patru reprize săptămânale. Frecvența cu care fac dragoste este un lucru despre care prietenele se întreabă, iar ea, sinceră și fără un entuziasm excesiv, dă cifra.

„De patru ori pe săptămână?", s-a mirat una, madrilenă ca ea.

„Ah, dar voi nu?" le-a întrebat pe cele din Madrid. „Vai, ce norocoase sunteți! Salva mă urmărește toată ziua. Săracul om are nevoie de asta. Spune că are nevoie să se descarce; dacă nu, e tensionat".

Silvia s-a ocupat de mașina de spălat vase, așa că Salva a făcut duș singur. Pentru că ei nu-i place să o facă sub apă. În fine, ei nu-i place să o facă niciunde, dar sub duș cu atât mai puțin. Așa că iat-o acum, așezată pe blat (pe cel din baie), lăsându-se penetrată de Salva. Probabil că o fac de cinci minute. Una scurtă, a promis el. Silvia știe că în aproximativ un minut Salva va ieși din ea, o va întoarce cu spatele, ea se va apleca peste blat, soțul ei o va pătrunde din nou și va avea orgasm, privindu-se în oglindă. Lui Salva îi place să termine așa, îl face să se simtă foarte bărbat. Ea a calculat timpul de care soțul ei are nevoie ca să ejaculeze. Zăvor tras. Elsa din *Frozen* cântă în salon. Bebelușul doarme în camera alăturată; dacă nu, Silvia ar fi simulat un strigăt de plăcere. În zilele de luni și miercuri, zilele soacrei, reușește să-l facă pe Salva să termine în doar șapte minute, dar astăzi trebuie să îndure, așa că își ia o mână de pe blat și își sprijină cu îndemânare cele cincizeci și șase de kilograme

doar cu mâna stângă. Soțul ei încă nu a pus-o să se întoarcă.

Silvia îi mângâie ceafa lui Salva, iar el intră și iese cu membrul înfoiat.

Intră și iese.

Intră și iese.

Intră și iese.

Ca orice armăsar cu iapa lui.

Aproximativ treizeci de secunde până la întoarcere. Iată-l. Nu dă greș. Iapa știe ritmul.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

Întoarcere.

Silvia închide ochii. Nu se privește în oglindă în această poziție, cu el la spate, dă-i și dă-i. În plus, nu suportă ca sânii să i se lovească de stern. În special sânii care alăptează. Iapa știe că e supravegheată, așa că începe ea spectacolul de rodeo.

Deschide gura încetișor și, în liniște (pentru copii), geme de o plăcere pe care, evident, nu o simte. Salva se crede bărbat. Silvia geme, ridică tonul. Mereu atentă la Elsa (cea din *Frozen*).

Salva îi șoptește cu mândrie la ureche:

— Șșșt. Gemi cât vrei, iubito, dar nu striga. Te pot auzi copiii.

Chiar crezi, idiotule, că soția ta geme de plăcere?

Îi place Salva. Nu-i pică bine că l-a făcut idiot. Dar adevărul e că...

Prietene, tot ce trebuie să faci e să introduci două cuvinte în oricare motor de căutare pe internet, „orgasm femeie", și să citești. Apar patruzeci și șase de miliarde de intrări. Patruzeci și șase de miliarde, miliarde. Nu e nevoie să te

complici prea mult, prima intrare explică deja totul. Vom lăsa libidoul și alăptarea pentru data viitoare când te vei naște din nou.

„Termină odată, Salva. Te rog, oprește-te, am depășit zece minute. Scurt înseamnă scurt", gândește Silvia.

N-ar îndrăzni niciodată să i-o spună. Bietul Salva, bietul soț, și uite că într-adevăr îl iubește. „Descarcă-te, iubitule, haide", se gândește în timp ce întinde brațele spre faianța din baie, fără să atingă oglinda, pentru că după aceea trebuie ștearsă.

Geme (Silvia).

Împunge.

Geme (Silvia).

Împunge.

— Sunt atât de excitată, Salva, șoptește ea, mințind.

Dacă mai înainte Salva era înfoiat, acum este Zeus, stăpânul universului. Idiotul. Să rectificăm: naivul. Pectorali lucrați, proaspăt epilați ca ai tuturor colegilor tenismeni. Acum, ca un animal disperat, își împunge iapa. Își accelerează mișcarea. Își ascultă șoldurile cum se lovesc de fesele iepei sale. Pleosc-pleosc-pleosc.

Împunge.

Geme (Silvia).

Împunge.

Geme (Silvia).

O privește.

Crede, naivul, că soția lui juisează.

Și din nou, dar acum cu mai multă forță, cu mai multă străduanie.

Împunge. Geme. Împunge. Geme.

Iapa înțeleaptă, fără să deschidă ochii, deschide gura și se preface — după mai bine de

opt ani de simulare magistrală, am putea adăuga — că, în sfârșit, ajunge la orgasm.

Nimic. Nici măcar așa.

Animalul continuă să împungă.

Apoi iapa se gândește (pentru că iapa gândește și când se consumă actul): „A ieșit cu băieții de la Tennis Barcelona. E obosit. Chestia cu «una scurtă» a fost o păcăleală."

Împunge.

Geme (Silvia).

Împunge.

Geme (Silvia).

Geme? Dar, teoretic, ai terminat deja, Silvia. Ai simulat orgasmul acum mai bine de un minut. De ce gemi, iubito? De ce gemi? Oh, am înțeles, desigur. Cum de nu mi-am dat seama: soțul tău crede că ești o multiorgasmică. Haha. Multiorgasmică.

„Dar chiar există?" a întrebat Gabriela.

„Ce?" a răspuns Silvia.

„Femei multiorgasmice."

„Eu nu cunosc niciuna. Tu cunoști?"

„Nici eu."

„Îhî."

„Ce e?" a întrebat-o Silvia pe Gabriela.

„Mă gândeam că, atâta timp cât Salva e acolo, dă-i și dă-i, de ce nu-i ceri să te mângâie? Sau de ce nu te mângâi tu?"

Gabrielei nu i-a plăcut niciodată cuvântul „masturbare", provenit din latinescul *manu turbare*, „a tulbura cu mâna". Îi sună chiar așa, a tulbure. Nu ar fi putut să inventeze romanii un cuvânt mai drăguț pentru un act atât de frumos?

„Cine, eu? Să mă ating?", a întrebat Silvia.

„În fine, sau el. Mai bine să te atingă el. Dar, cum e atât de prins de toată chestia, nu-l văd eu capabil să se sincronizeze."

„Oh, nu, ce jenant."

„De ce jenant, draga mea? Uită-te la el: nu prea pare să se simtă jenat. Pantaloni de pijama coborâți până la genunchi, amestec de pinguin, cal nărăvaș și iepure desfrânat."

„Gabi, eu un sunt genul să vorbesc despre lucrurile astea."

„Ascultă, Silvia. Eu îți spun să te mângâi gândindu-mă la Gräfenberg."

„Ce zici?"

„Gräfenberg... Da, tipul care a găsit punctul G."

Silvia a ridicat din umeri.

„Ce-i cu punctul G?"

„Nu știu ce părere ai tu, dar eu îl caut de treizeci de ani și nimic. Nu-l găsesc. Nu am dat niciodată peste el."

A fost rândul Gabrielei să ridice din umeri.

„Și tu?"

„Eu ce, Gabi?"

„Tu l-ai găsit."

„Eu?" a replicat Silvia. „Ce să găsesc eu, ce să mai găsesc eu?"

Geme.

Împunge.

Geme.

Împunge.

„Să vedem, Silvia. Eu sunt ziaristă, m-am informat. Gräfenberg a fost un ginecolog german din secolul trecut. Se pare că prietenul ăsta al nostru a găsit punctul res-pectiv la o distanță cuprinsă între trei și cinci centimetri de peretele frontal al vaginului. Dar, evident, mă întreb al cui vagin."

Silvia nu o înțelege întotdeauna pe Gabriela. Nu a răspuns.

„E ciudat, nu-i așa?"

„Ce anume, Gabi?"

„Fato, e ciudat că un bărbat, și nu o femeie a făcut ca întreaga omenire să creadă în existența acestui nenorocit de punct și milioane de femei să-l caute ca nebunele."

Gabriela a așteptat răspunsul Silviei. Silvia era mult mai simplă decât prietena ei, nu gândea atât de mult. Nu a răspuns, așa că Gabriela a continuat să vorbească:

„De ce el? Să vedem. Tipul ăsta, Gräfenberg, cum l-a găsit? Cum a făcut experimentul? Ce le-a întrebat pe toate pacientele: «Hei, uitați, scuzați-mă. Știu că ați venit aici pentru o candidoză, o infecție urinară sau pentru un simplu control, dar mă lăsați să-mi bag puțin degetele, să văd dacă vă excit?» Că doar nu și-o fi băgat scula din pacientă în pacientă."

„Te gândești numai la lucruri ciudate , Gabi..."

Împunge.

Geme.

Împunge.

„Silvia, încă un lucru, ca să punem punct."

„Doamne, Gabi, ce pisăloagă ești! Eu nu prea sunt făcută să vorbesc despre lucrurile astea."

„Silvia, tu pierzi o latură amuzantă a vieții. Foarte amuzantă. Zic și eu: nu ar fi mai bine să vorbești cu Salva? Băiatul te iubește. Sunt sigură că va pune suflet. Fiindcă pe bietul om îl facem noi idiot, dar tu? Unde ești tu în toată pantomima asta de gemete și împungeri?"

„Nu mai contează. Sunt doar zece minute pe zi. Eu desfac picioarele, el se descarcă și e fericit."

Penultima împungere.

Bietul Salva, dacă ar putea să citească gândurile iepei sale. Care în timp ce geme, se gândește: „Haide, Iisuse, Salva... Termină odată, futu-te-n cur."

*

În acea duminică, în timp ce Silvia se amăgește pe sine și Gabriela se plimbă cu soțul și fiul ei pe plaja din Barceloneta, Eugenia, directoarea revistei *La Femme*, în salonul casei ei, transplantează trei orhidee roz în trei vase mici de cristal, în timp ce se gândește la Formentera.

Peste mai puțin de un an plănuiește să se stabilească pe insulă ca să-și petreacă acolo restul vieții, fiindcă, după patruzeci de ani de muncă în calitate de ziaristă, Eugenia se pensionează, și nu jubilează.

Jubilează, din latinescul *iubilare*, „bucurie".

Bucurie?

Să spună „mă pensionez" îi provoacă o tristețe profundă, nici vorbă de bucurie.

O face să se simtă o femeie bătrână, și nu este. La cei șaizeci și cinci de ani nu se simte bătrână. Pune punct rutinei de la serviciu, pe care a repetat-o toată viața, ca să înceapă o viață nouă.

Eugenia știe că ar mai putea continua încă cinci ani la conducerea *La Femme*, revista pentru femei pe care a fondat-o și una dintre cele mai vândute din țară. A fost tentată să o facă și nimeni nu ar fi împiedicat-o. Ba mai mult, este sigură că directorul grupului editorial din care face parte revista, și care nu este doar șeful ei, ci și un bun prieten, îi va cere să rămână în funcție încă niște ani.

Dar nu.

Gata.

I-a fost greu să se hotărască, pentru că nimeni nu i-a oferit nimic gratis: pe lângă orele ținute la Facultatea de Jurnalism, a urcat în acești patruzeci de ani, cu eleganță, treptele teribilei structuri piramidale a grupului editorial: mai întâi a fost colaborator freelancer; perseverența ei

a făcut-o să devină editor de ziar. După cinci ani a fost promovată de la redactor la redactor-șef și, ani mai târziu, în 1997, i s-a propus să conducă un nou proiect în cadrul grupului, ca directoare a unei noi reviste pentru femei, *La Femme*. Revista a fost creată pentru a concura cu altele precum *Cosmopolitan*, *Vogue*, *Elle*, *Woman*. Reviste pentru femei care dominau piața spaniolă. Și a acceptat. Eugenia a fost implicată în fiecare etapă: de la găsirea numelui revistei, pe care l-a ales după ce s-a gândit de o mie de ori, influențată de propria slăbiciune pentru eleganța limbii soțului ei francez, Emmanuel, până la selecția atentă a colaboratoarelor. Printre ele se numără Gabriela, Silvia și Cósima, protagonistele acestui roman.

Privind în urmă, Eugenia e mândră de cariera ei. Dar gata. S-a hotărât. Acesta va fi ultimul an în fruntea redacției. Este corect să nu se agațe de această dulce putere. De acest dulce prestigiu pe care l-a dobândit ca ziaristă. Este corect să lase loc noilor generații, ceea ce mulți dintre colegii de-o seamă cu ea par să uite.

Și se retrage în Formentera. Cu ani în urmă, împreună cu Emmanuel, cu care e măritată de patruzeci de ani, a cumpărat o căsuță rustică pe insula din apropierea orășelului Sant Francesc și un mic teren cu două sute de măslini. Eugenia se întreabă ce vor face atâta timp ei doi, singuri. E adevărat că, din mai până în octombrie, nu vor simți singurătatea. E o femeie primitoare, iar Formentera, o insulă fascinantă. Fiicele lor le vor lăsa nepoatele în grijă de la sfârșitul lui iunie până la începutul lui septembrie. Iar în timpul lunilor mai calde, vor primi vizite neprevăzute ale prietenilor care le-au fost alături toată viața. Prieteni care, împreună cu ei, în fiecare an, se dezbracă, fizic și psihic, în acel colțișor minunat

de lume, în Formentera: profesori universitari, scriitori și jurnaliști, prieteni de-ai ei și medici, prieteni de-ai soțului. Și, firește, o vor vizita Gabriela, Silvia și Cósima, care nu lipsesc în niciun an.

Așa că, dacă e ca Eugenia să fie sinceră, din singurătatea după care tânjește, îi mai rămân în realitate patru luni de izolare de lumea dezlănțuită. Ea, Emmanuel, marea, soarele și cei două sute de măslini.

Și acolo, pe acea insuliță de doisprezece kilometri lungime, se imaginează Eugenia pentru tot restul vieții. Are totul planificat și îi place să aibă totul planificat. Dar soarta, și asta o știe Eugenia, este uneori capricioasă. Iar întâmplarea nu joacă după reguli. Și, cu puțin timp înainte de a se stabili pe insulă, viața ei va lua o turnură neașteptată. O întorsătură de o sută optzeci de grade, o întorsătură care o va face să-și schimbe toate planurile. Ea nu știe încă, dar, la cei șaizeci și cinci de ani ai săi, va păși liniștită prin holul aeroportului din Barcelona așteptând să se îmbarce spre insulă, iar cu o jumătate de oră înainte de a urca în avion își va auzi strigat numele. Își va auzi numele pronunțat de o voce bărbătească. O voce masculină cunoscută. Vocea unui bărbat pe care l-a iubit pentru câteva ore. Numele lui este Euken. E basc, un bătrân și drag fotoreporter basc.

---

1 Mâncare tradițională din regiunea Cerdenya din nord-estul Spaniei. Un fel de piure preparat din cartofi și varză, care poate fi servit ca garnitură sau ca fel principal.

2 Fel de mâncare tradițional din Catalonia, supă din carne și legume. Se servește de obicei în timpul iernii și, în special, de Crăciun.

3 Poliția catalană.

2

Prietene

Eugenia se plimbă fără nicio grabă sub lumina caldă ce scaldă promenada din Barceloneta. Își așază mai bine șalul alb care îi înfășoară gâtul și paltonul Burberry, stil marinar, apărându-se de briza mării. De brațul ei atârnă o geantă de pânză din care ies cele trei orhidee pe care le-a transplantat chiar în dimineața aceea. A rezervat o masă pentru patru persoane pe terasa restaurantului Ca La Nuri și merge într-acolo.

La câțiva metri de restaurant, le vede pe cele trei tinere prietene ale ei. Se oprește și se uită la ele. Gabriela vorbește cu pasiune, în timp ce Silvia și Cósima râd. Continuă să le privească fără să înainteze spre ele. Și se emoționează, pentru că știe că, atunci când se va pensiona, o să-i fie foarte dor de ele. Foarte dor. Și, în acel moment, Gabriela își întoarce privirea spre promenadă și o vede că le privește. Îi face un semn cu mâna să se apropie. Eugenia se îndreaptă cu seninătate spre ele. Se sărută afectuos.

— Suntem intrigate, a spus Gabriela cu drăgălășenie.

Eugenia a zâmbit fără să răspundă la întrebarea subînțeleasă.

— Nu-mi încap în casă, a replicat ea, întinzându-le orhideele.

Toate trei au lăudat florile superbe dăruite de ea, căutând deja colțișorul din casele lor în care le-ar putea așeza.

I-au simțit neliniștea și au așteptat în tăcere, în timp ce Eugenia și-a turnat un pahar cu vin și le-a umplut din nou pe cele ale Gabrielei și

Cósimei. Silvia bea o bere San Miguel 0,0%, de luni întregi nu a mai gustat o picătură de alcool fiindcă alăptează.

— Dragile mele, am vrut să iau cina cu voi pentru că vreau să aflați înaintea tuturor.

A tras aer în piept de parcă ar fi avut probleme să pronunțe cuvintele:

— Mă pensionez.

A urmat o tăcere destul de lungă, pe care Gabriela a spart-o.

— Cum? Dar de ce? a întrebat ea încet și fără să-i vină a crede.

— Dar tu ești indispensabilă în redacție. Cum să pleci? a adăugat Silvia, tulburată.

— Nimeni nu e indispensabil, Silvia. O să le ia două zile să mă înlocuiască, a răspuns cu seninătate Eugenia.

— Dar revista s-a născut cu tine, Eugenia. Fiecare cititoare a fost câștigată cu sudoarea frunții tale. Chiar ai de gând să pleci? a întrebat nepoata ei, Cósima.

Eugenia a încuviințat.

— Cedez locul noilor generații. Trebuie să știm să ne retragem într-un mod elegant — a așteptat câteva secunde și a continuat sigură pe sine: Știu că există o femeie mai tânără, cu mai mult entuziasm, cu mai multă forță decât mine, care dorește să ducă proiectul mai departe.

Eugenia a făcut o pauză, în timp ce Gabriela, Silvia și Cósima o scrutau pe femeia pe care o admirau atât de mult, fără să-i înțeleagă prea bine decizia.

— Dar v-am invitat la cină fiindcă sunt îngrijorată pentru voi. Când îi voi preda ștafeta noii directoare, oricine ar fi ea, voi insista ca voi să rămâneți, dar sunteți colaboratoare freelancer,

iar ea va fi liberă să-și aleagă echipa. E politica grupului editorial.

Eugenia știa că Gabriela n-o să aibă nicio problemă în a găsi o altă revistă care să o angajeze; cele treizeci de reviste pentru femei ce se publicau în Spania și-ar fi dorit să conteze pe ea. Având în vedere succesul rubricii ei, ar fi fost lipsit de sens să nu mai colaboreze cu *La Femme*, dar pe piața muncii totul este posibil. Cu Silvia era mai dificil, pentru că Gabriela era căutată, dar Silvia nu.

A apărut chelnerul. Au decis să însoțească vinul alb cu creveți de Palamos, cuburi de sepie la grătar, midii și scoici la abur.

— Gabi, a zis Eugenia pe un ton mustrător. Ți-au propus să scrii un roman. M-am întâlnit săptămâna trecută cu editoarele seriei de ficțiune.

I-a aruncat o privire dezamăgită.

— Nu le-ai răspuns încă. Doar trebuie să iei liftul, să urci patru etaje și să spui da.

Eugenia a tăcut câteva secunde, apoi a adăugat:

— Bineînțeles că ți-e comod să-ți scrii articolele săptămânale, să iei interviuri, însă dacă noul editor al revistei te-ar alege să colaborezi...

Eugenia și-a fixat privirea asupra Gabrielei.

— Încă un pas, Gabi. Încă un pas pentru care se cere efort, timp și mai multă singurătate decât simți deja. Și de care fugi. Talent ai.

Gabriela nu a răspuns. A zâmbit ușor și s-a gândit la ceva la care se gândea adesea, și anume că Eugenia avea mai multă încredere în ea decât avea ea însăși.

Eugenia și-a întors privirea spre Silvia și i-a citit imediat nesiguranța pe chip. Silvia, în acel moment, se vedea întorcându-se la magazinașul din Raval, încercând să-și vândă fotografiile și

ilustrațiile celor câțiva clienți care intrau. Silvia nu avea nevoie decât de cei o mie două sute de euro pe lună pe care îi câștiga la revistă, pentru că, împreună cu salariul lui Salva, se descurcau. Și nu voia să renunțe la cei doi ani alături de bebelușul ei. Ca într-o străfulgerare, i-a venit dintr-odată în minte conversația avută cu Salva în ziua în care fiica ei a împlinit patru luni.

„Cum pot să-mi abandonez copilul de patru luni într-o grădiniță?" i-a răspuns lui Salva când el i-a propus asta, după o discuție despre viitorul carierei sale. A mângâiat obrazul fetiței. „Cum să o abandonez cu niște femei necunoscute? Până și numele e urât: grădiniță. Pe copila mea o țin eu în grădina mea, o țin eu la pieptul meu." Și o lacrimă i-a picurat din ochi.

„Però per què plores, Silvia?"[4], a încheiat Salva pe limba lui maternă, idiomul în care i se adresa nevestei în momentele de profundă intimitate.

„Cred că e de la hormoni... Nu ai citit ce ți-am trimis?"

Silvia se gândise bine.

„Ce înseamnă doi ani pe cartea mea de muncă? Fără să fotografiez. Fără să desenez. Când nimănui nu-i pasă mai mult decât mie. Ce reprezintă doi ani în biografia oricărei femei?"

Și se îndoia de propriile cuvinte comparându-se, inconștient, cu colegele ei de la EFMAD, Escuela de Fotografía de Madrid. Și ele mame, care făceau deja parte din echipele de design ale marilor edituri sau din echipele artistice ale unor companii de publicitate. Care câștigau bani pe care ea nu avea să-i câștige niciodată.

Silvia, nesigură, și-a înmuiat buzele în vinul alb.

— Este timpul să expui, Silvia. Să crezi în tine. Este adevărat că în țara asta a noastră arta nu este

apreciată. O elită cumpără tablouri, într-adevăr, la prețuri exorbitante, iar restul se mulțumește cu imagini Ikea. Dar există o nișă, a spus Eugenia cu convingere. Trebuie doar să o cauți.

Eugenia a așteptat câteva secunde și a continuat:

— Știu că ești cufundată în maternitate. Să creezi și să crești copii în același timp e complicat. Dar o poți face, Silvia. Dacă vrei să o faci. Vei găsi calea.

Silvia a dat din cap gânditoare.

Eugenia și-a îndreptat apoi atenția către nepoata sa, Cósima, care, încă din adolescență, vorbea cu ea mult mai mult decât cu propria mamă. Cósima era fiica rebelă a surorii sale mai mari. Nu erau multe de spus: amândouă fugiseră de acel *dolce farniente*, care le asedia familia aristocratică, Sentmenat, de generații. Cu toate acestea, era ușor să se afunde din nou în acel stil de viață hedonist în care crescuseră toate femeile din familie și Eugenia știa acest lucru.

— Cósima, ei vor să te întorci. Mama ta mi-o spune tot timpul. Sfatul meu, și te rog să rămână între noi, este să stai departe de rădăcinile tale. Primește iubirea familiei, dar stai departe de banii ei, pentru că reprezintă o sabie cu două tăișuri: banii te fac leneș și tu știi asta.

Eugenia era dură și critică. Era o femeie foarte critică. Dar Gabriela, Silvia și Cósima știau și că sfaturile ei se dovedeau întotdeauna bune și cuvintele, înțelepte.

— La toate trei vă lipsește ceva care poate avea o conotație negativă, a spus într-un târziu directoarea revistei *La Famme*, uitându-se pe rând la fiecare. Dar este ceva necesar, absolut indispensabil, dacă vrei să ajungi departe în viață.

A așteptat o clipă și a încheiat:
— Vă lipsește ambiția.

*

Gabriela stă în fața calculatorului, dar nu scrie. Ecranul a devenit negru cu un minut în urmă. Se află în balconul apartamentului său, în spațiul propriu, unde scrie în fiecare dimineață. Se gândește la cina din ziua precedentă, încercând să proceseze vestea pe care le-a dat-o Eugenia.

Gândindu-se și la lipsa ei de ambiție.

„Îmi lipsește ambiția?"

Nu știe ce să-și răspundă. Se simte bine cu viața ei, scriindu-și articolele. Fără mari obiective, asta-i adevărat.

Se gândește că *ambiție* e un substantiv feminin. Depreciativ, așa crede ea. Înrudit cu *lăcomie* și *vanitate*, și acestea tot feminine. Curios. Chiar dacă nu este acel gen de ambiție despre care le-a vorbit Eugenia.

„Îmi lipsește ambiția? Poate că da", își răspunde Gabriela. Poate că nu scrie romanul pentru că nu are ambiție. Ce rost are, dacă ea se simte bine și câștigă suficient.

— Treci la treabă, haide, își spune cu voce tare. Nu te mai gândi la ambiția pe care nu o ai și apucă-te să scrii articolul pe care trebuie să-l predai mâine și pe care încă nu l-ai început.

Asta înseamnă să lucrezi de una singură, viața de freelancer: trebuie să te forțezi să te concentrezi, pentru că nimeni nu te supraveghează.

Editura o așteaptă, iar Eugenia avea dreptate: nu se poartă foarte elegant întârziind atât cu răspunsul. Uneori, și doar din jenă, se ferește de editoare în barul din clădirea redacției.

Își abate privirea spre o foaie de hârtie veche care atârnă pe peretele de lângă fereastra mare a balconului: e o foaie de hârtie pe care le-a dat-o acum douăzeci de ani — ei și celor zece studenți de la curs — profesoara de scriere creativă de la Writers Studio din Boston, o columbiano-americancă pe nume Jimena Wright. Gabriela a păstrat-o de atunci ca pe un talisman care supraviețuiește trecerii timpului, lipită cu Blu-Tack pe peretele balconului. Pe foaie apare o schemă a structurii clasice în trei acte: introducere, cuprins și deznodământ, iar fiecare act se schimbă cu ceea ce Jimena Wright numea punctele de cotitură narative. Potrivit sfaturilor ei, orice text scris — indiferent că este vorba despre un roman, un articol jurnalistic sau de opinie, un reportaj, un articol din *The Washington Post*, un scenariu de film, rubrica săptămânală a Gabrielei, ba mai mult, a îndrăznit columbiana să afirme, discursul prezidențial al lui Bill Clinton de la Capitoliu ținut cu o săptămână în urmă — respectă această structură în trei acte: introducere, cuprins și deznodământ.

Astfel, conducându-se după această structură, Gabriela scria articolul săptămânal pentru *La Femme*. Mai întâi prezenta personajele, urma conflictul, un prim punct de cotitură, un al doilea punct de cotitură și rezolvarea. Dacă lucrurile mergeau bine, găsea un anticlimax înainte să ajungă la climax, dar acest lucru nu era ușor și nu reușea întotdeauna.

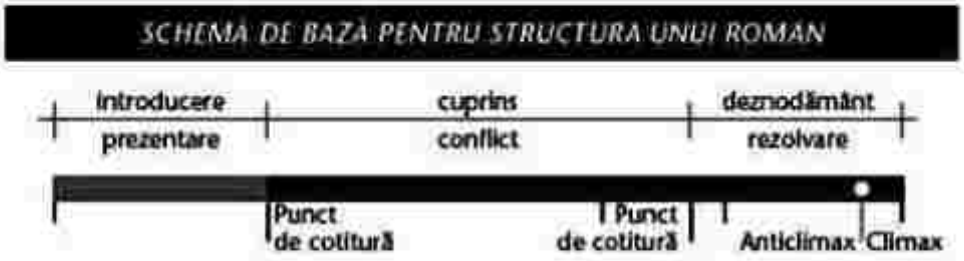

Elipsă: figură de stil. Omitere de cuvinte.
Emoție: Emoția este evidențiată prin mecanismele anticipării.

180 000 de cuvinte = 350 de pagini

2 pagini pe zi: 175 de zile

Gabriela să uită la foaie. Citește cu voce tare cifrele scrise de mâna ei: „180 000 de cuvinte = 350 de pagini", „2 pagini pe zi: 175 de zile" și oftează. De asemenea, aruncă o privire la cuvintele *elipsă* și *emoție*.

Nu e vorba de ambiție, ci de faptul că nu se vedea capabilă să-și imagineze o poveste de 180 000 de cuvinte. Îi lipsește încrederea în ea însăși și se întreabă cum să scrie despre un lucru dacă nu l-a trăit înainte, un lucru care să merite să fie povestit. Deocamdată, Gabriela nu are nimic de povestit. Nimic care să o ajute să umple 350 de pagini cu 180 000 de cuvinte. Nimic.

Crede că poate lăsa totul în voia sorții. Totul depinde de înlocuitoarea Eugeniei, dacă aceasta vrea să o păstreze pe Gabriela sau nu. Știa că nu i-ar fi prea greu să găsească altă publicație interesată să colaboraze cu ea, dar freelancerii nu-și permit niciodată să uite ce sunt. Și cu multă abilitate nu fac decât să bată pe la uși. În cazul ei, nu la uși închise, știa că acestea i s-ar deschide imediat, dar la cei patruzeci și patru de ani ai săi îi e greu să o facă.

Ea a ales viața de jurnalist freelancer. Eugenia i-a propus, cu ani în urmă, să devină editor al

revistei *La Femme*, să facă parte din echipa care venea zilnic în clădirea gigantică de sticlă de pe bulevardul Gràcia. Să fie unul dintre cei 345 de oameni ce treceau în fiecare zi prin detectorul de metale al clădirii înainte de a ajunge la lifturile care îi duceau către birourile și mesele lor de lucru. I-a oferit un program convenabil, de la zece la șapte, și un salariu mai mare decât cel pe care-l obținea ca freelancer. Dar Gabriela e o femeie complicată și a refuzat, chiar dacă singurătatea care o apăsa atât de mult s-ar fi sfârșit imediat. I-a mulțumit pentru ofertă și încredere Eugeniei, dar ea nu era o corporatistă, iar libertatea a cântărit mai greu.

Ceasul calculatorului ei indică 7:39. În zece minute o să-și înceapă rutina zilnică a vieții ei tihnite, cea pe care a trăit-o în ultimii douăzeci de ani. Îi va trezi pe fiul și pe soțul ei. Vor lua micul-dejun împreună: Germán, tatăl, cafea cu lapte; Germán, fiul, ColaCao; ea, al doilea ceai alb. Își vor turna ulei de măsline pe pâinea *de pagès*[5], pe care Gabriela o cumpără în fiecare zi de la brutăria numărul 14 din piața Santa Caterina. Apoi, Germán, tatăl, va pleca la firma lui; Germán, fiul, va merge la grădiniță; Gabriela se va duce să înoate și apoi se va întoarce acasă. În spațiul ei confortabil, să scrie. În draga ei cameră de lucru.

În clipa aceasta nu știe că se apropie de sfârșitul primului act al romanului său și că astăzi, în aceeași dimineață, după ce își va lăsa băiețelul la grădiniță, existența ei va lua o turnură neașteptată care o va scoate din viața placidă, din viața tihnită, ordonată și fără probleme pe care o duce de prea mult timp.

---

4 „Dar de ce plângi, Silvia?" (în lb. catalană în orig.).
5 „Țărănească" (în lb. catalană în orig.).

3

Amanți

Târgul de Carte de la Londra reprezintă una dintre cele mai importante piețe literare din lume. Acolo își dau întâlnire, o dată pe an, editori europeni, americani, asiatici, agenți de drepturi de autor și *trend-spotters* din toată mass-media și de pe cele cinci continente. În cele trei zile ale evenimentului se tranzacționează, se vând și se cumpără sute mii de drepturi de autor pentru romane scrise în genere de personaje solitare care așteaptă în singurătatea birourilor lor veștile bune de la târg.

Ca un roman să iasă în evidență printre cele două milioane două sute de mii de cărți, care, conform Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, UNESCO, sunt publicate în lume, ține de ordinul miracolului.

În 2008, un roman de 120 de pagini al unui scriitor spaniol necunoscut pe nume Pablo Hausmann și intitulat *La argentina* a împlinit miracolul. Există o explicație oarecum bizară a motivului pentru care drepturile acestei cărți, publicată de o mică editură independentă, cu câțiva ani în urmă, au ajuns să se vândă în treizeci și cinci de țări.

În fiecare an, Târgul de Carte de la Londra alege o țară de pe cele patru continente pentru a o aduce în atenția lumii întregi — invitată de onoare, se cheamă. Este o vitrină internațională unică pentru literatura și activitatea editorială a oricărei țări.

De la începuturile modeste ale târgului, în 1971, când acesta nu era decât un mic

eveniment care trecea neobservat, organizat pe holurile hotelului Berners de pe strada Oxford, Spania nu fusese niciodată aleasă, dar, la acea a treizeci și șasea ediție a târgului de carte londonez, în 2008, a fost, în sfârșit, desemnată.

Editorii din întreaga țară au primit cu bucurie vestea: marile edituri și-au dublat numărul de titluri noi; editurile independente au găsit pentru prima dată un spațiu pentru bijuteriile lor nu mai puțin valoroase, care rar găseau rețea de distribuție; agenții literari și-au sunat scriitorii ca să le impulsioneze degetele, mințile și ultimele povești.

Literatura spaniolă era în sărbătoare.

Timp de trei zile, din acel aprilie 2008, au participat la eveniment un total de zece mii de jurnaliști din întreaga lume. Printre ei, o ziaristă în vârstă de treizeci și ceva de ani, Gabriela Salinas, de la *La Femme*, cu o engleză impecabilă, mult peste nivelul lui Consuelo Garza, redactor și critic literar al revistei și care ar fi trebuit să acopere evenimentul. Consuelo Garza, licențiată în filologie hispanică cu note excepționale, dar cu un amărât de First Certificate, nu i-a iertat-o niciodată. Chiar și astăzi, zece ani mai târziu, îi poartă pică pentru asta.

La Londra, Gabriela trebuia să le ia un interviu celor zece scriitoare norocoase care fuseseră invitate în capitala britanică, precum și mai multor scriitoare promițătoare din restul Europei. A fost ultima care a ajuns la ceremonia de deschidere ce avea loc în Sloane Square la numărul 4, între cartierele aristocratice Chelsea și Belgravia, în salonul oval din Elvirano, clădirea care găzduia Institutul Cervantes la Londra. Ea nu se pricepea la astfel de evenimente care se țineau înainte de a-și îndeplini sarcinile de

serviciu, nu-i plăceau, dar Eugenia o obligase să participe la fiecare dintre ele pe parcursul celor trei zile de târg. Era o ființă atât de extrovertită, încât nici ea nu înțelegea de ce se simțea stânjenită să lucreze ca jurnalist cultural. Nu îi era greu să lege conversații cu necunoscuți niciunde, dar în chestiuni profesionale se bloca. La petrecerile acelea pline de cunoscuți-necunoscuți nu reușea să se simtă în largul ei, nu putea fi ea însăși, îi lipsea încrederea în sine. În plus, era mai tânără decât restul jurnaliștilor care lucrau alături de ea, iar asta îi sporea nesiguranța. Trăia sentimentul că nu făcea decât să caute subiecte de conversație pentru a prelungi întâlnirile în mod artificial. Iar faptul că plecase singură la Târgul de Carte de la Londra nu ajuta deloc.

Așadar, ca să nu ajungă prima la petrecerea de deschidere, a preferat să rămână la hotel și să termine un roman istoric al unei scriitoare căreia urma să-i ia un interviu în ziua următoare și a cărei poveste se construia în jurul Elenei din Troia, celebrul personaj din mitologia greacă, considerată prima femeie infidelă din istorie și cauza Războiului Troian. Ani mai târziu, Gabriela avea să vadă o adaptare teatrală fascinantă, amețitoare, a piesei: un monolog emoționant în care actrița Carmen Machi juca rolul Elenei și care se intitula: *Juicio a una zorra*[6].

Cei cinci sute de invitați se așezaseră deja când a intrat Gabriela. Directorul târgului de carte, un tip slăbănog și miop pe nume Jonathan Burthenshaw, ținea discursul de bun-venit. Lângă el aștepta Pablo Hausmann, ales dintre miile de scriitori din țara noastră, nu pentru cariera sa literară, nu pentru cele cinci sute de exemplare care, la vremea respectivă, fuseseră

vândute din primul său roman, *La argentina*, ci din același motiv pentru care fusese aleasă Gabriela: nivelul excelent de engleză. Pablo Hausmann era un reputat traducător spaniol, practic bilingv, datorită copilăriei și adolescenței petrecute la The American School din Barcelona.

Discursul lui Pablo fusese convenit în prealabil cu doamna ministru al culturii și cu echipa sa de consilieri, deși nici ea, nici ceilalți nu înțelegeau o boabă de engleză (lucru bizar care se întâmplă în Spania, s-a gândit Gabriela când a aflat: ei i se ceruse o engleză de nivel B ca să lucreze ca vânzătoare și să împăturească pulovere la Zara). Așadar, scena politică spaniolă i-a indicat lui Pablo Hausmann ce organisme publice și ce personalități să numească pentru a aduce mulțumiri în discursul său, iar apoi i s-a dat mână liberă să încheie cum credea de cuviință.

Gabriela s-a așezat în rândul din spate și l-a ascultat pe Hausmann fără să acorde prea multă atenție cuvintelor lui. Nu-l cunoștea, nu-l mai văzuse niciodată și i s-a părut un tip educat, inteligent și cu un ciudat simț al umorului. Chiar și așa, nu i-a acordat cu adevărat atenție decât la sfârșitul scurtului său discurs. Și nu atât pentru ce a spus, cât pentru modul în care a spus-o. S-a întors către directorului târgului de carte și, privindu-l în ochi, pe un ton nepretențios, sensibil și profund recunoscător, a zis:

— *Thank you, Mr. Burthenshaw. Thank you, England, for embracing our literature. We will be eternally grateful.*[7]

Iar Gabriela, fără să știe prea bine de ce, s-a emoționat. A fost mișcată de aceste șaisprezece cuvinte. Ea mai mult decât restul celor prezenți. Îi plăceau bărbații inteligenți, modești și cu simțul umorului. I-a fost de ajuns să-l asculte

timp de un sfert de oră ca să știe că era genul ei de bărbat.

*

În timp ce Pablo dădea mâna cu Burthenshaw, Gabriela s-a ridicat în picioare, și-a pus pe ea jacheta bleumarin și șalul fucsia și era pe punctul de a părăsi evenimentul când a văzut că José Pizarro, bucătarul din Cáceres stabilit în Londra, își ițea capul printr-o ușă dosnică a salonului oval din Institutul Cervantes. José Pizarro era deja la acea vreme un bucătar foarte apreciat în Marea Britanie pentru aparițiile în programele culinare de la BBC și i se comandase cateringul ce urma să fie oferit după petrecerea de deschidere. Gabriela nu a rămas pentru că îl recunoscuse pe bucătarul din Cáceres, ci pentru că în urma lui defilau chelneri cu tăvi cu șuncă *jabugo*, brânzeturi *idiazábal* și sticle de vin alb, roșu și roze. Nu era bună pentru astfel de evenimente, dar nici tâmpită nu era. S-a întors să-și scoată haina, a luat câteva *tapas* și s-a așezat pe același scaun de unde ascultase discursul inaugural pentru a savura fără grabă șunca de *jabugo*, în timp ce îi observa pe oaspeți. A încercat să vadă pe unde stăteau scriitoarele spaniole pe care urma să le intervieveze în ziua următoare și le-a găsit rând pe rând, toate înconjurate de agenții literari și de editorii lor. A recunoscut-o imediat pe Helena Echevarría, autoarea cărții despre Elena din Troia.

Și-a terminat șunca *jabugo* și s-a înfășurat din nou în șal ca să plece. Înainte de a o face, s-a uitat atent la locul acela ca să păstreze în memorie clădirea Elvirano, închiriată de către guvernul spaniol, în caz că, la un moment dat, ar fi decis să o folosească în vreun text de-ale sale.

Și în acel moment, tocmai când părea că reuniunea literară nu mai avea ce să ofere, a început o delicată și de neînțeles poveste de dragoste între doi necunoscuți. O povestea de iubire între o tânără jurnalistă și un scriitor necunoscut.

Între Gabriela Salinas și Pablo Hausmann.

Între Gabriela și Pablo.

Gabriela a mai scrutat încă o dată sala. A fotografiat-o în minte de la dreapta la stânga, trecând prin centru.

Iar în centrul clădirii englezești, în mod neașteptat, a găsit privirea lui Pablo fixată asupra ei. Într-un mod de neînțeles inima Gabrielei a zvâcnit, iar timpul s-a oprit pentru o secundă, înainte ca Pablo să-și mute privirea.

În ziua următoare, Gabriela s-a dus în zona Ears Court a târgului, unde fusese amenajat un stand de o sută de metri pentru literatura spaniolă și unde Eugenia îi rezervase un spațiu pentru interviurile pe care urma să le realizeze. Helena Echevarría o aștepta stând pe scaun și, când a văzut-o, Gabriela s-a simțit nesigură pe ea. Îi era teamă că n-o să fie la înălțime.

Poate că ar fi trebuit să vină Consuelo Garza și nu ea, s-a gândit Gabriela. Șobolanca aia de bibliotecă cu siguranță ar fi fost în stare să pună întrebări mai interesante. Gabriela își pregătise minuțios interviul; bineînțeles, citise cele cinci sute de pagini ale romanului, subliniind pasaje întregi ca să poată pune întrebări pertinente.

Helena i-a strâns mâna fără să se ridice.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru interviu, domnișoară, i-a spus cu o privire binevoitoare.

A fost o onoare să o intervieveze pe femeia aceea extrem de inteligentă, care, la cei șaptezeci și șapte de ani, avea o memorie remarcabilă.

Scriitoarea i-a mărturisit care a fost forța motrice ce a determinat-o să scrie despre acest personaj blestemat al mitologiei grecești: numai bărbați scriseseră despre Elena din Troia, iar ea și-a dorit să-i facă dreptate acestei femei, ponegrită mereu de bărbați venerabili fiindcă-și părăsise soțul pentru bărbatul pe care îl iubea și pusă la stâlpul infamiei pentru că ar fi reprezentat pricina războiului dintre Troia și Sparta.

— Ar trebui să verifici cine scrie istoria, domnișoară, a spus ea.

Gabriela, mai mult decât de roman, a fost fascinată de capacitatea de muncă a autoarei. Pentru documentare citise nenumărate eseuri de istorie și mitologie din toate timpurile. Petrecuse zece ani cercetând obsesiv, înainte de a împărtăși lumii propria versiune asupra acelei povești.

— Zece ani? a repetat Gabriela aproape în șoaptă.

— Da, totul are un preț.

Helena Echevarría a zâmbit la sfârșit și i-a mulțumit că a citit romanul — „majoritatea jurnaliștilor nu au timp". Cu hipersensibilitatea care o definea, când a simțit pe genunchi atingerea scriitoarei în timp ce îi spunea „a fost un interviu excelent", Gabriela nu s-a putut abține să lăcrimeze.

*

Eugenia o rugase pe Déborah Díaz, șefa departamentului de producție al revistei *La Femme*, să caute un fotograf la Londra ca să realizeze portretele scriitoarelor care participaseră la eveniment. Își dorea o fotografie comună pentru coperta din săptămâna respectivă.

Totuși, din câte știa Gabriela, echipele de producție ale revistelor — cele pentru

evenimente, publicitate și cinematograf — au întotdeauna prea multe lucruri de făcut și prea puțini bani ca să le rezolve. Și-a petrecut ore întregi privind tabele Excel, adăugând și schimbând elemente de calcul și bugete, astfel încât, încercând să ajute, a trecut peste Deborah și a sunat-o pe Silvia, ilustratoarea și fotografa madrilenă de ale cărei fotografii se îndrăgostise în piața cu obiecte de artă din Poblenou, unde se cunoscuseră cu un an în urmă, și cu care păstrase legătura după acea primă întâlnire.

Durase doar câteva secunde până să devină apropiate după prima cafea pe care o băuseră pe Rambla, la care Silvia ținuse să o invite pe Gabriela când aceasta trecuse pe la magazinul ei să ia fotografia deja înrămată. Cât de repede ne povestim noi, femeile, viața! Vorbiseră despre profesiile lor, care încă atârnau de un fir de păr, despre singurătatea pe care o simțea Silvia în Barcelona. Uneori îi era greu să înțeleagă caracterul oarecum mai retras al celor din nord. Discutaseră despre soții lor: despre Germán și Salva.

„Poate reușesc să-ți dau o mână de ajutor, Silvia, îi spusese Gabriela când își luase rămas-bun în acea zi. Redacția caută mereu fotografi independenți. Hai să ne întâlnim și-n altă zi."

Gabriela era o femeie de cuvânt și, deși i-a luat ceva timp să sune, până la urmă a sunat.

— Silvia, este o singură sesiune, o singură zi. O să contacteze o fotografă din Londra, dar, dacă vrei, o să încerc să vorbesc cu ei. Îți vor plăti în total trei sute de euro, zborul nu este inclus, desigur, dar...

— Vin. Vin eu. Bineînțeles că vin, a răspuns Silvia entuziasmată. Nu-mi pasă dacă trebuie să plătesc zborul.

— Ești sigură?

— E o șansă, n-am de gând să o ratez.

— Dacă nu putem termina în ziua respectivă și nu ai unde să stai în Londra... mie mi-au dat o cameră la hotel.

Gabriela era uneori prea grijulie.

Între cele două s-a așternut tăcerea.

— Mulțumesc foarte mult, Gabriela. Știi ceva, prietena mea cea nouă? Totul se întoarce în această viață. Totul se întoarce.

Oarecum neliniștită de faptul că pariase pe fotografa madrilenă, Gabriela i-a arătat Eugeniei albumul foto al Silviei, și Eugenia a acceptat. Așa că Silvia și-a plătit singură biletul de avion și a zburat la Londra.

A decis ca ședința foto să se desfășoare sub emblematicul pod Camden Lock, o zonă plină de culoare. Gabriela era tulburată de locul pe care îl alesese prietena ei madrilenă: o fotografie simplă între blocurile de beton ale incintei târgului unde se desfășuraseră interviurile ar fi fost suficientă, dar Silvia știa că e prima ei șansă și nu avea de gând să se mulțumească cu orice fotografie. Din moment ce nu avea să câștige nici măcar un euro, voia măcar să încalce regulile, să impresioneze, să încerce să caute frumusețea și perfecțiunea în acea clipă în care fotografia zece intelectuale spaniole despre care nu auzise vorbindu-se niciodată. A studiat chipul fiecăreia dintre ele înainte de a-i fi prezentate. A căutat încadrarea perfectă, a citit buletinul meteorologic ca să studieze lumina care se revărsa peste Camden în aprilie. L-a studiat toată săptămâna, în timp ce se gândea dacă să aleagă un zoom 70-200 sau unul 400 f2.8. Un 200 era suficient, așa că s-a decis pentru 200 și aparatul Canon EOS 1Ds Mark III.

Doar Deborah Díaz a făcut ca toate cele.

— Să le chemi în Camden înseamnă să le suni, pe ele sau pe agenții lor, și să le explici exact cum să ajungă!

S-a uitat pe Excel-ul său.

— Un e-mail sau un apel pentru fiecare! Și ele o să înceapă să întrebe dacă le acoperim cheltuielile de deplasare, dacă le plătim taxiurile... Am prea multă treabă, Gabriela, și nu dispunem de buget. Îi spui prietenei tale fotografe că mă voi întâlni cu toate în holul hotelului la ora zece dimineața, ai înțeles? Și dacă vreți să le duceți la Camden sau unde v-o trece prin cap, vă descurcați tu și mica ta prietenă madrilenă, fără nicio cheltuială din partea revistei, în afară de suma prinsă în buget.

Așa că la ora zece dimineața iată-le pe Gabriela și pe Silvia în holul hotelului Georgian House, în St. George's Drive, așteptându-le pe cele zece scriitoare.

— Am dat-o în bară, nu-i așa? a întrebat Silvia.

— Puțin, a râs Gabriela. Să plătim taxiurile nemțește?

— Câte trebuie să luăm?

— Patru?

Silvia nu avea bani pentru patru.

— Plătesc eu.

Un sfert de oră mai târziu se aflau în boemul și pitorescul cartier Camden Town.

Silvia le-a așezat pe toate pe podul Camden Lock, în fața căsuțelor galbene, azurii și portocalii, atât de reprezentative pentru cartier.

— Cobor în stradă. Și tu le muți așa cum îți spun eu, i-a spus ea Gabrielei.

S-a oprit la aproximativ cincisprezece metri de pod. A găsit cadrul și i-a indicat Gabrielei prin semne cum să le așeze pe scriitoare. A măsurat

lumina cu ajutorul fotometrului portabil. A deschis diafragma optică defocalizând fundalul. A schițat un gest spre Gabriela ca să le avertieze. I-a spus să iasă din cadru și a apăsat pe declanșator.

A făcut treizeci de fotografii.

Prima a fost cea mai bună.

Două zile mai târziu, fotografia respectivă a apărut pe coperta revistei. În interior, un articol cu semnătura Gabrielei și cu un titlu pe care s-a chinuit preț de câteva ceasuri să-l găsească. Un titlu care i-a venit în minte în cele din urmă inspirându-se din cuvintele de încheiere ale lui Pablo Hausmann de la Institutul Cervantes. I-a furat vorbele, modelându-le și dându-le o formă care să se potrivească unei reviste dedicate femeilor. Și așa se face că cel de-al doilea număr din aprilie 2008 al revistei a apărut cu o imagine perfectă ce reprezenta zece scriitoare pe podul Camden Lock, iar dedesubt, patru cuvinte:

„Londra îmbrățișează literatura feminină".

*

În ultima seară a târgului, Gabriela și Silvia au pornit în căutarea vieții de noapte londoneze.

Au început prin a bea bere într-o bombă aproape pustie, unde un DJ nostalgic și trecut de cincizeci de ani mixa muzică de la Sex Pistols și Ramones. Au plecat de acolo cu doi irlandezi de vreo treizeci de ani și au ajuns să danseze pe scena celebrei discoteci londoneze Ministry of Sound. Târziu în noapte, Gabriela i-a cerut DJ-ului să pună „Candy", de Iggy Pop. Ea și Silvia au dansat împreună, sexy, bete, voluptuoase, în timp ce răbdătorii irlandezi visau la finalul fericit de care nu aveau să aibă parte. Bieți nefericiți.

Cât de distractivă e viața la vârsta asta! Cât de distractivă! Și cât de mult îi duci dorul cu trecerea timpului.

La cinci dimineața au plecat de la Ministry of Sound, în fuga mare și fără să-și ia rămas-bun de la irlandezi, spre taxiul care aștepta la numărul 103 de pe strada Gaunt, la ieșirea din discotecă. Au cheltuit cei patruzeci de euro pe care Silvia îi mai avea din banii pe care îi primise pentru fotografie. Au ajuns înapoi la mamutul de beton botezat Premier Inn Gatwick Hotel. Gabriela și-a scos pantalonii și, în chiloți, s-a băgat în pat beată criță, în timp ce Silvia se tot fâțâia să se schimbe de haine, pentru că trebuia să ia avionul peste două ore. Era pe punctul de a ieși din cameră în vârful picioarelor, dar a rămas să-și privească prietena catalană, care adormise pe loc.

Și-a lăsat mâna dreaptă să-i alunece pe o șuviță de păr care căzuse pe fața Gabrielei. I-a dat-o după ureche. I-a mângâiat obrazul. Și din nou a ieșit la iveală acea minunată și rafinată slăbiciune pe care o simțea față de femeile frumoase și pe care Silvia mereu și-o nega. Știind că Gabriela dormea și, poate, datorită cantității de alcool din vene, înainte de a pleca, și-a apropiat gura de a Gabrielei și a sărutat-o delicat pe buze.

*

Silvia a luat cel mai ieftin zbor, un avion care decola la ora șapte și jumătate dimineața de pe aeroportul Luton. Gabriela pleca la cinci după-amiaza de pe Heathrow.

Gabrielei îi plăceau aeroporturile, senzația aceea că lumea e mică, că poți să fugi spre orice colț al planetei și să fii altcineva.

Când Gabriela a sosit la poarta de îmbarcare, pasagerii stăteau deja la coadă în fața ghișeului

de la British Airways. S-a așezat să aștepte, a deschis romanul pe care îl avea în rucsac și a început să citească.

Brusc, a simțit o undă de energie care răzbătea până la ea. Și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Pablo Hausmann privind-o de la coada pasagerilor. Inima i-a zvâcnit. Din nou el a fost primul care și-a mutat privirea.

Gabriela a fost ultimul pasager care a urcat în avion.

A încercat să nu-l privească, dar inconștientul o forța. Și privirile li s-au întâlnit pentru o secundă, din nou.

Au aterizat la Barcelona peste două ore și douăzeci de minute și au înaintat cu bagajele de mână de-a lungul terminalului B al aeroportului El Prat; Pablo, în față și la doar trei metri de Gabriela, care îi observa fiecare pas. Era foarte înalt: soțul ei, Germán, avea un metru optzeci și opt înălțime; Pablo trebuie să fi avut peste un metru nouăzeci. Gabrielei îi plac bărbații înalți.

Au ieșit în sala de sosiri și amândoi și-au văzut partenerii. Soarta a vrut ca soția lui Pablo și soțul Gabrielei să se afle la un metru unul de celălalt. Germán ținea chitara Fender, într-o husă neagră, pentru că refuza s-o lase în Volvo. Prefera să i se fure mașina decât chitara.

Gabriela s-a îndreptat spre soțul ei și l-a îmbrățișat; el și-a pus brațul în jurul umerilor ei și a sărutat-o pe gură, în timp ce, în spatele lor, la doi metri distanță, o voce feminină rostea cu accent argentinian:

— Mi-a fost atât de dor de tine, iubitule!

Argentinianca l-a luat pe Pablo de mână și au pornit-o spre ieșirea din terminal, cu Gabriela și Germán în urma lor, mergând în aceeași direcție: fiecare după mașina proprie din parcare.

Gabriela a avut timp să o examineze pe nevasta lui Pablo: argentinianca era o femeie drăguță, zveltă, poate cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, dar nu cu mulți, patru sau cinci. Inspira duioșie. S-a gândit că ele două semănau fizic într-un anumit fel, ba chiar purtau și tunsori similare, ca și cum ar fi fost două versiuni ale aceluiași gen de femeie.

Toate acestea — și în virtutea teoriei conform căreia femeile pot purta și asculta mai multe conversații în același timp — se petreceau în timp ce Germán încerca să o convingă să meargă la o *jam session* de blues organizată la Jazz Sí Club chiar în seara aceea. Așa se explica apariția chitarei la aeroport.

— Au fost trei zile intense, Germán... Vreau să ajung acasă.

— O oră... În fine, dacă nu vrei, înțeleg.

— Du-te tu.

— Nu, nu mă duc singur.

Gabriela știa că nu avea să se ducă fără ea. Chiar dacă nici n-o băga în seamă la acele *jam sessions* pe care le frecventau, avea nevoie să o știe lângă el, așezată pe un scaun și sprijinită în coate de bar, cu un pahar de vin alb în față. Ea înțelegea bucuria acelor mici întâlniri muzicale improvizate pentru care Germán se pregătea meticulos și știa că în săptămâna aceea, singur fiind, repetase mult. „La *jam sessions* trebuie să te duci pregătit", îi spunea adesea Germán.

În cele din urmă a fost de acord, deși dormise doar patru ore noaptea precedentă și în ciuda faptului că începea să aibă durerile menstruale care o dărâmau în fiecare lună. Germán a sărutat-o pe obraz cu recunoștință, iar ea și-a trecut brațul în jurul taliei soțului ei.

I-a văzut pe Pablo și pe argentiniancă urcând într-o mașină și a avut timp să se gândească, poate din cauza înălțimii, poate din cauza timidității cu care simțea că se uită la ea, că Pablo și Germán ar putea fi, de asemenea, două versiuni ale aceluiași gen de bărbat.

Gabriela nu a mai auzit de Pablo timp de trei luni. Apoi, într-o dimineață fierbinte de iulie, a pornit în căutarea unui roman de vară care să o însoțească la plajă.

A intrat în La Central, de pe strada Elisabets; putea să-și petreacă ore întregi în acea minunată librărie din centrul Barcelonei. Acolo a citit prezentarea și prima pagină ale fiecărei cărți care-i atrăgea atenția, până când a dat peste *La argentina,* de Pablo Hausmann. Pe bandă scria: „Un minunat roman care a triumfat la Târgul de Carte de la Londra".

A luat cartea în mâini. Pe clapetă era o mică fotografie a autorului, însoțită de biografia acestuia.

Oarecum emoționată și cu inima bătându-i cu putere, a cumpărat-o.

Și iată cum protagonista acestei povești a comis primul său act de infidelitate: cumpărând un roman într-o librărie primitoare din cartierul Raval.

Dacă socotim cele două zvâcnete anterioare ale inimii, atunci acesta ar fi cel de-al treilea.

*

— Ce citești?

Gabriela a lăsat jos cartea lui Pablo pe care o ținea în mâini și s-a uitat la Germán puțin neliniștită, aproape ca și cum ar fi făcut ceva greșit.

— Un roman scurt. Ca să-mi treacă timpul.

— E bun?

— Hm, normal, a mințit.

Mai avea doar câteva pagini până să termine *La argentina* și era foarte concentrată. Romanul descria peripețiile unui tânăr de șaisprezece ani, timid, îndrăgostit de o actriță porno argentiniancă, o femeie care avea de două ori vârsta lui. O carte frumoasă care transmitea o infinită tandrețe, un amestec de roman de inițiere și *road movie*. În cele doar o sută douăzeci de pagini ale sale, Pablo Hausmann reușea să te facă să plângi și să-ți dorești, la final, să-l îmbrățișezi pe tânărul protagonist, spunându-i: „Vino, vino, vino în brațele mele, că treaba asta cu sexul nu e chiar floare la ureche... Te învăț eu".

Personajul principal era un bărbat foarte asemănător din punct de vedere fizic cu Pablo, dar cu douăzeci de ani mai tânăr. Un alter ego veritabil, s-a gândit Gabriela.

— Când termini, dă-mi-o și mie, a spus Germán.

Gabriela a încuviințat din cap, și-a întors privirea spre carte, gândindu-se cât de ciudat ar fi să-l vadă pe Germán citind romanul scris de un bărbat pe care ea îl dorise pentru câteva clipe. În orice caz, știa că Germán nu avea să treacă de a doua pagină; în Boston leșinaseră amândoi în fața lui Paul Auster, dar, de atunci, gusturile lor nu au mai coincis niciodată. Lui îi plăceau romanele science-fiction și uneori cele noir, iar în acel an descoperise un inginer devenit scriitor, un tip cam sinistru pe nume Michel Houellebecq.

— Nu vreau să merg în Formentera.

— Bine, Germán. Tu nu vrei să mergi niciodată nicăieri. Dacă ar fi după tine, toată vara nu ne-am mișca din Barcelona.

Planul fusese pus la cale la Londra, în timpul nopții de distracție cu Silvia: se pare că Salva avea acolo o casă de la părinții săi, pe care urmau s-o vândă în septembrie pentru că aveau nevoie de bani, iar Silvia i-a sugerat noii sale prietene ca ea și Germán să petreacă în august câteva zile acolo cu ei.

— Ți-am propus să închiriem o casă în Cerdanya, a insistat Germán.

— E frig. În Cerdanya, vara e frig, iar mie îmi place căldura, marea, plaja.

Germán s-a băgat în pat și a stins lumina de pe noptieră.

— Gabi, a repetat el, du-te tu. Eu nu merg.

Germán a închis ochii și, cu acea abilitate a lui de a adormi, în doar câteva secunde s-a adâncit în somn.

Gabriela a ignorat refuzul soțului ei și s-a întors la ultimele trei pagini ale romanului lui Pablo. A ajuns la ultimul paragraf. La ultima propoziție. La ultimul cuvânt. A închis cartea și a strâns-o în brațe, îndrăgostită de personajul principal. A mângâiat coperta. Întotdeauna îi era greu să se despartă de personajele romanelor pe care le citea. De acest alter ego al lui Pablo Hausmann, încă și mai greu.

În acea noapte a dormit cu soțul ei alături și cu Pablo pe piept.

*

În sfârșit, 1 august 2008. Formentera, în sfârșit.

Gabriela a coborât fericită de pe feribot împreună cu Germán. În fața unui Méhari portocaliu, Silvia și Salva îi așteptau. Soții lor nu se cunoșteau, deși ele își consolidaseră prietenia. De la fotografia de pe podul Camden și noaptea

aceea de desfrâu prin cluburile londoneze, Gabriela și Silvia alcătuiau un tandem. Eugenia voia ca ele să formeze o echipă: le trimitea împreună la toate interviurile și, din aprilie, intervievaseră o mulțime de femei din diferite discipline artistice: compozitoare, regizoare, pictorițe, actrițe... Și înainte de a pleca spre Formentera, în sediul organizației Medici fără Frontiere din Carrer Nou de la Rambla, au intervievat o ginecoloagă, Marina Vega, sosită recent din Etiopia cu fiica ei adoptivă.

Amândouă i-au cântărit din priviri imediat pe cei doi. Salva purta un tricou alb și un sarong imprimat, cu chenar portocaliu cu verde, legat în talie. Niște șlapi hawaiieni îl ajutau să meargă cu pași măsurați.

Germán, foarte sobru, era îmbrăcat în negru: tricou negru, uzat, blugi închiși la culoare, o pereche de New Balance negri cu emblemă gri și șosete negre. Era un tip care se îmbrăca în negru, indiferent dacă era soare, ploaie sau zăpadă. Dacă vizita Formentera ori Finlanda. Tricou negru. Treizeci și opt de grade la umbră.

— Să dea naiba, Germán! îi spusese Gabriela când îl văzuse ieșind din dormitor cu câteva minute înainte de a se îndrepta spre port. Pune-ți un tricou de altă culoare că o să te coci și niște pantaloni scurți mai ca lumea, ce zici?

— Gabi, lasă-mă-n pace.

Au luat-o pe singura șosea de pe insulă, care traversa cei nouăsprezece kilometri de pământ care o formau. Pe bancheta din spate, Gabriela îl ținea de mână pe Germán în timp ce stătea de vorbă cu prietena ei, Silvia, așezată pe scaunul copilotului.

După cinci minute, au virat pe un drumeag de pământ străjuit de plantații de măslini, iar

Gabriela a zărit în depărtare o mică pată albă în peisaj: căsuța tradițională din Baleare, unde aveau să stea toată săptămâna. Căsuța aceea și locul de-o mare frumusețe naturală o vrăjeau pe Gabriela.

Au deschis valizele, au scos costumele de baie, s-au întors la mașină și la Ses Illetes.

— Gabi, să fie bar pe plajă. Nu mă duce într-un loc foarte uscat, că eu nu mă întind pe nisip, i-a spus Germán punându-și șortul de baie.

— Bine.

Și-a sărutat soțul pe gură.

Au plecat.

Salva era un tip care făcea mereu planuri, un tip care avea totul întotdeauna organizat.

De la ora zece la unu, scăldat în Ses Illetes.

La ora două, *paella* la restaurantul Cap de Barbaria.

La ora șapte, farul din La Mola.

Iar seara, câteva runde de dans în Blue Bar.

Asta pregătise Salva pentru oaspeți, toată săptămâna: plajă, *paella*, *dancing*, plajă, *dancing*, *paella*, *dancing*.

Ce face toată lumea în Formentera.

În prima dimineață, planul era să meargă pe plajele din nord.

Parcul natural Ses Illetes.

— Nu există servicii, dar o să vă placă la nebunie! i-a spus Salva Gabrielei.

Germán a ridicat ușor din sprâncene. Zece ani de relație cu Gabriela. Își recunoșteau reciproc fiecare mișcare a feței.

— Ce vrei să fac, dragul meu? I-am spus, dar are totul atât de organizat... Mă simt prost.

Dacă paradisul există undeva pe lume, s-a gândit Gabriela când a ajuns și a simțit sub

picioare nisipul alb și fin și marea cristalină, trebuie să fie un loc ca acesta.

Pe plajele din Formentera se merge dezbrăcat și așa au făcut și ei. Germán nu. Germán a rămas cu șortul lui de anul trecut, bleumarin, de la Decathlon, cu elasticul lăbărțat. Pentru a completa stilul pe care îl afișa la plajă, s-a dus cu adidașii New Balance și șosetele negre. Nu era genul care să poarte șlapi, nici să înoate în pielea goală cu penisul atârnând.

Au intrat în mare. Germán a ieșit primul; l-a urmat Salva, care, din cauza otitei cronice, nu exagera cu bălăceala.

— Plaja asta e tare, nu-i așa? i-a spus Salva lui Germán.

— Da. Nu e rău, a răspuns Germán, sec, căutând o urmă de umbră pe care n-avea s-o găsească.

Ele și-au pus ochelarii de natație și au înotat o minunată jumătate de oră. S-au odihnit cu ochelarii coborâți pe gât, apoi au început iar să înoate cu mișcări lenețe. Vorbind despre toate și despre nimic. La trei metri de țărm s-au oprit și au continuat să vorbească și să tot vorbească până ce corpurile lor încrețite de apă au cerut să iasă pe uscat.

Și așa au trecut patru zile minunate. Este adevărat că Germán rămânea în urma lor mereu și era ceva mai tăcut decât de obicei. Iar Salva, atent, prietenos, gătea mai multă *paella* decât în mod normal și alcătuia planuri fără oprire, numai ca să le facă pe plac. Cele două prietene vorbeau fără să conteze unde, când, cum sau despre ce. Vorbeau necontenit.

În cea de-a patra zi, soarele dogorea, ridicând temperatura până la treizeci și nouă de grade, iar Germán, care disimulase bine în fața soției, era sătul. Oare de ce se lăsase convins? El nu-și

dorise călătoria aceea. Și dacă se gândea mai bine, el niciodată nu-și dăduse acordul. Se trezise cu două bilete de feribot pe noptieră, în apartamentul lor din Barcelona.

În acea a patra dimineață, la ora opt fără un sfert, Germán s-a trezit lac de sudoare. Îi era sete. A ieșit din dormitor încercând să nu facă zgomot, s-a dus în bucătărie, și-a umplut un pahar cu apă de la robinet și s-a îndreptat spre pergola din grădină ca să se așeze la umbra unei plante *bougainvillea* uriașe, roz, al cărei trunchi vechi de secole și ale cărei frunze se răsuceau într-o liană. A admirat peisajul. Frumusețea de netăgăduit. Același loc în luna decembrie — cu cei doar 10 000 de locuitori ai săi, cu temperaturi de zece grade Celsius și cu rafale fascinante de vânt care depășeau o sută de kilometri la oră — oh da, iarna, cu siguranță că această bucată de pământ sălbatic i-ar fi plăcut. Dar în clipa aceea, în timp ce-și ștergea sudoarea de pe frunte și se gândea la cele patru zile pe care le mai avea de stat acolo, voia doar să evadeze.

Gabriela a apărut în cămașa de noapte din bumbac cu bretele, i s-a așezat în poală și l-a sărutat pe gură.

— Să plecăm de aici! a implorat-o Germán. Te rog, Gabi.

— Dar mai sunt patru nopți, Germán...

— Nu suport căldura asta nenorocită. Plec eu și tu rămâi, a spus el cu sinceritate. Zicem că a survenit ceva la serviciu... Serios, eu sunt bucuros să rămâi, a continuat el tandru, fără să ridice vocea și încercând să caute o complicitate pe care știa că nu avea s-o găsească. Gabi, adevărul e... că m-am săturat până-n gât de căldură, de plajă, îmi iese *paella* pe urechi și... ce

vrei să-ți zic, sunt sătul până peste cap de nenorocitul de *dancing*.

Gabriela a izbucnit în râs amintindu-și-l pe soțul ei cu o seară înainte, sprijinit de barul din Blue Bar cu un gin tonic, în timp ce ea dansa senzual pe plajă, pe „Café de Flore" de DJ Rockit. „Haaai, Germán... dansează cu mine... dar cum e posibil să nu dansezi pe melodia asta?", insistase ea tandră.

Gabriela era un cameleon. Ea se distrase la fel de bine și cu o lună în urmă, când îl însoțise la un concert hard-rock în Razzmatazz... Germán era departe de a fi la fel.

— Nu vrei să mergi la Espalmador? l-a întrebat pe soțul ei.

Cu o zi înainte, din cauza vântului, Salva prezisese că mareea avea să scadă și le-a explicat Silviei și Gabrielei că ar putea merge pe jos până la o insuliță numită Espalmador. Salva le vorbise despre cele patru puncte cardinale; despre *levante*, vântul din est; care făcea ca scăldatul să fie mai plăcut pe plajele din vest; despre *tramontana* și *garbí*. Fusese o demonstrație de cunoștințe nautice care lui Germán i se păruse ridicolă și pe deasupra greșită. Dar, în mod evident, tăcuse.

Germán nu a avut timp să-i răspundă la întrebare.

— Bună dimineața! le-a întrerupt conversația veselul Salva din pragul ușii.

Germán și Gabriela s-au întors spre el. Era deghizat. Purta colanți din lycra, pentru atletism, ce-i ajungeau până la genunchi și-i marcau testiculele. Avea un aspect ridicol, prea bine pregătit. Perfect. Nu crezi că ar fi fost suficient un tricou și niște pantaloni scurți care să nu-ți scoată în evidență părțile intime, prietene?

— Mă duc să alerg! a spus Salva. Corpul îmi cere să o fac. Nu vă deranjează?

— Nu, Salva, nu. De ce să ne deranjeze? Unde te duci? a întrebat Gabriela.

— Fac același traseu ca la semimaratonul care se organizează anul acesta pe insulă. Așa mă antrenez. Astăzi o să alerg de la Sant Ferran până la Savina, a răspuns Salva.

— Ah, ce drăguț! Ce traseu frumos, a zis zâmbind Gabriela, care stătea încă în poala soțului ei.

— Habar n-ai unde este Sant Ferran și nici La Savina, i-a retezat-o Germán.

Gabriela știa că Germán e răutăcios, pentru că ea nu avea niciun pic de spirit de orientare, pe lângă faptul că era incapabilă să memoreze numele și numerele străzilor. Punea întrebări ca să facă puțină conversație cu Salva, nimic mai mult. Nu l-a băgat în seamă pe bărbatul ei.

— Când e maratonul?

— În octombrie. Ăsta e primul an în care se organizează. Douăzeci și unu de kilometri. Pornește de la farul din Mola și sfârșește în port.

Salva și-a îndreptat privirea spre Germán, iar acesta a zâmbit politicos, fără să arate prea mult interes pentru eveniment.

Germán nu practica niciun sport în afară de mersul pe jos de acasă până la muncă și de la serviciu la domiciliu. Nu se aștepta la propunerea care urma să vină din partea naivului Salva:

— Germán, omule, e mișto. E foarte mișto. Și e relativ simplu. Auzi, dacă mă gândesc mai bine, am înăuntru echipamentul de atletism al fratelui meu. E un pic mai scund decât tine, dar o să-ți vină bine. Vrei să vii?

Un râs zgomotos s-a auzit pe neașteptate din gura Gabrielei. N-a putut să se abțină. Nu a

putut. Și l-a imaginat pe deșiratul de bărbatu-său, care nu făcuse niciun sport în viața lui, cu colanții ăia de lycra strângându-i testiculele și alergând printre mașini de teren Méhari... Nu. Nu a putut să-și înăbușe hohotul de râs.

Salva a privit mirat spre noua prietenă a soției lui.

Oare de ce o amuza o astfel de propunere? În ciuda tuturor lucrurilor, Salva a insistat:

— Ți-l aduc?

Râsul Gabrielei a devenit și mai sonor și au început să-i curgă lacrimile.

Germán știa exact de ce râde soția lui, dar Salva nu. Era ceva doar între ei doi.

Germán și-a întors privirea către Gabriela.

Ea a văzut chipul soțului ei. Serios. Prea serios.

Fiindcă îl cunoștea, a încercat să-și stăpânească râsul.

— E în dulap, omule. Nu mă grăbesc, te aștept, a insistat Salva binevoitor.

Iar Gabriela, care reușise să se stăpânească, a izbucnit din nou.

— De ce râzi? a întrebat Germán cu asprime.

Salva, care era naiv, dar nu idiot, a presimțit o ceartă de cuplu și a încheiat discuția.

— Hai că am plecat. Dacă ești pregătit, pantalonii sunt în dulapul de la intrare.

După care s-a grăbit să plece.

Iar Gabriela, care reușise să-și stăpânească râsul, a izbucnit din nou.

— De ce râzi? a insistat Germán.

— De nimic, Germán. Mi s-a părut amuzant, i-a răspuns Gabriela tandră.

— Dar de ce râzi? a repetat el, serios, împungând-o cu privirea.

— Știi doar de ce râd. Mi s-a părut amuzant să mi te imaginez alergând în costumul ăla.

Motivul nu a fost doar faptul că râdea de el, pentru că în alt context chiar Germán ar fi glumit pe tema asta. Deși nu foarte mult. Rareori putea să râdă de el însuși. Dar i se adunaseră toate: nu voia să se afle în locul acela, cu un cuplu care nu-l interesa deloc și pe o căldură insuportabilă. Nu voia să fie în Formentera.

Gabriela încerca să se oprească din râs, dar îi revenea în minte imaginea cu Germán îmbrăcat în lycra și nu exista nicio modalitate de a se opri. Era predispusă la crize de râs fără rost.

Apoi, oarecum agresiv, el a împins-o ca s-o forțeze să se ridice din poala sa.

— Ești o proastă, Gabi, a ripostat furios.

Gabriela s-a oprit brusc din râs.

Bineînțeles.

Asta știa să facă Germán: să o dezarmeze într-o secundă fără să ridice vocea. Cu o frază jignitoare, pe un ton enigmatic. Mai avuseseră un episod asemănător; putea s-o rănească în câteva secunde, dacă voia.

Gabriela s-a întors spre el.

— Cum mi-ai spus?

El nu s-a uitat la ea.

— Nu mă insulta, Germán, a continuat ea pe un ton dur. Să nu mă mai insulți niciodată.

*

Cele patru nopți care le mai rămăseseră de petrecut în Formentera au fost dezagreabile. Foarte dezagreabile. Gabriela îi spusese să plece dacă asta dorea, dar, fiindcă se simțea vinovat că o făcuse proastă, Germán a decis să rămână deoarece știa că Gabriela își dorea asta.

— Oricum, Gabi, eu rămân.

— Nu. Pleacă.

— Rămân.

— Pleacă, Germán.

Și a rămas. Dar, chiar dacă a rămas, Germán s-a jucat de-a tăcerea. Tăcerea, de neînțeles, atât de manipulatoare.

Salva nu a observat nimic. Însă Silvia a simțit că energia dintre cei doi avea ceva ciudat și în anumite momente i s-a părut ostilă. În plus, deși Gabriela a negat, i se păruse că îl auzise pe Germán spunându-i că-i o proastă.

— Mă lași să-ți duc soția la mare? l-a întrebat Silvia pe Germán, care stătea pe verandă, cufundat în paginile cărții *Posibilitatea unei insule*, un alt roman al sinistrului francez care îi plăcea atât de mult.

Germán și-a ridicat privirea din carte, zâmbind ușor și, fără să spună vreun cuvânt, a încuviințat din cap. Era un tip elegant și, în plus, soția lui era liberă să facă ce voia. Asta o știau amândoi.

— Poți să vii dacă vrei, i-a spus Silvia cu sinceritate, știind că vorbele ei aveau să fie întâmpinate cu un refuz.

— Un pic de singurătate îmi va face bine, a răspuns Germán cu amabilitate înainte de a reveni la Houellebecq.

Gabriela nici măcar nu s-a uitat la el. Și nici nu și-a luat rămas-bun. S-a urcat în Citroënul Méhari al prietenei sale și a lăsat-o să o ducă unde voia ea. Îi era totuna. Silvia, care nu-și dorea să înceapă cu un „ce s-a întâmplat?", a ocolit subiectul:

— Am terminat aseară romanul lui Pablo Hausmann. Mi-a plăcut foarte mult.

Silvia o sunase la Barcelona cu câteva ore înainte să plece spre port ca s-o roage să-i aducă niște romane la Formentera, iar Gabriela nu a ezitat să bage în valiză *La argentina*. Nimic nu-i

plăcea mai mult decât să împărtășească opinii literare cu prietenele ei. Dar, în timp ce Silvia îl elogia pe scriitor, privirea Gabrielei rătăcea pe acea insulă caldă care pe ea o vrăja și pe care soțul ei, în clipele acelea, o detesta.

Îndureratã, își împletea mâinile în vânt, încercând să uite de ostilitatea lui Germán, de caracterul soțului ei. Au trecut câteva secunde înainte să răspundă.

— L-am cunoscut, a spus Gabriela fără să dea importanță cuvintelor și fără să-și întoarcă privirea spre prietena ei.

— Pe cine?

— Pe scriitor.

— Pe Pablo Hausmann?

Gabriela a confirmat din cap în timp ce-și strângea în coadă părul ciufulit de vânt.

— În fine... De fapt, nu l-am întâlnit. S-a întâmplat la Târgul de Carte de la Londra. Cu două zile înainte de sosirea ta, m-am intersectat cu el la petrecerea de deschidere.

— Cum adică te-ai intersectat cu el?

— Da. Am trecut pe lângă el și s-a uitat la mine, a spus din nou, fără vreo emfază și tot fără să-și întoarcă privirea spre Silvia.

— Ce vrei să spui cu „s-a uitat la mine"?

Gabriela a ridicat din umeri.

— Ei bine... a ezitat ea, s-a uitat la mine.

— S-a uitat la tine, a subliniat Silvia. Cum s-a uitat la tine?

Gabriela a avut nevoie de câteva secunde pentru a răspunde, amintindu-și de clipa aceea de la Institutul Cervantes din Londra, când Pablo Hausmann și-a fixat privirea asupra ei.

— Nu știu. S-a uitat la mine. Și eu m-am uitat la el... Ne-am privit unul pe celălalt.

— Of, Gabi, a spus Silvia, vrei să încetezi să mai fii atât de... secretoasă?

— Nu e nimic de povestit. Ne-am uitat unul la celălalt. Ne-am privit fix. E un tip arătos... Mi-a plăcut.

— Ce ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut când l-am auzit și... cred că... mi-a plăcut că s-a uitat la mine. Dintre sutele de femei care erau la Cervantes, mi-a plăcut că m-a remarcat, a continuat Gabriela.

— Dar... s-a întâmplat ceva?

— Nu. Nimic. Doar ne-am uitat unul la celălalt, a insistat Gabriela.

— Ați vorbit?

— Nu. Niciun cuvânt.

— Pablo Hausmann, autorul acestui roman frumos, s-a uitat la tine.

Gabriela a dat din cap și, poate din cauza cuvintelor dureroase pe care soțul ei i le spusese, și-a întors privirea spre prietena ei și, oarecum furioasă, a încheiat:

— Da, ba chiar mai mult. Nu doar mi-a plăcut că se uita la mine, m-a încântat.

S-a înroșit când și-a dat seama de ceea ce spusese și și-a acoperit fața cu mâinile; și-a masat în cercuri tâmplele câteva secunde și a oftat.

O prietenă știe când trebuie să tacă, iar Silvia a tăcut. Gabriela avea nevoie de ceva timp pentru a uita de situația neplăcută prin care soțul ei o făcuse să treacă în dimineața aceea.

Silvia s-a gândit la Salva în timp ce ieșea de pe șosea ca să intre în Sant Francesc. Salva era un tip vesel, sociabil, ceva cam simpluț, maleabil; munca lui, sportul lui, racheta lui de tenis, mașina lui, prietenii și nevasta lui. Și cu asta basta.

Nu citise în viața lui o altă carte în afară de biografia lui Andre Agassi, iar despre carențele lui din spațiul alcovului am vorbit deja.

Nu.

Ea nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de un bărbat atât de introvertit ca Germán. Un om care probabil avea un coeficient intelectual de trei ori mai mare decât cel al soțului ei și probabil câștiga de trei ori mai mult. Nu, ea nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de un bărbat ca Germán. Firește că nu.

A parcat pe bulevardul Portossaler și s-au dus la un chioșc ținut de o localnică bătrână și morocănoasă ca să cumpere *La Femme*. În acea sâmbătă, se publica interviul pe care i-l luaseră activistei de la Medici fără Frontiere, Marina Vega.

Cincisprezece minute mai târziu, Silvia a parcat din nou, de data aceasta în apropierea unei plaje liniștite, cu nisip alb, aproape de parcul natural Ses Salines.

Și-au luat coșurile de răchită pline cu apă, fructe și *La Femme* și s-au plimbat de-a lungul țărmului. Era abia ora zece dimineața. Singure și fără să țină cont de semnele care avertizau asupra curenților marini periculoși, au traversat spre insulița Espalmador și, încrezătoare în previziunile lui Salva, au mers pe jos până la plaja din Racó de S'Alga.

Au lăsat coșurile de răchită pe nisip, și-au scos sarongurile colorate în care erau înfășurate și le-au întins la soare. Jos bikinii. Silvia a alergat ca o fetiță spre marea cristalină, în timp ce Gabriela a așteptat câteva minute în picioare, complet dezbrăcată. A închis ochii și s-a concentrat asupra soarelui care se revărsa peste corpul ei. Mai întâi i-a simțit razele pe față, apoi pe pântec,

pe pubis și pe picioare. Plăcere. Acea insulă tihnită o umplea de liniște. De dorință de viață.

A respirat liniștită câteva clipe și a deschis ochii lăsând ca peisajul să-i pătrundă în suflet. A pășit încet pe nisip. Și-a coborât privirea spre valurile mici și s-a jucat cu ele înainte de a intra în apă. Când brațele s-au scufundat, a început să înoate spre largul mării. Cincisprezece minute fără întrerupere. Fără să se gândească. Ascultându-și respirația. Așteptând ca supărarea, ghiontul și cuvintele rostite de bărbatul ei și care o răniseră să i se șteargă din minte.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Când și-a venit în fire, s-a oprit și s-a uitat spre mal. Era departe, a estimat că se afla la cinci sute de metri. Poate prea departe. Nu-i era frică de mare, toată copilăria înotase cu mama ei pe plajele din Tarragona: mama își punea o pereche de labe de înot și se avânta în largul mării până când, uneori, ea și tatăl ei vitreg nu o mai vedeau. La cinci ani, Gabriela avea deja primele labe de înot, iar mama i-a transmis întotdeauna sentimentul de încredere în mare. A privit spre orizont și i s-a părut că o vede pe Silvia cu sânii sărindu-i în sus și-n jos, cu mâinile în aer, încrucișându-le ca și cum ar fi încercat să o cheme. A râs. Poate că într-adevăr ajunsese prea departe. Ca să se întoarcă a înotat craul, în timp ce privea peștii care o însoțeau. Multe salpe, o baracudă solitară și stele-de-mare roșii.

S-a oprit la cincizeci de metri de plajă, i-a făcut un semn Silviei că e bine și că se poate întinde liniștită, iar ea a rămas acolo, admirând paradisul.

Cum putea să nu-i placă lui Germán acest paradis?

Din nou el a pus stăpânire pe mintea ei. Soțul ei întotdeauna câștiga micile bătălii dialectice pe care le aveau. Nu ridica niciodată vocea, dar știa când să arunce o privire disprețuitoare sau două cuvinte jignitoare ca să o facă să tacă. Gabriela știa că el proceda astfel doar când se simțea atacat sau umilit, așa cum se întâmplase în episodul absurd din dimineața aceea. Ea nu intenționa să-l atace, dar Germán nu știa să râdă de el însuși. Era un tip sobru.

Fără să iasă din mare, și-a amintit de prima dată când a simțit ostilitate din partea lui Germán, pentru că astfel de cuvinte dușmănoase nu se uită niciodată. Și acolo, cu trupul gol în marea din Formentera, și-a amintit de acea primă dată. Prima dată când a simțit cât de aspru putea fi Germán.

S-a întâmplat în Boston, la un an după ce s-au căsătorit și în timpul unei petreceri organizate într-o vilă de pe malul râului Charles, proprietatea unui inginer care urma și el cursurile de masterat: un evreu pe nume Simon Tannenbaum.

O petrecere mare. O sută de oameni. Bere Budweiser. Muzică. Tineret. Germán stătea pe un scaun într-un grup vorbind cu unii dintre colegii săi de la master despre un subiect de inginerie oceanică, dar care pe Gabriela nu o interesa deloc, așa că s-a dus să danseze lângă DJ, cu soțiile inginerilor și diverși prieteni ai evreului. Simon s-a apropiat de Gabriela cu un comentariu absurd, care a făcut-o să râdă. Era un tip atrăgător, deloc chipeș, înalt și slab, semănând oarecum cu Frank Zappa.

Amuzant este că Gabriela, când se gândește la momentul acela, nu-și aduce aminte ce a făcut-o

să râdă atât de mult. Dar își amintește cuvântul dezgustător pe care soțul ei i l-a spus după aceea.

Simon avea o iubită splendidă care locuia în New York și era tot evreică. O chema Sabine. Îl vizita adeseori, dar în acel weekend Sabine nu putuse să vină din cauza *bar mitzvah*-ului nepotului său. Simon și Sabine formau un cuplu interesant și aparte cu care Gabriela și Germán luaseră cina o singură dată. Întotdeauna făceau mare caz de statutul lor de evrei progresiști, dar în același timp știau să râdă de stindardul pe care îl purtau în viață. E adevărat, fără prietena lui la petrecere, Simon se simțea mai liber decât de obicei. Era un tip amuzant. DJ-ul a pus „Bobby Brown Goes Down" de Frank Zappa, iar Simon, simțind aluzia, a cântat, râzând de el însuși. I-a cântat piesa, oarecum beat și amuzat, Gabrielei. Ce-i drept, poate prea de aproape. Iar Gabriela râdea de el și de cântecul acela, cu o mulțime de înțelesuri...

Simon și-a pus brațul în jurul umerilor ei și a tras-o spre el, iar Gabriela i-a urmat exemplul. I-a înconjurat talia cu brațul și a dansat. Douăzeci și șase de ani. Ce faci când ai douăzeci și șase de ani. Ce face o femeie fericită la douăzeci și șase de ani: dansează, râde, bea, cunoaște oameni.

Germán și-a întors privirea spre ea. S-a uitat cum nevasta lui cocheta cu evreul. Și-a ațintit ochii asupra lor timp de două minute și patruzeci și nouă de secunde cât durează cântecul. Zappa a terminat. Gabriela s-a întors spre Germán și a simțit ceva în privirea lui. Și-a retras brațul din jurul taliei lui Simon și s-a îndreptat spre Germán.

Germán, excesiv de serios, se uita la ea.

A zâmbit ingenuă și i-a întins mâna să-l invite la dans.

Germán? Să danseze? Gabriela, tu ai aproape doi ani de relație cu acest bărbat. Germán nu dansează nici dacă a băut cincisprezece Budweiser în plus, nici dacă Ritchie Blackmore în persoană i-ar dedica un solo la chitară.

Gabriela și-a pus mâinile pe umerii lui Germán, dar el i le-a dat laoparte ridicându-se în picioare. A fulgerat-o cu privirea și, fără să ridice vocea, a zis:

— Ești o târfă.

Un pumn în stomac, asta a simțit Gabriela în momentul acela, era pentru prima dată când auzea cuvinte ostile rostite de Germán. Niciodată până atunci, în tot acel timp al relației lor, nu o mai făcuse. Niciodată. Starea de ebrietate în care o cufundase Budweiserul i-a trecut brusc. Germán nu a mai spus nimic. Cu trei cuvinte o dezarmase. „Ești o târfă". Aceea a fost ziua în care și-a dat seama ce putea face Germán cu ea.

Soțul ei s-a întors cu spatele și a plecat. Gabriela, năucită, a făcut un pas în urma lui, apoi s-a oprit și a tras aer în piept. Nu avea de gând să fugă după el. Se afla de un an în Statele Unite alături de el, fără alți prieteni în afară de amicii lui ingineri și de colegii ei de la cursul de scriere creativă la care se înscrisese, colegi cu care nu avea cine știe ce relație. Gabriela își amânase viața profesională pentru el. În plus, de ce să nu fie sinceră cu ea însăși, ducea mult dorul vieții din Barcelona: să se plimbe singură pe străzi pline de oameni liniștiți; să se așeze în piațetele din cartierul Gràcia cu prietenele ei de la facultate. Îi era dor de Mediterană, de serile neașteptate din cartierul Raval, de dansurile în clubul KGB... Renunțase la tot pentru Germán. E adevărat că rămăsese pentru că așa dorise ea, pentru că nu avea un plan B. Germán nu o

forțase, evident, dar simțea singurătatea din societatea americană. Iar perioada aceea de un an și ceva petrecută acolo o simțea ca pe o povară.

Nu era corect ca Germán să se enerveze în asemenea hal. Pentru un dans? Pentru că trei secunde cochetase? Soția ta are douăzeci și șase de ani, Germán, și, în plus, amândoi o cunoașteți pe zeița evreică pe care o are Simon drept logodnică.

Gabriela l-a privit pe Germán cum a deschis ușa vilei și a ieșit fără să se uite măcar o dată înapoi. A fost tentată, din nou, să-l urmeze când ușa s-a închis, dar nu a făcut-o. A respirat adânc, s-a întors și a privit spre ringul improvizat, unde inginerii, prietenele și prietenii dansau. Nimeni nu observase nimic. În primul rând, pentru că nimeni de acolo nu înțelegea spaniola și în al doilea rând pentru că Germán nu ridica vocea când se enerva. În plus, era trecut de ora nouă seara și la acea oră, la petrecerile americane, toată lumea mustește de alcool.

Gabriela și-a masat pieptul ca să-și scoată din inimă acea insultă dezgustătoare pe care soțul o folosise la adresa ei. În timp ce făcea acest lucru, s-a îndreptat spre răcitorul din plastic plin cu gheață și băuturi alcoolice care zăcea pe gazon, a mai luat o bere și a tras o înghițitură zdravănă. S-a dus să-l caute pe Simon. Ca să danseze. Doar ca să danseze cu el. Sau să cocheteze puțin. Douăzeci și șase de ani.

Au dansat până târziu în noapte. Cireașa de pe tort a fost când DJ-ul a încheiat cu „Candy" de Iggy Pop. Invitații au dansat până la capăt, parcă n-ar mai fi existat ziua de mâine. Simon a apucat-o din nou pe Gabriela de talie. Încrezător în sine, a sărutat-o pe gură.

— *Stay with me tonight, beautiful Spanish woman.*

Gabriela a zâmbit. L-a mângâiat pe obraz. Într-adevăr, în alt moment al vieții ei, poate ar fi rămas să doarmă cu el. Un tip inteligent, înalt, care o făcea să râdă. Fără tot alcoolul ăla din sânge, era un tip introvertit. Nu cât Germán, dar era.

— *We are married, Simon,* a replicat ea cu tandrețe.

— *You more than me,* a răspuns Simon, susținându-i privirea.

Simon a condus-o spre ușă. A sărutat-o din nou pe gură, iar Gabriela nu l-a respins. L-a lăsat să se joace cu limba ei câteva clipe, mai mult decât s-ar fi cuvenit. Douăzeci și șase de ani.

A mințit.

Firește că Gabriela l-a mințit pe Germán în timp ce se dezbrăca și se băga în pat lângă el, în dormitorul de la facultate.

— Îmi pare rău, Gabi, i-a spus el cu sinceritate. Îmi pare rău pentru ce-am zis. M-a enervat foarte tare să-l văd pe Simon pipăindu-te.

— La naiba, Germán, sunt alături de tine de aproape doi ani. La șapte mii de kilometri de casa mea. Așteptându-te, amânându-mi cariera pentru tine. Cu ce am greșit? Spune-mi cu ce am greșit? Că am dansat? Că am râs? Că am băut?

Germán și-a cerut scuze din nou. Gabriela și-a împletit picioarele goale cu ale lui. Germán a continuat foarte sigur pe ce spunea:

— Simon, cu iubită sau fără, s-ar fi culcat cu tine.

Gabriela l-a mângâiat pe obraz și a mai mințit puțin:

— În niciun caz, a răspuns ea. Doar că mă iubești tu foarte mult și crezi că ceilalți mă văd mai frumoasă decât sunt. Și chiar dacă el ar fi vrut, ceea ce nu e cazul, a insistat ea, eu nu m-aș

fi culcat cu el — l-a sărutat pe buze — pentru că eu te iubesc pe tine.

L-a privit în ochi câteva secunde înainte de a repeta:

— Nu te îndoi de mine. Niciodată.

L-a sărutat din nou.

— Te iubesc, Germán.

— Eu te iubesc și mai mult, Gabi, i-a răspuns el cu sinceritate. N-o să mă vezi dansând așa cu altcineva.

— Nu, în mod sigur nu dansând, a râs ea.

Să facă dragoste beată, în starea în care se afla, aproape fără puteri și la vârsta de douăzeci și șase de ani, era pur și simplu minunat. Gabriela și-a apropiat gura de a soțului ei și i-a susurat:

— Vrei să mi-o tragi?

A așteptat o secundă și a continuat:

— Te rog.

*

După o jumătate de oră Gabriela s-a întors pe mal obosită și liniștită. Și-a scuturat nisipul din păr. Silvia stătea lungită și se prăjea la soare. Gabriela s-a întins lângă ea și și-a așezat capul pe abdomenul ei. Prietena sa a mângâiat-o pe păr.

— E mai bine?

Ea a încuviințat din cap.

— Caracterul lui Germán e uneori dificil, a spus după câteva secunde.

Gabriela era întotdeauna sinceră cu prietenele ei. De ce să mintă? Chestia aia cu rufele murdare se spală în familie nu era genul său. I-a explicat Silviei că poate a fost egoistă plănuind o săptămână în Formentera cu el, deși știa că Germán se sufoca la plajă pentru că nu suportă căldura. Simțea că este egoistă și pentru că știa că

pe el nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi făcut această călătorie singură.

Germán era bucuros când rămânea singur: munca lui, cărțile lui, achiziționarea de gadgeturi de la Fnac și Fender. Fericit. Dar Gabriela s-ar fi simțit ca a cincea roată la căruță între Silvia și Salva și nu era prea convinsă că vrea așa ceva. I-a spus Silviei că mai aveau două săptămâni de vacanță și că se duceau amândoi singuri la munte. Stăteau în cumpănă dacă să aleagă o cabană izolată la două mii de metri, pierdută în munții Cadí, sau un mic hotel din Puigcerdà. Nu știau încă. Lui Germán îi plăcea la munte, îi plăceau plimbările prin pădure, liniștea naturii.

— Cu cât mai sus și cu cât mai puțină lume, cu atât mai bine, el și cu mine, singuri... Nu înțeleg de ce nu se plictisește de mine. Nu înțeleg.

Silvia și-a trecut din nou mâna prin părul prietenei sale.

— De ce s-ar plictisi de tine? Ești o femeie simpatică. Eu nu mă plictisesc și petrecem ore întregi împreună.

Au tăcut amândouă. Nu mai aveau nevoie să vorbească. Uneori, această tendință feminină de a vorbi în buclă nu-i era Gabrielei de niciun folos. A luat *La Femme* din coșul de răchită.

— Ai citit-o?

— Nu. Te așteptam pe tine.

— Să vedem ce au făcut azi ghearele lui Consuelo Garza.

— Ce obsesie ai cu ea, a spus Silvia. Nu e fată rea.

— Nu spun că e fată rea. Dar să se limiteaze la corectarea greșelilor și a erorilor gramaticale... Schimbă sensul propozițiilor la redactare. În plus, e obsedată de semnele de exclamație, pe care știe că le detest. Schimbă punctele cu

virgule, dar un punct și o virgulă nu înseamnă același lucru. Nu este... E o tâmpită.

Gabriela folosea cu asiduitate cuvântul *tâmpit*, având în vedere că era inclus în *Diccionario de la Real Academia Española*.

Silvia a râs. Nu-i păsa de puncte sau de virgule.

Gabriela a continuat.

— Nu râde, ei nu se ating de fotografiile tale. Le dai retușate și sunt publicate exact așa cum le vrei tu. Imaginează-ți că îți modifică saturația sau culoarea ori îți decupează din cadru.

— Îi omor.

— Vezi? a replicat Gabriela și a schițat din nou o grimasă. Trebuie să te pui în locul celuilalt ca să înțelegi.

Au abandonat conversația despre Consuelo Garza, iar Gabriela a căutat pagina cu interviul pe care îl realizase cu activista de la Medici Fără Frontiere. A găsit-o: Marina Vega zâmbea spre aparat, îmbrățișându-și fiica, o fetiță etiopiană superbă.

Amândouă au rămas cu privirea ațintită asupra acelei femei cu o viață dedicată binelui obștesc. Nu. Ea, cu siguranță, nu stătea să se prăjească la soare în Insulele Baleare.

— Mă uit la aceste femei curajoase, care fac lucruri cu adevărat importante pentru ceilalți...

Gabriela a tăcut o secundă, dezamăgită, și a continuat:

— Iar eu aici, plângându-mă că nu știu dacă să aleg Formentera sau Puigcerdà.

A oftat și și-a întors din nou privirea spre mare.

— Îmi dau seama în ce femeie burgheză m-am transformat și... îmi vine să vomit.

— Gabi, ești foarte dură cu tine, a răspuns Silvia, apoi i-a luat revista din mâini și a băgat-o în coș.

Haide, i-a spus ea prietenei, vreau să te duc undeva.

S-au ridicat în picioare și au mers desculțe și în tăcere pe plaja frumoasă cu nisip alb până la o imensă lagună cu nămol. Au intrat în bazin și s-au mânjit de sus până jos cu nămolul de la Espalmador. Au început să vorbească din nou despre uneori simplul, alteori complicatul sex opus.

*

La întoarcerea din Formentera, în 2008, au avut loc schimbări în redacția *La Femme*. După zece ani de la prima apariție, revista se bucura deja de un număr mare de cititoare. La cererea acestora și cu acordul președintelui grupului editorial, numărul de pagini a crescut de la cincizeci la șaizeci.

Cititoarele cereau mai multe povești, mai mult text, ceva ce Gabriela a susținut mereu. Câteodată le lua interviuri ce durau ore în șir unor femei foarte interesante, apoi trebuia să le sintetizeze ideile în două coloane de doar zece mii de caractere și obținea întotdeauna un text încorsetat de care nu era niciodată mulțumită.

În urma succesului revistei, branduri de cosmetice precum Estée Lauder, Shiseido și Lancôme puteau să cumpere spațiu publicitar: sferturi de pagină, jumătăți sau chiar pagini întregi ca să-și facă publicitate la noile produse. Ba mai mult, mărci de îmbrăcăminte precum marca spaniolă Loewe, cea franceză Hermès sau cea italiană Ferragamo cereau să le îmbrace pe femeile intervievate. Acesta este motivul pentru care intră în scenă Cósima de Sentmenat y Alós, nepoata Eugeniei și stilist de profesie, în vârstă de douăzeci și șapte de ani. Ea urmează să se

ocupe de vestimentația celor intervievate. Și e a treia protagonistă a acestui roman.

În prima zi de septembrie, la etajul al treilea al clădirii din bulevardul Gràcia, Cósima le-a fost prezentată pe neașteptate Gabrielei și Silviei.

O radiografie feminină înmulțită cu doi, realizată în zecimi de secundă. Gabrielei i-a plăcut fata. Pentru că, în primul rând, era diferită. Gesturile elegante, silueta zveltă, ochii de pisică, atitudinea politicoasă și ținuta îndrăzneață — șapcă Gatsby, cămașă cu guler drept și fustă cu talie înaltă, mulată pe corp, lungă până la călcâie — îi trădau imediat originile aristocratice. Erau atâția oameni anoști pe lume, încât, atunci când cineva ieșea puțin din peisaj, Gabriela se așeza alături, tăcută, și asculta. De foarte puține ori s-a simțit decepționată. Abia aștepta să audă povestea Cósimei.

Cu toate acestea, pentru Silvia a fost dificil. Fandosita aia, ale cărei prime cuvinte au fost *ça va*, i-a căzut greu. În plus, faptul că era o piloasă avea un preț, asta întotdeauna, desigur. Gabriela și Silvia, două luptătoare, știau că își câștigaseră locșorul la revistă muncind din greu. Corectă, ceea ce într-adevăr se poate numi corectă, intrarea Cósimei în echipă nu era.

Eugenia știa că nepoata ei Cósima nu avea să fie binevenită. Nepoata ei cea extravagantă nu-și făcea niciodată intrarea cum se cuvine, dar era o femeie minunată, fără niciun fel de malițiozitate și, lucrul cel mai important, avea un talent înnăscut de a ști cum să se îmbrace pe ea și pe oricare altă femeie.

De fapt, ca să lucreze la *La Femme* ca stilist, ăsta era singurul lucru care conta. Dar munca nu-i stătea în fire, iar Eugenia știa asta. Nicio femeie

din familie, cu excepția ei, nu mișcase un deget toată viața. Nu o problemă economică o făcea să muncească. Banii curgeau în familia lor, aristocrați din naștere, de secole. Cósima de Sentmenat y Alós era milionară. Multimilionară. Dar acel *dolce far niente*, atât de bine văzut de generațiile trecute, nu mai era la modă, iar femeile din prezent nu se mai agățau de soții lor, ca să-și înmulțească urmașii. Oricât de aristrocrate ar fi fost. Iar ziua era foarte lungă, în așteptarea sfârșitului de săptămână.

Cósima a fost o elevă groaznică și a refuzat să-și continue studiile: a fost dată afară de la Liceul Francez în primul an după ce i-au găsit droguri în penar. Doi ani mai târziu, a fost exmatriculată de la Colegiul Abat Oliva pentru că a pus crucea paraclisului cu susul în jos și a sfârșit, la fel ca toți barcelonezii din clasa superioară, la Liceul Borja, o școală unde se plătea ca să promovezi anul. Și-a luat bacalaureatul, dar n-a intrat la facultate și după un an sabatic, văzând că fetița se îmbracă nostim, mama ei a trimis-o să studieze la prestigiosul Institut Marangoni din Paris. Iar acolo, departe de familia ei, Cósima și-a găsit drumul. Era creativă, harnică, liberă și fericită.

Chiar și așa, nu orele de *haute couture*, de croială și confecționare sau de istoria modei au ajutat-o să devină stilist. Este adevărat că Institutul Marangoni a învățat-o tehnica, i-a antrenat ochiul și, bineînțeles, i-a oferit încredere în sine. Dar Cósima avea ceva ce nu se învață în nicio școală și în nicio disciplină artistică: Cósima avea talent. Un talent înnăscut pentru a înfrumuseța corpul feminin. Nu contau mărimea, forma, înălțimea sau volumul femeilor pe care le îmbrăca. Încă de la vârsta de cinci ani,

își alegea singură hainele și mergea ținându-se de fustele mamei, selectând ce voia din magazinele de modă pentru copii de pe bulevardul Gràcia. Și la doar șase ani își ruga mama să o ia cu ea în trenul spre Paris ca să rătăcească amândouă prin Galeriile Lafayette, prin magazinele de îmbrăcăminte de pe Champs Elysées și prin cele de pe bulevardul Montaigne. Iar mama o lua mereu cu ea.

Și-a creat prima rochie cu trei luni înainte de a împlini optsprezece ani. Se plimba pe bulevardul Gràcia și a observat un manechin înfășurat într-o mantie delicată și frumoasă din mătase naturală verde, în vitrina casei de modă Santa Eulalia. A intrat și s-a interesat de originea materialului: chinezesc, din sudul deltei fluviului Yangtze. Aristocrației nu întreabă cât costă. A cumpărat cincisprezece metri. Casa de modă Santa Eulalia îi punea la dispoziție croitorese ce puteau realiza la comandă designul pe care ea și-l dorea. A plătit și le-a spus că se va întoarce peste o săptămână. La sfârșitul anilor '90, în Spania a existat o proliferare a revistelor de modă. Și-a cumpărat revistele *Labores*, *Burda* și *Patrones* și s-a cufundat în paginile lor timp de o săptămână cu o pasiune și o dăruire pe care nu le cunoscuse în cei cincisprezece ani de școlarizare frustrantă.

S-a întors la atelierul de croitorie cu un model pe care croitoresele au ajutat-o să-l îmbunătățească, iar în decurs de o săptămână au produs o rochie fină și simplă, cu bretele din mătase verde, care se potrivea perfect cu silueta ei subțire. Îmbrăcată cu rochia aceea și cocoțată pe tocuri de zece centimetri, Cósima era splendidă, elegantă, senzuală. S-a privit în oglindă, mândră de ceea ce își imaginase, de ceea ce crease cu mâinile ei. A vrut să fie o surpriză

pentru părinții și surorile ei și nu a arătat rochia nimănui. În ziua în care trebuia să-și facă intrarea în societate, s-a îmbrăcat cu rochia lungă și a coborât treptele castelului medieval Ilerden din Massalcoreig, proprietatea familiei sale, în fața a trei sute de oaspeți, care au rămas muți la vederea frumuseții unice și a eleganței naturale a Cósimei.

Fericită, a zâmbit când i-a văzut pe toți uitându-se la ea. S-a așternut o tăcere aproape mormântală. Cósima era splendidă. A coborât scara agale, privindu-i pe toți. Pentru prima dată și-a dat seama că făcea ceva cum trebuie. În sfârșit. Pentru că în timpul anilor de școală, profesorii ei nu încetau să-i spună — subtil, desigur — că nu avea să facă nimic în viață decât să trăiască din banii părinților. Măcar să nu-i mai deranjeze pe ceilalți la ore. Era o catastrofă în clasă.

Și astfel, după ce și-a făcut debutul în societate, toate prietenele ei au vrut, pentru propriul debut, să le facă ea rochiile (și, având în vedere că repetase clasa a noua, a zecea și a unsprezecea și ținând cont că trecuse prin trei licee, avea destule prietene). Surorile ei mai mari i-au cerut ajutorul pentru rochiile de mireasă. Ea o îmbrăcase pe Eugenia la nunțile fiicelor ei... și totul, pe când avea mai puțin de douăzeci de ani. Producea magie combinând culori, fucsia cu roșu, galben cu verde, mov cu maro-pământiu. Magie pe trupurile femeilor.

Primul proiect pe care l-au realizat împreună Cósima, Silvia și Gabriela a implicat-o pe actrița Itziar Castro, care interpreta rolul principal în piesa de teatru de succes a lui Neil LaBute, *Fat Pig* (*Gorda*[§] în traducerea spaniolă). Itziar cântărea 101 kilograme. Era o provocare pentru designer.

Cósima a cerut numărul de telefon al actriței de la Deborah Díaz, care i l-a dat cu chiu, cu vai. Pentru că, în principiu, Cósima trebuia să meargă la showroomuri să ia obiecte de îmbrăcăminte și să le ducă la un platou de pe bulevardul Meridiana, unde se realiza interviul și se făceau fotografiile. Cósima a insistat și numai pentru că era nepoata șefei a primit numărul.

Rochia din mătase roz punea în valoare frumusețea și exuberanța actriței, pe care fotografia realizată de Silvia le-a captat în întregime.

Prietenia dintre Gabriela, Silvia și Cósima a început încă de la prima ședință foto. Pe platoul de filmare de pe Meridiana, Gabriela și Silvia au observat cum Cósima o îmbrăca pe actriță. Au privit-o cum ținea cu mâinile ei elegante și cu o naturalețe uimitoare sânii uriași ai lui Itziar cu scopul de a-i repoziționa între mătasea și bumbacul unei frumoase rochii roz-pal. Ca actrița să se simtă confortabil, Cósima îi adresa cuvinte sincere despre cât îi invidia sânii, făcând glume în același timp pe seama propriului aspect de scândură.

— Cât de nedreaptă a fost natura cu mine, îi spunea. Prietenul meu nici nu mă atinge. Nu mă atinge niciodată.

Și actrița se prăpădea de râs.

— Nu râde, Itziar, fiindcă eu cred că, dacă aș avea sânii tăi, ar pune mai des mâna pe mine.

Iar cealaltă râdea de nu mai putea de aristocrata extravagantă care o îmbrăca și care era complet sinceră în legătură cu lipsa de interes a viitorului ei soț pentru corpul ei.

Auzind râsetele, Silvia a luat repede aparatul de fotografiat Canon. A schimbat obiectivul. A pus unul de o sută de milimetri. A apăsat fără să

se oprească. Asta însemna pentru ea fotografia. Fotografia înseamnă lumină, dar în acel moment nu-i păsa. Nu era vorba de lumină. Nu era vorba de încadrare. Nu era vorba de distanța focală. Însemna, pur și simplu, să căute sufletul persoanei căreia îi făcea portretul. Iar Silvia a surprins sufletul fericit al acelei femei grase, prizoniera propriei cărni.

După acea ședință foto, Gabriela și Silvia au căzut pradă farmecului Cósimei și au început să o iubească pe ea și extravaganțele ei.

*

— *Esteu en parella*? a întrebat Cósima, după ce a băut o gură de apă și, repede, s-a uitat la Silvia. Of, scuze, Silvia, uit mereu că ești din Madrid.

— Înțeleg totul, Cósima, stai liniștită. Dacă suntem măritate, asta ai întrebat, nu-i așa? Vă rog, continuați să vorbiți în catalană între voi. Toată lumea trece la castiliană când e cu mine și așa nu am cum să învăț.

— Catalana mea nu e rea, nu. E groaznică. Tata era andaluz, iar mama, una dintre femeile de afaceri din PP[9], a intervenit Gabriela. În plus, am fost la o școală de călugărițe. Cred că făceam o oră de catalană pe lună. Tu mai bine învață de la Cósima.

Și așa au făcut, Gabriela cu catalana ei de cartier barcelonez trecând la spaniolă din două în două propoziții; Cósima cu catalana ei de Lleida; Silvia cu castiliana ei autentică. Fără nicio problemă, și încă de la începutul prieteniei pe care porneau să o construiască.

Ce relație frumoasă urmau să aibă aceste trei femei. Cu adevărat frumoasă. Pe atunci nu o știau, dar aveau să devină bune prietene pentru tot restul vieții.

Părăsiseră platoul de filmare flămânde, iar în acel moment mâncau un meniu de nouă euro în barul Manolo. Încă ținut de Manolo, și nu de un chinez.

— Eu m-am căsătorit acum doi ani, a spus Silvia zâmbind. Și, în fine...

Și-a întors privirea spre Gabriela, rostind pentru prima dată vestea cea mare:

— Vrem să facem un copil.

Gabriela i-a zâmbit dulce prietenei ei.

— Nu mi-ai spus nimic, a zis, mângâind-o tandru pe spate.

Silvia a dat din cap timidă și fericită.

— Bine... Adevărul e că până când părinții lui Salva nu vând casa din Formentera... în fine... nu începem.

Gabriela nu prea înțelegea ce legătură are una cu alta. Silvia a continuat cu explicațiile:

— După ce vor vinde casa, vor împărți banii între Salva și fratele lui și ne vor da o sumă pentru avansul la un apartament. Părinții mei ne vor împrumuta și ei și vom avea suficient pentru un avans consistent. Astfel, vom obține o ipotecă mai mică.

Silvia a zâmbit.

— Și apoi, ei bine, ne apucăm să facem un copil. Estimăm că peste șase luni.

Gabriela și-a mușcat buzele fără să facă vreun comentariu. Fără să creadă ce spunea Silvia. Cum putea să aibă totul atât de bine planificat? Și un soț care să fie de acord cu acest plan. Deși, dacă se gândea mai bine și după acea săptămână petrecută în Formentera, probabil că întregul plan fusese conceput de Salva. Sau poate că era ceva planificat de amândoi. Planuri. Gabriela nu-și făcea planuri. Nunta ei fusese orice, mai puțin un plan. Avusese loc cu două zile înainte de a lua

avionul, iar fără nunta aceea, care ar fi putut să nu se întâmple, viața ei ar fi fost, poate, alta. S-a gândit că ea și draga ei prietenă madrilenă se asemănau în esență, dar în rest, erau cu totul diferite. Se înțelegeau bine. Silvia, o femeie planificată, știa unde își vor petrece weekendurile până la Crăciun, când urma să se întoarcă în dragul ei Madrid. Era meticuloasă, ordonată, descurcăreață, profund preocupată de curățenie. Gabriela era dezorganizată, dezordonată și, deși nu-i plăcea să o audă din gura soțului ei, profund delăsătoare.

— Ai o casă în Formentera? a intervenit Cósima.

Silvia a aprobat din cap.

— Eugenia își caută o casă acolo. Nu ți-a spus nimic?

— La naiba, Silvia! a replicat Gabriela foarte serioasă. Poate că ai putea începe să ți-o tragi chiar de mâine.

Cósima a râs.

— Așa stau lucrurile, Cósima. Așa e Gabriela, a râs Silvia, trebuie să începi să te obișnuiești cu ea. Zice niște tâmpenii... Ți-o spun de pe-acum. Se justifică susținând că a crescut fără părinți, doar cu fratele și vărul său... și începe să înșire verzi și uscate.

Gabriela a izbucnit în râs, pentru că era ceva adevărat în afirmația de care își bătea joc madrilena. Avea un frate cu trei ani mai mare decât ea și un văr de asemenea cu câțiva ani mai mare, care locuia în același bloc din cartierul Les Corts, unde crescuseră. Părinții absenți de ambele părți. Așadar, în copilăria, adolescența și tinerețea ei, până ce a călătorit la Boston, a fost întotdeauna însoțită de acei doi nesuferiți pe care îi asculta vorbind despre universul feminin. Își spuneau totul unul altuia, frate și văr, iar

Gabriela se afla mereu prin preajmă. Întotdeauna avea sentimentul, pe măsură ce intrau în adolescență, apoi la începutul vieții adulte, că fratele și vărul său se lăudau și se luau la întrecere în privința numărului de femei cu care se culcaseră. Întotdeauna. Sau aproape întotdeauna. Și niciodată, în toți acei ani, când își povesteau intimități, nu a auzit ca vreunul dintre ei să spună: „Am făcut dragoste cu o femeie frumoasă". Asta nu a auzit niciodată. Nici măcar cuvintele „am făcut dragoste", de altfel. În schimb, „m-am futut cu o tipă cu niște țâțe...", această frază cu toate variantele ei, în funcție de mărimea sânilor în cauză, o auzea tot timpul. Gabriela și-a însușit cuvântul „futut" nu ca o încălcare a regulilor, ci drept ceva obișnuit. O altă problemă era obsesia fratelui și a vărului față de mărimea sânilor femeilor cu care se culcau.

„Hei, sunteți obsedați de sâni, nu-i așa?" i-a întrebat Gabriela într-o zi, când a ieșit de la duș cu un prosop înfășurat în jurul corpului. „De ce? E vorba doar de grăsime. Mai multă grăsime sau mai puțină, sub piele și înconjurată de vase de sânge." Vorbea în timp ce-și punea chiloțeii, apoi, naivă, și-a dat jos prosopul și a rămas cu sânii în văzul tuturor.

Vărul, bineînțeles, și-a ațintit privirea asupra acelui corp aproape dezgolit.

„Vrei să nu te mai holbezi la țâțele soră-mii? E verișoara ta, dobitocule."

Gabriela a învățat multe despre universul masculin de la cei doi. Și i-a fost limpede, foarte limpede, că avea să aleagă alt gen de bărbat. Care să nu semene cu unul dintre cei doi bărbați extrovertiți din familia ei, pe care îi adora și de ale căror obscenități râdea de se prăpădea. Dar o întrista foarte mult gândul că un bărbat, orice

bărbat, ar fi putut să vorbească despre ea așa cum o făceau cei doi. Așa a ajuns la cealaltă extremă în toate relațiile ei, până la ultima, până la Germán: acel om nobil, bun până în măduva oaselor și introvertit, care o adora și care, știa ea, niciodată, niciodată, niciodată nu avea să vorbească despre ea în felul acela atât de urât. Deși, dacă urmărim firul poveștii, vom constata că Gabriela a continuat cu cealaltă extremă până ce a întâlnit ultima iubire a vieții ei, până ce a ajuns la acel scriitor pe care îl admira, Pablo Hausmann. Pablo.

*

Manolo le-a adus celor trei fete primul fel de mâncare din meniu.

— Și tu? Ești măritată? a întrebat-o Silvia pe Cósima.

— Mă căsătoresc anul viitor, a răspuns Cósima, fără un entuziasm excesiv.

Le-a spus că se căsătorește într-o casă din Lleida, a familiei. Sunt discreți. Aristocrații nu se laudă niciodată cu ce au, nu își afișează niciodată bogăția; lasă asta pe seama burgheziei. Aristocrații pot purta haine care să depășească 1 500 de euro, dar nu veți vedea niciodată o etichetă de marcă ieșind în evidență. Ce preț au hainele o știu doar ei și ai lor. Pentru că nu îți stă la fel cu o bluză din alea pe care le punea pe umeraș Gabriela la Zara de pe bulevardul Gràcia sau cu bluza frumoasă maronie, din mătase naturală de la Carolina Herrera, pe care o purta Cósima în acel moment, cu o pereche de blugi Loewe rupți, de 590 de euro, așezată pe un scaun metalic într-un bar ieftin de pe bulevardul Meridiana. Nu. Nu e același lucru.

N-a intrat în detalii. Nu le-a povestit noilor sale prietene că se căsătorește în castelul Massalcoreig din Lleida, proprietatea familiei sale, înconjurat de 5 000 de hectare de pământ unde vor fi amplasate cele zece corturi. Castelul este casa familiei. Casa în care Cósima și-a petrecut toate vacanțele de vară în copilărie, adolescență și primii ani ai tinereții, împreună cu cele patru surori mai mari. Patru surori care, în adolescență, în tinerețe, își povesteau cum bărbații pe care atât de mult îi iubeau făceau dragoste cu ele în budoarele lor. Ele nu și-o trăgeau ca vărul și fratele Gabrielei. Ele „făceau dragoste". Și așa apăreau iubirile și neiubirile și suspinele.

Cósima nu le-a explicat celor două noi colege de serviciu că la nunta ei aveau să fie prezenți patru sute de invitați, iar dintre acești patru sute de oaspeți, care urmau să vină din restul Spaniei și din toate casele aristocratice europene, se putea lipsi de trei sute cincizeci. I-ar fi fost de ajuns cele douăzeci de prietene de la școlile pe care le frecventase și cei douăzeci de prieteni de la Clubul de Polo din Barcelona ai viitorului ei soț, pe care și el i-ar fi preferat. Dar, cu excepția rochiei de mireasă — făcută de Cósima împreună cu o croitoreasă de la casa de modă Santa Eulalia —, mama ei planificase absolut totul pentru nunta care urma să aibă loc peste câteva luni.

Mama și soacra ei.

Deși părea imposibil, mama îi plănuise până și prima întâlnire cu mirele, Bosco de la Loma-Osorio. Viitorul soț al mezinei sale, Cósima.

Cuscrele urziseră un plan, aproape perfect, pentru urmașii lor.

„Planul ăsta e machiavelic, de ce?", o întrebase Eugenia pe sora ei.

„Deoarece Cósima e nepricepută în dragoste, s-a justificat mama. Dacă nu o ajut, rămâne fată bătrână".

Poate din pricina înălțimii excesive, poate din cauza lipsei de rotunjimi și a stilului extravagant sau din cauza felului ciudat de a fi, Cósima de Sentmenat nu avea noroc în dragoste, în ciuda faptului că era de rang și suflet nobil, simpatică și onestă. Nu avea să aibă noroc nici cu viitorul soț, dar ea nu știa încă asta. Nici ea și nici, bineînțeles, mama. Care îi voia binele, dar i-a pricinuit mai mult rău amestecându-se atâta în viața ei.

Cósima avea la momentul respectiv douăzeci și șapte de ani, cu doi ani mai puțin decât viitorul ei soț. Despre el nu se știa să fi avut vreo iubită înainte, lucru ciudat, dar mama lui, Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, viitoarea soacră a Cósimei, motiva spunând că Bosco, băiețelul ei, stătea închis în casă și sculpta. Asta obișnuia să facă într-un fost șantier naval din Badalona, transformat într-un spațiu multidisciplinar pentru artiștii plastici, printre matrițe din silicon, din ghips, bucăți de fier, de lemn, de bronz, de lut și de alabastru. Fiul ei, spunea soacra, era complet obsedat de sculpturile sale. Sculpta și iar sculpta, fără încetare. Sculpta pentru expoziții la care, că veni vorba, cei mai apropiați membri ai familiei plăteau mari sume de bani ca să-i cumpere operele.

Cósima mai avusese un iubit înainte. Un tip cam mitocan din burghezia catalană, de care fusese îndrăgostită până peste cap. Burghezul fusese vrăjit de castelul din Lleida mai mult decât de ea. Au rezistat un an și jumătate împreună,

dar extravaganțele Cósimei îl deranjau. Cósima dansa, fără nicio inhibiție, pe barul localurilor, îmbrăcată în veșmintele ei ciudate. Îi plăcea la nebunie să cânte la petrecerile private. Dădea pe gât pahare cu vin și recita versuri de Baudelaire. Îi plăcea să-l sărute pe burghez în ploaie.

La ziua de naștere a burghezului, Cósima a decis să organizeze o petrecere-surpriză la un karaoke de pe strada Aribau. A pregătit timp de două luni „Woman in Love", de Barbra Streisand, cu o profesoară de canto afro-americană, stabilită în Barcelona. Cósima își alesese cu grijă vestimentația ca să-i cânte prietenului ei: o șapcă Gatsby de culoarea vinului, o rochie neagră, lungă până la călcâie, mulată pe corp, geacă de blugi și cizme din piele. Era frumoasă și ciudată. Burghezul a ascultat-o pe prietena lui cântând și dansând sexy pe melodia „Woman in Love", în timp ce trăgea cu coada ochiului la prietenii lui de la ESADE, care râdeau de ea, și s-a simțit rușinat.

— Dar cu ce am greșit, iubitule? Ce am făcut rău? zicea biata Cósima, dându-și jos șapca, care nici asta nu-i plăcea burghezului, în timp ce mergea în spatele lui pe strada Aribau și își trăgea nasul.

— Mă faci de râs în fața colegilor! Ești o ciudată! Ești foarte ciudată! Hai să ne despărțim, Cósima. Eu vreau o prietenă normală, o femeie normală, care să nici nu cânte, să nici nu danseze și să nu se dea în spectacol. Tu ești un spectacol. Ai nevoie de un alt tip de bărbat. Îmi pare rău, Cósima.

Pentru că burghezul se simțea stânjenit să o vadă plângând.

— Adio, Cósima. Nu e din vina ta, eu sunt vinovat. Poate că eu sunt un tip prea normal

pentru tine.

— Nu, iubitule, a răspuns ea. Ce tot spui? Tu ești tot ce-mi doresc.

— Adio, Cósima. Adio.

Și neiubire. Și tristețe. Și singurătate. Și plictiseală. Și hai s-o trimitem să studieze în Franța, că fata asta aici se topește pe picioare. O să moară fata.

Aristocrații își pot permite să fie extravaganți fără să fie judecați, atâta timp cât umblă printre aristocrați, lucru pe care Cósima nu l-a înțeles niciodată. Ea vorbea la fel cu portarul galician al clădirii din Sarrià-Sant Gervasi unde locuia burghezul, ca și cu oricare lord care i-ar fi vizitat la castelul din Lleida.

— Dar de ce vorbești cu portarul? o întreba enervat burghezul. Oamenii nu vorbesc cu portarii.

Cósima nu răspundea pentru că nu înțelegea întrebarea. În două luni, de când îl cunoștea, ea aflase mai multe despre portar decât aflase burghezul în douăzeci de ani de când locuia acolo.

Și povestea s-a încheiat. La Paris, Cósima a avut câteva flirturi fără importanță și nimic altceva. Păcat, pentru că iubea intens și era o femeie profund fidelă și profund liberală (chiar dacă par a fi antonime). Cósima nu ar fi acceptat nici măcar acel sărut fugar pe care Gabriela l-a primit de la Simon Tannenbaum în Boston. Ea ar fi alergat după Germán. Ea dansa ca o nebună pe scena discotecilor din pur hedonism, din plăcere, nu ca să seducă. Ea dansa singură.

Nici burghezul, nici parizienii, nici viitorul ei soț nu erau pe măsura iubirii de care ea mustea. Oferea totul. Se dăruia complet. Nu-i judeca pe bărbații care treceau prin viața ei și nici nu

intenționa să le schimbe viața. Ea, în ciuda faptului că era stilist, nu i-ar fi cumpărat soțului ei pulovere, așa cum făcea Gabriela cu Germán. Dacă pe el nu-l deranja să umble cu puloverele arse cu țigara, ea nu avea căderea să-i schimbe felul de a se îmbrăca. Nu o făcuse cu burghezul care se dădea mare, în mod penibil, cu căluții cusuți pe pieptul tuturor cămășilor lui marca Ralph Lauren, nu a făcut-o nici cu parizienii și nu avea să o facă nici cu soțul ei. L-ar fi acceptat așa cum era.

Prin urmare, l-a acceptat pe Bosco de la Loma-Osorio drept ceea ce era: un tip lipsit de vigoare, slab de înger, moale, care se credea reîncarnarea lui Eduardo Chillida, dar nu era decât un artist mediocru, care reușea să expună datorită relațiilor extinse ale familiei.

Cu toate acestea, Cósima credea cu tărie în el. Îl copleșea cu laude. Avea să elogieze mereu acele blocuri de alabastru, fier și lut pe care le făcea soțul ei, pentru că ea credea cu adevărat în ele. Pentru că dragostea e puternică. Iubirea este capabilă să distorsioneze imaginea bărbatului pe care îl iubești, și asta i se întâmpla Cósimei. În plus, Cósima era, în plin secol XXI, o prințesă care credea în povești cu zâne. Dar prințesa nu lua în calcul că aristocratul ei slab de înger, cu înfățișare de arhanghel, cel pe care mama ei i-l alesese drept soț, era o ființă întunecată, plină de perversiuni pe care niciodată nu le va împărtăși cu Cósima. Pentru că ea, poate, cu dăruirea și dragostea pe care le simțea pentru Bosco, ar fi fost în stare să intre în joc.

Fidelă și liberală, adjective care nu sunt antonime.

Ea ar fi pătruns în lumea lui ciudată dacă el i-ar fi permis. De ce nu? Amândoi erau aristocrați

prin naștere, de cinci generații. Excesele aristocrației erau cunoscute de la apariția sistemului de clase. Moralitatea reprezenta pentru aristocrație o negare a instinctelor, o negare a vieții, iar această morală iudeo-creștină se baza întotdeauna, bineînțeles, pe frică. Dar mai ales moralitatea însemna, și aristocrația știa bine acest lucru, o construcție. Un mod de organizare a burgheziei, a plebei construit numai și numai pentru a impune limite etice acelei turme din care ei doi nu făceau parte.

Nu. Cósima și Bosco nu făceau parte din turmă.

Dar în timp ce Cósima observa cu suspiciune, dar fără să le judece, aceste excese ale aristocrației, Bosco s-a vârât până în gât, chiar până în gât, în toate.

*

Imediat, Gabriela, Silvia și Cósima au format un trio amuzant. Șefa lor, Eugenia, era bucuroasă, pentru că uneori alcătuirea echipelor de lucru nu era o chestiune ușoară.

Cósima nu a întârziat să-i spună Eugeniei că socrii Silviei aveau o casă de vânzare în Formentera. Eugenia și Emmanuel au luat un avion chiar în aceeași săptămână spre insulă. Au văzut încă patru case — două pe Cap de Barbaria, două în Sant Ferran de Ses Roques —, iar Silvia le-a deschis ușa casei socrilor ei.

Eugenia a capitulat în fața acelei căsuțe simple, înconjurată de măslini și aflată la cincisprezece minute de piața bisericii Sant Francesc. Nu au existat agenți imobiliari, nici firme de administrație, nici intermediari: le-au plătit 20 000 de euro în numerar drept avans socrilor Silviei, după ce au aterizat la Barcelona.

În decurs de o lună, Eugenia și Emmanuel au semnat cumpărarea a ceea ce avea să fie ultimul lor cămin.

*

Gabriela a sosit la redacție palidă, cu metalica durere pelviană premenstruală care o paraliza timp de o săptămână încă de la vârsta de paisprezece ani, când îi venise prima menstruație. Metalic. Metalic, da. Simțea niște cuie înfigându-i-se în uter, în partea inferioară a pântecului. Așa le descrisese durerea mai multor ginecologi pe care îi consultase.

— Durerea este normală atunci când îți vine ciclul, copila mea. Bunica ta a avut și ea durerile astea îngrozitoare. Le-am avut și eu. Le ai și tu.

Sfâșiată de durere, în timp ce ieșeau dintr-o prestigioasă clinică ginecologică catalană, Gabriela spusese ce nu putuse să-i spună ginecoloagei. Într-un mod subtil și aproape imperceptibil și după ce Gabriela îi vorbise cu lux de amănunte despre tortura, martiriul, chinul și angoasa pe care uterul ei le suferea, împovărând explicația cu adjective — cum ar fi înțepător, intern, tăios, metalic, caustic —, ginecoloaga sugerase tratament psihiatric.

— Suntem în secolul XXI. Au trecut treizeci de ani de când Neil Armstrong a ajuns pe Lună, zisese Gabriela și a oftat abătută. Nu e posibil să nu se fi descoperit nimic și să fiu obligată să stau o săptămână drogată cu ibuprofen, nolotil și enantyum toată viața. Trebuie să existe și altceva. Nu poate fi doar o simplă durere menstruală.

Mama ei o mângâiase pe obraz. Era o durere menstruală. Nu putea decât să o asculte și să încerce să-i transmită calm. La cincizeci și doi de ani, și spre deosebire de prietenele ei, care se

plângeau că nu mai sângerau din vagin, mama ei fusese extrem de fericită că ajunsese la menopauză și, în cele din urmă, încetase să mai aibă menstruație. În sfârșit, se terminase cu durerea. Și ea suferise din cauza acelei supramedicații și o detesta. Da, fiica ei avea dreptate, nu exagerase nimic în fața ginecoloagei.

Gabriela a intrat suferindă în redacția de la *La Femme*. Le-a salutat scurt și politicos pe Deborah Díaz și pe Consuelo Garza și s-a dus direct la dozatorul de apă. A luat un pahar de plastic, l-a umplut și a înghițit ibuprofenul de șase sute de miligrame înainte de a intra în camera cu pereți din sticlă unde o așteptau Eugenia, Silvia și Cósima.

Și-a cerut scuze pentru cele cinci minute de întârziere. Eugenia și Silvia și-au dat seama că avea dureri menstruale, dar nu au comentat. Eugenia le-a prezentat propunerile de interviuri pentru săptămâna următoare. Primul urma să-i fie luat unei regizoare de teatru ce realizase o adaptare după *Medeea* de Euripide, piesa avusese premiera la Festivalul din Mérida și se juca la Teatrul Național Catalan; era una dintre cele mai importante producții din acel an, subvenționată de Ministerul Culturii și în coproducție cu Centrul Național de Teatru.

Pentru cel de-al doilea interviu, Eugenia — care voia să le ofere o șansă regizoarelor promițătoare nesubvenționate — a recomandat-o pe actrița și regizoarea Pía Szifron, care juca alături de un alt actor argentinian în *Scene dintr-o căsnicie*, o adaptare teatrală a scenariului lui Bergman, montată într-o cafenea-teatru din Raval. Piesa devenise un succes de critică și de

public, și numai datorită recomandărilor din gură în gură.

Eugenia nu avea să le însoțească la Național, dar urma s-o facă la cafeneaua-teatru. Aștepta cu nerăbdare să vadă piesa aceea în format redus, pentru că ea și Emmanuel, soțul ei, fuseseră prezenți la premiera filmului lui Bergman în Franța, în 1974. În urmă cu treizeci și patru de ani.

Ei doi știau că cenzura lui Franco avea să taie anumite scene ascunzându-le de ochii spaniolilor și nu ezitaseră să treacă granița ca să ajungă în Franța și să fenteze acea mutilare, conducând Citroën-ul lor GS cei 192 de kilometri care despart Barcelona de Perpignan. Le-a plăcut foarte mult acea imagine răvășitoare a intimității cuplului. Regizorul suedez realiza un minuțios portret al procesului de destrămare al unei căsnicii. I-a durut. Pentru că *Scene dintr-o căsnicie* provoacă durere. Eugenia și Emmanuel, pe atunci un tânăr cuplu îndrăgostit, au ieșit triști din emblematicul cinematograf Castellet.

— Dacă asta ne așteaptă, ar fi fost mai bine să nu fi venit, nu-i așa? a spus Eugenia tandru, punându-și brațul în jurul taliei lui.

Au vorbit despre film. Și-au promis unul altuia că nu se vor înșela niciodată. Că nu-și vor ascunde nimic. Dacă relația s-ar deteriora, și-ar mărturisi-o. Întotdeauna vor fi sinceri unul cu celălalt. Nu avea să existe o a treia persoană. Lor nu avea să li se întâmple ca lui Marianne și Johan, protagoniștii filmului.

— Emmanuel, dacă apare o altă femeie în viața ta, îmi vei spune, nu-i așa? Și i-a repetat-o în franceză: *Emmanuel, si une femme entre dans ta vie, tu me le dira, n'est-ce pas?*

Iar el s-a uitat la ea profund îndrăgostit. În acea explozie de iubire de la începuturi, ideea că o femeie ar fi putut frânge dragostea pe care o simțea pentru ea era insuportabilă.

— *Mon amour, cela ne m'arrivera pas.*

Naivi și orbi în fața viitorului în acele zile de început, și-au jurat sinceritate și iubire veșnică. Iar Emmanuel a repetat înșelându-se, înșelându-se teribil: „Iubito, mie n-o să mi se întâmple niciodată".

*

Scenografia de la Teatrul Național era o operă arhitectonică ce le-a copleșit pe ele și pe cei aproape o mie de spectatori care se aflau în sală așteptând opera clasică a lui Euripide. Luminile s-au stins și sunetul impresionant al unei tobe din piele a umplut sala timp de zece secunde. Protagonista și-a făcut apariția desculță, încarnând-o pe Medeea. A pășit în tăcere, în ritmul tobelor, cu umerii goi și cu o frumoasă tunică grecească din in și mătase până la glezne, care părea o simplă rochie de mireasă. Cósimei i s-a tăiat respirația. Nu mai văzuse niciodată un stil atât de simplu și atât de frumos pe corpul unei femei. A radiografiat-o în minte.

Gabriela și Cósima așteptau cu sufletul la gură ca actrița aceea înconjurată de una dintre cele mai frumoase scenografii și purtând o ținută încântătoare să dea viață Medeei. Actrița a declamat primele fraze și a început o teribilă plictiseală de două ore și jumătate...

— Ce prostie, gata! Ce prostie, a spus Cósima după numai zece minute, lăsându-și capul pe catifeaua fotoliului.

Aristocratică, a închis ochii, și-a relaxat mușchii feței și, fără niciun complex, a adormit.

Această lipsă de corectitudine poate fi legată de faptul că burghezia își asumase porția de moralitate cu mulți ani în urmă. Dar ea nu înghițea gălușca și nici din turmă nu făcea parte. Iar turma a suportat cu stoicism acel spectacol plictisitor, cu ochii pe ceasul de mână.

„Doamnă regizoare, cineva ar trebui să-ți explice că nu actrița este cea care trebuie să plângă. Nu ea este cea care trebuie să se sfâșie pe dinăuntru. Ci noi. Da, noi, spectatorii, suntem cei care trebuie să ne emoționăm. Iar dumneavoastră nu ne ușurați situația. Dacă am putea, ne-am ridica și am părăsi teatrul. Ce aiureală, prietena mea. Ce aiureală!"

Asta gândește Gabriela în timp ce o privește pe Cósima cum doarme. Ea nu s-a născut aristocrată.

Cósima s-a trezit după două ore, când publicul aplauda.

— Mi-a plăcut la nebunie, a spus Gabriela zâmbindu-le regizoarei și actriței principale în foaierul teatrului, unde le-au așteptat după terminarea piesei.

Cósima, care nu făcea complimente inutile, a schițat un zâmbet forțat și a aprobat din cap.

Înaintau deja pe Gran Vía în căutarea unui taxi, când Cósima i-a mărturisit că frecventa opera de la o vârstă foarte fragedă, împreună cu părinții și surorile ei, pentru că aveau o lojă la Opera Liceo din Barcelona.

— Publicul e cinstit acolo, a explicat Cósima, aplaudă, aclamă, dar și huiduie.

— Huiduie? Serios? La Liceo din Barcelona? s-a mirat Gabriela.

— Oh, și la Opera din Paris sunt mult mai neiertători. Dar e cinstit, nu-i așa? Să huidui e urât, poate chiar nici nu trebuie. Când opera se

sfârșește, nu aplauzi, te scoli și pleci. E suficient să nu aplauzi... Ai dreptul să nu aplauzi. Pentru că, în plus, îi faci o favoare regizorului sau regizoarei, nu-i așa?

Cósima a făcut un gest amuzant și a continuat:

— Pentru că, dragi prietene, nu ajută deloc să spui... — s-a forțat să vorbească entuziasmată, imitând vocea Gabrielei: „Mi-a plăcut la nebunie, chiar așa. Mi-a plăcut la nebunie piesa."

— Și ce vrei să fac? Să spun adevărul?

A obținut un interviu călduț. Eugenia și-a ridicat privirea spre protejata ei la ședința din lunea următoare:

— A fost chiar atât de proastă?

Gabriela s-a încruntat fără să răspundă.

— Haide, te rog. Folosește niște adjective frumoase, că textul ăsta nu poate fi publicat așa, a conchis șefa. Laudă în text feminismul și emanciparea femeilor.

Emancipare. Putere. Nu există un cuvânt mai frumos care să vorbească despre noi? Să vorbească despre egalitatea după care tânjim. *Putere* este sinonim cu *stăpânire*.

Eugenia a văzut degetele Gabrielei nemișcate.

— Gabi, scrie, a îndemnat-o, într-o oră îl trimitem la tipografie.

— Nu-mi place cuvântul *stăpânire*. Nu am de gând să-l folosesc, Eugenia.

— Folosește-l!

— Hai să găsim unul mai frumos.

— Nu avem timp. Scrie.

Gabriela a oftat. Unde-i lege nu-i tocmeală... Avea la îndemână MacBookul Pro pregătit. A deschis documentul. A pus mâinile pe tastatură.

— Sunt o femeie cu foarte puțină integritate, a spus ea cu voce tare, ca Eugenia s-o audă.

Dacă ea ar fi fost redactor-șef al revistei *La Femme*, nu i-ar fi oferit două pagini întregi acelei regizoare de teatru fără talent. Indiferent cât de femeie era.

— Eugenia... Este deja nedrept să primească o sumă de bani incredibilă din partea statului ca să regizeze o piesă, pe care, în plus, nici măcar n-a scris-o ea... Să nu-i facem reclamă gratis, draga mea...

— Gabi, ești o pacoste, scrie.

Subalterna s-a supus și, în timp ce degetele ei tastau *stăpânire*, s-a considerat din nou o femeie fără integritate.

*

Gabriela aștepta pe rândul întâi al micuței cafenele-teatru din cartierul Raval, împreună cu Eugenia, Cósima și Silvia. Mai erau două minute până să înceapă *Scene dintr-o căsnicie*, adaptarea după Bergman.

Aștepta cu scepticism, bineînțeles. Asta se întâmplă când te duci la teatru și nu-ți place o piesă. Trece ceva timp până când revii. Asta se întâmplă cu oamenii normali. Cei care nu lucrează ca jurnalist cultural, care trebuie să meargă de două, trei ori pe săptămână la teatru. Un spațiu scenic practic gol: pereți negri, două scaune din răchită și un pat dublu cu așternuturile mototolite. Luminile s-au stins. Actrița argentiniană și partenerul ei au intrat în scenă. Și, în doar zece minute, s-a întâmplat acel lucru minunat care este cunoscut sub numele de magia teatrului. Unde Gabriela a crezut că este Pía. Unde cuvintele pe care actrița i le spunea partenerului de scenă le simțea ca fiind ale ei.

— Hai să nu ne destrămăm căsnicia. Lasă-mă să discut cu amanta ta și să ne cunoaștem.

Vorbește-mi despre ea, te rog. Este mult mai rău să trebuiască să-ți imaginezi la nesfârșit pe cineva... Arată-mi o fotografie.

— Tu ai vrut-o, a replicat soțul.

Pía a lăsat o lacrimă să-i alunece pe obraz în timp ce se uita la poza tinerei amante. În același timp Gabriela, emoționată de interpretarea actriței, își ștergea și ea o lacrimă.

Prin ce experiență sfâșietoare au trecut în cele două ore. Pía Szifron a oferit totul, cu generozitate, publicului său; a transmis autenticitate cu fiecare frază rostită. Ele patru și cei nouăzeci de spectatori au ovaționat interpretarea cuplului de argentinieni care, la cererea publicului, a trebuit să revină pe scenă de trei ori. În acest caz ovațiile au fost sincere și publicul a făcut ceea ce nu făcuseră cei aproape o mie de burghezi de la Național: cei nouăzeci de spectatori de la cafeneaua-teatru s-au ridicat în picioare.

S-au întâlnit cu Pía două zile mai târziu în micul bar al cafenelei-teatru, pentru că Gabriela voia, pe cât era posibil, ca interviurile să fie întotdeauna realizate la locul de muncă al celei intervievate. Platoul întunecat și rece de pe bulevardul Meridiana unde le trimitea Deborah Díaz nu-i inspira nimic nici ei, nici Silviei. Nu există ceva mai ingrat pentru un fotograf decât ca lumina să se reflecte pe un fundal alb. Deborah, încântată, ștergea din tabelul Excel cele trei sute de euro, cât o costase chichineața de pe bulevardul Meridiana.

La sfârșitul spectacolului, Cósima i-a spus Píei că îi va aduce haine de la diferite showroomuri pentru ședința foto.

— Și nu pot să vin cu tine să iau hainele? a întrebat-o Pía.

— Bineînțeles. Aș fi încântată.

Și așa, Pía și Cósima s-au plimbat prin toate showroomurile din Barcelona în următoarele două zile, vorbind între timp despre viața lor, cu sinceritate. Cósima, despre viitorul său soț, Bosco de la Loma-Osorio. Pía, despre soțul ei scriitor.

Cósima a îmbrăcat-o superb: fustă lungă de in de culoarea nisipului, până la glezne, bluză albă cu trei nasturi ce lăsau să i se vadă decolteul frumos. Un Rolex de aur la încheietura mânii.

— Nu, Pía. Doar ni le împrumută. Trebuie să înapoiem totul.

— Da, știu. Ai văzut că *io* lucrez ca actriță aici, dar banii nu-s mulți... Un ceas ca ăsta n-o să am niciodată. Oh, lasă-mă, fată, să-l mângâi puțin.

Și din nou, râsete, iar Silvia a pus mâna rapid pe aparatul de fotografiat. Și a început să fotografieze.

Au terminat ședința foto, iar Cósima și Silvia au continuat să pălăvrăgească în timp ce Gabriela îi lua interviu Píei.

Argentinianca i-a povestit că, în ciuda celor treizeci și șase de ani ai săi, de curând împliniți, juca pe scenă de treizeci de ani. Nu exagera. La vârsta de șase ani, a început școala din cartierul său din Mar del Plata, unde încă locuiau mama și sora ei. Apoi a studiat la școala de artă dramatică din Buenos Aires și a venit în Spania pentru că cele două verișoare ale ei emigraseră cu câțiva ani mai devreme. Ea venise să-și încerce norocul și s-a îndrăgostit de un catalan. Argentinianca și catalana au stat de vorbă timp de o oră și s-au simpatizat reciproc.

— Mulțumesc, Pía, am tot ce-mi trebuie, i-a spus Gabriela la final. Mi-a plăcut mult piesa. Și, îți spun sincer, sunt încântată că te-am cunoscut.

— Plăcerea e a mea, Gabriela. Și eu sunt încântată să te cunosc, a răspuns Pía, zâmbind. Știi ce? Îmi amintești de sora mea. E cu trei ani mai tânără decât mine. Ai ceva din ea, nu știu ce. E dulce și primitoare. Exact ca tine.

— Plăcerea e de partea mea, Pía, a replicat Gabriela, zâmbind la rândul său. Serios.

— Ascultă, a spus Pía în timp ce-și deschidea poșeta, îți las numărul de mobil și e-mailul meu, în cazul că îți mai vin în minte și alte întrebări. *Io* încântată.

Gabriela, ca de obicei, nu avea la ea telefonul mobil.

Pía a scos din geantă o trusă, două pixuri și o carte, încercând să găsească o foaie de hârtie albă ca să poată să-și scrie datele de contact. Gabriela a observat coperta cărții pe care o lăsase pe scaun.

— Ce citești? a întrebat-o.

— Un roman pe care soțul meu tocmai l-a publicat.

Pía a luat romanul și i l-a întins înainte să continue să scotocească în geantă după niște hârtie ca să-și noteze e-mailul.

— A fost publicată săptămâna trecută. Nu m-a lăsat să-l citesc până acum. Zice că sunt mai critică decât editorul lui.

Gabriela a întors cartea ca să citească prezentarea de pe copertă și a dat peste fotografia lui Pablo Hausmann. A simțit că inima îi stă în loc pentru o secundă. Se împlinea un an de la Târgul de Carte de la Londra. Cum ar fi putut să și-o mai amintească pe Pía? O văzuse o secundă, din spate, în aeroportul El Prat și îi auzise vocea și accentul argentinian pronunțat.

— Uite, păstreaz-o. Nu găsesc nicio hârtie. Păstrează cartea și îți scriu datele mele pe prima

pagină. Mi-a mai rămas de citit ultimul capitol. Acasă mai avem încă zece exemplare.

— Nu, nu-ți face griji, a reacționat Gabriela, oarecum zăpăcită. Cum să păstrez eu cartea? Stai, mă uit eu la mine în rucsac.

— Nu, haide, serios. În plus, romanul e bun. Bărbatul meu e un nemernic, a zis Pía zâmbind și a făcut un gest de femeie îndrăgostită. Tipic catalan timid... căruia îi e greu să scoată o vorbă... Dar scrie bine. Dacă ai timp de citit, o să-ți placă.

Pía a luat romanul soțului ei, l-a deschis la prima pagină și a notat e-mailul cu un scris de mână îngrijit.

Gabriela a rămas mută. Ar fi putut să-i spună liniștită că citise romanul anterior al lui Pablo, că îl ascultase la Londra. Dar, fără să știe de ce, nu i-a spus-o.

— Să iasă bine, Gabriela, a spus Pía, privind-o fix în ochi. Interviul reprezintă o miză importantă pentru mine.

Acasă, a doua zi, în timp ce transcria și dădea o formă frumoasă și sinceră interviului cu Pía pe care avea să-l publice, Gabriela a luat romanul în mână și s-a uitat la poza lui Pablo de pe coperta a patra. A observat timiditatea din privirea lui și și-a amintit de siguranța cu care vorbea în fața celor cinci sute de invitați de la Târgul de Carte de la Londra. Îi plăcea Pablo. Îi plăcea acest bărbat necunoscut. S-a gândit la cât de ciudată este mintea umană. Poate că mintea feminină. Cum putea să-i placă un străin cu care nu schimbase nici măcar o vorbă? Și, desigur, nu era vorba doar despre fizicul lui, deși și asta conta. Era altceva pe care nu știa cum să-l califice. Pentru că bărbați frumoși sunt destui, dar nu suficienți. Frumusețea fizică nu e îndeajuns. În

plus, Gabriela niciodată nu s-a uitat la un bărbat pentru calitățile fizice.

S-a gândit din nou la modelele pe care le urmăm în alegerea partenerului, de aceea tindea să-l compare pe Germán cu Pablo. Din nou vedea în ei același gen de bărbat. Nu a vrut să se gândească la el, dar a fost trădată de subconștient și i-a venit în minte tatăl său. Un mare timid, dar capabil de asemenea să apere cu stoicism drepturile celor care veneau la cabinetul lui de avocatură, capabil să-i convingă sau să-i descurajeze pe jurații unui tribunal popular cu argumente zdrobitoare și totuși incapabil să comunice, să-și exprime sentimentele față de soția și copii lui.

Gabriela s-a gândit că poate era adevărată această tendință a bărbaților și a femeilor de a gravita mereu în jurul aceluiași gen de partener. Al aceluiași gen de bărbat.

Walter Korman, psihanalistul Gabrielei, susținea că ne îndrăgostim de oameni care ne amintesc de cei pe care i-am iubit în copilărie. Astfel, femeia se îndrăgostește de un bărbat asemănător, mai degrabă din punct de vedere psihic decât fizic, cu propriul tată. Ceea ce Freud numea „eterna reîntoarcere a aceluiași"[19].

Nu i-a mai scris Píei după ce interviul a fost publicat, dar își dorea să-i fi plăcut și, mai ales, să o ajute în carieră.

Gabriela a luat romanul lui Pablo și s-a întins în patul său uriaș, pe salteaua sa gigantică de doi pe doi metri, așezată pe o platformă de patruzeci de centimetri înălțime, din perete în perete. O platformă pe care i-o comandase singurului tâmplar ce mai rămăsese în cartierul Born. Patul uriaș a generat o altă discuție cu Germán, care nu înțelegea de ce nu putea să doarmă pe o saltea

normală. Marca Pikolin Normablock, cea dintotdeauna, insista Germán. Iar Gabriela răspundea că nu-i plăcea mobila și că nu voia noptiere. Și că visa la paturi mari precum cele americane, acele King Size pe care le vindeau în mallul de lângă Universitatea din Boston.

Gabriela a câștigat bătălia patului pentru că Germán a zburat la Boston cu treburi de serviciu și a găsit la întoarcere platforma montată. Platforma cu salteaua acoperită cu o imensă plapumă de trei metri și o pătură din cașmir alb.

Partea de pat a Gabrielei: cu exact treizeci și cinci de cărți, pixuri, carnețele, carioci în culori pastelate și o lampă din anii '50, cumpărată de la târgul de vechituri din Encants Vells și al cărei ștecăr trosnea în anumite zile. Partea de pat a lui Germán: sobră, nimic altceva decât o lampă neagră, marca Vinçon.

„Gabi, dragă, ești teribilă", a spus Germán supărat, când s-a întors din Boston, văzându-și noul dormitor cu patul acela XXL. Nimic ce Gabriela n-ar fi putut rezolva... au făcut imediat dragoste pe salteaua nouă și gigantică.

Gabriela a așezat pernuțele și s-a sprijinit de ele. A deschis romanul lui Hausmann la prima pagină și a citit. A trecut la a doua pagină. La a treia. Și timp de trei ore n-a făcut altceva decât să citească până ce l-a terminat. A închis cartea și a lăsat-o să se odihnească pe pieptul ei. A privit pe fereastră gândindu-se la personajul masculin de la care își lua rămas-bun după acele ore de lectură intensă. O emoționa modul în care protagonistul — din nou un alter ego al lui Pablo, cel mai probabil — era capabil să-și exprime sentimentele față de femeia iubită. Gabriela râsese de isprăvile lui galante și, mai ales, râsese cu poftă de duioasele lui masturbări

solitare. Pentru că și bărbații suferă din dragoste, zicea personajul principal. Și Gabriela s-a gândit la ficțiune. La alter egoul acelor personaje fictive create de scriitor, personaje ce simt, gândesc și acționează așa cum ar fi făcut-o scriitorul însuși.

„Cât de mult din tine e în acest roman, Pablo? Cât de mult din tine e aici?"

Pentru că, abandonându-se magiei literaturii și autoficțiunii, Gabriela și-ar fi dorit să fie acea femeie iubită, cea care, în ultima pagină a romanului, așază capul lui Pablo la adăpostul pieptului său.

---

6 „Procesul unei târfe" (în lb. spaniolă).

7 „Mulțumesc, domnule Burthenshaw. Mulțumesc, Anglia, că ne-ați îmbrățișat literatura. Vă vom fi veșnic recunoscători" (în lb. engl. în orig.).

8 „Grasa".

9 Partidul Popular, partidul spaniol de centru-dreapta.

10 Teoria filosofică a eternei reîntoarceri a fost lansată de Nietzsche și încorporată de Sigmund Freud în teoria sa psihanalitică și în lucrarea *Dincolo de principiul plăcerii* (N.a.).

4

Poveste trăsnită

Și Silvia a rămas însărcinată aproape imediat după ce și-a cumpărat micul apartament confortabil de șaizeci și cinci de metri pătrați în cartierul Gràcia. Și în aprilie 2009 a avut loc nunta fastuoasă a Cósimei.

Silvia și Gabriela au fost prezente: prima, angajată ca fotografă cu un tarif exorbitant, pe care Cósima s-a încăpățânat să i-l plătească; a doua, în calitate de asistent fotograf și numai pentru că Silvia a rugat-o; Gabrielei nu-i prea plăceau nunțile și banchetele.

În dimineața nunții, Gabriela a deschis portbagajul Volvoului său în fața porții de pe străduța pietonală unde locuia Silvia, care a coborât cu burtoiul ei de șapte luni, un trepied de trei kilograme în spate, un aparat Leica M6 analogic atârnat de gât, două rucsacuri imense cu aparatele Canon și Nikon D90 digital, patru obiective și douăzeci de role de film.

— Mergem la Lleida, prietena mea, nu în Kenya, i-a spus Gabriela descărcând ce purta în spate.

— Mi-am adus și Leica... Nu știu, poate că nu trebuia, dar îmi place cum arată în alb și negru... să mă joc cu lichidele acasă, să developez eu însămi... și, în plus, Cósima mi-a dat mână liberă. Să fie diferit și să fac ce vreau, a explicat Silvia, apoi s-a strâmbat. Ei bine, să fac ce vreau, dar să n-o fotografiez pe soacră-sa, a insistat foarte mult asupra acestui lucru.

Au râs. Abia așteptau să o cunoască pe soacră.

Silvia s-a uitat la tot materialul din portbagaj.

— Da... poate că nu e necesar să ducem totul. Cele două teleobiective ocupă mult spațiu. Mai e și asta. Dar o să vezi cât de frumoase vor fi fotografiile. Oamenii se relaxează când nu-și dau seama că sunt trași în poză. Nu mă intimidează deloc... Patru sute de invitați.

Gabriela a închis portbagajul.

— Tu fotografiezi cu Nikonul, a continuat Silvia.

— Silvia, am făcut doar un curs opțional de fotografie la Universitatea Autonomă. Știu să fotografiez, dar... cam atât.

— Ai încredere în mine, a spus Silvia, fă ce-ți spun eu.

S-au urcat în mașină. Înainte de a porni Volvoul, Gabriela s-a uitat la burta bombată a prietenei sale.

— Pot s-o văd?

Silvia și-a ridicat puloverul, descoperindu-și abdomenul.

— Cât de frumos arată...

Gabriela a întins mâna și l-a mângâiat.

— Dar tu?

— Nu încă.

A întors cheia în contact, iar CD-ul a răspândit muzica unei chitare electrice.

— Dă-l mai tare, Silvia, că Germán nu mă lasă.

Silvia a mărit volumul.

— Mai mult... Mai tare, a spus Gabriela, răsucind volanul spre dreapta.

Silvia s-a supus.

A dat volumul la maximum, privind-o amuzată pe prietena ei dragă, care i-a ținut atât timp companie. Gabriela a demarat, iar Alanis Morissette și albumul ei *Jagged Little Pill* le-au însoțit practic până la căsuța familiei prietenei lor Cósima din regiunea Segrià, provincia Lleida.

Au ajuns la reședința familiei Cósimei, un castel medieval înconjurat de sute de piersici în floare. Impresionate, au coborât din Volvo, admirând frumusețea și rafinamentul peisajului... Părea un loc fermecat.

Silvia a scos trepiedul din portbagaj și l-a agățat pe umăr, Gabriela a luat cele două rucsacuri și au mers pe jos până la castel.

Au găsit-o pe Cósima singură în dormitorul ei, stând în fața măsuței de toaletă; soarele inunda camera. Ferestrele mici și vechi ale castelului fuseseră înlocuite cu unele de doi pe doi metri. Ferestre protejate de draperii groase, late și lungi, din țesături naturale, care se târau pe podea.

Cósima își făcuse o rochie de mireasă simplă și drăguță, alcătuită dintr-un top din dantelă drapată și căptușită cu tul de mătase albă, decolteu în V la spate și o fustă cu talie înaltă din amestec de in, mătase și viscoză, de culoarea untului. Machiajul era foarte fin și părul lăsat liber. Era pur și simplu minunată. Arăta ca o virgină, frumoasă și pură.

— Ești superbă! i-au spus Gabriela și Silvia, sincere și la unison.

Cósima a zâmbit recunoscătoare.

— Dar de ce ești singură? a întrebat Gabriela.

— Locul era plin acum cincisprezece minute. Cele patru surori ale mele, mama și Eugenia. Le-am rugat să mă lase o jumătate de oră singură înainte de sosirea invitaților. Totul e bine. Am nevoie doar de un pic de liniște.

— Am plecat, atunci, a spus Silvia.

— Nu, nu, vă rog, mai rămâneți. În felul ăsta, sigur nu mai intră nimeni.

Cósima a făcut câțiva pași spre pat și s-a lăsat să cadă pe spate pe saltea.

— *Gabi, si us plau, passa el pestell de la porta.*[11]

Gabriela s-a dus la ușă și a tras zăvorul. Silvia, în liniște, s-a așezat într-un balansoar de lângă fereastră și și-a mângâiat abdomenul.

Au petrecut câteva secunde în tăcere.

— Locuiești în cel mai frumos loc din lume, i-a spus Gabriela în timp ce se așeza pe băncuța din pervazul ferestrei.

Cósima a avut nevoie de câteva secunde până să răspundă.

— Da, locuiesc în cel mai frumos loc din lume, ca o insectă prinsă în pânza unui păianjen, a zis în cele din urmă fără să le privească și acoperindu-și ochii cu brațul. Sper doar ca acest bărbat pe care îl iau de soț să mă scoată de aici.

*

Două ore mai târziu, bărbatul pe care Cósima îl lua de soț — un omuleț moale, anemic, cu barbă roșcată de hipster și cu aspect neîngrijit — o aștepta în fața altarului. Altarul fusese așezat cu grijă sub o magnolie și acoperit cu o față de masă simplă din olandă de culoarea naturală a inului și aranjamente florale făcute din levănțică și flori sălbatice. Sprijinit de altar, viitorul soț, Bosco de la Loma-Osorio, vorbea liniștit cu un tânăr preot în timp ce cu degetul mare și cu arătătorul alunga o muscă de pe costumul lui italian din trei piese, croit pe măsură la casa de modă Berluti din Milano.

În fața lui, patru sute de scaune de răchită așezate în semicerc pentru ca invitații, toți cei patru sute, să se poată așeza la umbra corturilor din pânză albă.

Gabriela și Silvia observau totul în tăcere, discret, de sub o altă magnolie, de unde făceau poze.

Gabriela s-a gândit că toate nunțile la care participase semănau, dar nu și aceea. O nuntă într-un loc fermecat. Și-a spus în sinea ei că nu ar fi plecat niciodată de acolo. Nu voia să părăsească tihna, liniștea de care se bucurau acele ființe privilegiate, străine de realitatea lumii. Cât de ușor era să trăiești acolo pentru totdeauna.

În clipa aceea, doi virtuozi, un violoncelist și un violonist, se duelau într-un concert de muzică country ca să-i distreze și să-i facă să râdă pe invitații ce așteptau mireasa. Câteva fetițe cu coronițe de flori și îmbrăcate în frumoase rochii albe model cuib de viespe alergau printre piersici. Copiii zvăpăiați încercau să se cațăre în magnolie. Chiar și tânărul preot care oficia ceremonia li s-a părut un tip fermecător și un bun orator.

Și, în sfârșit, a sosit mireasa în rochia ei simplă, purtând în păr diadema albă cu diamante Cartier, foarte fine, moștenire de la bunica paternă. În mâini ducea margarete proaspăt culese de ea în acea dimineață. Violoncelista și-a așezat violoncelul între picioare, l-a sprijinit de umăr și, pe acordurile lui *Nessun Dorma* de Turandot, la brațul tatălui ei, Cósima s-a îndreptat spre viitorul soț, cu ochii plini de fericire.

Iar Silvia, cu Canonul și un teleobiectiv de 240 de milimetri, a încercat să capteze sufletul prietenei sale Cósima, în timp ce Gabriela se juca întruna cu aparatul Nikon.

Cósima și Bosco au fost declarați soț și soție.

Apoi a urmat „poți să săruți mireasa", iar mirele și mireasa s-au sărutat. Și au venit aplauzele. Și Silvia, la umbra magnoliei, a fotografiat-o pe Cósima după acel cast sărut nupțial.

Cósima s-a întors să se uite la cei patru sute de invitați, Silvia a făcut cinci fotografii la rând, în timp ce părul Cósimei se mișca în adierea blândă care îi însoțise pe tot parcursul ceremoniei. Mireasa și-a dat o șuviță de păr după ureche și i-a zâmbit tandru soțului ei. Silvia a apăsat pe butonul aparatului Canon. A surprins-o pe Cósima întorcându-și privirea spre stânga, unde mama și surorile ei zâmbeau de fericire.

Silvia a mai făcut trei fotografii.

Și apoi încă una, ultima.

Fotografia care a schimbat totul.

Clipa care a dat o întorsătură neașteptată poveștii, ceremoniei. Zilei care, conform canoanelor, ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viața Cósimei: ziua nunții ei.

Mireasa și-a îndreptat privirea spre scaunele de răchită din dreapta, unde stăteau socrii. Și acolo se afla soacra. Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, zâmbind triumfătoare. Și, văzând-o, Cósima și-a dorit să moară.

În spatele aparatului de fotografiat, și pentru prima dată în viața ei, Silvia a fotografiat sufletul frânt al unei femei. Sufletul frânt al prietenei sale, Cósima.

S-a îndepărtat de vizorul camerei pentru a se uita la fotografia făcută. Fața Cósimei se schimbase complet: dulceața pe care o transmiteau fotografiile anterioare dispăruse complet, înlocuită de ceva ce Silvia nu putea descifra; un amestec de durere, furie, decepție, umilință și mânie. Nimeni altcineva nu a observat, doar Silvia. Ea a fost, așadar, prima care și-a dat seama de tot ce avea să se întâmple.

Și nu era puțin lucru. „Ce ai văzut, Cósima?" a întrebat Silvia. „Ce ai văzut? Ce ai? Ce s-a întâmplat cu tine?"

Silvia s-a deplasat câțiva metri în tăcere. Mirele și mireasa se întorseseră din nou spre preot, care încheia deja ceremonia, și Silvia a văzut ceea ce prietena ei observase pe scaunele de răchită din dreapta, rezervate familiei mirelui. Și inima i s-a oprit când a înțeles durerea miresei. Jocul nefast. Furia din ochii prietenei sale, de acum căsătorită, față de soacra ei.

„Doamnă Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, mama mirelui, Bosco de la Loma-Osorio y Jiménez, soacra Cósimei de Sentmenat y Alós: oricât de frumoasă ați fi la cei cincizeci și mulți de ani, oricât de aristocrat ar fi leagănul în care v-ați născut, nu ar fi trebuit să vă îmbrăcați în alb. Nu, doamnă Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio. Nu ar fi trebuit să vă puneți acest veșmânt de dantelă franțuzească alb, făcut din tul fin de culoarea fildeșului. Croitoresele dumneavoastră franțuzoaice nu ar fi trebuit să adauge flori mărunte brodate manual, de asemenea albe, și n-ar fi trebuit să coasă această fustă frumoasă, imaculată și albă. Nici de acest decolteu nu era nevoie. Nu, dragă soacră, nu trebuie să fiți dumneavoastră mai frumoasă decât mireasa, mai seducătoare, mai îndrăzneață. Și sunteți. Și o știți. Nu sunteți dumneavoastră cea care se căsătorește. Și cineva trebuie să vă spună că nu este corect să te îmbraci în alb la o nuntă. Acest detaliu nesemnificativ, căruia nimeni nu pare să-i fi acordat o importanță excesivă cu excepția Cósimei, nora dumneavoastră, a fost inutil. Dar gestul a dat roade, și-a atins scopul: să facă rău, să umilească și să minimalizeze."

„Ați reușit. Mai bine hai să ne tutuim, Cayetana", i-a spus doctorul Walter Korman, psihanalistul ei, cu o privire sfredelitoare. „Ai lămurit-o pe viitoarea ta noră cine conduce după

ce îți sărută copilul pe gură. Pentru că, Cayetana, e prima dată când îl vezi pe fiul tău sărutând buzele unei femei care nu ești tu. Știai că te va durea. Pentru că tu ai sărutat buzele bebelușului tău imediat ce ți-a ieșit din pântec. I-ai sărutat fața, nasul, obrajii. L-ai legănat și l-ai adormit la sânul tău nopți întregi... Îl iubeai atât de mult și continui să-l iubești la fel de mult, ba chiar și mai mult decât în prima zi, pentru că tu i-ai dat naștere acestui heruvim. Tu l-ai crescut. Tu l-ai făcut după chipul și asemănarea ta. Este singurul pe care îl ai. Singurul care ți-a rămas. Pentru că acea piesă de mobilier cu care te-ai căsătorit acum treizeci de ani și care te însoțește nu te-a mai văzut de mult timp. Este insuportabil să te gândești că ți se smulge singurul bărbat care îți aparține, singurul care încă te mai iubește.

Și ai plănuit nunta conform protocolului, chiar dacă știai cât de mult te va durea acel sărut..."

Psihanalistul a așteptat o secundă privind chipul plin de furie al pacientei sale și, înainte de a continua, a tras aer în piept. Pentru că psihologii, psihiatrii și psihanaliștii sunt și ei oameni. Sunt oameni și simt și ei animozitate față de unii pacienți. Nu le plac toți pacienții. Și, doar uneori, de puține ori, vor să scape de ei. De această zgripțuroaică, psihanalistul voia să scape. A continuat. Psihanalistul a continuat. Bineînțeles că a făcut-o:

„Și da, Cayetana. Deși nu vrei să recunoști, cu acea aureolă de falsă bunătate care te înconjoară, și folosind această expresie din popor pe care voi, aristocrații, o folosiți rar, pot spune că ești mai rea decât râia. Nu, draga mea. Nu am terminat încă. Nu te ridica de pe canapea. Și la cei cincizeci și mulți de ani ai tăi nimeni nu ți-a

spus-o, așa că ți-o spun eu, cel pe care-l plătești ca să-ți spună adevăruri. Deși este un lucru simplu, îl poți găsi în orice manual de anul întâi de psihologie: fiul îndrăgostit de mamă. Mii de pagini scrise. Cel mai banal, mai vechi și mai folosit clișeu în infinite ocazii la ședințele de psihanaliză. Da, Cayetana, da, știu că știi despre ce vorbesc. Fiecare om simte de îndată ce iese din pântecul mamei o dragoste necondiționată pentru ea. Dar tu, draga mea, ai dus dragostea fiului tău față de tine până la ultimele consecințe. Ți-ai supraprotejat băiețelul, pe Bosco al tău. Ai castrat orice încercare de apropiere între tată și fiu. Atunci când copiii sănătoși încep pe la vârsta de cinci ani să se identifice cu tatăl, tu te-ai simțit mereu rănită, trădată și i-ai arătat asta, în repetate rânduri, fiului tău care se întrista și se întorcea la tine. Mereu se întorcea la tine ca un cățeluș neajutorat. Trebuia să ți-o spun odată, ca să închei cu povestea asta, că ai o relație bolnăvicioasă, sinistră și posesivă și aș îndrăzni să adaug că aproape incestuoasă cu fiul tău, Bosco. Și fără îndoială, și asta e partea cea mai sfâșietoare și mai tristă, Cayetana: vei castra orice încercare a copilului tău de a iubi o altă femeie."

*

MDMA. Cósima nu găsea o altă cale de a depăși tristețea. O prietenă de-ale ei complet nebună, de la Liceul Borja, i-a deschis gura la baie și i-a pus pe limbă o pastilă roz-pal de 180 de miligrame de *metilendioximetanfetamină*. „Înghite, Cósima", i-a ordonat Maria, dându-i un pahar cu șampanie. „Nu plângi la nunta ta".

Gabriela, Silvia și burta acesteia țineau ușa pentru ca nimeni să nu poată intra în toaletă. Nu le venea să creadă ce trăiau. Plecaseră să o caute

după mai bine de șapte ore de fotografiat nunta. Silvia era epuizată, cu burta și gleznele umflate. Se înnoptase deja și un DJ cu ochelari negri, la costum și cămașă cu papion — un prieten nobil al mirelui — îi facea să-și piardă mințile pe cei două sute de invitați rămași la petrecere.

Fata de la Liceul Borja, care era destul de turmentată, le-a oferit MDMA Gabrielei și Silviei. Era atât de amețită, încât nu a văzut burtoiul.

Gabriela și Silvia au refuzat politicos.

— Cățeaua, zicea Cósima în șoaptă, trăgându-și mucii. Nu vezi că arată excepțional, că e mult mai sexy, mult mai frumoasă decât mine, cățeaua... Cățeaua, parcă aș fi o gânganie pe lângă ea. Ați văzut ce decolteu și-a făcut cățeaua?

Și Cósima izbucnea iar în plâns.

— Nu. Înjură, repeta fata de la liceul Borja, spune-o de-a dreptul, Cósima. Spune-o de-a dreptul. Oricât de aristocrată ai fi. Ai învățat și înjurături. De fapt, le-am învățat împreună. Haide, spune-o. Lasă-ne să te auzim, fotografele tale și cu mine. Zi, femeie, ca să te eliberezi.

Silvia și Gabriela, mute, țineau ușa. Se cunoșteau de un an. Se înțelegeau bine, dar prietene la cataramă nu erau.

— Cățeaua, a repetat Cósima în tăcere, incapabilă să aibă o atitudine mai dură și trăgându-și mucii, cu siguranță că va face ceva ca să ne împiedice să plecăm cu avionul în Senegal. Pentru că, știți, mergem în luna de miere în Senegal.

— De asta am nevoie! Exact de asta am nevoie! De un senegalez care să mi-o tragă bine, a spus colega de la Borja, căci mie aristocrații ăștia lângă care m-ai așezat nu-mi plac. Uită-te și tu. Ăsta de l-ai pus lângă mine. Mi-a zis numele lui de familie compus, care se scrie cu liniuță. Și eu care

mă numesc María García González... Of, mamă Doamne! Offfff. Mi-ar plăcea la nebunie să mă căsătoresc cu un nume de familie compus. Dar nu mai plânge, Cósima. Nu mai plânge, prietena mea, c-o să ți se prelingă rimelul până la păsărică.

Nimic, Cósima nu a zâmbit nici măcar atunci când a auzit cuvintele despre senegalezi.

Cósima plângea de mama focului. Iar pastila MDMA tot nu-și făcea efectul. Și repeta întruna, în șoaptă, „cățeaua".

— Uite ce zic eu. S-a terminat. Mi s-a pus pata, a spus García González. Soacră-ta nu-i o cățea, draga mea, e o curvă nenorocită. O soacră nu se îmbracă în alb și cu asta basta. Nu. Nu se face așa ceva.

García González a schițat o grimasă caraghioasă și a continuat.

— Ceea ce nu știu, prietena mea, este cum să te fac să te bucuri de...

García Gonzalez s-a uitat la ceasul de mână.

— ... cele cinci ore de petrecere care au mai rămas.

Pe neașteptate, Silvia, care de zece minute nu deschisese gura, un pic timidă, a ridicat mâna și a spus:

— Dacă vrei, pot să fac ceva.

Gabriela s-a întors, întrebătoare și speriată, cu ochii la Silvia. Cósima, de asemenea întrebătoare, s-a apropiat de ea.

— Colegele tale fotografe, n-ar vrea și ele să tragă ceva pe nas, nu?

*

„Common People" („oameni normali", „oameni simpli", fiecare după cum vrea să zică și după nivelul său de engleză și de spaniolă),

cântecul grupului britanic Pulp, inclus în albumul *Different Class* și compus de Jarvis Cocker în 1995, a ajuns pe locul întâi în topul celor mai ascultate melodii, potrivit BBC, și a devenit un clasic pe scenele londoneze, la sfârșitul anilor 1990. Albumul a fost inclus în cartea *1001 de albume de ascultat într-o viață*, volum de referință muzicală în care criticii internaționali au inclus 1001 albume pe care au pariat.

„Common People" este cântecul preferat al miresei. În plus, Cósima cântă la chitară hawaiiană când e beată și cântă o variantă catalană sexy, foarte sexy, a grupului Manel, care nu e rea deloc, în traducere „La gent normal".

Dar să revenim la grupul Pulp.

O mireasă în ziua nunții e ascultată, iar Cósima, simțind deja pastila MDMA în vene, i-a cerut lui Arturo, DJ-ul nunții și prietenul cel mai bun al lui Bosco, să dea drumul prin cele douăsprezece difuzoare melodiei sale preferate, atunci când ea îi va face semn din centrul ringului de dans.

Cósima îi obligase într-un fel simpatic pe cei două sute de invitați rămași să formeze un cerc în jurul ei. Le-a cerut să se îndepărteze suficient ca să poată dansa singură. Ea singură.

— Dacă există un lucru pe care orice femeie ar trebui să-l încerce o dată în viață, chiar dacă doar o dată, acela este o doză de ecstasy, de preferință MDMA. Este una dintre senzațiile cele mai plăcute și mai relaxante descrise până acum de către norocoasele care au încercat-o, a declarat García González apropiindu-se de gura Silviei. Nu te face să vezi lucruri rele, nici să ai halucinații ciudate. Percepția senzorială se înmulțește la infinit. Corpul și mintea sunt

complet dezinhibate... Te transformă într-o sălbăticiune.

Garcia González a mângâiat-o pe obraz pe Silvia, apoi, lasciv, s-a apropiat de urechea ei și pe un ton imperceptibil a continuat:

— Simți intimitatea celuilalt ca fiind proprie. Este cunoscută de către cele care o consumă drept...

GG a sărutat-o pe buze pe fotografă și a încheiat:

— ... drogul iubirii.

Era turtă, burtoiul nu-l mai vedea.

Drogul atinge punctul culminant în corp după șaptezeci și cinci de minute. Cósima se afla în minutul șaptezeci și patru.

A ridicat mâna. A strâns pumnul și a ridicat degetul arătător. DJ-ul Arturo a înțeles ordinul și a dat drumul la Pulp.

Cósima a închis ochii. Brațul și degetul arătător în sus.

Capul i se mișca dintr-o parte în alta. Umerii. Șoldurile. Ea singură, în fața tuturor invitaților, foștii elevi de la școlile internaționale private care știau versurile de la început până la sfârșit. Cântecul, pe scurt, vorbea despre ei. Au luat-o razna. Au sărit și au cântat cu Cósima, frenetici, dar fără să se apropie de ea, așa cum le-o ceruse. Cósima dansa singură, fericită, dezinhibată, pe acel ring de dans construit în castelul său medieval.

După atâtea ore obligatorii de dans clasic, Cósima știa să se miște.

Tobosarul de la Pulp bătea într-o frenezie. Cósima și-a plimbat încet mâna până la umăr și și-a scos jacheta de tul alb care o acoperea și care îi dădea acel aspect virginal ce o făcea să pară neînsemnată și, în cele din urmă, după luni

întregi în care fusese o fetiță supusă și ușor de manipulat de către mama și soacra ei, a apărut zeița. Zeița pe care Cósima și fiecare femeie o poartă în ea.

Și zeița, ca o lupoaică, atunci când a început refrenul, a deschis ochii, cântând fără oprire și ținând ritmul basului.

Știa foarte bine unde se află soțul ei. A întins brațul spre el și, seducătoare, l-a rugat să se apropie.

O mireasă este ascultată în ziua nunții ei.

Iar soțul s-a supus și s-a apropiat de zeița lui. Ea, fără să se oprească din dans, și-a pus mâna în jurul gâtului său, și-a apropiat buzele de ale lui și l-a sărutat, permițând ca limbile lor să se călărească în ritmul muzicii, să se călărească euforic, cu extaz, cu dragoste absolută. Cu MDMA și printre două sute de invitați.

Dar Cósima voia mai mult. Drogul îi permitea mai mult.

Muzica era foarte tare. Cósima i-a descheiat cămașa lui Bosco. Oaspeții au strigat. Mireasa și mirele s-au sărutat pasional, sălbatic. Cósima s-a apropiat de urechea lui și, pentru prima dată în cei doi ani de logodnă, i-a spus:

— Bosco. Fă dragoste cu mine. Aici, în fața tuturor.

Iar Bosco a privit-o fără să-i vină a crede. Cósima l-a sărutat și a insistat, șoptindu-i la ureche. Bosco și-a strecurat mâna pe sub fusta ei, oaspeții au strigat, au țipat. Bosco a mângâiat-o excitat pe deasupra chiloților. Iar oaspeții au urlat, sălbatic. Cósima s-a îndreptat, continuând să-l sărute, spre o masă dreptunghiulară cu o față de masă din olandă, o masă pregătită din timp și plină de pahare cu șampanie pe jumătate goale. Cósima le-a aruncat pe jos și s-a așezat pe masă.

Bosco a intrat în joc. Își simțea deja erecția. Zeița-mireasă a ridicat un genunchi, l-a sprijinit de masă, lăsându-și chiloții la vedere. Invitații au strigat. Bosco a mângâiat sexul soției lui, peste chiloții albi, sub ochii tuturor.

Adulții de peste cincizeci de ani care stăteau pe scaunele lor, inclusiv soacra, Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, în Diorul ei alb, auzeau dezlănțuirea, dar nu vedeau ceea ce vedeau tinerii care formau cercul, și atunci, curioși, s-au ridicat în picioare.

În acel moment, și urmând planul întocmit în prealabil, Gabriela și Silvia au apărut dintr-un colț, unde așteptau pregătite. Silvia, cu burtoiul ei, cu rucsacul fotografic în spate și cu trepiedul pe umăr, a intrat în acțiune. Gabriela ducea în mână o tavă de argint cu zece pahare de vin roșu Château Lafite Rothschild, de 957 de euro sticla. Roșu intens. Și una, și cealaltă au urmat-o pe Cayetana, îndreptându-se spre ringul de dans. Cayetana a văzut-o pe nora ei cu fusta ridicată și pe fiul ei cufundat în ea — aristocrații își pot permite asfel de excese — și a simțit cum îi urcă din măruntaie în gât un val de furie. De mânie.

Gabriela și Silvia au lăsat-o să privească. Suferă un pic, Cayetana, suferă un pic. Și când era pe cale să intre în ring și să oprească dezlănțuirea heruvimului său, Silvia s-a uitat la Gabriela, Gabriela a dat din cap, Silvia a aruncat trepiedul pe jos și s-a prefăcut că se împiedică de el, a împins-o pe prietena ei, iar aceasta a azvârlit — cu părere de rău, să nu ne facem iluzii — cele zece pahare de vin roșu spre dezgustătorul Dior alb.

*

Apoi a sosit bebelușa Silviei și, în timpul celui dintâi an, a găsit în Gabriela și Cósima o companie și o complicitate minunate. Silvia nu a crezut niciodată că îi va fi atât de dor de mama ei; de fapt, nu i-a fost deloc dor de ea până ce nu și-a ținut fiica plângăcioasă în brațe. În fiecare vineri, cele trei prietene mâncau împreună acasă la Silvia până ce venea Salva, seara. Gabriela și Cósima nu îi dădeau voie să facă nimic: Gabriela, care nu avea niciun talent la gătit, se juca mereu cu bebelușul, iar Cósima, care era o bună cunoscătoare a mâncării macrobiotice, le gătea legume cu quinoa, spaghete din hrișcă și chiftele din mei.

În acel an au avut parte de întâmplări frumoase. În afară de faptul că au lucrat împreună, Gabriela le-a convins să se înscrie la sala ei de gimnastică din Barceloneta, în fața mării.

Se duceau acolo de două ori pe săptămână: Cósima și Silvia urmau cursuri cu antrenor în sălile din interior; Gabriela prefera să înoate în piscina în aer liber, în fața Mediteranei. Când terminau, se întâlneau la saună ca să continue să facă ceea ce făceau tot timpul: să stea de vorbă.

— Zaira? a zâmbit Gabriela într-o după-amiază când a intrat în vestiarele din sala de gimnastică.

Zaira, care fusese șefa ei și responsabilă la Zara de pe bulevardul Gràcia, a zâmbit când a văzut-o. S-a apropiat de Gabriela și, pe jumătate dezbrăcată, i-a dat una dintre acele îmbrățișări dulci, feminine, în care mâinile zăbovesc pe spate și nu sunt doar niște bătăi pe umăr.

— Gabi, cât timp a trecut! i-a spus Zaira, bucuroasă să o vadă.

I-a explicat că tot la Zara lucra și, mândră, i-a spus că fusese promovată în funcția de șef de

secție. Gabriela le-a prezentat pe Silvia și pe Cósima și toate patru, stând de vorbă, au ajuns la saună. Trăncănind fără încetare... Cât de repede ajungem să fim apropiate una de alta, noi, femeile.

*

Și a urmat Senegalul. Cósima le dăduse deja de înțeles că soacra avea să-i strice luna de miere. Și a făcut-o. Deși nu ea direct, ci prin fiul ei, Bosco. Toată viața Cayetana și-a supraprotejat heruvimul, făcându-l să creadă că orice fleac îl pune în pericol. „Ai grijă să nu cazi, Bosquito. Nu alerga. Nu mânca atât de repede. O să cazi, Bosco. Ai grijă... Vezi, te-ai umplut de sânge, și doar ți-am spus. Stai aici, lângă mama! Nu te mișca de lângă mine, băiete! Niciodată, auzi, niciodată. Mă faci să sufăr, Bosco! Sufăr din cauza ta. Nu te îndepărta de mine..." Și așa, în fiecare zi a vieții lui, de când Bosco a început să meargă de-a bușilea. Încetul cu încetul, în timp ce Cayetana înfigea rădăcini solide în trupul fiului său, îi amputa aripile. Și, inevitabil, și-a transformat copilul într-un infirm, într-un sinistru bolnav închipuit.

Așa că îngerașul cu care se căsătorise Cósima, pe lângă faptul că sculpta în ghips și era lipsit de vigoare, fricos, moale, mai era și ipohondru. Ipohondria l-a făcut să citească despre nenumăratele efecte secundare pe care le putea produce vaccinarea împotriva febrei galbene, care este obligatorie pentru intrarea într-o țară africană, și pe măsură ce data zborului se apropia, refuza să se urce în avion.

Cósima a cerut rapoarte scrise de la Unitatea pentru Boli Tropicale și de la Departamentul de Sănătate Internațională Drassanes, unde se

specificau efectele secundare ușoare ale vaccinului. Le-au citit împreună. Nu l-au convins.

În ultimele încercări de a-și determina bărbatul să plece în călătorie, a încercat să-l seducă prin intermediul papilelor gustative și l-a dus la restaurantul Saramba de pe strada Villarroel, unde au savurat mâncarea națională a Senegalului — *thieboudien*, un pește proaspăt și gustos cu flori de hibiscus și orez — în timp ce ea îi făcea îi înșira toate minunățiile care îi așteptau pe continentul african. Astfel, în cele din urmă, Bosco s-a declarat învins.

În timp ce Cósima era vaccinată în Centrul de Îngrijire a Călătorilor din Spitalul Clínic, asistenta i-a sfătuit să facă și profilaxia malariei. Febră galbenă și malarie? Bosco a pălit. A promis că se va întoarce în altă zi și, când a ajuns în căsoiul lui senioral — un palat de la începutul secolului XX, aflat în partea de sus a bulevardului Pearson, cadou de nuntă din partea tatălui Cósimei — Bosco s-a băgat în pat cu o durere de cap teribilă.

Cu o lună înainte să expire rezervările și să piardă biletele de avion, Cósima a vorbit cu cele două prietene ale ei despre soț. Nu-i păsa dacă pierdea banii pe zbor; atitudinea pasivă a lui Bosco o durea.

O pasivitate pe care o susținuse în lunile de când erau căsătoriți.

— Nu știm cum să rezolvăm problema cu soțul tău, dar nu poți pierde zborul, draga mea. Du-te tu.

— De una singură? Nu. Nu vreau să merg singură, a zis Cósima uitându-se la ele. Să vină una dintre voi cu mine. Vă fac cadou biletul lui Bosco.

Gabriela s-a uitat la Silvia, care își atingea pe furiș sânii tari și plini de lapte și nu acorda mare atenție discuției.

— Trebuie să alăptez peste o oră. Trebuie să plec.

— O clipă, Silvia, a spus Gabriela. Nu ai zis că luna viitoare o înțarci? Așa că facem să coincidă. Cumpărăm încă un bilet și plecăm toate trei. Trăiești de aproape nouă luni cu bebelușul atârnat la pieptul tău... Hai, Silvia, noi trei singure timp de zece zile...

Și așa au făcut. O lună mai târziu, toate trei zburau spre Senegal.

După ce s-au urcat în avion și și-au fixat centurile de siguranță și în timp ce o zeiță senegaleză în uniformă bleumarin și cămașă albă întindea brațele ca să le arate ieșirea în caz de urgență, Cósima a întins și ea mâinile spre cele două prietene ale sale și cu un zâmbet tandru le-a spus:

— Cât de norocoasă sunt că v-am întâlnit! Vorbesc serios, mulțumesc, vă mulțumesc foarte mult.

*

Nu poate fi trecută cu vederea dorința Silviei de a-și înțărca bebelușul. Este corect să facem o paranteză și să-l așezăm pe Salva, soțul ei, pe un piedestal.

Bietul Salva. Trei zile cu fetița plângându-i în brațe fără încetare, în timp ce nevastă-sa se plimba prin Senegal. Fără să doarmă aproape deloc.

„Silvia, tu crezi că e cea mai bună soluție?"

„Da, Salva. Așa zice pediatrul. E mai bine s-o facem brusc. Pentru că, dacă nu, copilul mă miroase, îmi miroase sânul. Și n-o să fie chip să treacă la biberon. Plec în Senegal. Când mă

întorc, se va fi obișnuit deja cu laptele praf. O să vezi că totul o să iasă bine, iubitule, stai liniștit."

Și Silvia l-a sărutat pe Salva și s-a urcat în avion.

Primele trei zile fetița și le-a petrecut plângând neconsolată, deschizând gurița în căutarea sfârcului mamei, stând în brațele tatălui. Iar tatăl disperat încerca să-i dea biberonul, dar nimic, ei nu-i plăcea tetina din silicon. Și fetița plângea, și plângea, și iar plângea. Nouă luni în pântecul ei. Nouă luni, bând de la sânul ei.

Copila a țipat și a plâns cât a putut. Se numește supraviețuire. „Mama, unde e mama mea? Nu știu să vorbesc. Mami, vino aici, te rog. Mi-e foame. Nu mă auzi, mami? Vino înapoi. Vino, mami! Mi-e foame. Vino înapoi! Te implor. Te rog să te întorci. Doar un pic. Dă-mi un pic de sân. Eu știu doar să plâng. E supraviețuire. Unde ești, mami? Acum mă dor tâmplele de la atâta plâns. Mă dor tare. Plâng mai tare, ca să mă auzi. Unde ești? Te iubesc atât de mult, mami... Mi-e foame. Vino! Haide, mami. Te rog. Vino! Te iubesc atât de mult..."

Iar Salva, obosit, neputincios, îi vorbea cu tandrețe, cu ochii umezi și încercând să-i pună tetina biberonului în gură. Dar fetița tânjea după sânul mamei.

— *Menja, amor meu. Menja, si us plau. El papa no pot mes. Estem cansats tu i jo. La mama tornará aviat. Menja, filla meva. Menja si us plau.*[12]

„Mami, nu mă auzi? Chiar nu mă auzi? Mi-e foame... Dă-mi sânul, te rog, ca să pot să beau din el. Mi-e foame. Mi-e foarte foame. Chiar dacă e doar un pic. Te implor, mami. Vino! Întoarce-te. Unde ești? Mi-e foame..."

Și după trei zile fără să mănânce, în sfârșit, fetița, moartă de oboseală și de foame, văzând că

sânii din care se hrănea nu se întorc, a deschis gurița și i-a permis tatălui să-i dea tetina de silicon cu lapte praf. A supt pentru prima dată și, când Salva a văzut cum lichidul alb se împuțina în sticlă, el, care nu plânsese în viața lui, a început să plângă.

*

La trei mii de kilometri depărtare și în fiecare dintre primele trei nopți senegaleze, Silvia a vrut să se întoarcă în micul ei apartament din Gràcia, pentru că îi era atât de dor de soțul și de fiica ei, încât o durea.

— Oare s-o fi înșelat pediatrul? o întreba pe Gabriela, stând întinsă lângă ea, într-un mic hotel din orașul Saint Louis.

A trebuit să-și repete că da, pediatrul știa ce face: adeptă ferventă a medicului pediatru Eduard Estivill (guru pentru unii, sadic pentru alții), credea că înțărcatul trebuie tratat ca și dormitul: ferm, fără concesii. Silvia nu avea să repete această sălbăticie cu al doilea copil, nu avea s-o facă din nou.

Silvia și-a petrecut primele zile observând mamele senegaleze ce alăptau copii mult mai mari decât fetița ei și care le atârnau de piept. Era o țară foarte populată, plină de copii, în medie cinci de femeie. De fiecare dată când vedea un copil, Silvia ofta, în timp ce înainta pe străzile pline de viață din Dakar, iar Gabriela o lua de umeri și o săruta pe obraz.

— Hai, prostuțo, distrează-te.

Seara, s-au întors la Dakar Little Guest House, micul hotel în care erau cazate, condus de o frumoasă familie senegaleză cu mulți copii, iar Silvia, sfâșiată de dor, tristă, s-a cuibărit în ea însăși.

Gabriela se zvârcolea de durere în timp ce sângera din vagin în felul acela îngrozitor în care corpul ei expulza ovulul nefecundat. Simțea acea durere metalică provocată de ciclu care o anula ca ființă umană timp de cinci zile pe lună. A îngenuncheat în fața cutiei cu ibuprofen și apoi s-a întins pe pat.

— *Tornem*? Vreți să ne întoarcem?

Cósima se simțea vinovată că le târâse până acolo.

— Mă droghez puțin și îmi trece, a spus Gabriela cu o grimasă de durere și a continuat: Cer să fiu bărbat în viața următoare.

Silvia și-a stăpânit lacrimile.

— Îmi pare rău. Mi-e atât de dor de ea... Mâine voi fi mai bine.

Gabriela a mângâiat-o pe mână, iar Cósima a mângâiat-o pe păr.

Rămân tăcute. Silvia îl vizualizează pe Salva cum trece prin momente grele, groaznice. Cósima nu reușește să-l vizualizeze pe Bosco cu un nou-născut în brațe. Iar Gabriela îl vizualizează pe Germán cu un bebeluș în brațe și e cuprinsă de o tandrețe infinită...

În ziua următoare, de parcă mama și fiica ar fi fost conectate mental, copila a început să sugă din biberon, iar Silvia a putut să se bucure de minunata țară africană în care ajunsese.

Senegalul era o țară sigură și frumoasă: au fost cucerite de oamenii aceia cu mers molcom, de satele și de stilul lor de viață uneori de neînțeles în ochii a trei europence. S-au lăsat vrăjite de imensitatea peisajelor; au coborât în canoe pe râul Sie Salum; s-au scăldat în lacul Rosa; s-au odihnit la umbra imenșilor baobabi...

În ultima seară au luat masa la un restaurant numit Le Lagon, pe valurile Atlanticului, în timp

ce briza se juca prin părul lor. Era întuneric și se auzea cum valurile mângâiau nisipul. În tăcere, toate trei și-au lăsat privirea să rătăcească pe ape.

— Știi, Gabi? a spus Cósima după câteva clipe, fără să-și întoarcă privirea spre ea, cu o voce calmă și sprijinindu-se cu coatele de scaun. Cred că aș putea trăi aici. Aș putea trăi aici pentru tot restul vieții mele, departe de castel. La mii de kilometri depărtare de pânza mea de păianjen.

*

Bumbacul este o plantă din familia malvaceelor. Frunzele bumbacului sunt în formă de inimă și au cinci lobi; la înflorire apar flori mici, galbene al căror fruct îl reprezintă o capsulă care conține între cincisprezece și douăzeci de semințe, înfășurate într-un puf lung și alb. Toamna, când aceste semințe se sparg, începe recoltarea. În Senegal, se produc anual 17 000 de tone de bumbac care aprovizionează industria textilă mondială. Bumbacul senegalez ajunge în mii de fabrici textile printre care și cele ale căror produse sunt distribuite în magazinul Zara de pe bulevardul Gràcia și, de asemenea, aprovizionează *boutique*-ul Christian Dior de pe strada Saint-Honoré.

Zborul de întoarcere spre Barcelona era la ora 23:45. Cósima s-a trezit la ora 6:11 dimineața, când un muezin chema credincioșii la una dintre cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii în islam, din vârful minaretului moscheii centrale din Dakar.

În acea ultimă zi voia să viziteze un câmp de bumbac departe de Dakar, în timp ce prietenele ei rămâneau în vecinătatea hotelului pentru a se odihni puțin înainte de întoarcerea acasă: una,

încă epuizată de blestematul ciclu; alta, în așteptarea viitoarelor nopți de nesomn.

S-a îmbrăcat fără să facă zgomot, în timp ce cuvintele chemării la rugăciune, *Allahu Akbar*, se strecurau pe fereastră dinspre moscheea din centrul orașului.

În mod paradoxal, li se părea că este — și toate trei erau de acord — un balsam pentru auz. Ca și cum acea voce monotonă, pe care o ascultau de cinci ori pe zi și care se răspândea prin tot orașul, le-ar fi oferit siguranță, le-ar fi protejat și le-ar fi vegheat fiecare pas pe care îl făceau.

Cósima a comandat un taxi la recepția hotelului. A stabilit cu șoferul un preț pentru întreaga zi, mult mai mare decât ar fi plătit un senegalez, dar a acceptat. Au ieșit din capitala agitată și au ținut-o spre sud-est mai mult de trei ore. Singură în taxi, traversând peisaje pustii, Cósima s-a gândit că poate riscase. Avionul urma să decoleze de pe Aeroportul Internațional Blaise Diagne la ora 23:45, cu sau fără ea la bord; nu putea ajunge mai târziu de 22:30. Asta însemna că îi rămâneau treisprezece ore. Și-a zis că oricum deja se află în taxi. Mai bine să aibă încredere în destin. Și-a coborât privirea spre cartea de vizită pe care o ținea în mână. A citit.

CHEIKH DIAKATE
ARTIZANAT LOCAL. TEXTILE SENEGALEZE
+ 221 567 324 324 129 USUI-CASAMANCE

Cu câteva zile înainte de a zbura spre Senegal, pe când se aflau încă în Barcelona, Cósima, Gabriela și Silvia au văzut un magazin african pe strada Sant Pere més Baix, numit Colors, și au intrat. Proprietarul, un senegalez pe nume Keita, le-a servit imediat. Tipul li s-a părut foarte simpatic, astfel încât Cósima, care era

generoasă — multimilionară și generoasă, pentru că există și miliardari zgârciți —, a cumpărat din toate: o pereche de sandale din piele, lucrate manual, patru perechi de cercei ovali, căptușiți cu ceară roz și meșteșugiți în Benin, pentru surorile ei, și o pânză frumoasă, sută la sută din bumbac organic, colorată cu vopsele naturale și făcută la războiul de țesut al fratelui lui Keita, în regiunea senegaleză Casamance, pe care proprietarul magazinului Colors a insistat ca ele s-o viziteze. Bărbatul a luat un pix și le-a scris adresa pe cartea de vizită pe care Cósima o ținea acum în mână.

Și așa a ajuns Cósima la câmpul de bumbac din Casamance. A coborât din taxi, a închis portiera și imediat a simțit căldura, căldura extremă. A fost copleșită de o senzație necunoscută care în câteva secunde a vrăjit-o.

Locul arăta ca un peisaj înzăpezit în mijlocul Africii: zăpadă de bumbac. Doar flori albe de bumbac desfăcute se întindeau în fața ei. Nimic altceva.

A zărit un hambar din lemn de mari dimensiuni cu un acoperiș triunghiular. Le-a observat pe culegătoarele de bumbac, care, trăncănind, piguleau plantele. Purtau țesături viu colorate — portocaliu, roșu, verde, mov —, cu eșarfe asortate în păr și pe umăr le atârna o traistă albă în care adunau bumbacul.

Era fericită că făcuse călătoria; se afla acolo unde își dorea. În acel loc pierdut de lume și departe de tot. De toți. Existau puține locuri pe planeta Pământ pe care să nu le găsești în ghidul *Lonely Planet*. Câmpul de bumbac din regiunea senegaleză Casamance se număra printre acestea.

Cósima era la 3 383 de kilometri distanță de pânza de păianjen. Nimeni nu știa unde se află.

Nimeni n-ar fi găsit-o dacă, într-un acces de nebunie, ar fi decis să rămână acolo.

— Cheikh Diakate? le-a întrebat ea pe culegătoare, care o priveau râzând cu candoare copilărească, vorbind între ele în wolof.

Toate, practic în același timp, au întins mâna spre hambarul de lemn. Cósima s-a îndreptat spre acesta. Ușa era deschisă și a băgat capul înăuntru. Zece femei filau și răsuceau bumbacul, alte cinci confecționau țesăturile pe vechi războaie de țesut din lemn. Una dintre ele a schițat un gest spre un mic birou din interior și, în timp ce Cósima își îndrepta privirea într-acolo, un zeu de abanos a ieșit pe ușă. Un tânăr de douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani, nu mai mult; foarte înalt, doi metri și zece înălțime, cămașă albă din in cu mâneci scurte și pantaloni maronii, cu pense.

Cósima a roșit fără să intuiască încă motivul; ea, care nu roșea pentru nimic în lume.

Cu un zâmbet prietenos, Cheikh i-a întins mâna și s-a prezentat în franceză. Primise telefon de la fratele lui. Cósima, puțin zăpăcită, s-a prezentat și ea în franceză. Cheikh a vrut să-i arate câmpul de bumbac, Cósima l-a urmat cu timiditate. S-au plimbat o jumătate de oră sub râsetele culegătoarelor senegaleze, neobișnuite să vadă femei albe. Cheikh i le prezenta: majoritatea erau surori, verișoare, mătuși...

S-au așezat sub un baobab, unde femeile angajate de Cheikh pregătiseră o măsuță cu două scaune. O angajată le-a adus un pui delicios, cu flori de hibiscus și garnitură de orez.

— *Bismillahir rahmanir raheem*, a binecuvântat Cósima masa.

Cheikh a fost surprins să audă de la această femeie europeană binecuvântarea pe care

senegalezii o repetă înainte de a mânca: „În numele lui Allah, Cel Milostiv".

— *Bismillahir rahmanir raheem*, a repetat el, uitându-se drept în ochii ei.

Cósima nu și-a ferit privirea.

Și-au petrecut după-amiaza vorbind despre bumbac, despre câmp; de acolo au sărit la subiecte de viață, zâmbind, știind că se înțeleg chiar dacă sunt diferiți. Când mai rămăseseră patru ore până la decolarea avionului, Cósima a trebuit să-și ia rămas-bun.

— *Merci, Cheikh. Merci pour tout*, a spus ea, mulțumindu-i pentru ziua aceea și deschizând portiera taxiului.

— *Tu es une belle femme.*[13]

Cósima doar a zâmbit recunoscătoare și puțin timidă, îi plăcea faptul că bărbatul acela african o găsea frumoasă.

— *Tu es mariée?*[14] a continuat el.

Luată prin surprindere de întrebarea despre starea ei civilă, Cósima i-a susținut privirea câteva secunde înainte de a o lăsa să rătăcească printre fulgii de zăpadă care împestrițau deșertul. S-a uitat din nou la Cheikh și a mințit:

— *Non, je ne suis pas mariée.*[15]

*

Și astfel, cele trei prietene s-au întors la Barcelona și și-au reluat prânzurile de vineri, după-amiezile în sala de sport și lungile conversații. La unul dintre aceste prânzuri din casa madrilenei, Silvia s-a întors spre Gabriela zâmbind.

— Am un cadou pentru tine, Gabi, a spus ea după ce petrecuse din nou Săptămâna Mare în Madrid.

Gabriela, care o ținea în poală pe fetița de unsprezece luni ce râdea în hohote și dansa abia ținându-se pe piciorușe, a privit-o cu nerăbdare.

Silvia s-a îndreptat spre un mic aparat de radio și a pus Radio Național Spania, postul de radio care se asculta în apartamentul său din Hortaleza. O voce de bărbat a invadat ferm și grav spațiul pentru a întâmpina *Libros de Arena*, o emisiune radiofonică la care se vorbea despre noile apariții literare din librăriile spaniole. Au ascultat un minut. Gabriela a ridicat din umeri.

— Nu-l recunoști? a întrebat Silvia.

Gabriela a clătinat din cap.

— Londra, 2008, a zis Silvia zâmbind. Este Pablo.

Gabriela nu prea înțelegea, uitase de el. Trecuseră doi ani de la acele trei priviri din Londra și un an de la toată povestea cu Pía și cartea ei.

— Pablo Hausmann. În fiecare vineri, de la ora 11 la 12, la Radio S.

Din acel moment, vocea profundă și fermă a lui Pablo Hausmann a invadat viața Gabrielei. Îl asculta o dată pe săptămână și, pe parcursul celor trei ani de program radiofonic, nu a ratat nicio emisiune. Pablo recomanda cartea despre care avea să vorbească în săptămâna următoare, iar Gabriela, după ce emisiunea se termina, ca într-un ritual, mergea pe jos până la librăria de pe strada Elisabets și o cumpăra.

În trei ani a citit cât nu citise în viața ei.

La ultima emisiune, Pablo, tip modest, a preferat să încheie citând un mare scriitor. Cu vocea lui profundă, de care se îndrăgostise Gabriela, a citit un fragment din *Carta a un joven escritor*, a maestrului Arturo Pérez-Reverte.

Apoi Pablo le-a mulțumit ascultătorilor luându-și rămas-bun cu un „pe curând".

Gabriela a oprit radioul și s-a uitat pe fereastră. A spus-o cu glas tare și cu privirea pierdută spre orizont, dincolo de mare.

— Cât de mult mi-ar plăcea să te cunosc, Pablo... Cât de mult mi-ar plăcea.

---

11 „Gabi, te rog, pune zăvorul la ușă" (în lb. catalană în orig).

12 „Mănâncă, dragostea mea. Mănâncă, te rog. Tata nu mai poate. Suntem obosiți amândoi. Mama o să revină curând. Mănâncă, fata mea. Mănâncă, te rog" (în lb. catalană în orig.).

13 „Ești o femeie frumoasă" (în lb. fran. în orig.).

14 „Ești măritată?" (în lb. fran. în orig.).

15 „Nu, nu sunt măritată" (în lb. fran. în orig.).

5

Rana

Endometrul este mucoasa care căptușește interiorului uterului. Funcția sa este de a se îngroșa în timpul menstruației, permițând astfel implantarea corectă a embrionului. Endometrul este compus din vase de sânge și glande care se distrug și se regenerează o dată la douăzeci și opt de zile.

Endometrioza este o boală care determină formarea endometrului afară din uter. Țesutul mucos se poate forma oriunde în abdomen, trompele uterine, ovare sau vagin. Țesutul mucos poate apărea în locuri foarte ciudate, precum intestinele, buricul și chiar plămânii. Această acumulare de mucoasă duce la formarea de chisturi.

Endometrioza este o boală care, în plin secol XXI, rămâne încă enigmatică. Niciun tratament medical nu a reușit să o elimine complet. Sunt în continuare prescrise pastile contraceptive, medroxiprogesteron sau tratamente chirurgicale pentru a reduce durerea teribilă pe care o provoacă. Aceste tratamente, cu eficacitate limitată, intervin, de asemenea, în mod inevitabil asupra feritilității.

Afectează șase la sută din populația feminină a lumii. Aproximativ 170 de milioane de femei suferă de endometrioză. Cele ce suferă de această boală mor de durere în cele șapte zile în care au menstruație. Printre cele 170 de milioane de femei se numără Gabriela, personajul principal al acestei povești.

*

— O să te simți bine? a întrebat Germán înainte de a o săruta pe obraz.

Era șapte dimineața. Îmbrăcat în costum, chipeș, pleca la o conferință care avea loc la A Coruña, legată de ingineria navală și industria maritimă.

Gabriela a aprobat cu ochii în lacrimi. Germán a mângâiat-o pe păr.

— Ce e, Gabi? a întrebat el, dându-i o șuviță după ureche și căutându-i apoi mâna pe sub cearșaf.

Ea a ridicat din umeri.

Cu o zi înainte, în sfârșit îi dăduseră un nume bolii de care suferea și care-i provoca acea metalică și devastatoare durere menstruală. Nu-i puseseră acest diagnostic nici străbunicii, nici bunicii, nici mamei sale și, până ce nu împlinise treizeci și șase de ani, nici ei.

Gabriela nu știa limpede de ce plânge. Nu dormise bine. Mai mult de douăzeci de ani de dureri înțepătoare, șapte zile pe lună, pe care le va avea până la sfârșitul vieții sale fertile. Nu exista niciun leac. Singurul mod de a opri durerea era o histerectomie, o amputare a uterului. Ginecoloaga i-a vorbit, de asemenea, despre laparoscopie, metoda la care ar putea apela: o intervenție chirurgicală în care se realizează mici incizii pentru a se extrage mucoasa care se găsește în afara uterului, fie cu laserul, fie prin electroexcizie chirurgicală, prin intermediul unui inel de sârmă încălzit de un curent electric. „Deși nu întotdeauna, în șaptezeci la sută din cazuri, reduce durerea", a precizat ginecoloaga.

Asociatul lui Germán urma să-l ia peste cinci minute din Via Laietana.

— Ești sigură că nu vrei să rămân? a întrebat-o Germán, mângâind-o din nou pe păr și repetând cu sinceritate: Rămân, Gabi. Vorbesc serios.

Gabriela s-a uitat la bărbatul generos care se afla mereu acolo când avea nevoie de el. Și care, în momente ca acela, renunța la răceala care îl caracteriza și i se dedica ei.

— Ai de ținut o conferință, Germán, cum să nu te duci?

A sărutat-o pe buze, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

— Germán, l-a strigat Gabriela, iar el s-a întors. Arăți foarte bine.

— O să te sun când ajung acolo, i-a zis el și a zâmbit. Și ne punem pe treabă când mă întorc.

*

Ginecoloaga le recomandase ca, dacă aveau de gând să devină părinți, să înceapă cât mai curând posibil. Pentru că „după treizeci de ani, fertilitatea la femei începe să scadă", le spusese ea și, uitându-se la Gabriela, adăugase: „Și e probabil să-ți fie un pic mai greu decât în mod normal". Apoi își întorsese privirea spre Germán și rectificase: „Să vă fie mai greu".

Dacă se gândeau bine, Germán și Gabriela nu folosiseră niciodată un prezervativ. Nici prima oară, când, inconștienți și beți, făcuseră dragoste pe bancheta din spate a Golfului GTI al lui Germán, pe muntele Collserola, având în fundal panorama Barcelonei; el a lăsat-o să-l călărească și și-a dat drumul în ea. Două zile mai târziu, Gabrielei i-a venit menstruația și n-a avut de ce să-și facă probleme, dar au cumpărat o cutie de Durex ca să nu li se mai întâmple. Prezervativul îi plăcea mai puțin ei decât lui, iar după ce Gabriela a scos ultimul prezervativ care mai

rămăsese în torpedoul automobilului GTI, au încercat să folosească metoda coitului întrerupt.

În cei aproape paisprezece ani de când erau împreună, nu se confruntaseră cu nicio spaimă, cu nicio întârziere a menstruației, cu nicio sarcină nedorită. Dar Germán nu a fost întotdeauna atât de disciplinat pe cât credea când se apropia de punctul culminant ca să iasă din soția sa. În timpul acestor ani s-au strecurat câțiva spermatozoizi în corpul Gabrielei, care, fără ca ei să o știe, erau înghițiți de acele chisturi maro ce se împrăștiau în interiorul corpului ei.

Prin urmare, Gabriela și Germán s-au pus pe treabă imediat ce Germán s-a întors din Galicia. Timp de trei ani au căutat să aducă pe lume copilul pe care și-l doreau. Iar Gabriela a împlinit treizeci și șapte, treizeci și opt, trezeci și nouă de ani făcând dragoste cu unicul scop de a naște copilul pe care, în cele din urmă, doar ea și-l mai dorea.

*

Gabriela, disperată, a decis să se supună unei intervenții chirurgicale pentru a îndepărta chisturile care îi populau sistemul reproducător.

— Doctor Cabré? a zis ea, întinsă pe un pat, palidă și tremurând de frig, într-un halat de nailon verde care abia îi acoperea pubisul.

Chirurgul și-a întors privirea spre Gabriela. O văzuse înainte doar de două ori, colabora cu ginecoloaga ei la clinica Dexeus.

— Cum te numești? l-a întrebat Gabriela, tutuindu-l pentru prima dată.

— Luis, i-a răspuns el amabil, privind-o în ochi. Numele meu este Luis, Gabriela.

Când l-a auzit pe chirurg pronunțându-i numele, ochii i s-au umplut de lacrimi. S-a

emoționat pentru că până în acel moment crezuse că era doar o femeie oarecare în sala de operație înghețată, dar, văzând ochii blânzi ai acelui necunoscut care urma să-i străpungă trupul, a înțeles că nu era tocmai așa.

Și, fără să o poată stăpâni, așa cum stătea acolo înfrigurată, încremenită, a lăsat o lacrimă să-i alunece pe obraz.

Acolo, de față cu Luis, doctorul Cabré, un anestezist și doi asistenți medicali complet necunoscuți.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea, stânjenită.

Luis a întins brațul și i-a strâns încheietura mâinii. Nu era pentru prima dată când o pacientă plângea în fața lui.

— O să fie bine, Gabriela, ai încredere în mine, i-a spus el cu voce protectoare, privind-o în ochi cu un zâmbet adorabil.

— Poți să-mi explici ce o să-mi faci? a întrebat ea. În felul ăsta, eu te ascult și nu mai gândesc atât de mult. Și, în fine... sunt scriitoare. În fine, nu scriitoare, ci jurnalistă, și îmi place să știu, așa pot să scriu mai târziu un articol.

Iar el a început să-i explice în ce consta o laparoscopie. Anestezia generală îi pătrundea în fluxul sangvin și, în timp ce-l asculta, Gabriela a adormit.

Chirurgul i-a străpuns pielea pelvisului, sub ombilic. A rupt țesuturi și vase de sânge și a perforat 123 de milimetri spre interior. Cu un instrument chirurgical i-a separat abdomenul de viscere. Trocarul a fost introdus în corp până ce i-a fost adăugat un tub de plastic. Ginecologul s-a uitat la asistent, a aprobat din privire și a pompat dioxid de carbon în abdomenul Gabrielei. Abdomenul s-a lărgit. Încă două incizii în abdomen. Încă două trocare. Chirurgul a

introdus un tub subțire cu o lumină minusculă și laparoscopul, o cameră video ce transmitea imagini către monitor. A văzut organele deteriorate și chisturile care acopereau aparatul reproducător. O pensetă de oțel, un suport de ace, o foarfecă și un electrod au fost introduse în corpul ei. Timp de patruzeci de minute, medicul a extirpat chisturile care invadaseră trompele uterine și ovarele protagonistei noastre.

*

Germán a lucrat de acasă toată săptămâna. Cele trei răni pe care le avea Gabriela, una pe pubis și celelalte două în apropierea ombilicului, au fost acoperite cu un pansament timp de șaptezeci și două de ore. Aveau să se vindece în două săptămâni. Ea era atât de sensibilă încât se dovedea incapabilă să-și îndepărteze pansamentele; asta era treaba lui Germán, în timp ce ea stătea întinsă în pat. El a fost responsabil și să-i îngrijească rănile în fiecare zi, cu vată și iod, pentru că Gabriela pălea doar când vedea cusăturile și galbenul soluției de iod pe albul pielii. A patra zi, a încercat singură în baie. A simțit că îi scade tensiunea. A amețit. S-a apropiat cu spatele de perete și a alunecat pe podea. S-a întins. L-a strigat pe Germán.

Germán a intrat năucit.

— Dar, Gabi, o fac eu. De asta sunt aici, a spus el oarecum supărat, ridicând-o de jos.

În a cincea zi a dezbrăcat-o și a ajutat-o să facă un duș, săpunindu-i părul, pe care nu și-l mai spălase de cinci zile.

— Povestește-mi ceva, Germán, i-a cerut ea în seara aceea, stând cu părul încă umed în poala lui, în timp ce se uitau la știrile de la televiziunea spaniolă.

Germán asculta fără să-i vină a crede — la fel ca majoritatea spaniolilor care iau cina în fața televizorului — ce auzea despre scandalurile de corupție ale conducătorilor. Ce țară mai avem și noi!

— Ce vrei să-ți povestesc?

— Nu știu. Despre jobul tău. Spune-mi orice. Povestește-mi orice. Ca să uit de endometru.

Germán, care urmărea cu coada ochiului televizorul, a scos un „îhî" pe care Gabriela a reușit să-l traducă fără probleme: zgârcit la vorbe cum era, soțul ei nu părea foarte dornic de conversație. Cu toate acestea, Gabriela a jucat cartea cea mai bună a convalescenței și a insistat în șoaptă:

— Orice.

— Îhî. Păi... îți amintești că ți-am explicat că am dezvoltat cu Simon o platformă petrolieră? Hibridă, cu o capacitate de 90 000 de metri cubi.

Gabriela a fost pe punctul de a izbucni într-unul dintre hohotele ei de râs. Nu se aștepta la o astfel de conversație, dar s-a abținut să comenteze.

— Da, oarecum, a răspuns Gabriela.

— Shell și-a arătat interesul, iar avocații încep deja să lucreze. Dacă o să te simți bine, o să zbor la Boston săptămâna viitoare.

Mâna lui se odihnea pe umărul ei.

— Mă bucur foarte mult, Germán. De cinci ani ești ocupat cu proiectul ăsta.

— Ai putea să vii cu mine. Mi-ar face mare plăcere.

— Nu pot, i-a spus ea tandru. I-am promis Eugeniei că revin la serviciu în două săptămâni. Nu vreau să lipsesc mai mult.

Germán și-a întors privirea spre ecran, unde văzuse înainte fațada unei bănci andorrane, iar

acum apărea în prim-plan Edward Snowden. Gabriela știa că acel tânăr inginer american îl obseda pe Germán. Așadar, după interesanta și profunda conversație pe care o avuseseră, l-a lăsat să asculte. Știrile s-au terminat. Au tot schimbat canalele și au rămas la o comedie romantică americană, dintre acelea care îi plăceau Gabrielei foarte mult. Au abandonat-o pe la jumătate și s-au dus la culcare.

Gabriela se îmbrăca de o săptămână în cămașă de noapte și în veșnicul pulover de cașmir al lui Germán. El purta vechiul tricou de la concertul Deep Purple și pantaloni de pijama bleumarin.

— Simon și Sabine se despart, a spus el, băgându-se în pat.

— Cum? a întrebat Gabriela.

— Simon și Sa...

— Am auzit ce ai spus, Germán... Dar... asta se povestește mai... Îmi zici de cei zece mii de metri cubi și...

— Nouăzeci de mii.

— Serios? De cât timp știi?

— Mi-a zis săptămâna trecută.

— Cum se face că nu mi-ai spus nimic?

— Am uitat.

— Dar, Germán, cum ai putut să uiți așa ceva? Sunt prietenii noștri de mai bine de cincisprezece ani. Îți reamintesc că în urmă cu trei ani au dormit aici cu copiii lor... Cum să uiți așa ceva?

El și-a luat romanul de pe imensul pat-platformă, a ridicat din umeri și s-a acoperit cu plapuma.

— Cum ai aflat?

— Simon mi-a spus.

— Și ce ți-a spus?

— Că se desparte.

— Dar cum ți-a spus?

Germán și-a întors privirea spre Gabriela, știa că ea o să vrea să analizeze fiecare punct și fiecare virgulă din scurta conversație pe care el o avusese cu Simon.

— Păi, normal... Gabi. Mi-a spus: mă despart.

— Poți să-mi descrii contextul?

Germán și-a arcuit sprâncele puțin cam agasat.

— Pe Skype. Cum altfel? El, din biroul lui din Boston și eu, de la mine din birou. Ca de obicei, Gabi.

— Și...? a întrebat Gabriela.

— Și ce vrei să știi? a zis el, supărat.

— Ce cuvinte a folosit. Cum ți-a spus?

— Ei bine, nu știu exact. A spus ceva de genul: *We are separating in the near future*. Sau *divorce*, nu știu.

— Ah, adică divorțează...

— Nu mai știu dacă mi-a spus că se despart sau că divorțează.

— Uau, Germán, ce tare, nu-i așa?

Germán a început să citească.

— Și... tu ce i-ai spus?

Germán a lăsat romanul în poală și a oftat ușor.

— Păi... că-mi pare rău.

— Și asta e tot. Gabriela l-a imitat: *I'm sorry, man*. Și gata.

— Da, chiar așa, a replicat el, oarecum cu asprime. Și *man* i-am spus.

— E prietenul tău. Un prieten adevărat, de mulți ani. I-ai spus „îmi pare rău" și cu asta basta. Nimic altceva.

Germán a încuviințat din cap.

— Da... în fine, mi-a zis: „Se mai întâmplă și rahaturi".

— Da. Se mai întâmplă și rahaturi, a repetat Gabriela, și nu ți-a trecut prin cap să întrebi de

ce.

— Ce pisăloagă ești, Gabi. Nu l-am întrebat, nu. I-am zis că-mi pare rău și punct.

— Dacă ți-a spus-o... înseamnă că avea nevoie să stea de vorbă cu cineva.

— Eu zic că, dacă ar fi avut nevoie să vorbească, ar fi vorbit.

— Dar nu știi dacă a fost el sau ea?

— Nu știu, Gabi. Îți spun că nu știu... a încheiat el pe un ton supărat.

Gabriela și-a întors privirea spre partea ei a platformei-pat, cu cele treizeci și cinci de cărți vraiște și a pus mâna pe romanul lui Pablo Hausmann. L-a deschis în dreptul semnului de carte. A citit primul rând. S-a oprit din citit. S-a uitat îpeste umăr la soțul ei și, cu voce tare, a rostit:

— Eu... Serios, Germán...

A tăcut o secundă și a pus punct discuției:

— Zău, prietenia între bărbați... Rămân trăsnită.

*

Mai avea o săptămână de odihnă la domiciliu. A primit vizita prietenelor ei de la universitate, a mamei sale, a celor doi veri nesuferiți și a dragilor ei prietene Cósima și Silvia, care mereu îi spuneau anecdote amuzante.

Cósima a desfășurat pe patul Gabrielei o imensă pânză colorată de doi pe doi metri, galben-brun, cu fine forme geometrice.

— Am făcut două sute pentru vara aceasta. Prima, pentru tine.

— E minunată, Cósima, a răspuns Gabriela recunoscătoare în timp ce mângâia țesătura.

Cósima, de când se întorseseră din Senegal, pe lângă faptul că-și continua activitatea ca stilist pentru *La Femme*, se transformase într-o mică

antreprenoare. Cine s-ar fi gândit la asta? O aristocrată, care avea totul, începea să colaboreze cu o țesătorie senegaleză. Ea se ocupa de model, concepea desenul, bordurile, formele geometrice, combina vopselele, inventa culori și făcea schițe. Studii ale miilor de posibilități de a desena pe pânză, sute de schițe pe care le păstra într-un dosar. Și o dată la trei luni zbura din nou cu dosarul sub braț și plină de idei spre draga ei Casamance.

Prietenii și rudele au venit să cumpere țesături africane concepute și semnate de Cósima de Sentmenat în magazinașul din Raval, de pe strada Sant Pere més Baix.

În vara de după prima sa colecție, revista *Interiores*, ce aparținea aceluiași grup editorial, i-a luat primul interviu, iar un an mai târziu, prestigioasa revistă *AD Architectural Digest* i-a dedicat o pagină întreagă, intitulată „Țesături africane, între artă și design", despre noua colecție de cuverturi de pat, huse de pernă și pături. Țesături în care își revărsa puterea creatoare, dragostea și respectul pentru natură, talentul și profunda ei sensibilitate.

Semna în partea stângă, cu o mică broderie a logoului mărcii pe care o concepuse: *Ma belle Maison Africaine by Cósima de Sentmenat*.

Cósima știa că, dacă ar fi semnat ca María García González, nu ar fi reușit niciodată ca *AD* să-i ia un interviu. Sau poate că da, cine știe, dar ar fi trebuit să lupte de cincisprezece ori mai mult. Cósima era aristocrată, privilegiată, dar, mai presus de toate, generoasă. Profund generoasă față de cele treizeci de angajate senegaleze care, într-un atelier pierdut în Casamance, țeseau pentru ea. Astfel, Cósima zbura de patru ori pe an în acea țară africană,

unde o aștepta acel bărbat înalt, cu privire pătrunzătoare și piele neagră ca tăciunele.

Despre soțul ei, Bosco, vorbea întotdeauna puțin; le-a povestit că pregătea o expoziție cu ultimele sculpturi. Încă nu se stabilise o dată exactă pentru inaugurare, dar urma să expună, pentru prima dată de la nuntă, toată opera creată.

Cele trei s-au întins pe pat să se uite la niște fotografii în calculatorul Silviei, așa cum făcuseră și în trecut.

Germán a sosit mai devreme de la serviciu, a deschis ușa de la dormitor și le-a văzut în pat. Oricât de maniac ar fi fost, asta nu-l deranja, îi era indiferent că prietenele soției sale se întinseseră în patul conjugal. Ciudat.

— Bunăăăă, a spus Germán, amabil, lungind ultima vocală.

Apoi a închis ușa, s-a întors și s-a dus în sufragerie cu chitara sa Fender. Prietenele și-au îndreptat privirea spre calculator.

— Soțul tău nu prea vorbește.

Au ales fotografiile în timp ce Silvia vorbea, fericită, despre cursele pe plaja din Barceloneta: o jumătate de oră pe zi cu Zaira.

După sarcină, Silviei îi fusese greu să-și recapete talia. Îi luase aproape un an să revină la greutatea dinainte și era îngrijorată, așa că Zaira îi propusese să iasă să alerge împreună și astfel au dezvoltat această ciudată dependență de *running* care, pentru cei care nu o au, reprezintă o adevărată tortură.

— Poate anul viitor facem împreună semimaratonul Formentera. Sunt 21 de kilometri. Avem tot anul la dispoziție să ne antrenăm. Nu știu dacă mă văd în stare... dar Zaira așa crede.

Bineînțeles, Silvia. Din dragoste, o femeie este capabilă de orice. De tot. Și din dragoste, Silvia, vei alerga la acel maraton.

Pentru că îi era rușine să recunoască, nu le-a spus celor două prietene de suflet că simțea ceva pentru femeia aceea, care cu ani în urmă împăturise pulovere în magazinul Zara de pe bulevardul Gràcia, împreună cu Gabriela.

Erau primii pași ai unei discrete povești de dragoste interzise. Dragostea unei femei căsătorite, heterosexuale, față de o altă femeie. Dragostea Silviei pentru Zaira.

*

Rana din abdomen i s-a vindecat în cele din urmă și Gabriela s-a întors la viața ei tihnită, împărțită între soț, serviciu și prietenele ei.

Din nou, la teatrul Lliure, la Becket, la Național, la teatrul Romea și la teatrul Goya. În doar câteva ocazii, la un adorabil microteatru de pe strada Bailén și la Llantiol. Premiere la cinematograful Verdi, la Renoir, la Coliseum și la Filmax Gran Vía. Și Palau de la Música și Razzmatazz. Și sute de interviuri cu regizoare, scriitoare, actrițe, pictorițe și compozitoare.

Anul următor, între un spectacol și altul, Gabriela a făcut dragoste cu Germán, dorindu-și ca pântecul ei să primească sperma soțului, să-i fecundeze ovulul și să o transforme în mamă.

Ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie, ianuarie...

În fiecare lună, Gabriela se uita la chiloții ei pătați de sânge, simțindu-se, inevitabil, o femeie sterilă.

O femeie nelocuită. Pustie și stearpă.

Voia un copil.

— M-ai epuizat, Gabi, i-a spus Germán într-o seară după ce au făcut dragoste pentru a noua oară în acea săptămână: în fiecare zi o dată și de câte două ori sâmbătă și duminică. Și a adăugat cu o voce sfâșiată, pentru că era timid: Tu nu ai juisat.

— Nu contează, a răspuns ea, întinsă cu picioarele în sus și sprijinite de perete.

Chestia cu picioarele în sus era un sfat pe care îl citise pe unul dintre miile de site-uri care vorbeau despre cum să ajuți spermatozoizii să rămână în uter.

— Adevărul e că, în ultima vreme, nu juisezi niciodată.

— Nu-mi pasă, Germán, chiar nu-mi pasă, a insistat ea, apucându-l de mână.

— Bine. Dar mie îmi pasă.

Gabriela și-a coborât picioarele de pe perete, s-a apropiat mai mult de el și și-a sprijinit capul de pieptul soțului ei. L-a cuprins cu brațul. Gabriela împlinise deja patruzeci de ani. Curba fertilității era în cădere liberă. Căutase ore nesfârșite, pe sute de site-uri care-ți explicau cum să obții mult dorita maternitate, și voia să-l întrebe ceva pe Germán, un lucru despre care știa că lui nu avea să-i placă. Și-a împletit picioarele cu picioarele goale ale lui Germán.

— Dacă nu iese de data asta, a așteptat Gabriela o secundă, de ce să nu încercăm inseminarea artificială?

Germán nu a răspuns.

Asta cu siguranță nu se găsea printre planurile de viață ale bărbatului ei. Cu siguranță nu.

Să se masturbeze în camera unui laborator aseptic de andrologie din clinica Dexeus. Să-i dea, oarecum rușinat, unei asistente acel recipient transparent cu sperma lui. Pentru ca

acel borcan albicios să treacă în mâinile unui androlog. Iar andrologul să-i analizeze sperma la microscop, selecționând spermatozoizii cu mai bună mobilitate, eliminându-i pe cei morți, imobili, lenți din tot materialul său seminal... Nimic din toate astea nu se găsea în planurile lui. Și nu avea în plan nici ca, o oră mai târziu, nevasta lui să-și desfacă picioarele ca să-i permită unui ginecolog să-i introducă printr-o canulă sperma îmbunătățită în uterul stimulat în prealabil. Nu. Nimic din toate astea nu se găsea în planurile lui.

Și totuși...

— Mulțumesc, Germán, i-a spus Gabriela cu sinceritate, întinsă pe pat după inseminare. Mulțumesc, iubitule. Mulțumesc foarte mult.

El a zâmbit și a dat ușor din cap fără să spună nimic, stând pe o canapea din piele verde, în spital. Aproape două decenii împreună. Își cunoșteau unul altuia tăcerile, gesturile, privirile. Germán se simțea jenat. Foarte jenat.

*

— Și de ce prefixul *beta*? l-a întrebat Gabriela pe ginecolog.

Trecuse deja ora de odihnă după ce în ovulul Gabrielei fusese introdusă canula cu spermă. Se puteau întoarce acasă. Să aștepte. Să aștepte embrionul. Ceea ce, în jargonul medical, din ceea ce citea ea în raport, este cunoscut sub numele de *beta așteptare*.

Gabriela avea paltonul pe ea. Germán ieșea pe ușă.

— De ce se pune un beta în față? a insistat Gabriela.

— Gabi, a spus Germán cu autoritate, întorcându-se spre ea. Hai să mergem!

Ginecologul, care trebuia să consulte încă cinci femei inseminate, i-a mulțumit soțului ei că o ia de acolo.

— Hei, Germán, nu-mi vorbi așa, mai ales în fața altcuiva, i-a spus ea după ce au părăsit clinica Dexeus.

— Gabriela, nu începe.

— *Hai să mergem*, l-a imitat Gabriela cu severitate. Să nu îmi mai vorbești niciodată așa.

— Uneori ești enervantă. Fă ce ți se spune și punct.

Germán a tăcut o secundă înainte de a clarifica:

— Beta vine de la hormonul beta-Hcg, care este detectat în testele de sarcină. Ar trebui să știi asta.

Gabriela l-ar fi împușcat cu o carabină, dar, cum nu avea una, l-a împușcat cu privirea. El întotdeauna știa totul.

— Ești obraznic.

Au mers fără să spună nimic până la stația de taxi Sabino de Arana și au luat unul. Nu au vorbit. Au ajuns la ușa blocului lor de pe bulevardul Born fără să-și adreseze niciun cuvânt. Gabriela a coborât fără să-și ia rămas-bun. Germán urma să-și continue drumul cu taxiul până la Pla de Palau, unde preda al doilea curs de teoria construcțiilor navale la Facultatea de Inginerie Nautică și Transport Maritim din Barcelona.

Gabriela a intrat în apartament, s-a descălțat, și-a scos paltonul, s-a dus în dormitor, și-a dat jos blugii, cămașa, sutienul și a rămas în chiloți. S-a băgat în pat și s-a acoperit cu pătura ei albă din cașmir. S-a așezat pe-o parte, și-a tras genunchii la piept și, în timp ce soțul ei făcea schița unei nave comerciale pe tabla din aula magna a

Facultății de Studii Nautice, în fața a cincizeci de studenți, Gabriela, simțindu-se profund singură, s-a scufundat în beta așteptare.

*

Progesteronul este hormonul produs de ovare și placentă, care pregătește uterul pentru gestație. Este un neologism englezesc format din prefixul *pro*, „spre", *gestational*, „gestațional" și *sterone*, „hormon esteroid". Gabriela a terminat de citit semnificația cuvântului în *Diccionario de la Real Academia Española* după ce a înghițit două tablete cu acest hormon.

Tatăl ei îi lăsase această moștenire. Nu dicționarele, deși și pe acestea, ci mai ales curiozitatea în privința originii cuvintelor.

Între timp, viață normală, dar fără efort. Fără ridicare de greutăți. Ginecologul a sfătuit-o pe Gabriela să nu facă sporturi de impact. Gabriela nu era adepta sporturilor de impact. Ba mai mult, a considerat că înotul, ea care înota bras ca o sirenă obosită, ar fi putut implica un risc pentru copil. Firește, nu exista niciun risc. Doar că paranoia care o cuprinde pe o femeie când se află în procesul de reproducere asistată nu cunoaște margini.

Ea credea că bebelușul (Gabriela nu se gândea la un embrion sau la un fetus, se gândea la o mică ființă umană care crește în burta ei) ar putea aluneca în apa cu clor a piscinei clubului de natație din Barceloneta.

Așa că singurul său sport erau plimbările pe plajă.

Plimbări încântătoare, alături de Cósima, Silvia și Zaira în decursul acelor cincisprezece zile. Silvia și Zaira mergeau altături de ele primele

cinci minute, apoi făceau un sprint până la digul de la plaja Somorrostro.

— Cât de norocoase suntem să trăim aici, în Barcelona, a spus Gabriela, cu privirea rătăcind pe deasupa Mediteranei.

Și-a strecurat un braț în jurul taliei Cósimei chiar în timp ce Cósima întindea brațul și îi înconjura umerii, și a încheiat:

— Și cât de norocoasă sunt că vă am.

*

— Poate că ar fi mai bine să încercați fertilizarea *in vitro*. Nu cred să fie o idee bună să repetați inseminarea artificială, i-a spus ginecoloaga cu față cumsecade Gabrielei, după a doua inseminare nereușită, în timp ce-i plimba ecograful peste abdomen.

În clinica Dexeus, ginecologii se înmulțesc. Cea cu față cumsecade conducea echipa care o trata pe Gabriela. Ea stătea întinsă pe pat, răpusă de tristețe și-l căuta pe monitor pe bebelușul ei mort.

Germán plecase la Boston în acea săptămână, cu o zi înainte ca Gabriela să-și păteze chiloții de sânge.

— Este mai eficient, Gabriela. Șaizeci la sută din cuplurile care se supun fertilizării *in vitro* obțin o sarcină.

Ecograful se mișca pe abdomenul ei.

— Dacă vreți să faceți *in vitro*, va trebui să urmezi un alt tratament hormonal ca să stimulezi din nou ovarele.

Ginecoloaga a luat un șervețel alb de unică folosință și a șters gelul de pe pielea Gabrielei. Ea și-a coborât tricoul și s-a ridicat de pe pat. I-a strâns mâna și i-a mulțumit — un „mulțumesc" sec — înainte de a ieși pe ușa clinicii.

A luat un taxi până la cinematograful Verdi: trebuia să asiste la o prezentare pentru presă, care avea loc la ora 12, a unui film regizat de patru tinere regizoare ca teză de licență în domeniul audiovizualului la Universitatea Pompeu Fabra.

I-a salutat pe jurnaliștii cunoscuți. I-a așteptat să intre, s-a așezat pe o bancuță din piatră în fața cinematografului și nu a intrat să vadă filmul. Era imposibil să se lase prinsă de o poveste care nu era a ei.

*

O lună mai târziu, au început injecțiile subcutanate. Administrarea unei medicații hormonale. Supraproducția de ovocite. Controlul foliculilor. Puncția ovariană. Sedarea. Prelevarea de ovule. Masturbarea lui Germán. Clasificarea spermatozoizilor. Și ovocitele Gabrielei au fost fecundate cu spermatozoizii lui Germán în mod artificial și în afara pântecului ei.

Și acel moment aproape emoționant, când Gabriela strângea din ochi, în timp ce o canulă era introdusă în vaginul ei și îi depunea embrionii în uter.

Și așteptarea de cincisprezece zile, în care scria nonstop ca să nu gândească, pentru că Gabriela scria, scria.

Primul transfer de embrioni a eșuat.

A venit rândul celui de-al doilea.

Și profunda speranță a Gabrielei că de data aceasta va reuși.

Și chiloții Gabrielei înroșiți. Și lacrimi pe obrajii ei. Și îmbrățișarea lui Germán. Și transcrierea durerii.

Și încă două luni de așteptare și din nou strânge din ochi. Simte canula. Al treilea transfer

de embrioni. Speranța. Sângele de pe chiloți. Lacrimile. Îmbrățișarea.

Și transcrierea durerii.

Și transferul de embrioni numărul patru. Sânge, lacrimi, îmbrățișare și scris.

Iar Gabriela făcea față tot mai greu durerii. Nu suporta durerea. Pășea cu sufletul frânt și scria plângând, pentru că și scriitorii plâng când scriu.

Și lacrimi împărtășite cu draga ei prietenă Silvia, care suferea cu fiecare embrion mort ca și cum ar fi fost ea cea care-l purta în pântec.

— Gabi.

— Spune-mi, Silvia.

— Și dacă l-ar pune în mine?

— Ce?

— Embrionul.

— Cum?

— Ovulul tău fecundat cu sperma lui Germán. Dacă de vină sunt chisturile alea care ți-au apărut și care mănâncă embrionul... eu nu am chisturi.

Iar Gabriela s-a uitat la prietena ei și a zâmbit ușor.

— Nu, Silvia. Astfel de lucruri se pot face în Statele Unite, în Spania nu suntem atât de moderni.

Și îmbrățișarea prietenei ei, a inocentei sale prietene, pentru că Gabriela știa, în acel moment al prieteniei lor, știa că Silvia ar fi făcut-o. Firește că ar fi făcut-o. Era atât de sigură de prietenia lor...

— Încă una, Germán. Doar una. Îți promit. Ultima, te rog.

Transferul de embrioni numărul cinci. Sânge. Lacrimi. O îmbrățișare jalnică. Și cuvinte scrise.

Și Gabriela, după al cincilea transfer de embrioni eșuat, a devenit o femeie distrusă. O femeie făcută praf.

În următoarele câteva luni, femeia aceea distrusă a mers prin viață văzând pântecele bombate ale tuturor femeilor cu care s-a întâlnit.

La fiecare colț. Pe fiecare stradă. În fiecare stație de autobuz era câte o femeie fericită, cu un copil formându-se în ea. Și la serviciu, pentru că Gabriela a trebuit să vadă, cu un amestec de invidie și de furie, cum pântecul lui Consuelo Garza creștea de la o săptămână la alta și a tresărit când a suprins-o pe Silvia, care nu știa că este privită, mângâind pântecul lui Consuelo.

Iar destinul, care uneori e încurcat, a făcut ca într-o duminică dis-de-dimineață să se întâlnească cu Pía și cu pântecul ei când se plimba singură pe plaja Mar Bella. Argentinianca mergea liniștită de mână cu Pablo, scriitorul acela cu care și-a încrucișat privirile la Institutul Cervantes din Londra. Nici Pía și nici Pablo nu au recunoscut-o. Gabriela și-a coborât privirea în nisip. Purta niște ochelari de soare negri care îi acopereau ochii umflați. De data aceea inima nu i-a mai zvâcnit.

*

— Știi, Germán? Uneori îmi doresc să am cincizeci de ani și toate astea să se fi terminat. Mai am nouă ani, dar până atunci nu pot să încetez să încerc. Să încerc să fiu mamă. E tot ce-mi doresc mai mult pe lume.

Stabiliseră să se întâlnească în barul bazei nautice ca să ia micul-dejun după acele plimbări în singurătate pe malul Mediteranei, care aduceau atât de multă liniște în sufletul Gabrielei.

— Întotdeauna va exista această rană în mine, a spus ea și a privit din nou spre mare. Întotdeauna. Rana de a nu fi putut să țin un

copil în brațe. Un copil pe care să-l iubesc, de care să am grijă tot restul vieții mele.

Germán auzise asta de atâtea ori, încât nu-i mai răspundea. Doar o asculta, fără să știe ce să facă sau ce să spună.

În unele zile, Gabriela se simțea ca o nebună pe urmele unei dorințe imposibile, o dorință care scăpa voinței ei. L-a privit din nou:

— Cred cu sinceritate că este un instinct animalic.

Știa că soțul ei se săturase de tot procesul acela care se prelungea deja prea mult. Bineînțeles, i-ar fi plăcut să fie tată, dar, dacă nu se putea, viața continua.

Germán o iubea la fel de mult. Avea să o iubească la fel de mult. Toate acele cuvinte urâte pe care și le spunea Gabriela ei înseși — femeie stearpă, femeie goală, femeie nelocuită, femeie frântă, femeie sterilă, femeie distrusă — erau doar în capul ei. El o iubea așa cum era, cu sau fără copii.

— Încă o dată, Germán. Te rog.

— Gabi, gata, ajunge, i-a spus el cu o voce iubitoare. Nu mai putem să trecem prin asta din nou. Gata, Gabi. Putem să fim fericiți și fără să avem un copil.

Ea a încuviințat cu ochii pierduți pe mare.

Germán stătea vizavi de ea. Cunoștea tăcerile soției lui, ochii ei sticloși. S-a ridicat și s-a așezat lângă ea. Și-a strecurat brațele pe sub picioarele ei, a așezat-o în poala lui și a îmbrățișat-o strâns.

Poate că așa a fost să fie. Poate că era timpul să pună capăt acelei dorințe. Poate că era timpul să se regăsească, să se privească unul pe celălalt ca un cuplu, ca o echipă. Ceea ce fuseseră dintotdeauna. Pentru că, în mod paradoxal, în acei ani în care încercaseră să devină părinți și

contrar a ceea ce ar fi trebuit să fie, Gabriela și Germán se înstrăinaseră. Se îndepărtaseră treptat. Gabriela se simțea adesea ostilă față de Germán. Iar el o găsea arțăgoasă și aspră.

Germán știa că femeia aceea cu care trecea prin viață avea nevoie de el mai mult decât oricând. Așezată în poala bărbatului ei, simțindu-i îmbrățișarea, Gabriela și-a sprijinit capul de umărul lui și și-a lăsat din nou privirea să rătăcească peste Mediterană, în timp ce-l asculta spunându-i la ureche:

— Te iubesc, Gabi. Te iubesc foarte mult.

6

Cicatricea

Ernö Rubik, arhitect și sculptor maghiar, interesat de geometrie, a creat un puzzle tridimensional în 1974, cunoscut în întreaga lume drept cubul lui Rubik. Cele șase culori clasice ale cubului sunt alb, portocaliu, roșu, verde, albastru și galben. Un mecanism cu axă permite ca fiecare față să se învârtă, amestecând culorile. Pentru a rezolva cubul, fiecare față trebuie să revină la o singură culoare. Cubul lui Rubik măsoară 5,7 centimetri pe fiecare latură. Are opt colțuri și douăsprezece muchii și permite patruzeci și trei de cvintilioane două sute cincizeci și două de cvadrilioane trei trilioane două sute șaptezeci și patru de bilioane patru sute optzeci și nouă de milioane opt sute cincizeci și șase de mii de permutări. S-a estimat că până în 2014 jucăria ungurească se vânduse în peste patru sute de milioane de unități în întreaga lume.

De ce un om ca Germán a reușit să-l rezolve în doar zece minute la vârsta de zece ani împliniți, în schimb Bosco de la Loma-Osorio, la aceeași vârstă, a trebuit să dezlipească abțibildurile colorate, fără să fi reușit nici măcar o dată, este ceva ce azi se explică prin teoria inteligenței multiple.

Pentru a rezolva cubul lui Rubik în zece minute și la vârsta de zece ani, este necesar să ai o inteligență logico-matematică.

Salva, soțul Silviei, a încercat un minut, a văzut că lucrul acela nu avea niciun sens și a continuat să se joace cu racheta.

Cósima, încet, dar sigur, face două fețe.

Silvia, una.

Gabriela nu a reușit niciodată să facă o față.

Cubul lui Rubik simbolizează rana lui Bosco de la Loma-Osorio. Rana. Trauma. Cicatricea.

Tatăl său, Leopoldo de la Loma-Osorio, gelos pe fiul său și pe timpul pe care acesta i-l răpea soției lui, i-a dăruit primul cub Rubik când a împlinit zece ani. Tatăl a amestecat puzzle-ul timp de trei minute în fața odraslei și l-a provocat:

— După ce îl faci, mi-l aduci. Nu te grăbi, băiete. Începe cu o latură și, mai ales, nu-i spune nimic mamei. Va fi un secret între noi doi.

Cu o dorință profundă de a-și satisface tatăl, dar fără nici cea mai mică inteligență logico-matematică, după luni, și luni, și luni de răsucit puzzle-ul la nesfârșit, fără să facă niciun progres, naiv și ca să i-l poată arăta tatălui său, Bosco a desfăcut abțibildurile verzi și le-a lipit doar pe o față. Repede, a alergat la tatăl său, sigur că acesta avea să creadă înșelăciunea. Tatăl a văzut ce s-a întâmplat.

— Du-te în camera ta, băiete.

A doua zi i-a cumpărat un alt cub Rubik și l-a amestecat.

— După ce îl faci, mi-l aduci. Începe cu o latură și, mai ales, nu-i spune nimic mamei. Va fi un secret între noi doi.

Aceleași cuvinte, aceeași provocare, aceeași frustrare a copilului.

Bosco de la Loma-Osorio nu a putut niciodată să rezolve o latură. Nopți și nopți întregi cu o lanternă sub așternuturi, răsucind și iar răsucind cubul. A încercat neobosit doar ca să obțină aprobarea paternă. Nu a reușit niciodată. Într-o noapte de beție, când a împlinit cincisprezece

ani, l-a aruncat cu furie de douăzeci de ori la rând în parbrizul noului Jaguar al lui Leopoldo. Nu a reușit să spargă geamul, dar a lăsat urme suficiente cât să-i provoace o supărare teribilă tatălui, care, bineînțeles, nu a aflat niciodată că ticăloșia aceea fusese opera fiului său.

Walter Korman, psihanalistul, spune că arta este capabilă să dezvăluie ceea ce artistul reprimă. Și că opera este, în mod unic și exclusiv, o proiecție directă a stării de spirit a artistului.

Omagiu lui Rubik
de Bosco de la Loma-Osorio
Sculptură de oțel cu miez metalic
5,7 x 5,7 cm
Galeria de Artă Contemporană Kreisler,
Barcelona

Cósima a citit micul afiș aflat în dreapta celor 120 de cuburi din oțel având aceeași mărime ca originalul conceput de ungur, 5,7 centimetri pe latură, care acopereau peretele central al celei mai prestigioase săli de artă contemporană din țară, situată în zona cartierului Raval, pe strada Pintor Fortuny: prestigioasa sală Kreisler.

Știa că soțul ei investise în acea lucrare doi ani intenși din viața lui. Două mii de euro pe cub i se părea o sumă cam exagerată, dar avea încredere în dealerul de artă, care a fost foarte precis în privința prețului.

— Ești sigur? Două mii de euro pentru chestia asta? a întrebat Bosco, scărpinându-și barba roșcată, știind că făcuse lucrarea folosind o matriță de silicon, un cutter și dizolvant.

— Nu-i spune „chestia asta", omule! Nu-i spune așa. E lucrarea ta, e o capodoperă. Ca dealer al tău, din cele două mii de euro, eu primesc

douăzeci la sută. Kreisler, galeristul, patruzeci la sută.

L-a mângâiat pe spate.

— Gândește-te, de la Loma, ce-ți mai rămâne? Opt sute de euro pe cub? Nu mi se pare cine știe ce.

Omulețul a consimțit din cap.

— Mai jos de atât, de la Loma, a spus el cu o anume ironie, nu putem lăsa.

Dealerul de artă era un tip deștept, foarte deștept și, cunoscând puterea de cumpărare a amicilor clientului său, nu ezitase să tripleze prețul.

Cósima și-a întors privirea spre restul galeriei: optzeci de metri pătrați de un alb intens, pur, aproape copleșitor. Iluminatul sălii era opera unui arhitect scandinav care locuia în Barcelona și care găsise echilibrul între lumina naturală care intra prin ferestrele largi ale clădirii și lumina artificială a sălii, proiectată de spoturi albe montate pe șine și între grinzile albe ale tavanului boltit.

Cósima s-a plimbat prin sală mângâind fiecare cub, fiecare poliedru. Apoi a părăsit galeria Kreisler și s-a așezat pe o bancă din piața Pintor Fortuny, așteptând ca bărbatul ei și negustorul de artă să termine cu ultimele detalii ale vernisajului care avea loc chiar în seara aceea.

Așezată pe bancă, și-a amintit de bărbățelul ei care, cu o seară în urmă, în chiloți, repeta compulsiv, în fața oglinzii de la baie, discursul pe care urma să-l țină în acea după-amiază la *vernissage*.

— Sculptura abstractă. Sculptura ca eliberare a subconștientului. Ca o durere eliberată. Ca o rană vindecată. Rană devenită cicatrice, spunea el, privindu-se nesigur în oglindă.

Se oprea, își dregea vocea și o lua de la capăt.

Din pat, Cósima îl asculta îndrăgostită.

— Sculptura ca eliberare a subconștientului... Îhî... Eu nu lucrez cu oțelul, cu fierul. Eu *sunt* sculptura în sine. Pășesc pe ea. O scuip. Eu sunt...

— Serios? Chestia cu scuipatul poate că n-are sens s-o zici... nu-i așa?

— Cósima, nu-ți da cu părerea, dacă habar n-ai, a replicat bărbățelul fără să-și întoarcă privirea și uitându-se în oglindă.

Ea s-a supus: nu l-a mai întrerupt și, în tăcere, sprijinindu-se de tăblia patului, l-a ascultat cum își repeta discursul. Bosco, din nou, și-a dres vocea.

— Sculptura abstractă... Sculptura ca eliberare a subconștientului... Cicatricea pe care o scuip.

A plescăit din limbă.

— M-ai încurcat cu chestia cu scuipatul. Dacă pășesc sau scuip e treaba mea, la naiba! E treaba mea.

A plescăit din nou din limbă și a închis ușa de la baie.

Cósima a oftat. Își dorea din toate puterile ca expoziția să meargă bine, ca Bosco să-și vândă sculpturile și criticii să-l copleșească imediat cu laude, așa cum făcea ea zi de zi. S-a acoperit cu cearșaful alb din trei sute de fire de bumbac tors în Senegal, care proteja mereu patul lor conjugal.

Pentru că infidelitatea feminină abilă, psihologică se poate ascunde în romanele pe care soția ta le-a citit și care zac de ani întregi printre cărțile ei vraiște de lângă patul în care dormiți.

Infidelitatea feminină abilă, psihologică se poate găsi într-o nouă pereche de pantofi de *running* pe care soția ta i-a cumpărat din

magazinul Nike de lângă Zara de pe bulevardul Gràcia.

Sau, în acest caz, infidelitatea feminină abilă, psihologică poate acoperi trupul pe jumătate dezgolit al Cósimei cu un cearșaf din bumbac alb, lucrat din trei sute de fire și confecționat într-un mic atelier de țesut dintr-un sătuc senegalez.

*

Zece picături de iod cădeau pe o rană sângerândă de pe genunchiul Silviei. Zaira apăsa pe sticluța galbenă cu mâna dreaptă și ținea un ghemotoc de vată cu stânga, pentru ca iodul să nu se scurgă pe picior.

— Impactul piciorului pe sol este de trei ori mai mare decât greutatea ta corporală. Amortizarea realizată de pantof variază în funcție de greutate, îi spunea Zaira, în timp ce îi curăța rana cu vata. Porți niște pantofi de rahat, de-aia ai căzut. Du-te la Nike de pe bulevardul Gràcia și acolo o să te sfătuiască.

— O să te ascult, a răspuns Silvia cu un zâmbet.

— Te doare? a întrebat Zaira.

Silvia a negat din cap.

Zaira a închis sticluța cu iod, s-a ridicat și a pus-o în dulăpiorul său. Și-a dat jos prosopul, rămânând complet goală și lăsând la vedere un tatuaj uriaș pe curba profund feminină a șoldurilor ei. Tatuajul reprezenta un desen cu o viță-de-vie cu flori negre, care urca pe coaste, apoi cobora, acum cu frunze, până în zona pubiană.

Zaira și-a scos elasticul ce-i ținea prins în coadă părul negru și drept care-i ajungea până în talie și astfel și-a acoperit sânii și o parte din tatuaj.

— Vii în seara asta la expoziția soțului Cósimei? a întrebat-o Silvia stând pe bancă în fața dulăpiorului.

Zaira a dat aprobator din cap în timp ce se așeza lângă ea și lua cutia cu cremă de corp.

— Eu voi veni singură, a continuat Silvia. Și tu?

— Cu Abril, a răspuns Zaira, fără să se uite la ea și deschizând cutia cu cremă.

— Cine e Abril?

Zaira a privit-o pe Silvia în ochi, a așteptat trei secunde și apoi a răspuns:

— Iubita mea.

Zaira i-a susținut privirea.

I-a susținut privirea pentru că o femeie lesbiană știe când o altă femeie simte ceva pentru ea. O știe. Firește că știe. Chiar dacă acea femeie heterosexuală își adoră soțul și fiica. În ciuda acestor inconveniente, ea știe. Știe că doar apropiindu-se de buzele ei într-un loc intim, unde nimeni nu le poate vedea, doar jucându-se încet cu limba și lăsând să-i alunece încet mâna sub chiloții ei, ar avea-o. Zaira știe că Silvia ar fi timidă, poate puțin speriată, dar n-ar respinge-o. Pentru că a mai trăit asta înainte. Zaira ar ști cum să o facă pe Silvia să simtă plăcerea pe care nu a simțit-o niciodată în toți anii de căsnicie cu bărbatul ei cumsecade. Dar nu vrea s-o facă. Sau poate că nu încă. Nu vrea să se apropie de Silvia pentru că știe că sexul este puternic. Foarte puternic. Iar pe o femeie heterosexuală care nu a simțit niciodată nimic cu soțul ei o poate scoate din minți. O poate înnebuni complet.

*

— *Vernissage* și *finissage*, a spus Gabriela, râzând, forțând artificial accentul francez. Cósima m-a rugat să fim acolo la opt.

Trecuseră cinci luni de la acea îmbrățișare călduroasă din barul bazei nautice.

— Dar trebuie să merg și eu? a întrebat Germán în timp ce își făcea cafeaua, înainte de a pleca la serviciu.

— Doamne sfinte, Germán! Nu vii cu mine nicăieri. E o jumătate de oră. Vin să te iau de la facultate, luăm un taxi, facem act de prezență și ne întoarcem acasă... Haai...

— Te cunosc eu. O să sfârșim pe undeva luând cina cu tenismenul și cu Silvia și o să înceapă iar cu mama lui de *dancing*.

— Nu, serios. Le salutăm pe Cósima și pe Eugenia, lăudăm sculpturile și venim acasă.

Germán și-a terminat cafeaua, și-a îmbrăcat haina.

— Să ai o zi bună, i-a spus el.

— Așteaptă, i-a zis Gabriela, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre el.

El știa exact ce avea ea de gând să facă. Și aproape ca în fiecare dimineață, din toți acei nu știu câți ani de când erau împreună, a îngenuncheat în fața lui și i-a îndoit manșeta pantalonilor spre interior.

Lui Germán nu i se părea a fi o problemă să poarte pantaloni prea lungi; nu-l deranja câtuși de puțin. De multe ori, când pleca în grabă, îi spunea că e o pisăloagă. De douăzeci de mii de ori îi spusese că e o pisăloagă. Încă din Boston, când ea îi îndoia manșeta pantalonilor. Nu avea rost să i-o mai repete, așa că doar o privea cum îi îndoaie manșeta, îndeplinindu-și ritualul de dimineață, și îi asculta din nou cuvintele, ca în fiecare zi.

— Pur și simplu nu înțeleg acest colac deasupra pantofilor, a zis ea și s-a ridicat în picioare. E o manie. Nu mă pot abține.

S-a apropiat de gura soțului ei și i-a băgat limba în gură, în timp ce îi mângâia șlițul pantalonilor cu mâna.

Aproape un an fără să facă dragoste, prea mult timp. Germán a respectat răbdător doliul invizibil al infertilității soției sale. Golul care îi invada viața. Își dorea să treacă repede și să se stingă din sufletul acelei femei pe care o iubea atât de mult.

Gabriela a simțit cum sexul soțului ei se întărește într-o secundă.

— Dar atât de repede? l-a întrebat râzând.

— Ce vrei... Am trecut de la a o face de zece ori pe săptămână la a nu o face deloc... Cât timp a trecut? Nici nu-mi mai amintesc când s-a întâmplat ultima dată, a răspuns el, aproape compătimindu-se.

— Poate că azi după *vernissage* și *dancing* pupi ceva...

— Gabi, nu mă mai freca la cap cu atâta *dancing*. Auzi... dacă vrei, sun acum la birou și spun... a continuat el cu un amestec de candoare și tandrețe.

— Hai, cară-te, a răspuns ea cu dulceață, râzând și însoțindu-l până la ușă.

*

Bosco a recitat perfect discursul despre sculptura abstractă, arta conceptuală, rana și cicatricea. A renunțat la chestia cu scuipatul pe operă, nu pentru că fusese avertizat de nevastă-sa, ci pentru că dealerul de artă, cu câteva ore înainte de *vernissage*, la ultima repetiție generală, i-a scos-o din cap.

Când s-a produs ovația finală, Cósima, îndrăgostită, s-a uitat la cei o sută douăzeci de participanți cărora le fuseseră trimise invitații.

Foarte mândră că era soția lui Bosco de la Loma-Osorio, omulețul sculptor. S-a uitat la soacra ei care a dat aprobator din cap, cu un surâs și căreia ea i-a răspuns printr-un zâmbet. Tensiunea dintre ele se mai domolise de la nuntă încoace. Trecuseră deja cinci ani... Deja se obișnuiseră una cu alta. A văzut-o pe mătușa ei, Eugenia, aplaudând împreună cu soțul ei, Emmanuel. Le-a văzut pe cele patru surori ale sale, împreună cu bărbații lor. Pe Silvia, care se hotărâse în cele din urmă să vină cu Salva. La celălalt capăt al sălii, a recunoscut-o pe Zaira alături de Abril. Pe Keita și pe dulcea și supusa lui soție senegaleză. Pe colegele de la școala Bonanova cu copiii lor. Pe Consuelo Garza cu soțul ei. Pe Pía și pe Pablo. Toți aplaudându-l în semicerc pe omulețul cu ochi sinistri care, cu capul plecat, zâmbea recunoscător în fața cuburilor Rubik.

Nici urmă de Germán și de Gabi.

*

Gabriela s-a uitat la ceasul analogic care-i înconjura încheietura. Stabilise să se întâlnească cu Germán cu zece minute mai devreme în holul central al Facultății de Inginerie Navală, Pla de Palau, unde se afla în acel moment. Câțiva studenți, majoritatea bărbați, au ieșit din sălile de curs și au defilat prin fața ei, discutând aprins. A rămas singură în hol. Clădirea micuță, cu arhitectură neoclasică i s-a părut întotdeauna o bijuterie necunoscută în centrul Barcelonei. La ora șapte și jumătate, într-o după-amiază de septembrie, plafonul de sticlă încă inunda spațiul cu lumină. În centru, se afla o machetă de patru metri lungime a unei nave construite la sfârșitul secolului al XVIII-lea, pe care în fiecare dimineață studenți și profesori o ocoleau. O scară

ca de palat ducea spre sălile de curs ale viitorilor ingineri și ale profesorilor, printre aceștia din urmă numărându-se soțul ei.

În timp ce aștepta, se gândea că ar fi fost frumos să fi studiat într-o facultate atât de splendidă ca aceasta și nu în mamutul de beton al Universității Autónoma din Barcelona. S-a așezat pe băncuța de la intrare. Aveau să ajungă după discursul lui Bosco. I-ar fi plăcut să-l asculte. Adevărul este că nu văzuse niciodată lucrarea pe care Cósima o lăuda atât de mult și era curioasă.

A auzit vocile a două studente care coborau scara de marmură și a ridicat privirea. Germán cobora cu ele. Râdeau toți trei. Gabriela s-a ridicat în picioare. Ele și-au luat rămas-bun cu un excesiv de feminin și colocvial „pa-pa, profu'" și au ieșit.

Germán s-a îndreptat spre ea.

— Îmi pare rău... le era ceva neclar și mi-a luat timp.

— Pa-pa, profu', a repetat Gabriela în batjocură.

Germán și-a arcuit sprâncenele.

— Ești geloasă? a întrebat el, incredul.

Incredul, pentru că în toți acești ani de căsnicie, ea nu se îndoise niciodată de el, nici măcar o dată. Niciodată. Așa că era ciudat ca Gabriela să-și bată joc de cele două studente fâșnețe care, să nu fim naivi, îl atrăgeau oarecum pe acest tânăr profesor.

— Haide, să mergem, am întârziat.

— Ești geloasă, a spus din nou Germán cu mândrie, pentru că era chiar fericit că soția lui credea că și alte femei ar putea să-l dorească. Ascultă, Gabi, un singur lucru vreau să-ți spun: merg la expoziție, dar îți amintesc că azi dimineață mi-ai promis...

— Da, ești o pacoste. Da, bine.

*

— Dacă te iau de mână, să nu-mi dai drumul, bine? i-a spus Gabi când au intrat în galeria Kreisler.

Germán a schițat o ușoară grimasă în semn de „ce s-a întâmplat?".

Nu-i plăcea să o țină de mână. Nici ei nu-i plăcea. Nici Ginei nu-i plăcea, prietena lui din timpul facultății, femeia cu glezne groase. Nu că asta ar fi implicat vreo problemă pentru cuplu, dar era un fapt. Nu prea era tandru în privat și cu atât mai puțin în public. Cu toate acestea, pe Gabriela, din când în când, dacă prilejul era favorabil, o lua de mână. Ca în ziua aceea, după îmbrățișarea de la bază nautică și după ce au mers pe jos de-a lungul plajei Barceloneta. În acea zi, având în vedere circumstanțele fatale, Germán a îndurat mai mult decât de obicei, mergând de mână cu soția lui. Pentru că, de regulă, el făcea o mișcare ciudată când simțea mâna Gabrielei și îndoia cotul într-o manieră aproape ortopedică, iar în cele din urmă îi dădea drumul.

Prea puțin tandru și prea puțin atent. Nu-și amintea niciodată de ziua ei de naștere. În ziua de Sant Jordi, îi cumpăra un trandafir, dar asta numai pentru că în Barcelona, pe 23 aprilie, este imposibil să nu cumperi unul dintre cele șase milioane și jumătate de trandafiri împrăștiați prin oraș. Imposibil. Trebuie să vizitezi Barcelona ca să înțelegi și este frumos de vizitat. 14 februarie, 27 martie sau 7 iulie îi erau totuna. Adevărul este că pentru Gabriela nu prea conta. Cu toate că fraza „Germán, ești afectuos doar când ai chef de sex" răsuna uneori în

apartamentul lor de la ultimul etaj din bulevardul Born. Pentru că așa era. Ca să-i oferim cititorului o imagine mai clară: în fiecare noapte, după cinci ani de relație și înainte de a încerca să rămână gravidă și să înceapă procesul de reproducere asistată, în fiecare vineri seara, situația este următoarea:

Gabriela se uită la o comedie romantică, în cămașă de noapte și cu picioarele goale, întinsă pe canapea. Germán se uită pe telefonul mobil sau pe laptop, așezat în fotoliu, de asemenea în fața televizorului. Conform pactului lor, în acea vineri este rândul lui să aleagă un film. Pe Germán comedia romantică nu-l interesează deloc. Tocmai a făcut nu știu ce pentru serviciu și i-a povestit Gabrielei, așa că lasă telefonul mobil sau laptopul pe măsuța joasă din fața canapelei, se ridică din fotoliu și se așază la capătul canapelei pe care stă întinsă Gabriela în cămașă de noapte, simțindu-se Jennifer Aniston sau mai bine Jennifer Garner. Germán ia picioarele Gabrielei, le așază în poală, își pune mâna pe gleznele ei și o mângâie o secundă sau două. Gabriela, fără să-și dezlipească ochii de televizor, zice scurt:

„Germán, n-am chef de sex".

Pentru că urmează să împlinească cincisprezece ani de când sunt căsătoriți. Îi știe fiecare mișcare.

„Hei, Gabi, doar te mângâiam."

„Da, bine", răspunde ea fără să-și ia ochii de la televizor.

Germán se oprește din mângâiat, se uită din nou la televizor și așteaptă câteva secunde. Jennifer își joacă rolul pe ecran. Germán se uită la soția lui.

„Tu nu trebuie să faci nimic. Continuă să te uiți la televizor. Fac eu totul singur."

„Germán, nu...", îi spune ea cu blândețe.

„Gabi, au trecut deja multe zile."

„Care multe zile, Germán? Săptămâna trecută."

„Ei vezi, asta-i, multe zile... Dar, Gabi, continuă el delicat și tandru, tu nu trebuie să faci nimic, fac eu totul."

Apoi „Germán, pacoste ce ești".

„Dar îți spun că nu trebuie să faci nimic. Tu uită-te în continuare la televizor."

Iar Gabriela îl privește în ochi și îi spune:

„Nu am de gând să fac nimic."

Și deja îi simte mâna urcându-i pe picioare și ajunge să facă, în fața lui Jennifer, multe lucruri și, printre altele, dragoste.

*

Gabriela și mama ei discutaseră odată despre acești bărbați prea puțin afectuoși pe care îi aleseseră ca parteneri de viață. Mama, o lupoaică bătrână, văzuse deja de toate și îi spusese: „Uite, fata mea, cu cât mai mare și mai scump este inelul pe care îl primești, cu atât sunt mai mari coarnele care ți se pun. Așa că, dacă Germán nu își amintește ziua ta de naștere sau nu e prea afectuos, aproape că aș îndrăzni să afirm că e semn bun".

Așa se explică de ce Germán a fost atât de surprins în acea după-amiază de cererea Gabrielei și a privit-o întrebător când a intrat în galeria Kreisler.

— Nu-ți cer foarte mult, a insistat ea. Nu-mi da drumul dacă te țin de mână, a implorat ea, sfredelindu-l cu privirea. Te rog.

Au intrat în Kreisler și, de parcă Gabriela ar fi știut ce avea să se întâmple, s-au întâlnit cu Consuelo Garza, iar cu burta la gură, împreună cu soțul ei. Germán își doza, în mod inconștient, momentele de afecțiune împărtășite cu nevasta lui, ca atunci când au pus piciorul în galeria Kreisler. Nu era un tip foarte tandru, nu era foarte atent la detalii, dar era un bărbat brici și inteligent. Germán a văzut burta umflată a dușmancei înverșunate a soției lui și, înainte ca Gabriela să-l apuce de mână, i-a înconjurat umerii cu brațul, și-a apropiat gura de părul ei și a sărutat-o tandru.

Gabriela și-a împletit degetele cu ale lui și au trecut împreună pe lângă fericita familie fără să se oprească. Cât de mult îi plăcea să meargă alături de bărbatul ei de un metru optzeci și șapte; cel al lui Garza nu avea mai mult de un metru șaptezeci.

Au văzut-o pe Silvia cu Salva, în fața seriei de sculpturi intitulate „Omagiu lui Rubik".

Salva și Germán s-au angajat într-o conversație profundă:

— Care-i treaba, omule?

— Bine, bine. Tu?

— Muncesc.

— Și v-ați cumpărat deja Audiul, sau mergeți tot cu Volvoul?

Silvia a profitat de conversația sofisticată a bărbaților ca să se apropie de urechea Gabrielei.

— Pablo și Pía ies pe ușă.

Gabriela a privit înapoi spre ușă. Și da. L-a văzut pe Pablo Hausmann. Pe Pablo privind-o. A simțit un zvâcnet în inimă.

Și-au susținut privirea și și-au vorbit cu mintea.

„Te uiți la mine, Pablo?"

„Da, mă uit la tine, Gabriela."

A fost ceva magnetic și total inexplicabil ce s-a întâmplat între ei doi. Pia vorbea distrată cu o femeie. Gabriela a simțit cum inima îi bătea mai repede în timp ce îi susținea privirea lui Pablo. Probabil că se aflau cam la zece metri unul de celălalt. Zvâcnet de inimă și iar zvâcnet. Și, ca întotdeauna, Pablo și-a îndepărtat primul privirea.

Iar, în acel moment, Cósima a sărit, din spate, spre ea.

— Credeam că nu mai vii! i-a zis înainte de a o săruta pe obraz.

A luat-o de mână și i-a spus lui Germán:

— O răpesc pentru două minute, surorile mele sunt mari cititoare ale articolelor ei și vor să o cunoască.

Cât de frumoase sunt surorile Cósimei! Au acoperit-o cu laude pentru rubrica ei săptămânală din *La Femme*.

Eugenia a sosit cu Emmanuel, iar Gabriela i-a făcut un semn lui Germán să se apropie și au sfârșit toți patru foarte bine dispuși, după ce au părăsit expoziția, luând cina în El Jardín de la Hotel Alma, de pe strada Mallorca.

*

Gabriela, pe jumătate dezbrăcată, întinsă pe pat, a deschis ochii simțind mâna soțului ei mângâindu-i pubisul.

— Îmi pare rău, Germán. Nu pot să mă concentrez. Nu știu ce-i cu mine, a șoptit ea, aproape jenată și dezamăgită de ea însăși.

Soțul ei îi mângâia trupul de cinci-zece minute, poate mai mult. Gabriela, fără să vrea să-l rănească, dar simțindu-și sexul uscat, și-a strâns picioarele.

— Mi-e greu, Germán... Iartă-mă.

A observat o expresie de suferință pe chipul bărbatului ei. De un an întreg îl tot respingea. El se apropiase de ea în primele trei luni, dar Gabriela era incapabilă să uite de doliul după cei cinci embrioni ai săi și îl îndepărta cu tandrețe. L-a mângâiat pe față.

— Pătrunde-mă, i-a spus cu blândețe.

— Gabi, nu. Prin asta am mai trecut. Vreau să fie pentru amândoi.

— Bag-o în mine, i-a repetat ea tandru. Fă ce-ți spun, te rog.

— Nu, Gabi. Nu am de gând s-o fac. Vreau să te gândești la noi. Vreau să te gândești la tine și nu la...

Gabriela știa ce-i cere. Nu era nevoie să termine fraza. Germán voia ca soția lui să se gândească la plăcere și nu la procreare; voia să nu se mai simtă ca o mașină de produs spermă, așa cum i-a spus odată. Așa că i-a tăiat-o.

— O să mă gândesc la mine. Îți promit.

Germán s-a uitat la soția lui. Nu prea era sigur că fusese sinceră.

Gabriela, văzându-l că ezită, l-a privit jucăușă. Și-a strecurat degetele mari sub elasticul chiloților ei negri și i-a făcut să alunece pe picioare până ce și i-a scos. A observat expresia serioasă a soțul ei și atunci și-a ridicat genunchii, și-a așezat palmele peste ei și încetișor și-a desfăcut picioarele.

Testosteronul e testosteron. Erecție avea. Dar Germán era orgolios și rezista. Nu mai era vorba doar despre faptul că soția lui se gândea mai mult la sperma lui decât la el, era și o chestiune de demnitate. Un an cerșise sex, iar ea îl refuzase. Nu era corect ca ea să decidă când și cum.

— Dar, Germán... Uită-te la tine, iubitule, a spus ea cu afecțiune mângâindu-i erecția. Ești mai mult decât pregătit.

— Sunt pregătit de un an, i-a tăiat-o el, dar vreau să te gândești la tine. Nu vreau să te gândești la mine. Gândește-te la tine.

— Îți promit că mă voi gândi la mine, serios... și la nimic altceva...

Gabriela a așteptat câteva secunde, apoi l-a apucat de ceafă și s-a apropiat de urechea lui.

— Acum penetrează-mă... te rog.

Și după un an de masturbare solitară și profund sentimentală, Germán s-a urcat pe nevastă-sa.

— Încetișor, i-a șoptit ea, mângâindu-l pe spate.

Corpul ei era complet închis. El s-a supus. Cu grijă, așa cum îi ceruse, a intrat în ea și i-a simțit trupul tensionat, îngust, mic.

— Încetișor, a repetat Gabriela, simțind cu oarecare durere erecția care îi deschidea trupul.

Germán a continuat. Îi era atât de dor să fie înăuntrul ei... În interiorul acelui corp atât de feminin și de delicat al nevestei lui. Deși, mai degrabă decât să facă dragoste, mai degrabă decât să se afle în interiorul ei și să ajungă la extaz, tânjea din adâncul sufletului după ceea ce îi ceruse: ca Gabriela să simtă din nou, să-l dorească din nou. Să-l dorească așa cum o făcuse atâția ani la rând.

Gabriela a simțit erecția adânc înfiptă în ea. Germán a sărutat-o pe buze și s-a jucat încet cu limba ei, în timp ce intra și ieșea ușor. Gabriela a închis ochii și l-a lăsat s-o facă.

„Haide, Gabi, simte. Închide rana. Închide-o odată. Cicatrizeaz-o", își spunea ea în gând, căutând vidul în întuneric. Căuta liniște, pace în inconștient. „N-am să fiu în stare. N-am să fiu în

stare. Ba da, vei fi în stare. Haide, Gabi. Simte", a repetat vocea ei interioară. „Bineînțeles că poți să te exciți din nou... Bineînțeles că poți. Nu, nu pot. Eu nu pot..."

Îl simțea pe Germán intrând și ieșind din ea, acum ceva mai excitat. Mai repede. Îi simțea respirația pe gât.

„N-am să fiu în stare."

„Ba da, o să fii."

Totul era o chestiune psihologică. Totul.

Gabriela continua să stea cu ochii închiși.

Și a fost nevoie de timp. A fost nevoie de timp. Dar s-a întâmplat. Bineînțeles că s-a întâmplat.

Încet, încet și foarte blând, Gabriela a uitat treptat cine era. A uitat de toți acei ani de durere continuă. De dorința ei zdrobită. A uitat de femeia aceea frântă, cu pântecul sterp, ce înainta prin viață cu ochii în lacrimi. A uitat de cei cinci embrioni morți. De rana ei.

Plăcerea a început să-i străbată trupul. A trecut prin degetele de la mâini. Prin palme. Prin brațe. Prin labele picioarelor. Prin tălpi. Prin coapse. În sfârșit, i-a pătruns în sex și mierea din măruntaiele ei a țâșnit. A gemut și, auzind geamătul delicat al soției lui, Germán a înțeles că în sfârșit simțea. Gabriela l-a lăsat s-o facă. L-a lăsat să-i controleze plăcerea, pentru că știa că îi cunoaște intimitatea. Cu delicatețe. Până ce Gabriela și-a pus mâinile pe șoldurile lui Germán, i-a sărutat buzele și s-a dezlipit de el.

— Mă așez eu deasupra, i-a șoptit.

Germán s-a supus. S-a întins pe pat, iar ea s-a așezat deasupra lui cu picioarele strânse. S-a îndepărtat câțiva centimetri și i-a zâmbit.

Germán știa deja ce avea de gând să facă.

— Vin, a șoptit ea.

Gabriela și-a târât trupul peste abdomenul lui Germán, și-a târât sexul peste pectoralii lui și peste gura lui. Și-a desfăcut picioarele. Și-a sprijinit genunchii de-o parte și de alta a feței bărbatului ei. Și-a sprijinit mâinile de perete. Germán a apucat-o de talie, iar Gabriela, cu picioarele desfăcute, și-a înclinat pelvisul și și-a coborât sexul în dreptul gurii lui. Limba soțului ei i-a mângâiat pubisul. A lăsat-o să urce și să coboare, controlând fiecare mișcare. Sus și jos. Sus și jos. Sus și jos. Un minut. Două minute. Deja era foarte umedă. Atunci, Gabriela și-a desfăcut și mai mult picioarele și și-a coborât din nou bazinul. Și limba lui Germán a lins, în sfârșit, a lins bucățica aceea din corpul Gabrielei unde se concentra plăcerea. Și au sosit acele senzații calde și intense care îi alterau mereu conștiința, iar plăcerea i s-a răspândit prin tot corpul. Două minute, trei. Și bucățica de viață, acum atât de stimulată, a făcut-o să tremure, să se cutremure, să se zvârcolească. Ofta, gemea cu ochii închiși. Se apropia de acel limb invizibil unde este imposibil să te oprești. Fără să deschidă ochii, și-a dat capul pe spate. Și-a coborât mâinile spre sex, l-a deschis până la infinit și s-a scufundat în gura soțului ei.

Și în sfârșit, ca o lupoaică, flămândă de plăcerea pe care nu o mai simțise de mult timp, Gabriela a explodat în mii de bucăți și, încet, a juisat.

*

„Săracul, săracul, săracul", și-a spus în sinea ei Gabriela gândindu-se la soțul ei, în timp ce-și îndepărta sexul de gura lui Germán, cu acea frumoasă și indescriptibilă senzație încă în trupul ei. A coborât de pe corpul lui, râzând de ea însăși.

Așadar. Aceste lucruri pe care noi, ființele umane, le facem ca să simțim sunt ciudate. Văzute din exterior, sunt ciudate rău. Sau cel puțin așa credea Gabriela.

Și-a trecut mâna peste buzele și bărbia soțului ei, ștergându-l. Bietul, bietul, bietul om. Toată mierea lipicioasă care țâșnea din ea.

Miere? Ce miere? Nicio miere, e un lichid amărui, cu un gust ciudat. Gabriela nu era mare amatoare de sărutări, dar ocazia nu putea fi mai potrivită. „Da, am de gând să-ți bag limba. Bietul de tine, sărăcuțul." Și l-a sărutat cu foc pe gură în timp ce sexul i se prăbușea peste el. Soțul ei a apucat-o de șolduri și a făcut ca pelvisul femeii să-l lovească puternic.

A înconjurat-o cu brațele. A strâns corpul soției lui goale și excitate, căreia atât de mult îi dusese lipsa, a tras-o spre el. Iar Germán, dragostea vieții protagonistei noastre, prietenul ei, cel mai bun prieten al ei, i-a spus „te iubesc", a scos un suspin înăbușit și, ca un animal, în cel mai adânc lăcaș din ea, și-a dat drumul.

Și rana Gabrielei — nu doar cea din pântec, ci și cea din suflet — în sfârșit s-a vindecat.

*

După ce a citit titlul micii sculpturi pe care o ținea în mâini, Silvia și-a ridicat privirea spre soțul ei, deopotrivă extaziată și sceptică. Cadoul lui Salva la împlinirea celor patruzeci de ani ai ei:

Omagiu lui Rubik 3
de Bosco de la Loma-Osorio
Sculptură din oțel cu miez metalic
5,7 x 5,7 cm
Galeria de Artă Contemporană Kreisler,
Barcelona

— La mulți ani, iubita mea! i-a spus Salva apropiindu-se de buzele ei, în timp ce privea cu mândrie chipul nedumerit al nevestei sale când a deschis cadoul.

Mândru că, în sfârșit, reușise s-o nimerească cu acel cadou. Expresia Silviei spunea totul. El conspirase cu Cósima ca să i-l cumpere.

— Ce? Ce zici?

Silvia stătea amuțită, cu micul cub al omulețului în mână.

— Ce? Nu te așteptai la asta, nu-i așa? a insistat Salva fericit.

— Ești prost, nu-i așa?

Salva n-a priceput ce vrea să zică.

— Poftim?

— Te întreb dacă ești prost.

Acum, Salva e cel care nu mai scoate niciun cuvânt.

— *Ara sí que estic flipant*[16].

Salva folosește întotdeauna limba lui maternă în momentele de conflict.

— Vorbești serios când zici că ai plătit două mii de euro pentru asta?

— Silvia, nu înțeleg. Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— Dar ți-a plăcut... Nu mai terminai cu laudele la adresa sculpturilor în fața tipului, nu-ți amintești? Ziceai că profunzimea operei, că sculptura abstractă, că arta rebelă...

— La naiba, băiete!

Chestia cu „băiete" făcea parte din argoul ei madrilen, care ieșea la iveală în momentele tensionate.

— Am spus toate astea, da, bineînțeles... pentru că se afla Cósima acolo. Ce era să zic? Că mi se părea o bătaie de joc?

Silvia și-a coborât privirea spre cub, fără să-i vină a crede.

— Ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap ar fi fost că aveai de gând să mi-l faci cadou... Ce chestie incredibilă.

— *Que fort.* Ce chestie incredibilă, a spus Salva, ducându-și mâinile la frunte, apoi s-a uitat la ea. Dă-l înapoi.

— Eu?

— Da. Tu. E prietena ta.

— Tocmai de-aia nu pot să-l dau înapoi. Dă-l tu înapoi. Eu nu îndrăznesc.

S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Silvia clătina din cap ținând cubul.

— Salva, nu ne dau banii afară din casă.

— Știu.

— Atunci... Cum de ți-a trecut prin cap să plătești două mii de euro pe chestia asta? Cum ți-a trecut prin cap așa ceva?

— La naiba, Silvia, pentru că te iubesc. Nu știu ce să zic. Te-am văzut atât de... entuziasmată de sculptura abstractă... Da, mă gândeam eu că nu e decât o prostie de bucată de fier.

Salva s-a uitat la sculptură, clătinând ușor din cap.

—Speram s-o nimeresc. Știi că sunt o catastrofă la capitolul cadouri și cum eu nu înțeleg nimic din artă... așa că ce știu eu... am crezut ce spuneai tu și am crezut că tipul ăsta e deștept.

— Două mii de euro, a repetat Silvia fără să-i vină a crede. Eu nu îndrăznesc să i-l dau înapoi.

Salva și Silvia s-au holbat la cubul Rubik.

— Va trebui să găsim un loc unde să-l punem...

Salva a ridicat din umeri. Întristat, fixând cu privirea oțelul.

— Nu știu. Să țină ușa, a propus el într-o încercare de a salva situația. Cel puțin n-o să se mai trântească ușile vara.

Silvia l-a încadrat pe Rubik între obiectivele foto și cărțile despre fotografie, în biblioteca din salon.

— Deci ce spuneați despre revalorizarea artei... s-a bâlbâit Salva, nici asta nu-i valabil, nu?

Îl iubea foarte mult. Silvia îl iubea foarte mult. Deși amant jalnic, era un om cumsecade, devotat, sportiv, scund, dar bine legat, așa cum îi plăcea ei. Profund fidel. Modelul ei. Dar atât de prostuț! Atât de prostuț. Cât de idiot era uneori soțul ei!

*

Iar în schimbul celor două mii de euro de la Salva și al încasărilor pentru alte câteva sculpturi, inelul a sosit în magazinul de bijuterii Rabat de pe bulevardul Gràcia numărul 94. Un inel foarte fin din aur de douăzeci și patru de carate, pe care se aflau nouă pietre prețioase: cinci smaralde și patru diamante. Un inel elegant și delicat. Pentru că aristocrații au gust, se nasc cu el. Cósima și-a privit mâna întinsă, cu inelul pe deget. A ridicat ochii, recunoscătoare și îndrăgostită, spre soțul ei, în dormitorul conjugal, și l-a sărutat pe buze.

— Este minunat, a spus cu sinceritate.

Și-a coborât o bretea a cămășii de noapte, apoi pe cealaltă, iar mătasea verde a alunecat, mângâindu-i corpul, până ce a ajuns pe podea. A rămas complet goală în fața lui. În fața omulețului, care, departe de ceea ce se așteptase ea, s-a forțat să zâmbească timid.

— Au fost câteva zile grele. Prea multă muncă, a spus el, mângâindu-i obrazul.

Fără să aibă intenția de a o răni, Bosco i-a întors spatele și s-a întins în pat.

Însă Cósima nu a sesizat subînțelesul evident al cuvintelor lui. Goală, a îngenuncheat pe pat și s-a îndreptat spre el în patru labe, ca o pisică. Trupul micuț al bărbatului era îngropat sub corpul ei. Cósima s-a apropiat de urechea lui și i-a șoptit:

— Am M.

Trebuie spus că, în elipsa temporală care separă pisica de ziua nunții ei, Bosco și Cósima nu au făcut sex decât sub influența drogurilor. Indiferent că a fost vorba de alcool, marijuana sau MDMA. Era o chestiune impusă de partea masculină a relației. Și, cum ea îl iubea de-adevăratelea, n-a avut nimic împotrivă să consume împreună cu soțul ei.

— Cósima, nu putem să mai consumăm, ne întrecem cu gluma. Vreau să folosesc drogurile doar ca să creez, să mă scufund în artă, în sculptură. Lasă-mă, te rog. Sunt foarte obosit. Respectă-mă.

Bosco s-a întors, a stins lumina de pe noptieră și s-a acoperit până sub nas. Și astfel, cu un minunat inel de douăzeci și patru de carate și cu două pastile de MDMA în geanta ei Cartier, Bosco și Cósima au pus capăt pentru totdeauna vieții lor sexuale.

*

Bosco de la Loma-Osorio e de compătimit. Cuvântul care îl definește, îl îngrozește și îl bântuie este *posesie*. Un biet copil oedipian, rănit de tată și subjugat toată viața de mama supraprotectoare și manipulatoare, care a reușit să-l anuleze ca bărbat. Și când a sosit în sfârșit momentul să se elibereze de mama lui, a fost

obligat să facă o nuntă pe care, în fond, nu și-o dorea. Acum Cósima era cea care îl poseda, pentru că acum Cósima era cea care îl supraproteja și îl iubea necondiționat, așa cum îl iubise mama lui. În subconștientul său, el interpreta acea nuntă în mod unic și exclusiv ca o schimbare de proprietară, de stăpână.

Bosco avea vise sordide, în care zăcea gol pe pat, cu penisul flasc, între cele două femei: Cósima și Cayetana, soție și mamă. Stăteau întinse lângă el îmbrăcate din cap până în picioare. Mama lui îl ținea de mâna dreaptă; Cósima, de stânga. Iar el încerca să se ridice și să se dea jos din pat fără ca ele să observe. În vis, Bosco reușea. În tăcere, își mișca picioarele dorindu-și să scape, dar își dădea seama că picioarele îi erau legate de patul conjugal. Iar ele, cu tandrețe, îl luau de mână, din nou, pentru a-l calma și a-l aduce înapoi lângă ele pe pat.

Asfixie. Bosco de la Loma-Osorio lângă soția lui simțea că se sufocă.

*

— De unde vă inspirați, domnule Auster?

Paul Auster a avut nevoie de o secundă ca să răspundă.

— Din rănile mele. A făcut o pauză înainte de a adăuga, tot în engleză: Toți scriitorii sunt oameni răniți. Suntem oameni pentru care lumea nu este de ajuns și avem această dorință de a construi alte lumi.

Alături de el, scriitorul și traducătorul Pablo Hausmann dădea voce cuvintelor sale, traducându-le în spaniolă.

La cinci metri de Auster și de Hausmann, așezată în rândul din față al sălii de spectacole a Centrului de Cultură Contemporană din

Barcelona (CCCB), jurnalista Gabriela Salinas îi asculta cu inima bătând cu două sute de pulsații pe minut.

Nu se aștepta să-l văd acolo pe Pablo, lângă Paul Auster. De fapt, ea nici măcar nu ar fi trebuit să vină la prezentarea celui mai recent roman al scriitorului nord-american, *Sunset Park*. *La Femme* lua interviuri doar femeilor din lumea artelor, nu și bărbaților. Dar ce scriitor nu vrea să asculte cuvintele unui profesor?

Eugenia a reușit să facă rost de bilete pentru amândouă.

Gabriela a sosit cu o oră înainte de prezentare. A fost una dintre primele persoane care au intrat în CCCB. Ca și la teatru, iar despre asta Gabriela știa multe, întotdeauna e mai bine să stai în primul rând.

Și acolo se afla în acel moment, cu inima bătându-i cu putere, încercând să descifreze sentimentul pe care i-l provoca acest scriitor pe care îl întâlnise pentru prima dată acum mai bine de șase ani la Târgul de Carte de la Londra. Avea la dispoziție o oră întreagă ca să-l observe de la cinci metri distanță, cu inima aia care nu-i mai dădea pace.

O femeie de patruzeci și unu de ani nu poate simți ce simțea Gabriela față de un bărbat pe care nu-l cunoaștea deloc. Un bărbat pe care îl admiră ca scriitor, dar nimic mai mult. Este un sentiment mai degrabă potrivit pentru o fată de douăzeci de ani decât pentru o femeie matură ca ea. Gabriela era conștientă de asta, dar nu se putea controla. Nu putea. Nu înțelegea dorința pe care el i-o trezea. Nu înțelegea că această dorință se putea dilata atât de mult în timp fără ca ei să fi schimbat măcar un cuvânt.

Gabriela, neliniștită, și-a pus piciorul drept peste cel stâng și a suspinat.

— Ești bine? a întrebat-o Eugenia cu voce joasă și, după ce Gabriela a dat aprobator din cap, a adăugat: Bine că moderează Pablo. Se va descurca de minune.

— Îl cunoști? a întrebat ea încet și oarecum surprinsă.

— Publică următorul roman la noi.

Gabriela nu a răspuns.

Cum își fură editurile scriitorii (de succes) ar fi o temă pentru un roman întreg. E dificil să te întâlnești cu un scriitor în clădirile marilor edituri; nu există niciun scriitor care să lucreze înăuntru, există editori, echipe de drepturi de autor, echipe de presă, echipe de marketing, de design de copertă, corectori, directori comerciali, secretare, paznici, chelneri, femei de serviciu... O mulțime de oameni. 345 de angajați lucrează mai exact în clădirea din Paseo de Gràcia. Dar nu există niciun scriitor. Ei sunt închiși în casele lor vorbind, singuri, cu mintea lor. Tastând toată ziua într-o profundă singurătate. Scriitorii se duc la sediu de două, trei, patru ori pe parcursul întregului proces de scriere, care se poate prelungi un an, doi sau cinci, în funcție de cât de exigent este fiecare, pentru că nu există fraza perfectă. Nu, nu există scriitori prin apropierea editurilor.

Cu toate acestea, Gabriela crede că ea și Pablo lucrează pentru aceeași companie. Crede că există patru ascensoare care urcă la cele zece etaje ale clădirii. Posibilitatea ca Gabriela să urce singură în același lift cu Pablo, în cele doar patru ore pe săptămână pe care ea și le petrece în birourile revistei *La Femme*, e vagă, inexistentă. Și

totuși, acesta este gândul care îi trece prin minte în acele momente.

Gabriela s-a liniștit pe măsură ce prezentarea a avansat. Pablo nu o văzuse. Gabriela i-a observat ochii, zâmbetul, vocea gravă, felul în care gesticula excesiv. A luat aminte la acea timiditate ascunsă în spatele unui bun orator. I-a observat ținuta informală. A zâmbit când a văzut că pantalonii erau prea lungi.

„Ești atât de chipeș, Pablo..."

Prezentarea lui Paul Auster s-a încheiat și au urmat aplauzele după ultimele sale cuvinte. Mitul devenise un om. Auster a fost apropiat și prietenos.

Iar Pablo, în sfârșit, a văzut-o pe Gabriela la cinci metri de el. Ea se uita în clipa aceea la Paul Auster, dar s-a simțit observată fără îndoială și și-a întors privirea spre el.

„Te uiți la mine, Pablo?"

„Mă uit la tine, Gabriela", i-a răspuns el din priviri. „Mă uit la tine. Pentru că nici eu nu înțeleg povestea asta care se naște între noi. Ești genul de femeie care îmi place. Și nu e atât de ușor să o găsești. La vârsta mea nu e atât de ușor."

Toate acestea și le-au transmis dintr-o privire, preț de două secunde și, ca de obicei, el a întors primul capul.

Dar o privire de două secunde între doi necunoscuți care se doresc reprezintă o eternitate. Iar eternitatea acestei priviri s-a prelungit până când Gabriela s-a întors la apartamentul ei din Born. Știa că soțul ei va sosi de la serviciu într-o jumătate de oră. Poate mai puțin.

Nu. Soțului ei nu i-ar fi plăcut să știe ce avea de gând să facă. Dar intimitatea ei secretă îi

aparținea doar ei. Numai ei.

A intrat în baie, a închis ușa și a aprins lumina. S-a dus în colțul obișnuit, de unde se putea privi în oglindă. S-a sprijinit de perete, și-a descheiat cămașa, și-a desfăcut cureaua, nasturele de la blugi și fermoarul în timp ce-și spunea că nu e nimic în neregulă. Dacă se mângâie cu gândul la alt bărbat nu înseamnă că e infidelă. A închis ochii și și-a strecurat încet mâna sub chiloți. Și-a imaginat că mâna ei era mâna lui Pablo, că... el era cel care îi mângâia sexul. Și cu ochii închiși, s-a mângâiat în continuare. O femeie poate ajunge la orgasm singură în doar un minut. Depinde de ce vrea ea. Nu. Nu doar un minut. Fă să dureze.

Și-a mângâiat pieptul gândindu-se că Pablo o făcea. Și-a mângâiat sfârcurile. A coborât din nou spre pubis. Pablo era degetul arătător și mijlociul care se cufundau în ea. Intra și ieșea din ea. Își imagina că vorbea cu el în timp ce făceau dragoste. Își închipuia că îi mângâia bărbița aceea căruntă cu care îl văzuse în urmă cu câteva ore.

— Ce chipeș ești, Pablo, a spus ea în șoaptă, ca și cum i-ar fi spus-o lui la ureche, când era adâncit în ea.

Se auzea vorbind cu ea însăși în acel univers care nu exista și s-a excitat. Și strângând bucățica din lumea ei și pentru că imaginația este la fel de puternică sau chiar mai puternică decât sexul, pronunțând numele lui Pablo, în timp ce-și mișca degetele tot mai repede, în cercuri, Gabriela s-a topit.

*

O săptămână mai târziu, Gabriela se află în aceeași baie a apartamentului său, stând pe blatul

de marmură de lângă chiuvetă. Stă câteva secunde uitându-se fix în palmă. Își sprijină degetul arătător al mâinii drepte de degetul mic al mâinii stângi.

Așteaptă.

Se gândește.

Distrată. Dezorganizată. Dezordonată. Delăsătoare. Adjective pe care soțul ei le menționează când se ceartă.

Gabriela nu-și mai amintește de câte ori a rămas încuiată pe-afară, fiindcă și-a uitat cheile în casă. De câte ori a trebuit să se ducă la biroul lui Germán, să ia cheile lui. „Nu înțeleg, Gabi, din nou? Gândește înainte de a închide ușa. Ești un dezastru." Și nu-i răspunde pentru că nici ea nu se înțelege foarte bine pe sine. Te naști așa, cu vârsta te mai schimbi, dar te naști distrată.

— Ești un dezastru, avea să repete Germán, un dezastru.

— Sunt un dezastru. Sunt distrată, dezorganizată, delăsătoare. Du-te naibii cu adjectivele tale depreciative, Germán. Hai să vedem dacă încep eu cu adjectivele apreciative: perfect, punctual, îngrijit... Iată! Îmi mai vine unul în legătură cu curățenia ta... Ești o pacoste.

— Răbdător, tot apreciativ, iar eu sunt foarte răbdător cu tine. Și oprește-te, Gabi, că vom sfârși prin a ne cerceta.

— Da, știu, mai bine mă duc să-mi petrec ziua cu Silvia. De ce, Germán? Eu întreb de dragul de a întreba. Pentru că răspunsul îl știu deja. Azi, sâmbătă? Cu soarele care arde. Să mergi la plajă? Nu? Nu.

— Am avut o săptămână dificilă.

— Așa mă gândeam și eu. Așa credeam și eu. Ei bine, nimic, rămâi acasă. Rămâi aici baricadat. Singur.

Nu singur, Gabriela. Nu singur. Cu romanele lui, cu Fender și cu Alexa, cu care, de altminteri, vorbește mai mult decât cu tine.

— Gabi...

Ea ar fi fost deja la ușă cu eșarfa de plajă și crema pentru protecție solară în rucsac.

— Ce?

— Ia cheile.

Numai că astăzi Germán e la Boston, iar Gabriela e singură, cu palma așezată pe blatul de marmură al chiuvetei.

Se gândește.

Respiră.

Se concentrează.

Se uită din nou la palma deschisă, la degetul arătător sprijinit de degetul mic al mâinii stângi. Numără cu glas tare, unul câte unul, cele cinci degete.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece...

Și așa mai departe, până la treizeci și doi, apoi se oprește și se mustră cu voce tare, așa cum o face adesea:

— Dar cum numeri?

Sare de pe blatul chiuvetei și se duce în dormitor. De pe partea ei de pat ia agenda lunară, indispensabilă în viața ei. Totul e notat acolo. Căută chenarul zilei de 5 martie. Citește ce a scris acolo:

Como una perra en un descampado[17]
Sala Becket. Ora 20:00

Sfâșietor text, scris cu măiestrie de o tânără autoare dramatică ce își povestește experiența personală după ce și-a pierdut bebelușul în a opta lună de sarcină. Asta înseamnă să scrii. Asta

înseamnă să fii generos. Asta înseamnă să ai talent.

Gabriela își amintește că, la sfârșitul spectacolului, s-a întâlnit cu actrița din rolul principal. Își amintește că s-a dus la toaletă pentru că simțea acea durere ascuțită în pântec, știa că e posibil să aibă chiloții pătați de sânge, și ea nu avea niciodată tampoane la ea, delăsătoare, distrată.

— Ești sigură că erai la ciclu în ziua aceea? s-a întrebat în sinea ei.

În mod cert, pentru că își amintește că a fost nevoită să-i ceară, oarecum jenată, un tampon actriței.

Degetul arătător al mâinii drepte peste chenarul zilei de 5 martie din agenda ei.

— Unu, doi, trei, patru, cinci...

Femeia de formație umanistă continuă să numere până la ziua patruzeci și doi.

— Patruzeci și doi? Nu se poate, spune cu voce tare Gabriela.

Da, Gabriela: patruzeci și două de zile fără menstruație. Patruzeci și două.

Pulsul i se accelerează.

Se întinde pe pat. Își masează pieptul. Respiră adânc și, încet, foarte încet, își pune palmele pe pântec. Mai întâi îl mângâie, apoi foarte, foarte încet se îmbrățișează.

*

Două teste Predictor de la farmacia de pe bulevardul Born. Două teste Predictor de la farmacia Marquès de l'Argentera. Două teste Predictor de pe strada Sombrerers. Probabil că totul e doar în mintea ei, dar crede că citește compasiune pe chipul farmacistelor din cartierul

ei de fiecare dată când intră să ia un test de sarcină.

Stabilise să ajungă acasă la Silvia în trei ore ca să o ajute să aleagă fotografiile pentru rubrica ei din *La Femme*. Însă mai trebuie să ajungă în cartierul Gràcia, să caute o farmacie pe acolo, există o grămadă de farmacii în Gran de Gràcia, iar acolo nicio farmacistă nu o cunoaște.

Nu avea de gând să-i spună nimic Silviei. Ar fi cumpărat testul Predictor, l-ar fi înfășurat într-o pungă de plastic și l-ar fi băgat în rucsac. Niciun cuvânt. În plus, știa că, după a douăsprezecea săptămână și până în al treilea trimestru, douăzeci la sută din mamele aflate la prima naștere pierd copiii. „De câte săptămâni oi fi?", s-a întrebat ea.

„Nu ți-ai făcut încă un test de sarcină. Poate că nu ești însărcinată. Ți-a întârziat ciclul." Toate acestea și le spunea în sinea ei, în tăcere. „Nu ai de gând să spui nimic. Nici Silviei. Nici Cósimei. Nici mamei tale."

Nimănui. Germán avea să sune în seara aceea din Boston. Nici lui nu urma să-i spună nimic.

Gabriela înaintează pe Jardinets de Gràcia, o ia apoi pe Gran de Gràcia, intră în farmacie, cumpără testul de sarcină Predictor și îl bagă în rucsac.

„Tu să taci, Gabi. Taci din gură. Taci din gură. Taci din gură. Că tot îți spune bărbatul tău mereu că vorbești prea mult. Taci din gură. Taci din gură. N-am de gând să scot o vorbă."

Ajunge acasă la Silvia și bate la ușă. Silvia deschide, se îmbrățișează, se sărută pe obraz și se îndreaptă spre calculator. Silvia o observă că se poartă ciudat, că e tăcută. Gabriela vorbește mereu. „Taci din gură."

— Ce-i cu tine? întreabă Silvia.

— Nimic.
— Nimic?
— Nu. Nimic.
— Ești sigură?
— Da, sunt sigură.
— Ești ciudată.

Gabriela așteaptă o secundă. Își privește prietena în ochi. „Taci din gură." E imposibil, imposibil. Întotdeauna Gabriela le spune totul prietenelor ei. O făcea în tinerețe, o face ca femeie adultă. Foarte serioasă și foarte nesigură, începe:

— Cred că sunt însărcinată.

Silvia scoate un țipăt. Foarte tare. Un țipăt lung iese din gura madrilenei și îi invadează micul apartament. Se repede să o îmbrățișeze și strigă din nou. O sărută pe față, pe obraji. Nu o sărută pe gură pentru că nu se cuvine, dar ar săruta-o.

— Așteaptă, Silvia, nu știu sigur. Nu mi-am făcut testul.

— Ah, nu? întreabă Silvia suspicioasă. Ia să vedem, lasă-mă să-ți văd tâțele.

Silvia îi ridică tricoul, își bagă mâinile pe sub sutien. Se uită la sâni. Nu îi atinge, pentru că nu se cuvine, dar i-ar atinge.

— Da, sunt umflați. Nu ai observat?
— Crezi?
— Da.
— Am teste Predictor în rucsac.

Silvia îi dă un pahărut din plastic, din acelea care se vând în pachete de zece la raionul pentru copii din Ikea, iar Gabriela se duce la baie. Își dă jos pantalonii, chiloții cu elasticul lăbărțat și urinează nervos în pahărut. Introduce cele două benzi reactive în el. Iese din baie oftând și intră

în sufragerie ca să se așeze pe canapea, lângă Silvia. Lasă păhărușul pe măsuța de cafea.

Așteaptă. Așteaptă, sperând amândouă ca hormonul gonadotropina corionică umană să se manifeste în două linii de culoare roz-pal pe benzile de testare.

— Și rezultatele fals pozitive... ezită Gabriela întorcându-și privirea spre Silvia: Tu știi cum funcționează?

— Fals pozitiv?

— Da, se spune că există rezultate fals pozitive.

— Eu zic că două teste Predictor nu se pot înșela. Nu-i așa? N-am mai auzit asta până acum.

— Într-una dintre multele ocazii în care mi-am făcut testul, am citit că, dacă ai chisturi ovariene, e posibil să iasă fals pozitiv. Eu am. Sau era fals negativ? Acum chiar nu mai știu.

Gabriela își întoarce privirea spre păhărelul de plastic. Apasă cu degetul mare în palma celeilalte mâini până ce simte durere. Preferă răul fizic decât suferința sufletească. Apasă și mai tare.

— Au trecut cinci minute.

Silvia încuviințează din cap.

— Te uiți tu? zice Gabriela, nervoasă peste poate.

Aproape că-și dă sângele în palmă.

Silvia se apleacă spre testul Predictor și vede miracolul. Pentru că lucrul acela este, în mod cert, un miracol. A trăit experiența fiecărui embrion mort al dragii ei prietene ca un avort propriu, a plâns alături de ea de mai multe ori. A îmbrățișat-o și a consolat-o la fiecare embrion mort. Și chiar i-ar fi împrumutat pântecul ei. Firește că da. Silvia se întoarce spre Gabriela cu ochii în lacrimi, o îmbrățișează mai strâns decât oricând și strigă cât de tare poate:

— PATRU DUNGI ROZ!

*

Poarta automată de la Terminalul 1 al aeroportului El Prat s-a deschis când Germán a ieșit trăgând după el o valiză de mână. Gabriela a alergat în întâmpinarea lui, iar el a privit-o fără să înțeleagă euforia soției lui când l-a văzut. Pentru că ea nu a vrut să-i spună la telefon, a preferat să aștepte să i-o spună în față.

Gabriela s-a năpustit asupra lui și, înainte de a-l săruta, i-a dat vestea.

Și acolo, în acea aglomerată sală de la „sosiri internaționale" a Terminalului 1 al aeroportului din Barcelona, Germán, la cei patruzeci și șase de ani abia împliniți, cu câteva fire de păr albe în plus, a căutat privirea soției lui. Și bărbatul acela timid, care părea impasibil, de parcă nimic nu-l putea impresiona, a fost răpus de emoție.

*

Obiectivul 150-600 S F2.8 este lentila cea mai utilizată de către fotojurnaliștii din întreaga lume, ca o completare a aparatelor foto digitale cu obiective interschimbabile. În plus, viteza de focalizare este rapidă și silențioasă. Acest obiectiv zăcea pe un raft Ikea în apartamentul Silviei, lângă sculptura *Omagiu lui Rubik 3*.

Cósima s-a uitat la Rubik. S-a gândit să-i spună Silviei să așeze cubul de oțel pe un suport, ca să-l pună în evidență. În schimb, a luat cu grijă obiectivul și l-a privit cu admirație.

E logic să ne întrebăm de ce se întâlneau cele trei prietene în micul apartament al Silviei și nu în căsoiul Cósimei sau în apartamentul de la ultimul etaj al Gabrielei. Trebuie să cunoști Barcelona ca să răspunzi la întrebarea asta. Cósima locuia în nordul orașului; Gabriela

aproape de mare: cartierul Gràcia e la mijlocul distanței. Așa că acesta era mereu punctul de întâlnire. Alegeau împreună fotografiile. Cósima și Silvia se contraziceau frecvent. Gabriela prefera să nu-și exprime opinia, pentru că o făcuse la un moment dat și o certaseră amândouă. Apoi o ascultau pe Gabriela cum citește interviurile sau noile ei povești cu femei măritate. Ea le lăsa să-și dea cu părerea, ba chiar adeseori lua în seamă ce spuneau. Apoi, spre ora două, Cósima aducea pe masă felurile de mâncare microbiotică, acum asezonate cu ierburi africane, și se bucurau de plăcerea de a sta la taclale. Plăcerea de a fi împreună toate trei. Trei prietene, de-acum, ca trei surori.

Iată-le pe cele trei în jurul mesei, pălăvrăgind. Gabriela, cu un burtoi de opt luni dezgolit, stând pe canapea. Silvia, alături de ea, cu mâna pe partea dreaptă a burții prietenei ei, simțind loviturile de picior ale bebelușului Germán, care își schimba mereu poziția după ce Gabriela mânca; Cósima, cu obiectivul în mâini:

— Cât mă pot îndepărta cu acest obiectiv ca să fac o fotografie fără să fiu văzută?

— Două sute de metri, cam așa ceva, a răspuns Silvia.

— Voi ce faceți astă-seară? întreabă Cósima.

— Mă uit la televizor cu soțul meu.

— Nimic deosebit, a spus Silvia.

Cósima le-a privit fără să clarifice nimic și a încheiat:

— Am nevoie de voi.

Aproximativ șase ore mai târziu, niște felinare portocalii luminau strada Berlin, colț cu Nicaragua. În colțul străzii, un Volvo parcat. Un Volvo cu trei tipe foarte serioase.

Gabriela și burta ei, la volan.

Silvia cu Nikonul și obiectivul 150-600 S F2.8, pe locul copilotului.

Cósima, cu pălărie și ochelari negri mari, pe care îi cumpărase de la magazinul *duty-free* din aeroportul din Dakar, pe bancheta din spate.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg cum de ne-ai convins, a spus Gabriela, fără să i se pară deloc amuzant ce făcea.

— Taci, a zis Cósima nervoasă. *No trigarà a arribar.*

— Zice că nu mai durează mult, a tradus Gabriela, nu cumva Silvia să scape vreun detaliu.

— Îți amintești cum arată Bosco?

— Scund. Destul de scund.

— Mă rog... scund, scund de tot nu e, a replicat, oarecum jignită, Cósima.

— Ei bine, îmi pare rău. Mai scund decât tine, nu-i așa? a răspuns Silvia, prinsă la mijloc între cele două, și a continuat să-l laude pe bărbatul Cósimei, ca să nu-și rănească prietena. E frumușel, roșcat, cu bărbuță.

Gabriela a intervenit:

— E nașpa rău chestia asta pe care o facem. Voi, aristocrații, faceți niște lucruri foarte ciudate. Îl spionăm pe soțul tău. *És molt fort això que estem fent.*[18]

— Of, taci, Gabi! Mă enervezi.

— E un pic cam ciudat, chiar e, Cósima. Nu știu, a spus Silvia.

Prietenele au tăcut. Așteptând ascunse sosirea lui Bosco de la Loma-Osorio pe strada Berlin.

— Să pun muzică? a întrebat Gabriela.

— Nu, ne pierdem concentrarea.

Gabrielei nu-i plăcea deloc ce făceau. Ea nu ar fi fost în stare să-i facă una ca asta soțului ei. Să-l spioneze? Într-adevăr, nu-i corect să judeci fără să fi trecut printr-o situație de acest fel, dar nu

era sigură că ea ar fi putut face ceva asemănător, chiar dacă i s-ar fi întâmplat ce i se întâmpla prietenei ei... Cósima le mărturisise acasă la Silvia, le povestise ce se întâmplase în cei cinci ani de relații sexuale aseptice pe care-i trăise alături de soțul ei. Bosco nu se purta urât cu ea, dimpotrivă: era atent, afectuos, îi făcea cadouri minunate de ziua ei — de la bijuterii fine la aranjamente din orhidee albe —, era mai mult decât corect cu familia — atât cea proprie, cât și cea a soției — și participase fără să crâcnească la numeroasele evenimente din familia Cósimei: comuniunile nepoatelor, zilele de naștere ale cumnaților, Crăciunul și alte sărbători. Dar, în afară de câteva sărutări gingașe pe frunte, Bosco nu se atingea de ea niciodată.

„Mai?"

„Mai."

„Niciodată?", tradusese Silvia, pe punctul de a atinge nivelul B la catalană.

„Niciodată. Soțul meu nu mă atinge niciodată... De... mult." Le zâmbise cu amărăciune înainte de a-și coborî privirea, rușinată, în poală. „Înainte, mai cu un vin, mai cu puțină cocaină... dar acum nimic. Nu, nu mă atinge deloc. Fuge de mine."

Cósima insistase să meargă la terapie de cuplu. Sau să meargă el singur, dacă prefera. Îi dăduse de înțeles că ar trebui să consulte un sexolog ca să afle din ce cauză nu putea să aibă erecție cu soția lui.

Bosco declarase că are disfuncție erectilă.

Cu toate acestea, de câteva luni, Cósima bănuia că mai exista o femeie în viața lui Bosco. În fiecare noapte de luni, își lua Jaguarul și, după câte îi spunea Cósimei, se întorcea la șantierul din Badalona ca să se închidă în atelierul său de

sculptor și să creeze. El susținea că era extrem de productiv când lucra noaptea: în liniște, fără cei douăzeci de artiști plastici cu care împărțea șantierul naval, putea să se concentreze perfect.

După cum îi explicase Cósimei, mâinile lui creau forme nelimitate în contact cu propriul subconștient și nu știu câte alte baliverne, pe care, bineînțeles, ea le crezuse.

Dar într-o noapte de luni, la ora două dimineața, după o cină stropită cu mult alcool cu prietenele de la Liceul Borja, Cósima a apărut pe neașteptate la șantierul naval din Badalona, beată și dornică să facă dragoste cu soțul ei, și acolo nu era nimeni. A fost vicleană. Nu i-a spus nimic. Iar în lunea următoare, când Bosco a repetat că se duce să caute inspirația, Cósima avea deja un taxi care o aștepta pe o străduță perpendiculară pe strada casei ei. Pentru că, în afară de faptul că ieșea întotdeauna lunea, ora de plecare a lui Bosco era aceeași: opt și jumătate.

Cât de proști pot fi bărbații! Cum să nu vă prindă? Lăsați urme peste tot. Pe când noi, dacă o facem, suntem pricepute; mult mai pricepute decât voi. Ce păcat că nu știm cum să separăm sexul de dragoste. Că nu putem separa sexul de sentiment. Ce păcat că avem un nivel atât de scăzut de testosteron. Păcat.

În fine, lunea următoare, Bosco a plecat de-acasă la opt și jumătate cu mașina lui. Cósima s-a grăbit să iasă pe strada perpendiculară, unde o aștepta taxiul. A deschis portiera și a sărit înăuntru. Portiera s-a trântit.

— Urmărește mașina aia! a strigat pe un ton extrem de bănuitor.

Taximetristul nu se aștepta la asta.

— Mamă, ce m-am speriat! i-a răspuns el. Ce spuneți, doamnă?

— Haide, omule! Hai, că-l pierdem! Urmărește mașina aia!

— Dar care dintre ele?

— Jaguarul!

— Nu văd niciun Jaguar, a răspuns el grăbit.

— Cel grena din fața dumitale!

— Grena?

— Roșu-închis, la naiba! Roșu-închis!

Taximetristul și-a arcuit sprâncenele și a accelerat. Oamenii bogați sunt ciudați.

Și nu, Jaguarul de culoare grena nu a luat-o pe centura Dalt, în direcția șantierului naval din Badalona. A coborât pe bulevardul Pearson, a ajuns la Diagonal, pe strada Numancia, apoi pe strada Berlin. Chiar acolo unde se găsesc acum Gabriela, Cósima și Silvia.

— Uite-l! Fă poze, a spus Cósima când și-a văzut soțul pe strada Berlin.

Silvia a scos aparatul de fotografiat pe fereastra mașinii și a apăsat de zece ori pe declanșator.

Bosco înainta pe strada Berlin. S-a oprit la o scară de bloc, a apăsat pe butonul interfonului și, câteva secunde mai târziu, a intrat deja pe ușă.

— Pozează. Pozează. Pozează, zicea Cósima ca o nebună.

Silvia a continuat să apese pe declanșator. Când Bosco a dispărut din vedere, Silvia a băgat aparatul de fotografiat în mașină și s-au uitat la fotografiile pe care le făcuse. Da, era soțul Cósimei. Știau asta înainte de a face fotografiile.

— Ce urmează?

— Nu știu. Am dovada că mă minte.

— Dar tu știai asta.

— Și de ce crezi că te înșeală? a întrebat Silvia.

— Este evident, nu-i așa? Ce altceva poate face?

Nu au răspuns, pentru că nu le trecea prin minte nimic ce ar fi putut face Bosco la ora nouă

seara, într-un apartament de pe strada Berlin.

— Îl așteptăm să iasă, să vedem dacă apare cu cineva. Și fotografiezi din nou.

— Dacă are o amantă, nu o s-o plimbe prin oraș.

Gabriela a așteptat câteva secunde înainte de a interveni:

— Oricum, nu e corect ce faci. Vorbește cu el. Înfruntă-l. Și dacă e cu alta... o bagi în mă-sa. Sau nu. Nu știu.

— Cât de dură ești, Gabi. Sunt îndrăgostită de soțul meu.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Cósima și-a scos iPhone-ul din geantă și a tastat:

Bună, Bosco.
La ce oră crezi că vii?

— Pot să pun muzică acum, nu-i așa? a spus Gabriela, urmărind ușa blocului.

Cósima a dat din cap fără să răspundă.

Gabi nu avea un iPod, nici conexiune bluetooth ca să redea muzica de pe mobil și nici vreun device cum avea toată lumea la momentul acela al secolului XXI. Ea își asculta tot CD-urile ei, pe care ajungea să le îngrămădească în carcase greșite atât în torpedou, cât și în compartimentele laterale de pe portierele din stânga și din dreapta Volvoului. Au existat câteva certuri din cauza acelei dezordini. În acest moment al romanului, cititorul își poate imagina deja între cine și cine. A deschis carcasa discului cu Deep Purple; în interior, CD-ul cântăreței americane Aimee Mann.

Câteva secunde mai târziu, se auzea din boxe cântecul „Save Me".

L-au ascultat în tăcere, așteptând un răspuns din partea lui Bosco pe iPhone. Nu se compune

un cântec atât de simplu, atât de frumos și în același timp atât de profund fără să fi existat în trecut o sfâșiere. Cine este omul de care implori să fii salvată, Aimee? Cine este acest *freak*, acest Peter Pan? Rana s-a vindecat? S-a cicatrizat?

Gabriela și-a sprijinit capul de tetieră, cântând în gând unul dintre cântecele sale preferate în timp ce-și aducea aminte de o neiubire din tinerețe. O neiubire care i-a frânt sufletul. Cât de mare e suferința. Cât de mare!

Silvia se uita pe geamul mașinii căutând cadre, iar Cósima scruta ușa blocului, cu ochii plini de o durere ce i se revărsa prin toți porii.

Bosco a răspuns.

Voi întârzia puțin.
Arturo a venit la atelier.
Mă bate la cap să bem ceva în Badalona.
Te deranjează dacă mai stau puțin?
Te iubesc.

Cósima le-a citit mesajul prietenelor ei. Apoi, îndurerată, a răspuns.

Sigur. Ne vedem mâine.
Te iubesc. XXX

— Dar poate că el chiar e cu Arturo și tu aici faci crize de paranoia. Sună-l. Sună-l pe Arturo, a spus Silvia. Sau pe García González. Mai sunt împreună?

— Pot s-o sun pe Maria, da. Dar nu vreau să se afle. Barcelona nu e Madrid, Silvia, Barcelona nu e Madrid. Aici suntem unii de sus de bulevardul Diagonal și alții de jos și o să afle tot orașul.

Gabriela a râs de împărțirea demodată a orașului pe care o făcuse prietena ei.

— Pe mine nu mă amuză, Gabi, nu mă amuză toate astea, i-a reproșat Cósima pentru că râsese.

— Îmi pare rău. M-a amuzat chestia cu cei de sus și cei de jos de Diagonal.

Ușa blocului era în centrul atenției celor trei. Trecuseră cincisprezece minute fără să se întâmple nimic

— Prietenele mele, eu am să vă părăsesc. Copilul meu și cu mine suntem epuizați, a spus Gabriela, mângâindu-și burta.

— Voi sta aici toată noaptea. O să-i spun lui Bosco că rămân la tine să dorm. Bine, Gabi?

Gabriela a dat aprobator din cap. Le-a sărutat pe amândouă pe obraz și, pentru cazul în care mai aveau nevoie să facă pe spioanele, le lăsa Volvoul.

— Vorbește cu Bosco, Cósima.

Cósima nu a răspuns.

Gabriela a apucat mânerul portierei. Înainte de a coborî, a zis:

— Vă iubesc foarte mult. Pe amândouă.

*

La zece și jumătate noaptea au fotografiat doi vecini septuagenari care intrau în scara blocului. La unsprezece, un adolescent. În acea clădire anodină locuiau oameni aparent obișnuiți, la fel de anodini ca blocul însuși.

Silvia a pus Nikonul cu obiectivul 150-600 S F2.8 în mâinile Cósimei.

— Trebuie doar să apeși pe declanșator. Dar ești sigură că vrei să rămâi aici? E douăspe noaptea. Du-te acasă, Cósima.

Cósima a refuzat. Intențiile ei erau clare.

— Gabi are dreptate, a insistat madrilena. Dacă Bosco e cu o femeie, mă îndoiesc că va ieși pe ușa aia cu ea. Nu are sens. Haide, fată. Să mergem acasă.

— Nu, Silvia. Nu mă mișc de aici. Am s-o fotografiez când iese. Și voi fotografia cât de mulți vecini voi reuși.

Silvia a mângâiat-o pe păr și a sărutat-o pe obraz, simțindu-i tristețea. A cuprins-o mila față de prietena ei multimilionară. O infinită milă.

*

„Cum ne complicăm noi, oamenii, viața. Sau poate că noi, femeile", s-a gândit Gabriela în taxi, în drum spre casă.

Ar putea chiar să înțeleagă că Germán, după aproape douăzeci de ani de căsnicie, ar dori o altă femeie. Nu-l dorea ea, oare, de ani buni, pe scriitorul ăla?

S-a gândit că, dacă l-ar suspecta pe Germán de vreo infidelitate, l-ar întreba. Fără drame. Fără plânsete. Și cu atât mai puțin făcându-i poze ca o spioană.

Și, desigur, s-ar simți rănită dacă ar afla că se culcă cu alta, s-ar simți foarte rănită. Dar ce putem face? Probabil că s-ar despărți. Sau poate că nu. Ar depinde de dragostea lui pentru acea femeie. Ar depinde de dorința pe care Germán ar simți-o față de ea.

— Ce preferi, Silvia, să fii iubită sau să fii dorită? a întrebat-o Gabriela câteva zile mai târziu.

— Ambele.

— Imaginează-ți că poți alege doar o variantă. Ce preferi? Să fii iubită sau să fii dorită?

Gabriela își punea această întrebare mai degrabă ei înseși decât Silviei. Prietena sa a făcut un gest de „nu știu ce să spun". Silvia este o femeie încântător de simplă.

— Imaginează-ți că soțul tău te iubește, dar nu te dorește. Asta se întâmplă cu Cósima, nu-i așa?

Soțul ei o iubește, dar nu o dorește. Prin urmare, nu face dragoste cu ea.

Cealaltă a dat din cap fără să contribuie cu ceva la conversație.

— Să vedem, Silvia, imaginează-ți că Salva te iubește, dar nu te dorește și nu face niciodată dragoste cu tine.

— Aș fi încântată, serios. Încântată. Nu te mint. De patru ori săptămâna asta.

Gabriela a râs.

Ea însăși ar prefera să nu se gândească la cât timp a trecut de când nu a mai făcut dragoste cu Germán. Lui nu-i păsa de burta ei, dar Gabriela nu se vedea trăgându-și-o cu burtoiul pe care-l avea. Și ea era cea care, din când în când, îl observa pe Germán prostdispus și se apropia să-i mângâie sexul.

— Să fii iubită sau să fii dorită, Silvia? Doar o opțiune.

— Ei bine, atunci, să mă iubească.

— Ei bine, eu, dacă ar fi să aleg doar una dintre cele două, aș prefera să fiu dorită.

*

Bosco a părăsit clădirea din strada Berlin la ora trei dimineața, exact așa cum a intrat. Singur.

Cósima și-a scos nervoasă aparatul de fotografiat pe geamul mașinii și l-a fotografiat de zece ori la rând.

El s-a îndepărtat. Ea a apucat mânerul portierei și a deschis-o gata să iasă, dar în clipa aceea Bosco s-a întors spre clădire ca și cum ar fi auzit chemarea cuiva și s-a uitat în sus. A zâmbit. Un prun înflorit din fața blocului o împiedica să vadă de la cine își lua rămas-bun Bosco. Dacă nu cobora din mașină, era imposibil. Dar Cósima a văzut totuși cum Bosco schița un gest elegant de

rămas-bun și zâmbea din nou, cu un surâs de îndrăgostit.

Patru ore mai târziu, a auzit cântecul uneia dintre sutele de mierle răspândite prin oraș. Se lumina de ziuă. Dormise în Volvo.

„Ce faci, Cósima?", s-a întrebat în sinea ei când a deschis ochii.

„Da, e un pic nebunesc ceea ce faci. Gabriela are dreptate: o femeie sănătoasă la cap nu face ce faci tu."

„Dar, în orice caz, nu fac nimic rău", și-a mai spus.

S-a uitat la iPhone-ul ei: 7:04.

A aruncat o privire în oglinda retrovizoare: cearcăne, urdori. Și-a șters ochii și s-a pieptănat. Își simțea gura uscată, lipicioasă și murdară. S-a uitat pe stradă. Totul era închis.

A luat aparatul de fotografiat, l-a ascuns sub scaun și a coborât din mașină.

Dacă femeia iubită ar fi ieșit în momentul acela din bloc ar fi însemnat că are ghinion. Era marți. Pe strada Berlin, vizavi de blocul de la numărul 69, în care Bosco petrecuse șase ore noaptea trecută, se găsea un bar ieftin, dintre cele preluate recent de comunitatea chineză. Era singurul bar deschis de pe stradă. Cósima a intrat. O chinezoaică prostdispusă i-a servit o cafea; Cósima a lăsat un euro și jumătate pe bar și a ieșit ducându-se iar la mașină. S-a oprit, s-a răzgândit, a traversat strada și s-a îndreptat spre numărul 69. S-a oprit în fața intrării în bloc: spațioasă, în stilul anilor '80, cu un lift vechi și cu scări ample de-o parte și de alta. Interfonul indica două apartamente pe palier, nouă etaje în total, optsprezece locuințe. S-a gândit la unghiul de aproape 180 de grade pe care Bosco l-a făcut când s-a întors să-și ia rămas-bun. Cósima a mers

trei metri și a făcut aceeași mișcare din cap. A eliminat primul și al doilea etaj. Poate și al treilea. A oftat.

S-a urcat din nou în mașină. A scos aparatul de fotografiat și obiectivul de sub scaunul pasagerului și a așteptat.

Toată dimineața a stat acolo.

A făcut aproximativ două sute de fotografii cu cei peste treizeci de locatari care au ieșit pe ușa blocului. Nimeni nu-i părea demn de soțul ei. O femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul prost vopsit, însoțită de un adolescent pe care îl fotografiase și noaptea trecută. Era o femeie banală. Oare ea să fi fost amanta? Dar nu avea sens, dacă adolescentul intrase la puțin timp după Bosco.

A fotografiat și patru tinere care au ieșit împreună surâzătoare, foarte hippy, cu bocanci, chitare și rucsacuri Decathlon în spate. Oare să fi fost una dintre ele? Dar se îndoia. Nu erau stilul lui Bosco.

Un cuplu homosexual atractiv. Poate, s-a gândit. Dar adevărul este că nu și-l putea imagina pe bărbățelul ei sodomizat de cei doi bărbați chipeși. Sau poate că da.

Și a fotografiat mai mulți vecini anodini de care era sigură că nu aveau niciun rol în povestea aceea.

Îi trimisese un mesaj lui Bosco pe la unu după-amiază, în timp ce mânca orez prăjit servit de chinezoaică; îl anunțase că avea să se întoarcă pe la șase de la Gabriela.

La ora cinci și jumătate a conchis: ori femeia de cincizeci de ani, ori hipiotele, ori homosexualii.

A răsucit cheia în contact și s-a uitat în oglinda retrovizoare la mașinile care se apropiau

pe strada Berlin. Și-a întors privirea pentru ultima dată spre clădire. Și chiar în momentul acela, un bărbat elegant — de vreo patruzeci și ceva de ani, la fel de elegant sau chiar și mai și decât soțul ei; un tip care, s-a gândit Cósima, nu avea nimic de-a face cu acel cartier banal — s-a apropiat de ușa blocului, s-a oprit în dreptul interfonului și a apăsat pe butonul corespunzător etajului patru al clădirii situate pe strada Berlin numărul 69.

*

Săptămâna următoare, scuza inspirației nocturne la șantierul naval s-a repetat.

Bosco s-a ridicat de la masa din sufragerie, și-a sărutat soția pe frunte, s-a retras în dormitorul conjugal, s-a dus la baie, a închis ușa și s-a spălat pe dinți.

Cósima l-a urmat.

Auzea periuța de dinți electrică a soțului ei zbârnâindu-i pe gingii.

„Pe cine ai de gând să săruți, Bosco? Eu sunt soția ta, de ce nu mă săruți pe mine?", s-a gândit ea cu inima întristată. Disperată, ca o ultimă încercare, s-a așezat pe pat, și-a desfăcut un nasture de la bluză și și-a lărgit decolteul. Purta o fustă tubulară până sub genunchi. Și-a încrucișat picioarele. „Poziția femeii pudice", și-a spus ea. Mai bine să le depărteze: le-a depărtat. Le-a desfăcut larg, astfel încât Bosco să-i vadă chiloții la ieșirea din baie. „Nu-i frumos", s-a gândit ea. Și le-a încrucișat din nou. „Pudică." Le-a desfăcut. Le-a încrucișat. Și-a depărtat din nou picioarele. Le-a apropiat. Nu se putea hotărî.

Omulețul a ieșit din baie. În acel moment, Cósima își depărta și apropia picioarele, nehotărâtă.

— Ce faci? a întrebat el.

Cósima s-a ridicat seducătoare, cu o privire de pisică și s-a apropiat de soțul ei. Și-a pus brațele în jurul lui.

— Știu că mă iubești, Bosco... Dar ce pot să fac ca să mă dorești?

— Cósima, te rog, i-a spus el fără chef și fără să ridice vocea, eliberându-se de mâinile soției. Nu-mi respecți nevoile. Am discutat asta de multe ori. Îmi pare rău. Doctorul Korman spune că mă voi vindeca, că trebuie să ai răbdare. Psihanaliza funcționează bine pentru mine. Mă voi face bine. Te rog să mă respecți.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri și aducând argumentul psihanalistului său, a părăsit dormitorul conjugal îndreptându-se spre garaj ca să-și scoată Jaguarul grena-metalizat.

Volvoul Gabrielei era parcat la doar zece metri de casă. Furioasă, Cósima a urmărit mașina soțului ei. Bulevardul Pearson, Pedralbes, Diagonal, Numancia, Berlin.

Jaguarul a coborât în parcarea de pe strada Nicaragua. Cósima a parcat la colț și a coborât în grabă din Volvo. Și-a pus ochelarii de soare, gen muscă senegaleză, și a intrat pe jumătate ascunsă în spatele lor în barul chinezoaicei, care părea și mai prostdispusă decât data trecută. Era târziu. Și a făcut o grimasă. Cósima i-a cerut un pahar de vodcă și a rămas acolo, uitându-se fix la ușa blocului.

Cósima a luat paharul. L-a dat pe gât. A plătit. Bosco a mers până la numărul 69 de pe strada Berlin. Cósima a ieșit din bar și s-a ascuns în spatele unui Renault 5. Bosco a sunat la interfon. Ușa s-a deschis. Inima Cósimei bătea frenetic. Ușa cu geam până la jumătate s-a închis. Cósima a alergat și s-a sprijinit de fațada blocului de la

numărul 69, de pe strada Berlin. A aruncat o privire rapidă. L-a văzut pe Bosco, cu spatele, intrând în lift. Cósima s-a lipit cu fața de geamul ușii de la intrare și s-a uitat la ce etaj se oprea liftul: al cincilea. A oftat surescitată. Avea un indiciu în plus. „Orice ar face, o face la etajul cinci." S-a sprijinit de fațadă, epuizată. Câtă adrenalină se poate produce în doar o jumătate de oră? Câtă tensiune? Era isterică.

A așteptat cincisprezece minute sprijinită de zid, sperând ca vreun vecin să intre. Adolescentul taciturn pe care-l văzuse cu o săptămână în urmă a deschis cu cheia. Cósima s-a apropiat de el.

— Îmi pare rău, se pare că ei nu mă aud. Merg la etajul cinci... i-a spus Cósima.

Ea era ceea ce părea, o ființă inofensivă. Nu reprezenta o amenințare.

— Foarte bine, a spus adolescentul, cavalerește, lăsând-o să treacă prima.

Adolescentul a intrat în urma ei. Cósima, care nu știa bine ce să facă, s-a oprit la cutiile poștale.

— Doamnă? a întrebat adolescentul din lift.

„Cum adică, doamnă, dobitocule, am treizeci și cinci de ani." A gândit-o, nu a spus-o.

— Da, a răspuns Cósima.

— Urcați cu liftul?

— Ah, nu, am vertij. Vreau să zic claustrofobie. O să urc pe scări.

Adolescentul a închis ușa și a urcat.

Cósima, care-și ieșise din fire, s-a uitat la cutiile poștale. Le-a găsit pe cele de la etajul cinci. A citit:

Etajul 5 Apart. 1.a: Conchita Fernández
Etajul 5 Apart. 2.a: N. Mikhailova

Și-a notat numele în agenda ei. Gândea repede, aproape înnebunită.

Mikhailova suna clar rusesc, iar singurul lucru care îi venea în minte despre acea țară — în afară de Balșoi și de balerinele sale — era vodca de mai devreme care-i curgea prin vene. „Ce chestii rusești mai știi?" Două secunde mai târziu, și-a amintit că-l însoțise pe tatăl ei la Opera Liceo ca să asculte o operă a rusului Rimski-Korsakov. Făcea toate aceste asocieri foarte agitată, în fața cutiilor poștale. Nimic ce ar fi putut face legătura între Rusia și soțul ei. A citit din nou „N. Mikhailova".

N de la Núria, Natalia, Natividad... Sau poate un nume mai rusesec, Ninoșca?

„Haide, Cósima." A oftat. „Du-te acasă la Ninoșca Mikhailova și înfrunt-o."

Pe ea? Ce manie au unele femei să dea vina pe altele. Nu, nu-i așa. Nu, nu-i așa. Pe el trebuie să-l înfrunt. Și s-a îndreptat spre lift. Își simțea picioarele tremurând.

A apăsat pe buton. Inima îi bătea cu putere. Cu nerăbdare. Și-a dus mâinile la față. A oftat. S-a gândit la ce urma să facă. Să ia liftul. Să urce până la etajul cinci. Să sune la sonerie. Să aștepte ca N. Mikhailova să deschidă ușa și... Și ce?

„Bună, Bosco e aici?"

Dacă te gândești bine, N. Mikhailova o să-și apropie ochiul de vizor înainte de a-ți deschide ușa. Ceea ce este logic, dacă la nouă seara cineva sună la ușa casei tale fără să te fi anunțat.

Dacă te vede, îl va alerta pe Bosco. Bosco își va apropia ochiul de vizor și nu îți vor deschide. Bineînțeles că poți să insiști. Și să apeși pe butonul soneriei până ce-o să-ți deschidă ușa. Și dacă nu-ți deschid, o să iasă vreun vecin să se plângă, Cósima, deși poate că, în cele din urmă, va veni poliția să te ia. Un pic de demnitate, fetițo. Un pic de demnitate.

Poate ar trebui să sun mai întâi la interfon. Nervoasă, isterică, scoasă din minți, a țâșnit pe ușa blocului. A ținut ușa cu piciorul, în caz că avea să se răzgândească din nou. A ridicat mâna până la butonul apartamentului 2 de la etajul cinci, a pus degetul arătător pe buton și s-a gândit ce avea să întrebe. „Bosco e aici?" Și-a dres vocea. Înainte de a suna, a spus cu voce tare:

— Bosco e aici?

N. Mikhailova ori urma să mintă, ori avea să întrebe cine-l căuta.

„Sunt nevasta lui", ar fi zis Cósima.

Și atunci N. Mikhailova avea să răspundă că nu e niciun Bosco acolo. Nu mă minți, N. Mikhailova, îi urmăresc de câteva zile orice mișcare. Nu. Nu sunt o psihopată, sunt o soție îndrăgostită, îndurerată și probabil încornorată. La toate acestea se gândea Cósima să i le spună lui N. Mikhailova în timp ce încerca să-și adune curajul să apese pe buton.

Și dacă amanta nu este N. Mikhailova, dacă este Conchita Fernández? Conchita Fernández îi suna ca un nume de vedetă ieșită la pensie. Nu, nu se poate. Lui Bosco îi plăceau femeile elegante. Bine, bine, draga mea... S-au văzut și chestii mai ciudate. Nu se fălește actrița Loles León că a petrecut o noapte cu Jeremy Irons? Ah, da? Da. Dar nu au făcut sex. Cine? Loles și Jeremy. Nu au făcut sex? Nu. Cum așa? Ea s-a împiedicat de o treaptă din cameră și și-a rupt glezna. La naiba, ce ființă ghinionistă...

Și atunci ce? Conchita Fernández?

Inima Cósimei bate cu putere. Îi iese din corp. Plină de furie. Plină de isterie. Plină de mânie.

Scoate un strigăt de neputință, nu se simte în stare să sune nici la Fernández, nici la

Mikhailova. Trântește ușa cât poate de tare și, furioasă, se îndreaptă spre Volvo.

*

Gabriela își privește sânii gigantici în oglinda cabinei de probă din raionul de lenjerie pentru femei de la etajul al șaptelea al magazinului El Corte Inglés din piața Catalunya. Întotdeauna cumpără totul de la El Corte Inglés. Vânzătoarele sărite de cincizeci de ani sunt mereu amabile. Gabrielei îi plac oamenii politicoși. Nicio legătură cu vânzătoarele de la Women's Secret, tinere educate și atente, dar care sunt acolo doar în trecere. Cele de la El Corte Inglés sunt acolo dintotdeauna. O cunosc.

Continuă să-și privească pieptul, fără să-i vină a crede. E voluptuoasă. În toți acei ani în care vedea femei însărcinate, le vedea mereu frumoase. Zeițe ale fertilității, creând viață. Asta e ceea ce fac zeii, nu-i așa? Creează. O luăm ca atare. Dar e teribil când te gândești: o ființă umană cu suflet ia naștere în interiorul tău...

„Ați putea rămâne cu mine pentru totdeauna", se gândește Gabriela, fără să-și ia ochii de la sânii ei.

Tu știi deja, Gabriela: vei alăpta, iar forța gravitației îi va face să cadă. Bucură-te de aceste țâțe pe care aș îndrăzni să le numesc obscene. Și mândrește-te cu ele. Că nu-i nimic ciudat în asta.

— Vă aduc mărimea o sută douăzeci, îi spune vânzătoarea.

Gabriela zâmbește în sinea ei: de la nouăzeci la o sută douăzeci...

— Mulțumesc. Rămân cu el, spune, întinzând mâna și luând sutienul dintre degetele vânzătoarei.

Iese din El Corte Inglés în rochia ei cu bretele, neagră, mulată pe corp, care-i scoate în evidență o burtă splendidă de opt luni și niște sâni apetisanți. O ia pe Portal de l'Àngel până ce ajunge în piața Catedralei. Aiurită, veselă, liniștită și fericită. Foarte fericită.

Și la zece metri de ea... Pablo.

Pablo Hausmann, scriitorul acela pe care îl admiră și pe care nu l-a mai văzut de ceva timp, dar care, într-un fel de neînțeles, întotdeauna îi face sufletul să vibreze.

Și azi la fel.

Serios? Chiar așa, Gabi, însărcinată, și-ți bate inima?

Lângă Pablo, fata lui pe trotinetă.

„Poate că nu mă recunoaște cu douăzeci de kilograme în plus", se gândește Gabriela.

Pablo se uită la ea. Și o recunoaște.

Își susține privirea timp de trei secunde.

Mă găsești drăguță, Pablo? Sau te uiți la o focă? Pentru că, Gabi, astăzi te-ai cam bucurat să-ți iei măsura o sută douăzeci, dar vreau să-ți reamintesc că acum două săptămâni, întinsă pe pat, cu dureri mari și cu o pernă între picioare, astfel încât venele alea mici dintre fese să nu se frece unele de altele... iar pentru a folosi un limbaj frumos, nu le numesc hemoroizi, ți-ai zis în sinea ta că ești o focă inutilă. Te vedeai grasă, umflată, obosită...

Acum, Pablo, fiica lui, Gabriela și copilul ei din pântec se vor intersecta. Și după felul în care se uită la ea, doar o clipă, Gabi știe că nu vede o focă, ci o femeie frumoasă și însărcinată. Iar Gabriela știe că nu inventează, știe că este adevărat: știe că, într-un mod de neînțeles și chiar în starea ei, el o dorește.

Se află la un metru unul de celălalt. Fiica lui Pablo trece cu trotineta la cinci centimetri de Gabriela. Pablo va trece la un metru de ea, iar Gabrielei îi tremură sufletul.

Și ești norocoasă, Gabriela, că Pablo nu poate vedea ce simți... pentru că s-ar speria.

*

— Copilaș, haide, coboară. Te rog. De ce nu cobori? Moașa zice că nu cobori, că ești prea sus.

Gabriela, în săptămâna a treizeci și noua a sarcinii, își mângâia burta.

— Știi ce? Mami are o mulțime de cicatrici pe burtă. Dacă nu cobori în seara asta, o să-mi mai facă una.

În timp ce vorbea, deja începea să-și regrete cuvintele.

— Ei bine, dragul meu, nu-i nimic. Dacă nu vrei să cobori, nu coborî. O să mă cresteze. La urma urmelor, taică-tău, futu-i mama lui, mă place oricum.

Chestia cu „futu-i mama lui" i-a spus-o copilului pentru că ea și Germán tocmai se certaseră. Din cauza unor prostii, ca de obicei. Gabriela, dezordonată, se descalță când vine de-afară și își lasă pantofii acolo unde i-a scos. În ziua aceea, în mijlocul holului. Și Germán s-a împiedicat de ei și s-a lovit puțin de perete. Și a mustrat-o.

„Vrei, te rog frumos, să-ți pui pantofii în dulap? Și hainele de pe fotoliu? De cât timp stau acolo? Ce nu porți, arunci la spălat".

„Ce pacoste ești cu hainele de pe fotoliu, Germán. Ce importanță are?"

„Uite, Gabi, nu am chef să mă cert."

A răsuflat disperat. Disperat din pricina zăpăcelii soției sale, care din cauza sarcinii

devenise de zece ori mai dezordonată.

Gabriela a continuat să-i vorbească bebelușului:

— Ei bine, scumpule, dacă nu vrei să cobori, nu coborî. Vino sănătos. Că, la urma urmelor, asta e tot ce contează.

Pentru că Gabriela și-ar fi dorit o naștere naturală. Să treacă prin efortul travaliului împreună cu copilul ei. Amândoi împingând împreună. Să-și simtă bebelușul sfâșiind-o pe dinăuntru și deschizând canalul uterin până ce avea să iasă, vinețiu, prin vaginul ei.

Să simtă durerea despre care-i vorbeau alte mame. Ziceau că e mai bine să o evite, dar ea toată viața suferise de endometrioză și nu-și putea imagina ceva mai rău. Era obișnuită cu asta. Văzuse atât de multe filmulețe pe YouTube cu nașteri la domiciliu, în care mamele își scoteau ele singure copiii din pântec, încât i-ar fi plăcut să încerce, dar Germán nu a fost sub nicio formă de acord — „nu înseamnă nu, Gabi" — și, dacă soțul nu te susține în acest sens, nu o poți face. Este imposibil. Nici măcar dacă te încăpățânezi.

În plus, ginecologul a fost de acord cu Germán: femeie peste patruzeci de ani, sarcină cu risc, naștere cu risc. Iar când i s-a spus că nu se dilata, a trebuit să uite de o naștere frumoasă.

„Putem să așteptăm până în a patruzecea săptămână?"

Dar Germán a fost aspru, dând drept răspuns, din nou, un „nu" răsunător.

„Gabi, ne-a costat mult să ajungem aici. Dacă ginecologul zice până în a treizeci și noua săptămână, atunci până în a treizeci și noua să fie. Copilul este mare deja, cântărește trei

kilograme. Fă ce-ți spune. Gândește-te la copil și nu la tine."

Așa că Gabriela nu a insistat. Și ei îi era frică, firește. Dar, dacă Germán ar fi sprijinit-o un pic, ar fi așteptat.

A încercat, în zadar, să se dilate în timpul săptămânii treizeci și opt. Nu voia cezariană, nu din cauza cicatricii, ci din pricina lungii perioade postnatale pe care ar fi presupus-o. Înotase practic în fiecare zi în acele aproape nouă luni de sarcină. Se simțea atât de bine sub apă cu copilul ei, fără nicio povară, ușoară... Citise că, în ultimele săptămâni, înotul te putea ajuta să te dilați mai repede. Alții spuneau că înotând putea să piardă dopul gelatinos. Cum nu se știe niciodată ce este adevărat în lumea internetului, ea a decis să înoate.

A înotat, a înotat, a înotat... și nimic. Moașa îi băga degetele în vagin și clătina din cap. Nici nu coboară, nici nu te dilați. Așa că în săptămâna a treizeci și noua, la ora șapte dimineața, Gabriela a îndesat în rucsacul său negru patru pijamale pe care i le făcuse cadou Silvia, a îndesat pânza senegaleză de culoarea piersicii, pentru purtat bebelușul, pe care i-o făcuse cadou Cósima pentru ziua în care avea să iasă din spital și l-a auzit pe soțul ei, care îi vorbea din hol.

— O s-o sun pe mama să-i spun că plecăm.

— Nu, Germán, nu suna.

— De ce nu?

— De-aia. Sunăm când avem copilul în brațe. Mai bine să vină mâine. O sunăm pe mama ta și apoi pe a mea. Nu înainte.

— Bine, dar mama vrea foarte mult să fie acolo când naști.

— Și a mea.

— În fine, protocolul spune....

— Ce? l-a întrerupt Gabriela. Ce zice protocolul? a insistat cu o grimasă nedumerită.

— Familiile obișnuiesc să stea în sala de așteptare în timp ce mama naște. Așteaptă. Când a născut soră-mea, toți eram acolo.

— Eu nu am fost, a replicat Gabriela serioasă.

Știa că se prefigura o discuție pe care o evitase în ultima lună.

— Îți amintești că eu nu am fost acolo? Am respectat ceea ce cu siguranță niciunul dintre voi nu a respectat și sora voastră nu v-a spus.

— Ce tot vorbești, Gabi?

— Este un moment foarte intim din viața unei femei. Nu știu de unde vine mania asta de a subjuga. De a invada.

— Despre ce vorbești, a repetat el, subjugare, invazie? Sora mea voia ca mama să fie acolo. A insistat să o aibă pe mama acolo. Și m-a rugat, personal, să mă duc și eu. Și ai fi putut să vii și tu, dar ai tendința de a crede că toate femeile sunt ca tine.

Gabriela a vârât zece scutece în rucsac.

— În fine, vreau să fiu singură cu tine. Cu soțul meu. Doar cu tine, cu nimeni altcineva. Nu știu, Germán... Poate că sunt o ciudată. Respectă-mi decizia, Germán, a spus trăgând fermoarul rucsacului.

— Cred că chestia asta cu maternitatea te-a scos puțin din minți.

German s-a îndepărtat pe hol.

— Acum te-ai întrecut cu gluma. Nu mă face nebună... Uite ce e, Germán, sunt sigură că o să-mi facă o tăietură de douăzeci și cinci de centimetri în pântec, a început unul dintre monologurile ei. Pentru că, oricât de multă oxitocină mi-ar injecta, simt că n-am să reușesc. Am să încerc... Și dacă n-am să pot să nasc prin

vagin, atunci îmi vor pune o perfuzie intravenoasă. O să mă înțepe în spate. O să-mi facă o incizie în piele. În jur de vreo douăzeci de centimetri sau cam așa ceva. Să sperăm că mai puțin. Vor tăia cinci țesuturi în jos. Pielea, grăsimea subcutanată, aponeurosis muscular și peritoneul parietal. Fac ceva cu un bisturiu în uter, dar nu prea am înțeles ce.

A așteptat o secundă uitându-se cum Germán, mut, își băga periuța de dinți în trusă.

— Stai, nu am terminat: când vor scoate copilul din mine, ca să-mi sutureze incizia, mă vor capsa. Da, capse: bucată de metal micuță ale cărei capete pătrund în hârtie ca s-o fixeze, folosită și pentru a fixa țesuturi organice... Germán? l-a întrebat pe soțul ei.

— Spune-mi, a răspuns el fără chef.

— E prea mult să-ți cer să fiu singură cu tine până ce voi avea copilul în brațe?

S-a uitat la ea, provocând-o. Uneori, soția lui îl scotea din sărite. „Te-ai cam scrântit, admite-o" simțea el nevoia să-i răspundă și cu altă ocazie ar fi făcut-o, dar nu era nici ziua și nici momentul să înceapă să se certe.

Mamei lui Germán i-ar fi plăcut foarte mult să fie prezentă la naștere și ceruse deja în câteva rânduri, cu rugăminți fierbinți, să fie sunată. Iar un fiu vrea să-i facă pe plac unei mame bienvoitoare. Bineînțeles, are tot dreptul. Dar, dacă vrea să fie corect, ar trebui să fie menționată și „doamna absentă", mama Gabrielei, din singurătatea copilăriei ei. Dar nu este momentul să ne ocupăm de Freud sau de Jung ori de toți acei domni care au studiat psihicul omenesc și copilăria altora și toate chestiile astea. Nu e momentul, pentru că Gabriela este așteptată peste două ore într-o sală de operație.

— Germán, vreau să fiu singură. Cu fiul meu. Cu tine. Și nimeni altcineva, a repetat ea ca să lămurească lucrurile.

Germán a privit-o cu duritate.

— Vreau doar să-ți spun un singur lucru ca să-ți fie clar începând de astăzi, Gabi. E și fiul meu... Nu uita.

Ochii Gabrielei s-au umplut de lacrimi, și-a pus rucsacul pe umărul stâng și a luat-o pe coridor ca să iasă din casă. Germán a urmat-o și a apucat mânerul rucsacului Gabrielei cu intenția de a-l căra el.

Ea s-a întors. S-a uitat fix la el și i-a spus scurt:

— Pot și singură.

*

Și copilul a venit și, așa cum prezisese ginecologul, a fost necesară o incizie de douăzeci de centimetri în burta Gabrielei. Tăietură și zece capse. Dar dragostea infinită poate depăși orice.

În timp ce perforau burta Gabrielei, soacra și mama ei așteptau ascunse în sala de așteptare a spitalului. Și pe asta o intuia Gabriela.

Erau vorbite încă de la începutul sarcinii...

„Fata mea e foarte cumsecade, dar când o apucă bâzdâcul... Ce să-i facem? Taică-său, odihnească-se-n pace, era la fel."

Cu toate acestea, socrul și tatăl vitreg al Gabrielei (de-acum înainte bărbatul în halat de casă) i-au respectat voința și au decis, fiecare pe cont propriu, să o lase în pace. Mai mult sau mai puțin aceeași situație în ambele familii. Mama și soacra au ieșit din casă fiecare, tot pe cont propriu, în căutarea nepotului; dar ce-și imaginează fata aia?

La cinci minute după ce Gabriela a ajuns în camera 207 a clinicii Dexeus, întinsă pe un pat

cu rotile și cu bebelușul orăcăind la pieptul ei, au intrat în cameră mama și soacra. Fără nicio disimulare. Ca și cum nu ar fi știut nimic despre ce le ceruse ea de o sută de ori amândurora. Gabriela s-a uitat la Germán și a zâmbit ușor.

El a ridicat din umeri vrând să spună: „Este imposibil să te lupți cu mama ta și cu a mea în același timp". Le anunțase pe amândouă cu un mesaj pe Whatsapp când o pregăteau pe Gabriela să intre în sala de operație:

Suntem în drum spre spital.
Gabi preferă să veniți mâine.

Germán știa că n-o să-l bage-n seamă.

Dar nu mai conta. Gabriela le-a văzut pe mama ei și pe soacră cu ochii umezi și s-a emoționat.

— Mă lași să-l țin în brațe, Gabi? a întrebat soacra emoționată.

— Bineînțeles.

I l-a pus în brațe, iar soacra a început să plângă și să-i spună în șoaptă:

— Oh, copilașul meu, cât de greu ne-a fost să te aducem aici. Nici nu-ți imaginezi.

Apoi a ridicat privirea spre fiul ei.

— Este exact ca tine, Germán. Identic. Așa urâțel, slăbuț, deșirat...

A doua zi, a apărut sora lui Germán și a făcut o mulțime de fotografii cu iPhone-ul său.

După-amiază, cei doi nesuferiți.

— La naiba, are o grămadă de păr, nu-i așa? a spus vărul nesuferit uitându-se la bebelușul care stătea în pătuț. Arată ca o maimuță.

Gabriela a râs... o amuzau acei doi membri ai familiei. A râs și s-a uitat la Germán, care-l străpungea pe văr cu privirea.

— Ce gașcă de nemernici, Gabi. Ce nesuferiți, ce idioți.

— Vrei să începem să vorbim despre soră-ta? Că am tăcut mâlc când îi punea iPhone-ul copilului la doi centimetri de față.

— Normal, ca să-i facă poze nou-născutului.

Germán a provocat-o puțin cu privirea.

— Nu, Germán, nu e normal să-i faci două sute de fotografii unui nou-născut. Câte a făcut? Tu știi cum poate iradia aparatul ăla?

— Ah, Gabi, haide, nu începe.

— Să nu le posteze pe Instagram.

A observat ceva la soțul ei în felul în care a gesticulat, pentru că a adăugat în secunda următoare:

— Deja le-a postat, nu-i așa?

Și, iată, prima zi din viața bebelușului cu hashtaguri:

#îmiiubescnepoții #nepoți #familie #love
#dragoste #family
#nephews #unchi #frați #unchi #mătușă
#copii #niece #kids
#mătușăramolită #instagood #bunici
#happy

Soacra i-a dat copilul înapoi, iar Gabi l-a pus la piept și s-a uitat la el așa cum se uită mamele la bebelușii lor: complet îndrăgostită. I-a mângâiat fețișoara cu buricele degetelor.

Cum a putut să se ivească atât de repede, în doar câteva secunde, o astfel de iubire necondiționată? Care erau mecanismele creierului care provocau acest instinct matern? Ce era această materie cenușie despre care oamenii de știință spuneau că se diminua în creierul matern, dar nu și în creierul patern? Și că îmbunătățea conexiunile neuronale reglând

empatia față de nou-născut. Ce substanțe chimice invadau creierul femeii ca să dea naștere la atâta iubire? Ca să iubești atât de intens o maimuțică, hai să zicem cimpanzeu, un cimpanzeu pe care nici măcar nu-l cunoști.

*

Iar cimpanzeul s-a agățat de pieptul maică-sii din prima zi și nu i-a mai dat drumul tot anul.

— Eu mă gândesc că probabil el crede că este încă înăuntrul tău, i-a spus Germán în timp ce-și înnoda cravata, în a treia săptămână din viața copilului lor. Poate că nu știe că a ieșit. Nu și-o fi dat seama.

S-a uitat la Gabriela, care stătea întinsă pe pat goală, doar în chiloți, într-o rână, și mângâia fața micuțului în timp ce acesta sugea.

— Sau poate crede că e o extensie a corpului tău, a murmurat el ca pentru sine. Poate fi și asta.

— Ce lucruri ciudate gândește tati, a spus Gabriela, sărutând fața copilului.

Departe de a se gândi la teoriile ciudate ale soțului, ea credea, într-adevăr, că era teribil de epuizant să aibă o ființă umană conectată nonstop la corpul ei. Pentru că imediat ce copilul simțea că nu mai este deasupra începea să orăcăie. Gabriela dormea practic pe spate, toată noaptea, cu acele trei kilișoare peste ea strivindu-i pântecul. Când se culca, îl așeza alături, dar în puține rânduri copilul suportase să stea mai mult de două ore fără să se urce pe ea.

N-au lipsit nici comentariile mamei și ale soacrei cum că bebelușii trebuie să se obișnuiască să stea singuri și că trebuie lăsați să plângă, dar Gabrielei îi intra pe o ureche și îi ieșea pe cealaltă.

Gabriela și Germán au petrecut acele minunate trei săptămâni de la începutul vieții băiețelului lor fără să doarmă, făcând cu schimbul, pentru că Germán s-a implicat total. În privința bebelușului, care voia să stea doar cu Gabriela, nu făcea mare lucru în afară de schimbat scutece. Totuși el era însărcinat cu cumpărăturile, cu gătitul, cu curățenia, cu logistica apartamentului...

Germán s-a uitat la iPhone-ul său. Întârzia la birou.

— Sunt mort de oboseală, a spus el, îmbrăcându-și haina. Nu știu cum o să lucrez fără să pot dormi. Poate că m-a prins deja bătrân momentul ăsta. Sunt un tip de patruzeci și șapte de ani... Este... că... acum... nu știu cum o voi face.

— Va dormi din ce în ce mai mult, așa a zis pediatra, i-a explicat Gabriela întorcându-și privirea spre el.

— Crezi? Pentru că am impresia că de fiecare dată doarme tot mai puțin, a răspuns el, punându-și portofelul în buzunarul hainei.

— În fine... Acum e din cauza colicilor, a zis Gabriela și i-a zâmbit afectuos. Vino, l-a rugat ea. Vino, stai lângă mine o secundă.

Germán s-a apropiat de ea și s-a așezat.

— O să mă ocup eu de el noaptea, a spus ea, mângâindu-l pe obraz. Stai liniștit. Oricum nu poți face mare lucru... O să am eu grijă și gata. O să încerc să nu te trezesc, deși cu zbieretele pe care le scoate nu știu dacă voi reuși. Dar am să încerc. Tu muncește și eu voi avea grijă de copil.

Germán a privit-o fără să spună nu. Gabriela a continuat:

— Eu nu mă duc la serviciu. Un an, doi.

— Cum doi? Gabi, nu poți să nu lucrezi doi ani.

— Nu contează. Sunt liber-profesionistă, pot s-o fac. Pe nimeni nu interesează dacă nu mai public articolele.

— Nu spune asta. Ai mai mult de două sute de mii de femei care așteaptă rubrica ta de duminică.

— În fine, știu. Dar... Și ce dacă? a continuat, un pic rănită. Au găsit deja o altă jurnalistă pentru interviuri. O prietenă de-ale lui Consuelo.

— Este logic să caute un înlocuitor. Eu a trebuit s-o fac cu fiecare angajată a mea. Nu fi supărată.

— Da. N-ar trebui, dar mă enervează. Uită-te și tu ce paradox. În plus, inginerele tale sunt plătite. Prin lege trebuie să le angajezi. Eu sunt liber-profesionistă.

Gabriela a ridicat din umeri.

— Sper să nu se întâmple nimic. Nu știu... Dacă aș avea treizeci de ani, poate că aș fi îngrijorată pentru cariera mea. Dar cariera mea profesională s-a încheiat... Și cred, deși nu sunt pe deplin sigură, că Eugenia o să mă angajeze din nou când îi voi spune că mă întorc.

— Doi ani e prea mult, Gabi, a insistat Germán.

Gabriela și-a băgat degetul arătător în gura copilului ca să nu mai sugă și să-l mute la celălalt sân. Copilul a scâncit.

Gabriela s-a sprijinit de tăblia patului și a pus copilul la celălalt sân. Germán, fără să spună nimic, i-a așezat două perne sub braț.

— Nu-ți face griji. O să am grijă eu și gata. Un salariu trebuie să-l câștigăm.

— Și dacă ne ajută cineva? a întrebat Germán.

— Nu, a răspuns ea rapid.

Când cineva a fost crescut și educat din cea mai fragedă copilărie de doici și guvernante, poate să facă două lucruri: fie repetă modelul, fie

trece în extrema cealaltă. Gabriela era în extrema cealaltă.

— Nici măcar nu știu de ce întreb, a zis Germán încruntat. Gabi, luna viitoare plec la Boston pentru opt săptămâni. Opt săptămâni, a subliniat el, deși Gabi știa deja acest lucru. Chiar vrei să rămâi singură cu copilul timp de opt săptămâni?

— Pot să o fac singură.

— Dacă eu aș sta opt săptămâni singur cu copilul.... Îl iubesc foarte mult, dar cred că m-aș arunca de la balcon.

Gabriela a râs, iar Germán a făcut la fel.

— Nu vreau să rămâi singură, nu-mi place ideea. Nu e numai copilul. Trebuie să mergi la cumpărături, să pui mașina de spălat... Poate să vi se întâmple ceva.

— Mai sunt două săptămâni până să pleci. Stai liniștit.

Încăpățânată. Foarte încăpățânată. N-avea de gând să insiste. Germán s-a uitat din nou la iPhone-ul său. Era deja în întârziere. I-a sărutat pe obraz pe ea și pe copil și s-a îndreptat spre ușă.

— Germán.

El s-a răsucit.

— Te iubesc.

*

Cele două săptămâni, copilul și mama și le-au petrecut cunoscându-se unul pe celălalt, cu o dragoste pură, iar Germán, făcându-și griji pentru că-i lăsa singuri două luni.

— Du-te liniștit, i-a tot repetat ea înainte de a-l săruta pe buze, cu bebelușul în brațe, stând deja în pragul ușii.

— Sun-o pe mama ta. Pe mama mea. Pe sora mea. Pe prietenele tale. Pe cine o fi, dar, Gabi, te rog, dacă ai nevoie de ajutor, cere-l.

— Firește că voi cere, Germán. Doar nu sunt proastă.

— Te sun în noaptea asta imediat ce voi ateriza.

L-a sărutat pe bebeluș, a sărutat-o și pe ea din nou.

— Pentru orice, sun-o pe mama, da? a insistat el.

— Da, pacoste. Mmmm...

— Ce? a întrebat Germán.

— Altceva? a întrebat soția lui.

Cât de greu îi era soțului ei să pronunțe aceste două cuvinte.

— Cred doar că lipsește ceva....

Germán a sărutat-o din nou pe buze, a mângâiat-o pe obraz și i-a spus:

— Te iubesc.

*

S-au descurcat destul de bine bebelușul și mama lui în acele opt săptămâni. Gabriela dormea când bebelușul dormea. El se scula la trei dimineața. Sugea la sân. Dormea până la cinci. Sugea iar la sân. Atunci îi era greu să se culce la loc, și Gabriela se plimba cu el la piept. Așezat cu fața în jos. Pe umărul ei. Într-o parte... Gabriela căuta toate pozițiile posibile. Și-a făcut obiceiul să deschidă radioul la cinci dimineața. Aștepta să înceapă emisiunea lui Basté cu *El món a RAC1*.

De fapt, era foarte bucuroasă când auzea vocea crainicului, în fiecare dimineață, la ora șase fix. Nu se mai simțea singură. O nouă zi începea. Copilul adormea din nou în jurul orei șase și jumătate, uneori șapte. Alteori nu adormea. Iar

atunci Gabriela punea muzică la calculator și îl legăna.

— Dormi, scumpul meu. Dormi, te rog. Sunt epuizată.

O dispera puțin să-și petreacă timpul la patru, cinci dimineața în brațe cu un bebeluș plângăcios. Gabriela, care le încercase pe toate, a găsit o cale întrucâtva neobișnuită să-l adoarmă: îi punea muzică. Muzică ceva mai tare decât normal. Era foarte ciudat, dar funcționa. Când o mamă e trează la patru dimineața, plimbându-se de colo-colo cu un bebeluș treaz, în întuneric, face orice ca să-l adoarmă.

A creat un playlist Spotify pe care l-a intitulat „Cântece pentru bebelușul meu".

Primul cântec era unul foarte frumos, de Sílvia Pérez Cruz, numit „Iglesias". I s-a părut că bebelușul, chiar de a doua zi, recunoștea melodia, pentru că adormea ascultând-o. Uneori o punea la nesfârșit. Gabriela se gândea la versuri în timp ce legăna copilul. Numai o femeie îndrăgostită poate compune un cântec atât de frumos. Cine e bărbatul acela care te îmbrățișează, Silvia? Sunt puțini bărbați care îmbrățișează cum trebuie. Cine e? Și copilul adormea cu mama lui acompaniind-o pe cântăreață. Iar Gabriela îl așeza în pat și adormea lângă el.

S-a descurcat foarte bine în cele două luni, cu excepția procurării propriei hrane. Pentru că există un gen de mame care uită de ele pentru a se ocupa de puii lor. Gabriela dormea sau alăpta. Și, fiindcă era atât de obosită și îi era atât de lene să coboare să cumpere ceva și să gătească, se trezea mâncând la cină nuci, migdale, morcovi, castraveți, avocado, pâine cu roșii, brânză și omletă franțuzească.

Până când cele două prietene ale ei, Silvia și Cósima, au vrut să restabilească tradiția de a mânca împreună o dată pe săptămână.

Și când au văzut-o, evident, au certat-o și i-au făcut un meniu bogat în fier, nu cumva să-i revină anemia de care suferise.

Au instaurat zilele de marți. Toate zilele de marți. Așa cum procedaseră la întâlnirile de la Silvia, mâncarea o aduceau invitatele, iar casa în care se reuneau era cea a lăuzei sfrijite și cu ugere de vacă.

În acea zi de marți, când a sunat interfonul, Silvia era deja acolo cu Gabriela. Mama i-a predat copilul prietenei sale și s-a ridicat să deschidă ușa.

— Să vedem ce are să ne spună, a zis cu îngrijorare, iar Silvia doar și-a arcuit sprâncenele.

Cósima le explicase deja în clinica Dexeus cele două posibilități din strada Berlin numărul 69: Conchita Fernánez și N. Mikhailova.

Cósima a intrat în casă cu ochii umflați de nesomn și de lacrimi.

— *Què et passa, Cósima?* a întrebat speriată Gabriela.

Iar spectrul Cósimei, mut, a intrat încet-încet în apartament și Gabriela a închis ușa.

— Cósima, ce-i cu tine? a întrebat Silvia când a văzut-o.

Cósima era mută. S-a așezat pe canapea. Gabriela și Silvia, alături de ea.

— Ce se întâmplă?

— Merge la curve, a zis dintr-odată Cósima, fără să miște niciun mușchi.

— Poftim?

— Bărbatul meu merge la curve.

Tăcere.

Ce mutră poți să faci atunci când o prietenă îți spune că bărbatul ei merge la curve? E o expresie a feței greu de descris. Nici măcar nu știi ce să spui. Nu știi dacă să bagatelizezi povestea sau să continui firul tragediei. Gabriela, care trecuse deja prin asta cu o altă prietenă, era de părere că trebuie bagatelizat. Silvia era pentru divorțul imediat. Așa că amândouă stăteau acolo, fără să știe ce să facă sau să spună. Mute. Întristate pentru ea.

— Îți vine să crezi, Gabi? Nu și-o trage cu mine niciodată și și-o trage cu o curvă.

Gabriela a îmbrățișat-o. Adevărul este că Gabriela și Silvia disimulau, pentru că deja intuiseră ce se întâmplă. Când Cósima le povestise la clinică despre opțiunea A — Conchita Fernández — și opțiunea B — N. Mikhailova, Gabriela începuse deja să aibă anumite bănuieli. Spre deosebire de Silvia.

După ce Cósima ieșise din clinică, Gabriela i le împărtășise.

„Chiar crezi asta?" întrebase Silvia.

„Nu știu. N. Mikhailova sună a prostituată rusoaică, nu-i așa?"

„Dacă Bosco ar fi fost vreun bătrânel urât... Dar, să fim serioși, Bosco este scund, dar frumușel și are o grămadă de bani. Poate să găsească orice tipă pe Tinder. În fine, nu cred să fie obligat să plătească pentru sex."

Gabriela ridicase din umeri.

„Vărul meu zice că Tinder e plin de femei singure, avide, în căutare de soți. La prima întâlnire zic că doar sex, iar a doua zi, vai ce bine mă simt cu tine. Ce drăguț ești. Hai să mergem la cină. E mai ușor dacă plătești. Ți-o bagi și te întorci acasă. Fără probleme după aia."

„Vărul tău? Serios?"

Gabriela făcuse un gest care-i trăda seriozitatea și continuase:

„E căsătorit cu o fată înstărită din Pedralbes, are trei copii superbi, dar umblă pe la curve."

„Oh, Doamne. Chiar că situația e albastră. Eu sper că Salva nu..."

„N. Mikhailova nu sună a bine", dăduse verdictul Gabriela.

Și cele două își continuaseră vizita la clinică, cu Gabriela ținându-și bebelușul la piept, vorbind despre lumea întunecată a prostituției, adesea de neînțeles pentru universul feminin.

Cósima s-a desprins din îmbrățișarea Gabrielei. Silvia o mângâia pe spate.

— Dar cum ai aflat? a întrebat Silvia.

— Am petrecut o lună mâncând orez „trei delicii" în barul unei chinezoaice, în fața blocului de pe strada Berlin. Și am așteptat. Am așteptat. Și am văzut cum intră și iese lumea. A intrat o fată blondă, înaltă, foarte albă și cu părul lung. Și câteva minute mai târziu a intrat Bosco, le-a explicat Cósima și a oftat. Și cum deja de două săptămâni mâncam la aceeași masă în barul acela în care aproape că nu intra nimeni, am început să vorbesc cu chinezoaica... și am întrebat-o.

— Ce ai întrebat-o?

— Am arătat spre tipa respectivă când a ieșit din clădire și am întrebat: „Cine-i fata aia?" Iar ea mi-a răspuns: „Plostituată".

Gabriela a izbucnit în râs.

— Iisuse Hristoase, Gabi! Mie nu mi se pare deloc amuzant.

— Iartă-mă, iartă-mă.

Gabriela s-a oprit din râs.

— Felul în care ai imitat-o pe chinezoaică...

— Are un site.

— Chinezoaica?

— Doamne, Silvia, te-ai prostit sau ce-ai? Curva.

În secolul XXI, prostituatele de lux — în Barcelona și în restul lumii occidentale — au, dacă nu toate, aproape toate, un site foarte decent. Singure sau în grup.

— Serios?

Cósima a dat din cap că da și a luat MacBookul Gabrielei.

— Parola?

— 12345.

— La naiba, Gabi, ai putea să-ți pui mintea puțin la contribuție.

A intrat în Safari. A tastat „www.russiangirlsbarcelona.com" și s-a deschis o pagină web cu imaginea unei femei care stătea pe spate și care avea pielea ca de fildeș. Își întorcea privirea spre camera de filmat, în lenjerie intimă albă și sexy, cu ciorapi plasă tot albi, până la jumătatea coapsei și un tatuaj fin pe umărul drept, cu litere chirilice. Părul i se revărsa pe spate. În dreapta fotografiei, pe un fundal negru și cu litere albe, se putea citi.

Prezentarea mea

Bună, eu sunt Natașa. Sunt rusoaică și drăgălașă. Dacă vrei să vibrezi, am să te las să-mi mângâi curbele și sânii naturali. Și picioarele, care sunt lungi și frumoase. Când o să fii înăuntrul meu, te vei simți fericit. Te voi face să uiți tot ce nu înseamnă plăcere.

Gabriela și-a trecut din nou mâna peste spatele prietenei sale. Cât de umilitor era totul. Au continuat să se uite pe pagină.

Datele mele personale

Vârsta: 29 de ani
Măsuri: 90-60-90 (sâni naturali)
Înălțime: 1,74 m
Păr: Blond
Ochi: Verzi
Naționalitate: spaniolă-rusă
Limbi: Spaniolă. Catalană. Engleză. Rusă. Ucraineană
Comentarii: Click aici

Serviciile mele

Apartament propriu: Da
Apartament închiriat cu ora: Da
Hotel: Da
Domiciliul clientului: Da
Călătorie: Da
Petreceri: Da

Silvia și Gabriela, enervate, suferind pentru prietena lor, analizau pagina web.

Servicii speciale

Săruturi pe gură. Masaje. Sex oral natural. Jucării erotice. Fantezii. Ejaculare facială. Striptease. Tantra. Ploaie de aur. Costume și fetișism. Duplex. Sex în trei. Consiliere de cuplu. Lesbiene. BDSM. GFE.

Silvia a arătat cu degetul spre ultimele două cuvinte.

— Ce e asta?

— Ce contează ce-o mai fi și asta? a răspuns Cósima simțindu-se umilită.

— Nu știu, iartă-mă, nu te supăra.

Cu o zi înainte, nici Cósima nu avea habar ce însemnau aceste acronime pe care majoritatea prostituatelor care se prezentau pe site le

includeau în secțiunea „servicii speciale". A trebuit să caute pe Wikipedia.

— BDSM înseamnă *„bondage*, disciplină, dominație și supunere".

Gabriela și Silvia au rămas mute, mai palide decât erau deja.

— GFE înseamnă *Girlfriend experience*, a continuat Cósima deprimată. Prostituatele se joacă de-a iubitele clienților, îi îmbrățișează, vorbesc și mănâncă împreună cu ei.

Gabriela, profund tulburată, a tras-o spre ea și prietena ei și-a sprijinit capul pe umărul său.

Ea ar fi murit dacă ar fi aflat că Germán plătea pentru sex.

Silvia i-a mângâiat genunchiul, gândind la fel ca Gabriela. Amândouă considerau că era mai sănătos ca soții lor să aibă o aventură de o noapte, decât să meargă la prostituate.

Sub GFE, într-un alt chenar era numărul de telefon mobil al Natașei, cu font 24, iar mai jos, tarifele:

> Tarif: 300 €/h
> 2 000 €/toată noaptea
> Am propriul apartament.
> Poți rămâne peste noapte.

— Două mii de euro toată noaptea, a comentat Cósima și a continuat imitând vocea soțului ei: „Astăzi rămân să dorm în atelier că am inspirație". Apoi s-a imitat pe ea însăși: „Sigur, iubitule, sigur". A oftat. Dovadă că sunt idioată.

Imediat a dat click pe o hartă din partea stângă a paginii web, iar pagina a redirecționat-o pe strada Berlin, la câțiva metri de scara blocului de la numărul 69.

Prostituatele, bineînțeles, nu-și dădeau adresa exactă. Dar, ca să le fie mai ușor clienților,

ofereau o adresă aproximativă.

— Și acum, Cósima, ce vrei să faci? a izbucnit Silvia.

Cósima a avut nevoie de o secundă ca să răspundă:

— O femeie înșelată, încornorată, ignorată, abandonată... caută un singur lucru. A zâmbit trist.

— Răzbunare. Caută doar răzbunare.

*

Gabriela scotea alimentele pe care tocmai le cumpărase de la magazinul de mezeluri din piața Santa Caterina împreună cu Silvia, care, după ce-și luase rămas-bun de la Cósima, insistase să o însoțească la piață ca să-și umple frigiderul gol.

— Oamenii cu mulți bani o iau razna, nu-i așa? O iubesc foarte mult pe Cósima, dar să vedem dacă acum, în numele răzbunării, vom sfârși prin a fi dezmembrate de un fost militar rus.

— Și să vedem dacă Eugenia îi acceptă ideea.

Cósima le explicase modul în care avea să se răzbune, pe lângă faptul că le ceruse să colaboreze.

Albe la față ca varul, o ascultaseră cum le explica tot ce intenționa să facă înainte de a-i cere divorțul soțului său: un reportaj pentru *La Femme* despre prostituție, care să se învârtă în jurul unei mărturii reale, cea a Natașei Mikhailova. Despre adevărul vieții sale. Un reportaj precum cele pe care le făceau împreună de ani întregi despre actrițe, compozitoare, regizoare de teatru.

„De ce să nu-i oferim unei prostituate ocazia să se exprime? Gabriela face interviul, eu o îmbrac, iar tu te ocupi de fotografii, Silvia. Nimic ce să nu fi făcut până acum."

„Dar crezi că o să vrea?"

„O să-i plătesc cât o să-mi ceară. Sau, mai bine, cât îi plătește Bosco? Două mii pe noapte? Ei îi dau trei mii pentru câteva ore cu noi. Crezi că n-o să vrea?"

Gabriela și Silvia au privit-o nedumerite.

„O să-i dai trei mii de euro?"

„Trebuie să existe un avantaj în a fi ceea ce sunt, nu?" A așteptat o secundă înainte de a preciza: „O sărmană fată bogată".

*

După ce au așezat cumpărăturile — și după ce Silvia s-a încăpățânat să facă ordine în frigider și să curețe cu un burete toată bucătăria —, cele două prietene și-au pregătit un ceai și l-au dus în salon, unde bebelușul încă dormea pe podea, pe pânza africană.

— Doarme în timpul zilei, a spus Gabriela ridicând din umeri și așezându-se pe covor lângă el. Mulțumesc pentru bucătărie, serios. Legume sortate după culori, Silvia? a zâmbit ea. Germán ar fi trebuit să se însoare cu tine.

— Chiar că ești un mic dezastru... Germán are și el dreptate.

— Și tu ce mai faci? a întrebat-o Gabriela pe Silvia. Cu atâta stres și cu atâtea chestii legate de copil, tu n-ai povestit nimic.

— Bine. Toate bune.

— Salva?

— Bine. Foarte bine. A obținut calificarea de arbitru și e foarte fericit. Și aia mică e fericită la școală.

Silvia a luat o înghițitură de ceai și s-a ascuns în spatele ceștii.

— Plec la Formentera.

— Serios?

Silvia a dat din cap.

— Da, la semimaratonul despre care v-am vorbit. Nu știu dacă voi putea să alerg cei douăzeci și unu de kilometri: sunt trei-patru ore de alergat fără să te oprești, a încheiat Silvia cu o grimasă.

— Și mergeți toți trei?

— Nu, merge doar Zaira cu mine. Salva nu poate să vină. L-au angajat arbitru la Godó.

Silvia a rămas tăcută, susținându-i privirea Gabrielei. Gabi a intuit că mai era ceva, dar nu dormise și avea mintea în ceață.

— Silvia... încerci să-mi spui ceva? a întrebat și a ridicat din umeri. Pur și simplu, nu înțeleg.

— Nu. Nu încerc să spun nimic, a mințit Silvia. Să vedem dacă o să ajung la linia de sosire.

Tocmai atunci s-a trezit copilul, cerând sânul mamei. Gabriela l-a luat în brațe, și-a dezvelit pieptul și l-a lăsat pe băiețel să-l facă și mai praf.

Și Silvia, inconștient, și-a coborât privirea spre pieptul dezgolit al prietenei sale și l-a privit așa cum o făcuse de atâtea ori. Deși într-un mod diferit. Ca și cum s-ar fi pregătit pentru ceva anume. Pentru ceva ce nici măcar ea nu îndrăznea să facă.

*

— Da?

— Bună ziua, a spus Cósima cu telefonul mobil lipit de ureche.

— Bună ziua.

Vocea ei părea dulce, cu un ușor accent slav.

— Ei bine, ăăă... ăăă... Ei bine, ce... Ți-am găsit numărul de telefon pe internet și... ăăă... pe site-ul tău zice căă... în fine... că... faci sex cu femei, nu-i așa? a întrebat-o Cósima fără să fie nevoie să simuleze că e nervoasă.

— Da, fac sex cu femei, a răspuns slava.

— Ah, e bine, asta e bine. Cósimei îi tremura vocea: Și... când putem să ne întâlnim?

— În seara asta, dacă vrei, la ora șase sunt liberă.

Inima Cósimei a luat-o razna. La șase? Deja? Azi? Mai bine să se gândească la ce urmează să se întâmple, nu? „Ba nu", s-a convins singură. „Mai bine acum. Dacă nu, n-am să mai dorm toată noaptea."

— OK, da, sigur. Unde?

— Depinde de cât vrei să plătești... Putem merge la un hotel cu ora.

— M-am uitat la locație. Sunt aproape de strada Berlin, îmi convine la tine acasă.

— Nu la mine acasă, a replicat Natașa cu răceală. Încă nu ne cunoaștem. Mergem la un hotel.

— Unde zici tu.

— Să mergem la Casita Amarilla. Proprietara mă cunoaște, îmi face un preț bun. Uită-te pe internet. O să-l găsești. La ora șase?

— Bine, la ora șase.

— Nu mi-ai spus numele tău.

Natașei i se păruse ciudat. Pe Cósima întrebarea a prins-o cu garda jos. Numele nu putea să i-l dea. Și dacă Bosco îi vorbise despre ea? Probabil că nu. Dar a preferat să nu-și spună numele real.

— Ăăă... Numele meu este... Gabriela.

Și Natașa, care era curvă, dar nu proastă, și-a dat seama că mințea, dar chiar și așa a continuat jocul ca o profesionistă ce era.

— Ne vedem la șase, Gabriela. În camera numărul zece din Casita Amarilla.

Cósima a închis isterică iPhone-ul, întrebându-se dacă minciuna prinsese sau dacă fusese vânată din zbor.

Dacă cineva ar fi putut să-i răspundă Cósimei în acel moment, i-ar fi explicat că prostituata pe care avea să o cunoască în doar câteva ore era o femeie care-și vindea corpul și care, în ciuda timbrului dulce al vocii, era dură, isteață și vicleană.

Foarte vicleană.

Și — spre deosebire de tine, Cósima — nu este o femeie naivă.

Pentru că, în timp ce tu alergai când erai mică în rochițele tale fagure de miere, prin aceste peisaje frumoase, colorate într-un portocaliu molatic de piersicii castelului familiei tale, ca tatăl tău să te găsească, ea, Natașa, la aceeași vârstă, cinci ani, poate șase, îmbrăcată într-un hanorac roșu, vechi, care-i ajungea până la genunchi și pe care îl moștenise de la fratele ei vitreg, cu ochii aceia de smarald, pe care vei descoperi că îi are, alerga să se ascundă în dulap când vedea că sticlele de vodcă zburau ca să se facă țăndări de peretele magherniței friguroase în care locuia. Sticle de care ea se ferea și care erau aruncate cu răutate de tatăl ei vitreg alcoolic asupra mamei ei nebune. Natașa, dragă Cósima, prostituata cu care se culcă soțul tău, nu e naivă.

Și astfel, fetița aceea veselă care alerga printre piersici și rusoaica micuță care se ferea de sticlele de vodcă urmau să se întâlnească peste câteva ore.

*

— Cum adică i-ai spus că te cheamă Gabriela? *Ets tonta o què?* Ai înnebunit sau ce?

— Te-am sunat să-ți dau adresa unde ne întâlnim, în caz că mi se întâmplă ceva.

— Nu-i spune cine ești, pentru că atunci chiar că s-ar putea să ți se întâmple, i-a răspuns

Gabriela, neliniștită.

— E prostituată, nu criminală.

— Nu-i spune că ești soția lui Bosco, auzi? Nu-i spune... N-o fi criminală, dar poate crede că ești vreo nevastă înșelată și te pocnește cu o lampă în cap. Of, Cósima, nu știu. Ce aiureală tâmpită! Nu te duce.

— Trebuie să închid. Dacă nu te sun până la opt, mă suni tu.

— Și dacă nu-mi răspunzi?

— O să-ți răspund.

— Și dacă nu?

— Mmmmm... Suni la poliție.

— La naiba, Cósima...

— Am plecat, Gabi...

— Ascultă-mă, a întrerupt-o Gabriela, fă-ți o valiză cu câteva lucruri și te muți la mine acasă. Germán vine abia peste trei săptămâni. O să ne fie bine aici... Haide, prietena mea. Și uiți de aiureala asta tâmpită. Vino, te rog!

— Nu, Gabi, am de gând să merg până la capăt, i-a tăiat-o ea.

— Dar care capăt, Cósima, care capăt? Bosco se culcă cu o prostituată. Nu e primul și nu va fi nici ultimul. Asta e.

— Strada Padua numărul 83, Casita Amarilla. Ajung la ora șase.

Și a închis.

Gabriela a aruncat telefonul Nokia pe canapea, și-a așezat copilul la celălalt sân și și-a luat MacBookul Pro. A tastat: „Casita Amarilla hotel cu ora în Barcelona". Site-ul s-a deschis.

Primele cuvinte erau în engleză și cu majuscule: „LOVE ROOMS". Urma un „deschis tot anul". Încredere. Discreție. Sub text se derulau poze cu camerele care puteau fi rezervate.

Prima arăta în prim-plan un pat dublu cu o pătură neagră împăturită și acoperită cu petale de trandafiri. Pe pat erau așezate pe verticală două prosoape albe care unite formau o inimă. Totul era de un asemenea prost-gust, încât i se părea respingător. O tăblie din lemn de culoare închisă, două lămpi ieftine ancorate de ea — „Măcar nu poate să le ia și să le spargă în capul Cósimei" —, totul era sordid.

Iar Gabrielei, în timp ce se uita la pozele sordidului *Love Hotel*, i s-a făcut milă de prietena ei multimilionară. I s-a făcut milă de acea sărmană fată bogată care devenise una dintre prietenele ei bune. A simțit o milă profundă.

*

Transpirată și cu un exces de adrenalină în vene, Cósima a pus mâna pe clanța de la camera numărul 10 din Casita Amarilla. A respirat adânc, a apăsat pe clanță și a intrat cu inima bubuindu-i. Lumină slabă. Roșie. Prostituata stătea întinsă pe pat făcând *scrolling* pe iPhone-ul său. Părul ei blond, lung și drept îi acoperea spatele. Purta un maiou negru, cu bretele din dantelă. Blugi bleumarin, pantofi negri cu toc cui Martinelli. Frumoasă. Foarte frumoasă. Și-a ridicat privirea și a zâmbit.

— Bună.

— Bună, Natașa, a spus Cósima cu vocea tremurândă, văzând-o pe acea femeie slavă frumoasă și zveltă.

În prima miime de secundă a intuit că prostituata cu care se culca soțul ei era o femeie în toată puterea cuvântului și nu o junăprostituată neajutorată, ceea ce sperase Cósima.

La rândul său, partea adversă, după zece ani de practicat prostituția în Barcelona, știa din gesturile nesigure și imprecise ale femeii care se

afla în fața ei că probabil nu plătise de multe ori pentru ce avea să facă. Sau poate chiar era pentru prima dată când plătea.

Cósima și-a deschis poșeta și a scos un plic cu 475 de euro care includea ora și plata pentru cameră. I l-a întins.

— Poți să-i numeri, dacă vrei, a spus ea neliniștită.

Rusoaica i-a numărat.

Au rămas în tăcere câteva secunde.

Cósima și-a coborât privirea nervoasă.

Prostituata s-a apropiat de ea și și-a trecut mâna peste fusta ei. Peste pubisul ei.

Cósima, speriată, a făcut un pas ezitant înapoi.

Prostituata a privit-o nedumerită.

— Iartă-mă, s-a scuzat Cósima.

— Ce vrei să faci? a întrebat prostituata.

Cósima a rămas tăcută, neștiind ce să răspundă.

— Pot să te văd goală? a răspuns ea nesigură.

Natașa s-a supus fără să pună întrebări.

Ca un robot, și-a scos pantofii Martinelli, și-a desfăcut cureaua și nasturii de la blugi. I-a dat jos. Purta chiloți din dantelă albă. Sexy. Cósima, ca stilist, știa că erau scumpi. Avea picioare frumoase și foarte lungi și pielea ca zăpada. Pe Cósima a durut-o gândul că soțul ei o mângâia. Natașa și-a scos maioul și a dat la iveală, peste sânii mici, un sutien frumos din dantelă albă care se potrivea cu chiloții. A început să-și desfacă sutienul.

Cósima tremura.

— Nu, a spus ea. Nu e nevoie. Rămâi în chiloți și sutien. Vreau doar să te privesc.

A așteptat câteva secunde.

— Poți să te întorci?

Prostituata s-a întors cu spatele. Avea tatuajul acela cu litere chirilice pe umărul drept pe care Cósima îl văzuse deja pe site. A observat literele: варенька.

— Ce înseamnă tatuajul? a întrebat cu voce tremurândă.

Natașa a avut nevoie de o secundă ca să răspundă. A rostit cuvântul în rusește. S-a întors spre Cósima și a zâmbit ușor.

— Voiam să te mint, dar... În zece ani, ești prima femeie care mă sună singură. Am fost sunată de cupluri, da, dar... femei singure niciodată... Și când sunt întrebată, explic că înseamnă „libertate", „dragoste", „sex". Dar nu. Este numele mamei mele; Varenka se pronunță în spaniolă.

Natașa a rămas tăcută pentru o clipă.

— De ce tremuri?

— Nu tremur, a răspuns Cósima, împreunându-și mâinile.

— Tremuri din clipa în care ai intrat pe ușă.

— Poți să te îmbraci, dacă vrei.

Natașa, care după atâtea experiențe nu se mai mira de nimic, și-a luat blugii de pe pat și i-a îmbrăcat. Cósima s-a așezat pe canapea, fără să-și depărteze mâinile. Natașa s-a cocoțat pe pantofii Martinelli, în timp ce-și punea maioul cu dantelă.

— Poți să te așezi? a întrebat Cósima.

Natașa s-a supus.

Se numește putere.

Plătești.

Te ascultă.

— Uite... eu...

Cósima și-a încleștat mâinile.

— În fine... sunt jurnalistă și...

— Nu mă interesează, i-a tăiat-o Natașa cu un gest ostil.

— Te-am plătit pentru o oră din timpul tău. Mai am patruzeci de minute. Cinci minute doar îmi sunt suficiente. Dacă nu vrei să mă asculți, dă-mi banii înapoi și plec.

Curvă, dar nu proastă.

Natașa o asculta în tăcere și fără să-și coboare privirea.

— Vreau să fac un reportaj pentru revista la care lucrez.

— Ți-am spus deja că nu mă interesează.

— Pot să te plătesc.

— ...

— Am bani.

— ...

— Gândește-te la cât vrei.

— ...

— Voi aduce o fotografă și un stilist.

— Nu vreau fotografii.

— Am nevoie de fotografii.

Natașa a refuzat.

— Îmbrăcată și cu spatele. Tatuajul tău va fi suficient. Va dura trei, patru ore cel mult. Câți bani vrei?

Natașa nu a răspuns imediat:

— Cât cer pentru o zi întreagă: două mii de euro.

— Vreau să fie la tine acasă.

Natașa a răspuns din nou cu întârziere.

— Atunci va trebui să mă plătești dublu.

— De acord. Te voi suna din nou săptămâna aceasta ca să organizez totul.

Prostituata a consimțit. Aristocrata s-a ridicat în picioare, a dat din cap, i-a întors spatele prostituatei și s-a îndreptat spre ieșire.

— Scuză-mă, a spus femeia slavă.

Cósima s-a răsucit pe călcîie.

— Nu înțeleg de ce nu m-ai întrebat de la început. De ce m-ai pus să mă dezbrac în fața ta?

Cósima a privit-o sfidător și cu durerea pe care o poate simți o femeie înșelată, pentru că în acel moment nu vedea o prostituată cu care se culca soțul ei, ci mai degrabă femeia frumoasă care îi fura soțul, și a răspuns cu furie:

— Am vrut să știu cum se simt bărbații când fac asta. Ce simt ei când au o femeie la dispoziția lor, fără niciun drept. Ce simți când ai putere.

Prostituata a sesizat tonul războinic al Cósimei, a simțit că încerca s-o umilească și nu știa ce să răspundă, pentru că nu se așteptase la asta. Nu înțelegea mișcarea.

— Nu ți-e frică să faci ceea ce faci? a continuat Cósima, tăioasă, ca să pună capăt discuției.

Totul depinde de ton. Ar fi putut fi un ton plin de compasiune, de empatie, de milă. Un alt ton. Dar tonul pe care l-a folosit a fost respingător, un ton care căuta să umilească. Pentru că o femeie goală în fața unui străin îmbrăcat simte teamă. Oricum ai lua-o, să fii goală și închisă între patru pereți este înfricoșător. Înspăimântător.

— Nu ți-e frică să faci ceea ce faci? a provocat-o Cósima.

Atunci Natașa a eliberat-o pe zeița slavă pe care o purta înăuntru și, departe de a se simți umilită, s-a uitat la aristocrată și a răspuns:

— Oricare ar fi numele tău, de tine... nu mi-e deloc frică.

*

Cu câți bărbați te culci pe zi?
Câți bani încasezi?
Cât câștigi pe lună?

Câștigul e numai al tău sau îl împarți cu un proxenet?

Cósima a recitit ultima propoziție pe care tocmai o scrisese într-un caiet cu spirală. Gabriela, cu bebelușul sugând la sân, și Silvia o priveau cum scrie întrebările pe care intenționa să i le pună Natașei.

Gabriela nu ar fi îndrăznit să pună o întrebare atât de directă. De fapt, ultima chestie care o interesa pe o jurnalistă când discuta cu o prostituată era cât câștiga și cu câți bărbați se culca pe zi. Dar, de dragul durerii prietenei ei, a hotărât să fie ea cea care să preia conducerea interviului. În timp ce Cósima citea, Silvia amesteca într-o oală năut, un sfert de găină, varză, morcovi, cartofi de mărime mijlocie, un cățel de usturoi și ulei de măsline: primul ei *cocido madrileño*, după ce o sunase pe maică-sa pentru rețetă.

— Va trebui să facem niște cercetări înainte de a-i lua interviul, nu? Despre mafia rusească, cea care le aduce aici.

— Cósima, ești sigură de asta? a intervenit Silvia după ce a gustat mâncarea.

— Cum ai ajuns aici, ai venit singură, ai fost să-ți vezi familia Crăciunul trecut? a formulat Gabriela.

Cósima s-a uitat la Gabriela și a schițat o grimasă de genul „și întrebarea asta ce rost are?".

— Tu scrie. Crăciunul trecut ai călătorit în Rusia? Cu cine l-ai sărbătorit? Cu mama ta, cu tatăl tău? Ei știu că practici prostituția? Și aici, în funcție de ce va răspunde, trebuie pus degetul în rană.

— Ce vrei să spui?

— Întreab-o despre copilăria ei.

Gabriela se gândește.

— Deși este greu să ni se confeseze nouă.

— Pentru bani o va face, a răspuns Cósima.

— Pentru bani, te va lăsa să publici interviul, Cósima. Dar o să-ți povestească doar ce vrea ea. Asta știu, voi simți imediat dacă e sinceră sau nu.

— Adevărul este că mie viața ei mi-e indiferentă, a replicat Cósima.

— Da, dar nu și mie, a contrazis-o Gabriela cu delicatețe. Știu că pentru tine e vorba de răzbunare, că vrei să-i lipești interviul lui Bosco pe față, dar eu nu mă simt bine... Nu știu. E o femeie ca noi, care o avea un trecut, răni, cicatrici. Eu nu cred că se prostituează de plăcere. Nu știu. Nu vreau să-i fac niciun rău. Mai degrabă, contrariul.

Cósima s-a uitat în jos. Pentru că, în adâncul sufletului ei, ea chiar voia să-i facă rău: nu fizic, ci psihic. Pentru că, potrivit calculelor ei, Natașa se culca deja cu soțul ei de ceva timp. De când el începuse să-i spună că își găsește inspirația noaptea. Deja doi ani? O detesta pe târfa aia. O detesta.

Aflând despre posibilul interviu cu Natașa, Gabriela citise despre prostituția din Barcelona. Surse pe care le considera de încredere în 2016 vorbeau despre sosirea la Barcelona a prostituatelor din toată Spania pentru a satisface cererea din timpul Mobile World Congress, o convenție internațională la care șaptezeci la sută din participanți erau bărbați, 110 000 în ultimul an: cadre de conducere cu salarii de peste patru mii de euro pe lună. Mai mult de 30 000 de prostituate își desfăceau picioarele în timpul acelor trei zile în Barcelona. Ce director de telecomunicații nu vrea să participe trei zile la un astfel de eveniment? Câteva ședințe, soare, *paella*, Mediterana și curve. Asta nu o afirma

ziarul, la asta se gândea Gabriela. Bazându-se pe ultima propoziție dintr-un articol din *La Vanguardia*, în care un mahăr anonim spunea: „Sexul plătit în timpul MWC este pur și simplu un ritual social".

Gabriela și-a petrecut trei ore, între o alăptare și alta, citind, în timp ce Cósima și prostituata soțului ei se cunoșteau în Casita Amarilla. Când a terminat, s-a simțit copleșită. Dacă tastai pe Google cuvintele „Prostituate Barcelona", obțineai 5,66 milioane de intrări. Gabriela și-a amintit de o excursie cu Germán la Amsterdam, unde prostituatele se expuneau lasciv în lenjerie intimă, în vitrinele de pe marginea străzii din Cartierul Roșu, în inima orașului. A citit că în Olanda, prostituția legală (pentru că acolo, de mai bine de douăzeci de ani, cele ce lucrează în industria sexului plătesc impozite și au asigurare socială) depășește două miliarde și jumătate de euro, 0,4 la sută din produsul intern brut al țării. În Spania, se estima că prostituția genera aproximativ optsprezece miliarde de euro pe an.

„Asta înseamnă mulți bani", s-a gândit Gabriela. „Atâta nevoie au bărbații de sex? Chiar așa? Atât de mult?" În imaginarul colectiv al femeilor ca Gabriela, când cineva se gândește la un bărbat care merge la curve, își închipuie un sexagenar depravat, cu fermoarul deschis, cu trabucul în gură, mergând pe maidanele din Camp Nou și apropiindu-se de duduile acelea în fustițe fucsia care îl complimentează pe potențialul client. Ultimul lucru pe care și-l imaginează o femeie ca Gabriela este un director executiv îmbrăcat în costum Armani sau un băiat drăguț ca Bosco, care să plătească pentru sex. S-a gândit cât de sordidă și de bizară era această tranzacție.

Bărbații care plătesc pentru sex se întreabă de ce femeile acelea își vând corpul?

Le pasă de ce o fac atunci când le penetrează? N-ar trebui să le fie milă? Cred ei oare că vreuna o face de plăcere? Probabil că nicio prostituată de pe lume nu practică această profesie de plăcere.

Iar Gabriela, care gândea prea mult, se întreba dacă nu cumva durerea îi stimula pe acei bărbați. Durerea fetelor.

Imediat și-a răspuns că nu, nu putea fi vorba de așa ceva. „Ei nu gândesc. Pur și simplu nu gândesc când își introduc penisul în vagin. Este imposibil pentru ei să gândească. Dacă ar fi conștienți de consecințele psihice devastatoare pe care le suferă aceste femei, ar înceta să o facă. Pentru că, dacă ar gândi și totuși ar face-o, asta ar denota o lipsă de empatie față de o altă ființă umană, ceea ce i-ar face să se urască pe ei înșiși. Le-ar fi scârbă de propria lor existență."

Și atunci ce e în neregulă cu bărbații ăștia? Despre ce e vorba? Testosteron? Acel hormon masculin care-i face bărbați, dar care le anulează capacitatea empatică...

— Multe dintre aceste femei au suferit abuzuri în copilărie, Cósima. Cum ajung de la asta la a-și vinde trupurile este ceva ce-mi scapă...

Cósima s-a uitat la Gabriela, care a ridicat din umeri.

— Mi-e un pic jenă s-o întreb toate astea. Nu știu ce facem... Să încercăm să servească și la altceva decât la a-ți pedepsi tu bărbatul?

Pentru că Gabriela era jurnalistă culturală de aproape zece ani și lua interviuri la tot felul de femei, iar după atâția ani, rareori rămânea surprinsă de viețile acelor femei interesante. Ar îndrăzni să spună că mai mult de jumătate dintre femeile pe care le intervievase proveneau din

familii din clasa de mijloc sau din clasa superioară, care își permiteau ca fiicele lor să studieze în academii de muzică, în școli de arte frumoase, școli de teatru de stat sau să urmeze cursuri la UCLA sau la New York Film Academy. Femei fără multe răni pe care să pună degetul; iar dacă existau, nici Gabriela nu putea sau nu știa cum să le descopere. În asta rezidă talentul jurnalistului. Poate că nu era suficient de bună în profesia ei. Gabriela scrisese fraze precum:

„Mi-au făcut cadou primul meu aparat de fotografiat Super-8 la prima mea comuniune".

„Când eram mică, mama obișnuia să mă așeze în poala ei în muzeul Prado".

„Tata ne citea în fiecare seară din Josep Pla".

Unele, poate cele mai sincere sau poate cele mai generoase, vorbeau despre copilăria lor singuratică, despre divorțurile traumatice ale părinților, una chiar i-a mărturisit, curajoasă, că suferise abuzuri de putere din partea unui profesor, a unui regizor. Și, bineînțeles, a intervievat fete de cartier, cu talent înnăscut, dar cărora nu le lipsise niciodată o farfurie cu mâncare. Nicio poveste nu se putea compara cu viața rusoaicei cu ochi de smarald pe care pretindeau c-o intervievează. Niciodată nu avea să mai scrie Gabriela o poveste la fel de sfâșietoare ca a Natașei Mikhailova.

*

— Vreau să o fac acum, a spus Cósima.

Cele trei se plimbau prin parcul Ciutadella, înspre mare. Gabriela, cu bebelușul la piept.

— Când acum? a întrebat Silvia.

— Înainte de a pleca în Senegal. Am zbor peste trei săptămâni.

Terminaseră de mâncat cu două ore în urmă. Cósima plânsese la masă. Avea momente în care se aprindea și părea euforică, iar altele în care-și plângea toate lacrimile, scufundată în cea mai adâncă tristețe.

— Mai bine să mergem pe jos și să vedem marea, le-a sugerat Gabriela, marea calmează.

— Dacă o facem săptămâna asta, Eugenia publică articolul săptămâna care vine. Mi-am sunat deja avocatul pentru ca Bosco să primească totul în același timp: actele de divorț și articolul curvei lui.

N-au scos un cuvânt, ca și cum ar fi încercat să-i calmeze sufletul și să-i aline durerea Cósimei. Gabriela a privit înainte; la aproximativ treizeci de metri de ele, se afla un bărbat.

— Pablo! a spus Gabriela.Vine Pablo spre noi!

— Cine? a întrebat Cósima.

Gabriela a întâlnit privirea lui Pablo fixată asupra ei. Ea și-a coborât ochii.

— Care Pablo? a insistat Cósima, pentru că Silvia știa perfect cine e.

— Scriitorul, Pablo Hausmann.

— Al Píei?

Gabriela a dat din cap și și-a ridicat privirea pentru a-și simți din nou zvâcnetul inimii, chiar și cu bebelușul la piept, așezat într-o eșarfă înnodată.

— Puteți să vorbiți? a întrebat Gabriela.

— Să vorbim despre ce? a întrebat Silvia surprinsă.

— Nu știu, despre orice.

Pablo, la cincisprezece metri.

— Vorbim nonstop de cinci ore, puteți să vorbiți despre ceva anume?

Pablo, la zece metri.

— E înalt, nu-i așa? În fotografii pare mai scund, a comentat Silvia.

Tăcere.

— Spuneți ceva, orice.

— Dar ce vrei să spunem?

— Nu știu, Silvia. Ca să nu ne vadă că am amuțit.

— Povestește-ne ceva despre Madrid. Nu știu... despre „Ursul și arbustul".

— Nu știu nimic despre „Ursul și arbustul".

— Ceva oi ști tu! Dacă e atât de importantă sculptura unui urs care mănâncă dintr-un arbust în mijlocul Madridului...

— Ei bine, nu.

— *I tu, Cósima, no tes res mès a dir?*[19]

— *Jo tot el que havia de dir jo ho he dit.*[20]

Pablo, la cinci metri.

— Sunteți tâmpite sau ce aveți? Vă rog, puteți să ziceți ceva?

Pablo, la cinci metri.

Tăcere.

Pablo, la patru metri.

Tăcere.

Pablo, la trei metri.

Tăcere.

Pablo și Gabriela s-au privit timid pentru o secundă.

Pablo, la un metru.

Tăcere.

Pablo, la douăzeci de centimetri de Gabriela.

Tăcere.

Pablo se îndepărtează.

— Sunteți amândouă niște idioate. Vorbim toată ziua, ba mai mult, nici nu m-ați lăsat să vorbesc de când ați ajuns la mine acasă. Și exact acum nu aveți nimic de spus?

Silvia a izbucnit în râs. Cósima a tăcut, închisă în bula ei.

— Cred că și-a imaginat că suntem trei tipe ciudate sau că tocmai vorbeam despre el și am tăcut.

— Nici pomeneală. Ce tot spui? Tu crezi că bărbații gândesc atâta? a replicat Silvia.

— S-a despărțit de Pía? a întrebat Cósima.

Gabriela a negat.

— E urât ce insinuezi. *És lleig*, Gabi. Sunt mii de bărbați singuri, nu trebuie să-i distrugi viața unei femei căsătorite... În plus, îți reamintesc că și tu ești căsătorită și ai un copil la sân.

— Dar nici nu-l cunosc, Cósima, nu mă face să mă simt prost, a răspuns ea un pic tulburată. Nu știu ce se întâmplă cu mine când îl văd... E o dorință pe care nu o pot controla.

— Dar tu ce crezi... Că se uită doar la tine?

În acel moment și analizând cuvintele Cósimei, Gabriela se simțea o naivă, pentru că ea, în cei aproape douăzeci de ani de căsnicie, nu nutrise niciodată vreun sentiment față de vreun bărbat care nu era soțul ei, doar acel lucru atât de frumos pe care-l simțea față de necunoscutul cu care nu schimbase niciun cuvânt. Nu a răspuns.

*

Au ajuns pe plaja din Barceloneta, unde, pe mal, îi aștepta Zaira.

Mediterana se juca liniștită cu nuanțe de albastru-închis și de verde. Ca mările orașelor. Cerul se juca blând cu portocaliu, cu roz și cu albastru pal, pe care se iveau nori subțiri și albi. Briza te îmbrățișa ușor.

Marți după-amiază. Puțini oameni pe plajă, câte un velier în depărtare.

Și-au scos pantofii.

Cósima a ajutat-o pe Gabriela să-și dezlege eșarfa, iar copilul a deschis ochii.

— Bună, bebe, i-a spus mama lui cu voce blândă.

Prietenele ei au înconjurat-o ca să-l privească: câtă liniște putea să transmită un copil doar printr-un zâmbet.

— Ce zâmbet frumos ai, firicel, a spus mama lui sărutându-i obrazul.

Și copilul a zâmbit, din nou, în timp ce simțea buzele mamei lui atingându-i pielea. Și și-a ridicat mânuțele spre fața Gabrielei. Iar mama i le-a sărutat.

Gabriela și-a suflecat fusta și a îngenuncheat pe mal, și-a așezat copilul în poală ca să-l dezbrace și să-i ude picioarele în mare.

— E marea, firicel. E prima dată când ești lângă mare.

Și astfel, mama, alături de prietenele ei dragi, i-a prezentat copilul Mediteranei care urma să-l legene, la bine și la rău, pentru tot restul vieții lui.

Apoi au așternut o pânză senegaleză de trei pe trei metri pe nisip și s-au întins privind cerul. Pescărușii se jucau cu norii, valurile mângâiau cu zgomot senin țărmul.

Copilul dormea din nou, sub geaca de blugi a mamei lui, pe pântecul ei. Gabriela dormea și ea, epuizată de forfota zilei.

Zaira a strâns-o pe Silvia de mână. Silvia a ezitat. Tocmai voia s-o întrebe pe Cósima despre ceva ce ea și Zaira plănuiseră cu o săptămână în urmă. Silvia a dat din cap. Zaira a strâns-o din nou de mână.

— Cósima, a început Silvia, puțin neliniștită.

— Da.

— Salva și cu mine nu stăm foarte bine cu banii.

Silviei îi era greu să continue.

— Îmi pare rău pentru ce urmează să te întreb, serios, dar... crezi că aș putea să-ți înapoiez cubul lui Rubik?

Cósima nu a răspuns câteva secunde. Apoi a ridicat mâna stângă și și-a scos inelul de aur foarte fin, de douăzeci și patru de carate, pe care se odihneau nouă pietre prețioase, cel pe care i-l făcuse cadou Bosco la două zile după expoziție. I l-a întins Silviei.

— Ăsta valorează de trei ori mai mult.

— Nu, nu pot să-l accept.

— Ia-l. Ia-l sau îl arunc în mare.

Silvia l-a luat repede.

— Dar, Cósima... ești sigură?

Era cel mai frumos inel pe care Silvia îl văzuse în viața ei.

— Dar ești sigură?

— Da, sunt sigură. Pune-l mai bine pe deget. Dacă nu, o să-l pierzi.

Silvia i-a întins mâna, era o femeie cu mâini groase, nu i se potrivea.

— Mi-l ții tu, Zaira? Ai degetele mai fine decât mine.

Zaira a ridicat mâna, iar Silvia i-a zâmbit acelei femei pe care o iubea în secret.

A luat mâna Zairei și, foarte încet, cu toată tandrețea de care era în stare, i-a strecurat inelul pe degetul inelar.

*

Mei Ling Zhang i-a turnat o cafea cu lapte într-un pahar mamei Gabrielei. Ea își privea nepoțelul care dormea liniștit în cărucior.

Gabriela îi dăduse să sugă cu zece minute în urmă, în timp ce Cósima i-o prezenta pe proprietara chinezoaică a acelui bar jalnic care

devenise ceea ce s-ar fi putut numi sediul operațional.

Sediul Operațiunii Natașa.

— În principiu, el va dormi două ore. Dar, mamă, dacă plânge, sună-mă imediat.

— Da, Gabi, dragă. Știu cum să am grijă de un copil, nu fi neliniștită, am avut grijă de tine și de fratele tău.

Gabriela a ridicat o sprânceană. „Nu e momentul, Gabi. Nu este momentul."

Silvia purta rucsacul în spate și aparatul de fotografiat pe umăr. Gabriela a ridicat trepiedul. Cósima târa o valiză cu hainele cu care hotărâse s-o îmbrace pe curva lui Bosco.

— Nu-i mai spune curva lui Bosco, Cósima, haide. Nu e frumos. O cheamă Natașa, i-a spus Gabriela cu voce blândă. Ea nu știe ce durere îți provoacă.

— Aș vrea să vă reamintesc, vă rog, că nu puteți uita nicio clipă că eu sunt Gabriela, a spus Cósima privind-o mai ales pe Silvia. Iar Gabriela este Maria. Uitați-mi numele.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, Bosco îi dezvăluise numele soției lui, rusoaica, auzind numele de Cósima, și-ar fi dat seama imediat cine era ea. Pentru că în Spania sunt foarte puține femei pe care le cheamă Cósima: tatăl ei, un iubitor de muzică clasică, i-l alesese în cinstea Cósimei Wagner, pianistă și compozitoare, mai degrabă cunoscută ca fiica nelegitimă a lui Franz Liszt și marea iubire a compozitorului german Richard Wagner.

A trebuit să o convingă din nou pe Natașa în ziua în care a sunat-o ca să stabilească interviul. Ultimă frază rostită la Casita Amarilla era otrăvitoare. Dar banii sunt bani, iar Cósima, având putere financiară, i-a oferit patru mii de

euro. Curvă, dar nu și proastă, Natașa a încetat să se mai joace și i-a spus direct că pe ea nu o păcălea și că știa că acela nu era numele ei real.

„Acum, că nu mai ești o clientă, ai de gând să-mi spui cum te cheamă?"

A răspuns cât se poate de calm:

„Gabriela, nu te-am mințit în legătură cu asta", a asigurat-o ea cu sânge-rece.

Prin urmare, Cósima i-a dat Gabrielei numele de Maria.

— Silvia, te rog, tu să nu deschizi gura. Fă poze, dar nu vorbi. Și dacă, dintr-un motiv oarecare, trebuie să i te adresezi Gabrielei, nu uita, Gabriela e Maria.

— N-o să deschid gura, Cósima. Nu-ți face probleme.

Au traversat trecerea de pietoni în direcția scării blocului din strada Berlin numărul 69. Cósima își mușca obrazul pe dinăuntru și își mișca mâinile inconștient, în timp ce privea în dreapta și în stânga. Nu o văzuseră niciodată atât de agitată. Gabriela a mângâiat-o pe spate.

— Încă mai putem da înapoi.

Cósima a clătinat din cap.

— Și n-o să i se pară ciudat că amândouă îi puneți întrebări și o îmbrăcați?

— Nu cred. Curvelor de obicei nu li se iau interviuri.

— Natașa, a corectat-o Gabriela cu blândețe.

Natașa îi aștepta în ușă. Cósima a ieșit prima din lift și a salutat-o pe rusoaică glacial.

— Ea e Silvia, fotografa.

Silvia a spus un „bună" reținut și i-a strâns mâna.

— Iar ea e Maria, de asemenea jurnalistă.

— Mă bucur să te cunosc, Natașa, a spus Gabriela.

Natașa a zâmbit cu răceală, le-a lăsat să intre și a închis ușa după ele.

— Unde doriți să faceți interviul? a întrebat Natașa.

— Hai să vedem cum e lumina din casă, a răspuns Silvia, unde e salonul?

— Adică acolo unde muncești tu, i-a tăiat-o Cósima, vrând s-o rănească. În camera în care faci sex cu clienții.

Gabriela s-a simțit agresată și s-a uitat aspru la Cósima, a văzut-o că-și ieșise din fire. Era imposibil să faci un interviu cu atât de multă tensiune în jur.

— Să începem cu fotografiile, Natașa, dacă nu te deranjează, a intervenit Gabriela. Scoți ținuta?

— Ce ținută? a întrebat Natașa. Nimeni nu mi-a spus nimic despre așa ceva.

— *La Femme* colaborează cu mărci de îmbrăcăminte care plătesc editura ca să le îmbrace pe intervievate, a răspuns Cósima.

— Nu mi-ai spus nimic.

— O să arăți minunat, nu-ți face griji. O să-ți placă.

Natașa le-a condus în dormitorul ei, unde culoarea roșie era predominantă. Un covor de lână roșu, pe podea și o pânză roșie atârnată pe perete. Un pat dublu cu baldachin mov. O măsuță de toaletă veche, plină de sticluțe, cutii de pudră, oglinjoare, perii, rimel și ruj roșu, Rouge de Yves Saint Laurent, Scarlet Red, Desire...

O ferestruică dădea spre o curte interioară și aerisea camera, în care abia dacă pătrundea lumina. Mirosea a smochine. Era un spațiu deopotrivă sufocant și confortabil.

— Vrei să te îmbraci aici sau...?

— Mai bine la baie.

Natașa a ieșit urmată de Cósima și de valiză. Gabriela a străpuns-o cu privirea pe Cósima. „Poartă-te frumos."

Câteva minute mai târziu, ușa de la baie s-a deschis și Natașa a apărut, îndreptându-se frumos spre ele, într-un Dior alb; Dior-ul pe care Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, soacra Cósimei, îl îmbrăcase în ziua nunții. Fără pete de vin.

— Arată minunat, nu-i așa? a spus Cósima pe un ton funebru.

„Ce-ți mai place să-ți faci rău singură, Cósima", s-a gândit Gabriela uitându-se la ea.

Rusoaica era superbă: subțire, înaltă, cu o piele ca fildeșul și părul blond și drept; rochia îi sublinia frumusețea. Pe cine nu înfumusețează un Dior alb de peste 100 000 de euro?

Silvia a dat din cap, fără să-i vină a crede ce-i vedeau ochii.

Ce tensiune! Cât de violent era acel prim moment!

— Natașa, ce părere ai dacă am face fotografiile în dormitor și apoi facem interviul în salon? a spus Gabriela încercând să controleze situația.

Natașa a consimțit.

— Sunt gata, a spus Silvia cu Nikonul în mână. O să-ți arăt toate pozele, nu-ți face griji. Am nevoie de spatele și de profilul tău. De ce nu te așezi în fața măsuței de toaletă? Pe scaun, cu spatele la mine.

Natașa s-a așezat, într-o atmosferă care continua să fie teribil de încordată.

Gabriela s-a uitat la Cósima care părea de pe altă lume, umilită, îndurerată. A interogat-o din priviri: „Dar tu ai fost cea care a vrut să se bage în tot rahatul ăsta... La ce te așteptai? Soțul tău are

gusturi bune și o mulțime de bani. Doar nu era să plătească o curvă de pe maidanul Barça".

— Începem? a întrebat Silvia în spatele aparatului de fotografiat.

Cósima s-a așezat pe pat, nemișcată. Gabriela a privit-o pentru o secundă și a preluat din nou frâiele. S-a apropiat de Natașa, care era deja pe scaun, a îngenuncheat în fața ei și i-a aranjat rochia.

— Ce frumoasă ești! i-a spus ea cu sinceritate.

Natașa a zâmbit ușor, pentru că nu fusese atât de frumoasă în viața ei. Și ea se simțea frumoasă. Gabriela i-a ajustat poziția din nou respectând indicațiile Silviei și ordinele Cósimei —„să se vadă tatuajul" —, apoi a ieșit din cadru și a lăsat-o pe Silvia să-și facă treaba: cincisprezece, douăzeci de fotografii. I le-a arătat Natașei, mândră de cum ieșiseră.

Prima îi punea în evidență corpul zvelt, silueta, părul. Mai ales, tatuajul. Clienții ei urmau s-o recunoască, pentru că tatuajul era în prim-plan într-una dintre pozițiile preferate de clienți. Așa-numita *coitus a tergo*. Cunoscută în general sub numele de poziția în patru labe. Sex pe la spate. Poziția cățelei. Sau cățelușei. Majoritatea, de altfel, și pentru că nu reușeau s-o facă cu nevestele lor, o penetraseră în anus. Toți clienții săi bogați aveau să-i recunoască tatuajul.

— Silvia... Numele tău era Silvia, nu-i așa?

Silvia a dat din cap.

— Poți pune fotografia asta. Chiar dacă e din profil. Îmi place.

— OK, a zâmbit Silvia. Te superi dacă mai facem câteva poze? Coboară umerii, i-a cerut înainte de o nouă rundă de fotografii.

— Voi putea păstra vreuna dintre ele? Poți să mi le trimiți pe e-mail? a întrebat-o pe Silvia.

Niciodată nu i se făcuseră niște fotografii atât de frumoase.

— Firește.

Au așteptat-o în sufragerie, în timp ce ea își scotea rochia Dior; nu mai făceau fotografii și trebuiau s-o ia la sfârșitul interviului.

— Ești bine? au întrebat-o pe Cósima.

Fantoma a dat din cap.

— Abandonăm?

— Nu.

— Ești sigură?

— Pune tu întrebările, a spus ea, uitându-se la Gabriela. Nu sunt în stare.

*

— M-am născut într-un sat numit Kostromá, în Rusia Centrală, aproape de fluviul Volga.

— Când ai venit în Spania?

— Acum zece ani.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul.

Gabriela a așteptat, cerându-i din priviri să-i spună ceva mai mult. A așteptat. Trebuie să știi să aștepți.

— Un prieten al fratelui meu, în fine, al fratelui meu vitreg, avea un contact aici. Un rus care locuia în Barcelona. Căutau fete pentru Riviera. Cunoașteți Riviera?

Cine nu cunoaște Riviera? Unul dintre bordelurile cele mai mari din Europa, situat la douăzeci și cinci de kilometri de centrul Barcelonei.

— Mi-a plătit zborul, plus vreo patru sute cincizeci de mii de ruble pentru acte, pe care eu trebuia să-i dau înapoi; trei mii de euro, aproximativ. Și cum se întâmplă de obicei: vii la

douăzeci de ani, crezând că o să servești băuturi, ei îți reține pașaportul și...

Gabriela înregistra totul pe un casetofon și o privea în ochi cu toată bunăvoința de care era în stare. Cât de dificil trebuie să fi fost să explici toate astea, oricât de mult ar fi însemnat cei patru mii de euro pe care urma să-i primești.

— Și fratele tău vitreg știa despre asta?

— Da, știa, a răspuns ea cu o privire dură.

— Mama și tatăl tău?

— Mama a murit, iar pe tata n-am ajuns să-l cunosc.

Gabriela a lăsat câteva secunde să treacă între răspuns și întrebare, în caz că dorea să adauge ceva. Nu părea să se simtă incomodată, dar era zgârcită la vorbă.

— Mi-a spus Gabriela, a zis arătând spre Cósima, că ai numele mamei tale tatuat pe spate.

Natașa a dat aprobator din cap.

— Aveam șase ani când a murit. Nu mi-o amintesc prea bine.

Gabriela, care scrutase camera în timp ce se așeza, a văzut fotografia unei femei care semăna foarte mult cu Natașa și care ținea în poală o fetiță cu ochi verzi și hanorac roșu.

— Ea este? a arătat spre fotografie.

Natașa a consimțit.

— Cu mine.

— Cum a murit? a întrebat cu blândețe Gabriela.

Natașa a avut nevoie de câteva secunde ca să răspundă. Și-a privit mâinile, apoi s-a uitat din nou la Gabriela.

— Tatăl meu vitreg a omorât-o.

Gabriela a încremenit sub acea lovitură ca de bici. A așteptat. Trebuie să știi să aștepți.

— Am închis capitolul, au trecut douăzeci și trei de ani de atunci, a spus ea cu o anumită răceală și s-a uitat din nou la Cósima. Bărbații de aici îmi provoacă mai puțină teamă decât bărbatul alături de care am trăit înainte să ajung la Barcelona.

Gabriela a așteptat câteva secunde.

— Și mai ai rude în Rusia?

— O soră cu care nu prea țin legătura.

Gabriela a crezut că vede în ea femeia cea mai singură de pe lume. O femeie rece și singuratică.

Le-a explicat cum, după închiderea bordelului Riviera în 2009, pe ea o mutaseră într-un apartament în Cornellà cu încă patru rusoaice, la ordinele rusului căruia încă îi datorau bani.

— La scurt timp după aceea, pe el l-au băgat la închisoare pentru infracțiuni legate de droguri, nu pentru trafic de persoane. Am stat în apartament încă două luni, am mai trecut prin alte două apartamente și acum locuiesc aici cu încă o rusoaică. O prietenă. Tot prostituată. Acum lucrez pe cont propriu.

— Ești o femeie frumoasă, Natașa. Vorbești patru limbi străine, în afară de rusă...

Natașa, oarecum enervată, a înțeles întrebarea.

— Am lucrat ca stewardesă în câteva rânduri, dar optzeci de euro pe zi nu sunt suficienți ca să trăiești, iar acum îmi aleg singură clienții.

Gabriela a preferat să nu-și pună problema dacă era sau nu posibil să trăiască doar cu atât și s-a concentrat pe ultimul lucru pe care îl spusese rusoaica.

— Îi alegi tu?

— Sunt mulți soți infideli care preferă să repete experiența, a spus ea cu un zâmbet fin. Eu nu creez probleme. Și se întorc la mine.

Fantoma Cósima s-a trezit și a spus sec:

— Și nu crezi că nu-i bine?

— Eu pun întrebările, a intervenit Gabriela uitându-se la Cósima.

Au petrecut încă o oră cu ea. Nu a vorbit despre abuzurile tatălui său vitreg și nici despre frații ei vitregi. Nu le-a povestit. A vorbit despre doi clienți care o plăteau bine și despre unul care de multe ori rămânea peste noapte. Le-a vorbit despre mafiile rusești și ucrainene, de care ea se eliberase când intrase rusul în închisoare. Le-a explicat că majoritatea bărbaților cu care se culca erau oameni obișnuiți, bărbați normali care veneau să ejaculeze, fără să-i facă rău. Existau și ticăloși, dar cu vârsta învățase să se descotorosească de ei. Și au vorbit și au tot vorbit până când Gabriela a obținut informațiile necesare și suficiente pentru a umple cele două pagini din *La Femme*.

— Am să-ți pun o întrebare de sfârșit, Natașa, a rostit Gabriela cu un zâmbet naiv. E o întrebare prostească, te avertizez, pentru că eu sunt una dintre acele romantice cărora le place mult *Pretty Woman*... Ai văzut filmul?

Natașa a zâmbit pentru prima dată în acea oră de când se aflau acolo.

— Bineînțeles, a spus ea.

— Se întâmplă vreodată asta?

— Nu cred că există vreo prostituată care să nu viseze la asta, a răspuns zâmbind. Mie nu mi s-a întâmplat. Nu am simțit niciodată nimic pentru nimeni.

A ridicat din umeri, iar Gabriela ar fi putut jura că, atunci când a rostit următoarele cuvinte, avea ochii unei femei îndrăgostite:

— Dar am un client... uneori cred că mă iubește.

A așteptat o secundă. Și-a dat o șuviță de păr după ureche și, ca și cum i-ar fi fost rușine de

ceea ce voia să spună, a încheiat:

— Și cred asta... pentru că întotdeauna mă face să ajung la orgasm.

*

Natașa i-a dat o carte de vizită Silviei cu adresa ei de e-mail la care să-i trimită fotografiile și i-a strâns mâna ca să-și ia rămas-bun. Cósima i-a înmânat plicul cu cei patru mii de euro.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Natașa, a spus Gabriela, ținându-i mâna într-a ei. S-a apropiat de ea și a sărutat-o pe amândoi obrajii; pe ea o privise drept în ochi timp de două ore. Vorbesc serios.

Natașa i-a mulțumit pentru cuvinte și a dat din cap.

Au luat-o în șir indian pe coridor, iar Natașa a deschis ușa.

A ieșit Gabriela, apoi Cósima și apoi Silvia. Iar Silvia și-a dat seama că rochia Dior lipsea, că rămăsese în baie.

— Rochia, Cósima! a spus ea.

Șase pupile dilatate. Efect de tunel. Trei corpuri nemișcate în fața ușii liftului, toate trei cu spatele, privirea rusoaicei sfredelindu-le.

— Cum i-ai spus?

Liniște, în timp ce Natașa făcea conexiuni.

— Iartă-mă, cum i-ai spus? a insistat ea.

Tăcere.

— Mincinoaselor! Sunteți niște mincinoase.

Gabriela, stânjenită, s-a întors prima. Silvia voia să moară acolo, pe loc. Nu a îndrăznit să se întoarcă. Cósima s-a întors și a privit-o fix.

— Aș putea să-ți dau înapoi cei patru mii de euro, dar n-am s-o fac. Nu am de gând să o fac, a zis rusoaica, sfredelind-o cu privirea. L-am întâlnit pe soțul tău la Riviera, cu mult înainte ca

tu și el să vă căsătoriți. Calculează. Acum zece ani și continuă să fie cu mine.

Rusoaica a așteptat să dea lovitura de grație și i-a spus un lucru pe care cititorul îl știe deja și despre care rusoaica intuia că avea s-o distrugă pe Cósima mult mai profund decât trădarea însăși. Și-a înfipt smaraldele ascuțite în ea și a încheiat:

— Ghici cine e bărbatul care mă face să ajung la orgasm.

Natașa s-a uitat fix la Cósima și, cu cei patru mii de euro în buzunar, un Dior de 100 000 în baie și o furie nemărginită, le-a trântit ușa în nas.

---

16 „Acum chiar că rămân tablou" (în lb. catalană în orig.).

17 *Ca o cățea pe un maidan*, tragedie contemporană scrisă de Clàudia Cedó.

18 „E foarte ciudat ce facem" (în lb. catalană în orig.).

19 „Și tu, Cosima, nu ai nimic de spus?" (în lb. catalană în orig.).

20 „Eu, tot ce aveam de spus, am spus" (în lb. catalană în orig.).

7

Minciuni mărunte, fără importanță

Cósima nu s-a mai întors la vila din bulevardul Pearson.

În noaptea aceea a dormit acasă la Gabriela și i-a trimis un e-mail lui Bosco în care îi cerea divorțul.

Știa că Natașa avea să-l sune.

El a răspuns cu minciuni pe care Cósima nu voia să le citească.

În patru săptămâni aveau actele de divorț semnate și, o săptămână mai târziu, Cósima zbura spre Senegal. La războiul de țesut din Casamance. Urma să stea o lună acolo. Avea să-i priască: treizeci de zile printre câmpuri de bumbac și baobabi, sub soare și în briza ușoară. Picta imprimeuri pe țesături colorate, printre oameni simpli și prietenoși.

Africa i-a liniștit sufletul.

În ziua în care trebuia să se întoarcă la Barcelona, Cósima a rămas așezată în Terminalul 1 al aeroportului internațional din Dakar cu cartea de îmbarcare în mână, în timp ce difuzoarele anunțau îmbarcarea.

Nu s-a ridicat.

A văzut cum pasagerii stăteau la coadă, prezentau cartea de îmbarcare stewardeselor, intrau în avion. Și-a auzit numele de mai multe ori la difuzorul aeroportului, dar nu s-a mișcat. A așteptat până când a văzut cum își lua zborul avionul spre Barcelona.

Pentru că se hotărâse să rupă, în sfârșit, mândră și singură, pânza de păianjen care-i învăluia viața.

A părăsit aeroportul și s-a întors să amestece ocru, galben și portocaliu într-un mic atelier textil dintr-un sătuc frumos din Casamance.

Cu oameni simpli.

În cuvintele din cântecul celor de la Pulp... cu oameni normali.

*

Cât de recunoscătoare a fost că Germán s-a întors după două luni. Opt săptămâni frumoase, intense și singuratice, cu bebelușul agățat la piept. Gabriela stătea pe canapea, cu copilul așezat pe umăr și se uita la televizor la monologul de deschidere a emisiunii *Late Motiv* când a auzit cheia în ușă.

— Vine tati! i-a șoptit ea fericită.

Și tati a intrat, și el fericit. Și i-a îmbrățișat.

— Ce dor mi-a fost de voi...

A acoperit-o cu sărutări pe soția lui. Și-a luat în brațe băiețelul și l-a mângâiat și l-a sărutat tandru. Ce dragoste adevărată, ce dragoste frumoasă cea nutrită de Germán pentru fiul lui. Gabriela nu și-ar fi imaginat niciodată cât de afectuos putea fi cu bebelușul sau în ce măsură avea să-i dedice timpul ori de câte ori putea și pentru tot restul vieții sale. Uneori i se părea alt om.

Cei trei au dormit din nou, cu chiu cu vai, în același pat vreme de multe nopți la rând. O viață minunată.

Au început acele băi pline de tandrețe ale Gabrielei cu bebelușul ei și, în timp ce ea săpunea trupușorul copilului, Germán, sprijinit într-un colț, îi săpunea spatele soției lui. Și gâtul. Și pieptul. Și dădea drumul la burete și, simțindu-și erecția, îi mângâia sfârcurile.

— Germán, îi spunea tandru soția. Copilul e aici.

— Nu-și dă seama...

Și îl lăsa să-i mângâie sânii și râdea când îi vedea erecția.

— Dar cum se poate așa ceva? Aici, cu bebelușul.

— Pentru că îmi place soția mea, obișnuia el să spună înainte de a o săruta pe obraz.

Și dormeau puțin. Iar Germán lucra mult.

Pentru că, deși Gabriela își lăsa soțul să doarmă, lui îi era milă și se trezea să o ajute.

Germán nu se plângea, dar în unele zile Gabriela simțea că e prostdispus. Lipsa somnului asta provoacă. Devenea pretențios în privința ordinii, a curățeniei și a neglijenței nevestei lui, nu că n-ar fi avut dreptate. Soția lui așa era, așa fusese mereu, dar, de la apariția copilului, povestea se acutiza.

— Germán, cumpăr o saltea mare și o pun în camera copilului. Și dorm eu cu el. O să te odihnești mai bine.

— Începem deja cu lucruri ciudate. Gabi, cumpără un pătuț.

Gabriela nici nu l-a băgat în seamă, a cumpărat o saltea pentru doi și a pus-o pe podeaua camerei copilului. Încăpățânată. Foarte încăpățânată.

Timp de o săptămână, în fiecare noapte, s-a dus de vreo patru ori din dormitor la salteaua bebelușului. Ca un zombi dintr-o parte în alta. După o săptămână, ea și țâțele ei pline cu lapte s-au instalat lângă copil.

— Nu e nimic în neregulă dacă dorm în camera copilului... Mă simt prost că te duci la lucru după ce te-ai sculat de trei ori peste noapte. Și, în

plus, îmi trece somnul plimbându-mă de colo-colo.

Totul a mers spre bine apoi: Germán dormea cinci, șase ore, poate chiar, cu puțin noroc, șapte ore la rând și putea să se ducă la serviciu într-o stare normală. Gabriela și copilul aveau zile mai bune și zile mai proaste. Se poate spune că primul an al copilului a fost minunat. Minunat, da, dar, ca în cazul tuturor cuplurilor, plin de mici și absurde certuri matrimoniale.

După cum spunea Jimena Wright, profesoara de scriere creativă de la Writers Studio din Boston, fericirea nu încheagă o poveste, fără conflict nu există poveste, așa că hai să trecem la conflict.

Adevărul este că, din aceste prime trei sute șaizeci și cinci de zile din viața copilului ei, Gabriela își amintește doar două zile proaste. Jimena explica, de asemenea, că totul depinde de punctul de vedere. Și, deși, ca să fim corecți cu povestea, ar trebui să-l întrebăm și pe celălalt câte zile au fost proaste pentru el, în acest caz punctul de vedere este numai al Gabrielei. Al protagonistei noastre.

Prima zi a discordiei, Gabriela ar numi-o: „Iglesias".

A doua: „Nu mă întrerupe când vorbesc".

În prima, „Iglesias" — numită astfel după unul dintre cele mai populare cântece ale Silviei Pérez Cruz, care ei îi plac atât de mult —, copilul avea deja șase luni și tocmai când crezi că lucrurile stau bine, că bebelușul nu se va mai trezi din două în două ore, pentru un motiv de neînțeles, copilul o ia de la capăt.

Ora 3:37. Copilul plânge. Fără să deschidă ochii, așezată pe o parte, Gabriela își apropie sânul de el și crede că poate să continue să

doarmă, dar nu. Rămâne în această poziție pentru câteva minute, își așază mai bine perna la spate, se sprijină pe ea și ia copilul în brațe. Bebelușul deschide gurița și se prinde de sfârc. Douăzeci de minute de la un sân la altul. Apoi îl așază pe umăr și-l bate ușor pe spate. Și îl leagănă. Apoi începe să se plimbe prin casă. Copilul nu se simte comod. Se zvârcolește. Ea încearcă toate pozițiile pe care le poate imagina cineva. Copilul nu doarme. Ea se uită la ceas. Ora 4:40. Se plimbă. Ora 5:20.

— Haide, scumpule... Te rog, dormi.

Gabriela dă drumul la radio.

Ora șase dimineața: *El món a RAC1*. Basté. Începe itinerarul independenței Cataloniei. Referendumul. O zi după alta. Și tot așa.

Ora șapte dimineața: sună ceasul deșteptător al lui Germán.

— Hai să mergem să-l vedem pe tati, spune ea în timp ce-l mângâie pe spate pe bebeluș.

Gabriela se întinde pe pat cu soțul și copilul ei.

— Ne-ai auzit?

El neagă.

— În fine, un pic. Dar am adormit din nou.

— Eu cred că are somnul schimbat, explică Gabriela.

Germán se ridică în tăcere.

— Totul va fi bine. O să vezi, continuă Gabriela.

Este o zi importantă pentru Germán fiindcă prezintă un nou proiect: sunt implicați patruzeci de ingineri din întreaga lume.

Germán își face duș. Se îmbracă. Bebelușul e liniștit.

— Să-ți meargă totul foarte, foarte bine.

Gabriela îl sărută pe gură.

Germán pleacă fără să mănânce de dimineață, serios, îngrijorat.

Gabriela ia MacBookul. Deschide Spotify și caută „Cântece pentru bebelușul meu". Cu *touchpad*-ul face click pe melodia „Iglesias" și dă volumul mai tare. Da, așa este. Mai tare decât normal. Dar funcționează de fiecare dată: dă muzica mai tare, și copilul adoarme, iar ea coboară din nou volumul ca să doarmă în tăcerea deplină.

Micuțului îi place ca mama lui să cânte în timp ce îl leagănă și amândoi ascultă muzică. Gabriela se uită pe fereastră fredonând, încet, versurile la urechea copilului. Bebelușul închide ochii și se calmează, chiar dacă muzica este foarte tare. Adoarme.

Gabriela trebuie să mai aștepte câteva secunde ca să coboare volumul. Dacă nu, copilul simte și se trezește. Continuă încet, fredonând cântecul acelui omagiu atât de frumos adus de cântăreață Ellei Fitzgerald și lui Henry Mancini.

— *Moon River, wider than a mile... I am crosssing you in style some day...*

— EȘTI NEBUNĂ!

Gabriela a simțit un pumn în plex în momentul în care l-a auzit pe bărbatul ei că urlă mai tare decât volumul muzicii și o face nebună.

— Poftim? a răspuns ea, întorcându-se spre el.

Germán s-a îndreptat spre calculator și a oprit muzica.

— Ești nebună, Gabi? Un nou-născut nu poate asculta muzică atât de tare.

Bebelușul s-a trezit și a început să plângă, evident. Cinci ore îi luase ca să-l adoarmă. Cinci.

Gabriela era în stare de șoc.

— Tu ce-ai, Germán? Ce-ai?

— Of, Gabi, nu începe. Mi-am uitat portofelul. Am întârziat, a spus el îndreptându-se spre dormitor. Ajută-mă să-l găsesc.

Gabrielei nu-i venea să creadă.

— Uite, știi ceva? a spus ea, sfredelindu-l cu privirea, în timp ce se apropia de el. Ia-l. Ia-ți fiul.

I l-a pus în brațe.

— Îl culci tu, că eu de la trei dimineața mă tot fâțâi cu el. Suni la adunătura aia de ingineri importanți cu care lucrezi și le spui că începeți mâine. Că azi nu poți. Că e rândul tău să-ți adormi băiatul.

Gabriela se îndepărta pe coridor.

— Sau, uite, ar fi bine să le spui că începeți săptămâna viitoare. Că nevastă-ta nu a mai dormit de luni întregi și că are nevoie de câteva zile. Le spui chestia cu reconcilierea familiei, cu feminismul, cum era cuvântul ăla? Ăăă.. Ah, îmi amintesc: *putere*. Mă duc să fac un duș.

Germán a oftat cu băiatul în brațe și a tăcut.

A crezut că soția lui avea să se întoarcă. El era singurul absolut necesar dintre inginerii implicați în proiect, iar ea știa. Asta e chestia când ești șef, nu poți să dai greș și nici nu-ți poți permite un concediu paternal întreg.

Numai că Gabriela era atât de supărată încât nu s-a întors. A intrat în baie și a închis ușa în urma ei. Germán a mers cu copilul în brațe până la ușa băii. Își cunoaște nevasta. Știe că o să iasă.

— Gabi! Mă grăbesc.

Gabriela a deschis ușa și i-a aruncat o privire plină de ură.

— Dacă mă mai jignești sau mă mai faci nebună, îți jur că plec. Iau copilul și plec.

I-a luat bebelușul din brațe.

— Sunt așteptat. Ajută-mă să-mi găsesc portofelul.

Nu. Evident, nu avea să-l ajute. El, care nu-și uita niciodată nimic. Gabriela s-a întors în sufragerie cu copilul plângându-i pe umăr.

Germán își vedea de-ale lui, ca și cum nu ar fi numit-o nebună, își căuta portofelul. A căutat în dormitor, pe terasă.

S-a întors în salon.

— Mă poți ajuta, te rog? i-a spus el.

Gabriela s-a uitat prin salon și l-a găsit imediat, pe un scaun sub masă. L-a luat. A așteptat, privindu-și soțul cum ridica pături și deschidea sertare.

— Germán, a strigat ea.

El s-a răsucit. Se afla la aproximativ cinci metri de ea.

Gabriela a ridicat mâna și, cât se poate de furioasă, i l-a aruncat în față.

Portofelul a zburat direct spre chipul lui Germán, care l-a oprit doar pentru că a mișcat rapid mâna. Portofelul a căzut pe jos. Germán i-a aruncat o privire severă înainte de a îngenunchea ca să-l ridice.

Gabriela stătea cu spatele la el, ținând pe umăr copilul care nu se mai oprea din plâns.

— Gabi, uită-te la mine.

— Lasă-mă în pace.

— Uită-te la mine, Gabi.

Gabriela s-a întors.

— Imaginează-ți că e invers. Că ceea ce tocmai ai făcut, să-mi arunci portofelul în față, fac eu. Că ți-l azvârl eu ție.

S-au privit unul pe altul cu furie.

— Cum se numește asta? a sfârșit prin a spune cu asprime Germán. Cum se numește?

S-au străpuns cu privirea. Poate că din pricina oboselii Gabrielei. Poate din cauza acelor cinci ore de când era trează cu noaptea în cap. Poate

din cauza furiei pe care o simțea față de soțul ei în momentele acelea. Poate pentru că fusese prea agresivă. Din toate aceste motive, ochii Gabrielei s-au umplut de lacrimi.

Germán nu a așteptat răspunsul.

S-a dus la ușă, însă nu a trântit-o gândindu-se la copil, deși, evident, cu toți nervii pe care îi avea, ar fi făcut-o.

*

Dacă revine un moment ca ăsta? Cu douăzeci de ani de căsnicie în spate și un fiu pe care amândoi îl adoră, da, un moment ca ăsta revine.

Cum? Asta-i o întrebare pe care și-o pune Gabriela ei înseși pentru că nu-și amintește foarte bine când se gândește la asta.

Două zile tensionate. Vine weekendul. Bebelușul plânge.

— Ia-l tu, Germán. Trebuie să mănânc ceva.

Și, în timp ce Gabriela mănâncă, îl privește pe Germán cu bebelușul pe genunchi, jucându-se cu mânuțele lui, și dragostea soțului ei față de fiul lor trezește în ea o tandrețe infinită. Și firește că nu ar pleca. Are ceea ce a visat dintotdeauna și e fericită. Au spus cuvinte urâte și unul, și celălalt. Lucruri care se spun din cauza lipsei de somn.

Și așa, o zi, apoi alta, totul revine la normal.

Și normalitatea a continuat timp de un an. Un an frumos. Minunat.

Germán a insistat să angajeze o femeie minunată din Honduras, cu fundul mare, pe nume Luisa, care venea la ei acasă patru ore dimineața, pentru că Germán nu mai putea face față haosului soției lui. Luisa i-a schimbat viața Gabrielei: cât de ușor era totul cu ea. Îi rămâneau doar lucrurile mărunte, cum ar fi să faci un duș liniștit, să iei un mic-dejun liniștit, să vorbești

liniștită la telefon cu prietenele... și, desigur, Germán să fie liniștit cu casa curată și în ordine.

*

Înainte de a trece la cea de-a doua zi de scandal a cuplului, trebuie explicat un moment simpatic din viața femeii honduriene și a celei catalane. Din viața Luisei și a Gabrielei.

A doua zi în care Luisa a venit la lucru la ei, după ce patru ore a tot auzit „doamna Gabriela în sus, doamna Gabriela în jos", Gabriela i-a cerut să se așeze la masă lângă ea. I-a pus copilul în poală.

— Luisa.

— Spuneți-mi, doamnă.

— Te rog, vreau să te simți bine cu Germán și cu mine.

— Da, doamnă. Sunt foarte mulțumită. A zâmbit. Sunteți diferită de celelalte doamne.

— Nu știu ce vrei să spui cu asta, Luisa.

— Sunteți firească.

— Luisa, nu-mi vorbi cu dumneavoastră. Nu-mi spune „doamnă". Te rog. Poți să-mi spui Gabriela. Sau Gabi. Cum vrei.

— Da, doamnă.

— Să vedem, Luisa...

— Spuneți-mi, doamnă.

I-au trebuit două zile ca să-i spună Gabi. Au format echipă bună.

— Luisa, ai văzut cartea pe care o citeam? Mi le pui aiurea în bibliotecă și nu le găsesc, i-a zis Gabriela, uitându-se printre sutele de cărți care existau în casa ei, pentru că Luisa, cum vedea o carte, o băga pe unde apuca.

Atunci, în ziua aceea, fiindcă Gabriela a schimbat tonul, oarecum supărată, honduriana, batjocoritoare, scoțând cartea de la capătul raftului, i-a răspuns:

— Poftiți, doamnă.

Și i-a întins-o.

Iar Gabriela a râs și a îmbrățișat noul roman publicat de traducătorul și scriitorul Pablo Hausmann.

*

A doua zi de scandal în viața Gabrielei și a lui Germán de la nașterea bebelușului. Intitulată: „Nu mă întrerupe când vorbesc".

Nu ieșeau niciodată în oraș: nici la cină, nici la cinema, nici la teatru, la nimic. Copilul și țâța. Nimic. În plus, erau casnici amândoi, se simțeau bine acasă. Continuau să se uite la filme împreună. Germán gătea chestii gustoase. Se jucau cu copilul. Și făceau puțin sau deloc dragoste. Partea feminină, firește, cum libidoul și lactația se resping reciproc, era mereu obosită.

Într-o seară, un inginer din echipa lui Germán, care se muta cu toată familia la sediul central al ASCE din Boston, a organizat o cină de rămas-bun. Germán, ca de obicei, oricât de apropiat i-ar fi fost prietenul său inginer, nu prea avea chef, dar s-au dus. Luisa a rămas cu copilul, care învățase să bea cu biberonul lapte din sânul Gabrielei.

Inginerul a organizat o cină în *loft*-ul său de trei etaje din Poblenou, pentru prietenii cei mai apropiați. Mai erau încă cinci cupluri, printre care și Gina, fosta iubită a lui Germán. Cea de la universitate, cu gleznele groase, împreună cu soțul ei, și el inginer, și amândoi membri ai echipei de lucru. Gabriela avea senzația că Gina nu se simțea niciodată confortabil în preajma ei. La urma urmelor, Germán o lăsase pentru ea, iar noi, femeile, nici chiar cu trecerea timpului, nu uităm aceste lucruri.

A fost o seară plăcută. Mâncarea bună. Vinul. Râsetele. Germán asculta fără să intervină, pentru că e zgârcit la vorbă. Până când a început să povestească un banc amuzant din timpul petrecut de amândoi la universitatea din Boston, în legătură cu un meci de baseball al celor de la Red Sox. Când Germán vorbește, fiindcă vorbește puțin și, pe deasupra, mai e și șef, toată lumea ascultă. Pe șef îl asculți. Și, în plus, era amuzant, iar inginerii și nevestele lor au râs. Gina râdea. Și Gabriela, care fusese și ea la meci, l-a întrerupt ca să nuanțeze povestea.

— Nu mă întrerupe când vorbesc, i-a spus Germán, întorcându-se spre ea.

În momentul acela, Gabriela și-a dorit să moară. Gina, așezată vizavi, a schimbat o privire cu ea. Germán a continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, făcându-i pe toți să râdă.

Evident, Gabriela nu a mai deschis gura toată seara până când au plecat.

Când s-au urcat în taxiul de întoarcere, după ce a închis portiera, Gabriela a început:

— Ce pizda mă-tii ai, Germán?!

— Vai, Gabi.

— Vai, Gabi, nu, l-a imitat ea. „Nu mă întrerupe când vorbesc." Ce pizda mă-tii ai?

Taximetristul tăcea mormânt, atent la fiecare cuvânt.

— Ești un imbecil, Germán. Un imbecil.

— Nu mă jigni.

— Să nu te jignesc? Nu mă umili. Pentru că m-am simțit umilită.

— Păi atunci, nu mă întrerupe când vorbesc. O faci mereu.

O face. E adevărat, în puținele rânduri în care se duc acasă la părinții unuia sau ai celuilalt. Fraza „Gabi, pacoste, nu mă întrerupe când

vorbesc" a fost, de asemenea, spusă de multe ori, dar în familie nu există supărare.

— Chiar acum, Germán, dacă bebelușul nu ar fi acasă, aș coborî din taxi și nu m-ai mai vedea în viața ta.

Gabriela se simțea atât de rănită, atât de umilită...

— „Nu mă întrerupe când vorbesc"? Ce vrei să spui? Până și soțiile prietenilor tăi și-au coborât privirea. Inclusiv Gina.

— Nu exagera.

— Nu, nu exagerez, și-au lăsat ochii în jos. Știi care-i treaba, Germán? Din cauză că ești șef, ești obișnuit ca toată lumea să te asculte și să râdă la poantele tale. Nu-ți imaginezi în ce măsură... Dar știi ce se întâmplă? Eu nu sunt nici managerul tău de proiect, nici analistul tău, nici secretara ta, nici o deșteptăciune ca fosta ta iubită. Sunt soția ta și te întrerup dacă am chef. Și cu atât mai mult când e vorba de o anecdotă amuzantă a amândurora... Ce tot ai?

Germán s-a uitat pe geam. N-avea de gând să deschidă gura. Pentru el, discuția era încheiată. Gabriela știa asta.

Au rămas tăcuți până când au ajuns acasă. Au plătit taxiul și au coborât. În liniște au deschis ușa blocului și au urcat în lift fără să scoată un cuvânt.

Au intrat în casă. Și-au luat la revedere de la Luisa.

— Iartă-mă, Gabi, i-a spus el sincer. Iartă-mă.

Gabriela nu a răspuns.

S-a dus în camera copilului. A închis ușa.

Iar mâine avea să fie o altă zi.

Și dacă revine momentul ăsta?

Da, și momentul acesta va reveni. Weekend tăcut. Arpegii de chitară și îmbrățișări cu copilul.

— Vrei să mergem la plajă?

— Mă întâlnesc cu Silvia.

Iar Gabriela se întoarce sâmbătă, cât mai târziu cu putință, cu bebelușul deja adormit.

— Am fost la pescărie. Vrei să...?

— Nu mi-e foame.

Iar duminică, Gabriela se duce cu copilul la prânz acasă la mama ei, să se descarce și revine la ora unsprezece noaptea, când Germán e deja în dormitor. Iar Gabriela nu-l salută.

Germán se scoală din pat.

— Ce faci?

— Bine.

Și se duce în dormitorul copilului și se culcă lângă el.

Și vine ziua de luni. Și Germán se întoarce la serviciu.

Și Gabriela și copilul pleacă, singuri, să petreacă ziua în parcul Ciutadella. Se întâlnește o oră cu Silvia și îi explică. Prietena ei minimalizează cele întâmplate. Iar seara, mama și copilul se joacă în apa caldă din cadă.

Germán vine acasă de la serviciu și bagă capul pe ușă.

— Pot?

Ceva ce nu întreabă niciodată, pentru că poate să intre întotdeauna. Gabriela nu răspunde. Germán intră, se așază pe colțul căzii, își sărută soția pe obraz, o mângâie pe spate și sincer îi șoptește din nou la ureche.

— Iartă-mă.

Și în noaptea aceea și-o trag. Și Gabriela, deasupra lui, închide ochii, își duce mâna lui la sex, se mângâie până juisează. Deschide ochii și îl găsește pe soțul ei privind-o.

— Te iubesc, Gabi. Te iubesc.

Și ea se apleacă spre buzele soțului și îl sărută cu blândețe, fără să poată să răspundă, pentru că uneori crede că nu-l iubește chiar atât de mult.

*

A urmat un an liniștit și minunat în care au urmărit cum crește copilul.

În multe duminici, German se bucura de singurătate acasă cu ecranele, cărțile și arpegiile lui, iar Gabriela se întâlnea cu Silvia și cu fetița ei indisciplinată. Își ofereau spațiu unul altuia. Le plăcea să-și acorde spațiu unul altuia. Germán, în peștera lui. Gabriela, cu prietenele ei.

Uneori, Gabriela urca până în piața din Gràcia. Alteori Silvia cobora în Born. Își făceau poze cu iPhone-ul Silviei și i le trimiteau Cósimei. Iar Cósima le trimitea fotografii cu noul ei iubit senegalez, superb și foarte înalt.

Gabriela a încercat să reînceapă să scrie în acele patru ore în care Luisa era acasă, dar copilul voia mereu să fie cu mama. Luisa îl ducea în parc câteva ore, iar când se întorcea, copilul alerga spre ea, acolo unde știa că scrie, cu ușile terasei închise și întreba: „Mami, mami?", iar ei în cele din urmă i se făcea milă și deschidea.

În maternitatea aceea exclusivistă, plină de activitate, nu a scris nimic. Scrisul necesită ore, singurătate și concentrare. Să deschizi Mac-ul o oră. Să-l închizi. Să-l deschizi din nou. Să-l închizi. Nu. Așa nu iese nimic.

Și, în sfârșit, când copilul a împlinit doi ani, și pentru că ea avea nevoie, nu copilul — fiindcă nu înghițea povestea aia cum că copiii au nevoie să fie cu alți copii —, Gabriela a căutat o grădiniță unde să-l lase cinci ore pe zi.

A refuzat să-l ducă la o grădiniță care nu prevedea o perioadă de adaptare. În timpul căreia

mamei să i se permită să rămână cu copilul până când copilul e pregătit să stea în acel loc necunoscut. A găsit o grădiniță Waldorf la parterul unei clădiri din Born, cu o grădină plină de flori, pământ și noroi, și un zid ce adăpostea grădinița, acoperit pe jumătate de iederă. Zece copii, toți ai unor expatriați de naționalități diferite. Singurul catalan, fiul său. Se vorbea în engleză. Directoarea, o finlandeză drăguță și plinuță, cu țâțe ca niște ulcioare. După o lună de adaptare, și-a văzut fiul sprijinindu-și capul de pieptul frumos al finlandezei. I-a dat un sărut pe obraz și, cu ochii puțin înlăcrimați, a plecat.

— Ce fandosită ești, Gabi. Ce snoabă.

Zaira a a prins-o de talie.

— Prefer să mă consider norocoasă. Privilegiată, e adevărat...

Zaira nu avea copii, dar avea grijă de nepoata ei de parcă i-ar fi ieșit din pântec. O făcea ca s-o ajute pe soră-sa, care, la patru luni după ce și-a născut bebelușul, așa cum dictează de drept legea spaniolă, s-a întors la Mercabarna, purtând o șapcă și un șorț verde, ca să sorteze opt ore pe zi fructe și legume semicongelate. După ce a dormit trei ore.

Suedia, concediu de maternitate: 16 luni.

Germania: 14 luni.

Danemarca: 12 luni.

Norvegia: 10 luni.

Spania, merită să reamintim: 4 luni.

*

Gabriela pășea fericită. Fericită. Simțindu-se femeie. Da, femeie și nu doar mamă, după ce lăsase copilul la grădiniță. Acei doi ani în care a stat lipită de copilul ei fuseseră cei mai frumoși și

generoși ani din viața ei. Dar gata. Doi ani. Mai e și femeie, în afară de mamă.

A oftat și a zâmbit în sinea ei în timp ce urca pe aleea pietruită a bulevardului Born, care, la acea oră, nu era foarte aglomerată.

Ar suna-o din nou pe Eugenia ca să-și reia rubrica din *La Femme*. Luase decizia să nu mai continue ca jurnalist cultural, să nu le mai intervieveze pe acele femei interesante care aterizau în Barcelona cu propunerile lor de muzică, de dans, de film și de teatru. Urma să câștige mai puțini bani, dar Germán câștiga destul pentru amândoi. Îi părea un pic rău că nu avea să mai facă niciodată parte dintr-o echipă. S-a gândit la singurătatea care se abătea asupra ei. S-a gândit la Silvia, care era însărcinată din nou, și la cât râdeau când lucrau împreună. Poate că se înșela, dar își pierduse entuziasmul pentru acea fațetă a carierei sale. Din nou la Teatrul Național, la teatrul Lliure, la Liceu, la CCCB... Nu. Nu e corect să continue fără bucurie. Corect este să cedăm locul altora. Era deja o femeie de patruzeci și patru de ani. Veneau din urmă jurnaliste de treizeci și ceva de ani, însetate de succes, pe care Gabriela, într-un anumit fel, îl obținuse deja. Cine știe. Poate că era timpul să scrie prima carte. Pășea, veselă și distrată, pe promenada din Born și chiar în ziua aceea, în acea primă zi în care se simțea din nou femeie, a apărut el. Mai degrabă, a reapărut. Acel scriitor pe care îl admira, pe care nu-l cunoștea deloc, dar pe care totuși, în mod inexplicabil și absurd, îl dorea.

Imediat ce l-a văzut, a simțit că i se accelerează pulsul.

Era acolo, la trei metri de ea. Pablo, în fața unei motociclete parcate pe carosabilul pietruit,

alături de multe altele. Pablo a văzut-o și a continuat să se uite la ea. Gabriela nu și-a întors privirea. Pablo a încetat să o mai privească, și-a pus casca de protecție, s-a urcat pe motocicletă și a pornit motorul.

„Ce cauți în cartierul Born? Ce cauți aici, Pablo?"

Dacă cineva i-ar putea răspunde, i-ar spune că Pablo și Pía își cumpăraseră și ei un apartament tot în Born și locuiau cu cele două fiice ale lor la mai puțin de trei sute de metri de apartamentul ei, pe strada Ribera, numărul 18.

Marți. Ora zece dimineața: Gabriela îl vede din nou pe Pablo în fața motocicletei sale, iar el se uită la ea. Inima Gabrielei bate cu putere. Pablo își pune casca și pornește motorul.

Miercuri. Ora nouă și zece dimineața: Gabriela se uită spre locul în care Pablo își parchează motocicleta. Nu e acolo. Unde ești? De ce îl caută? Deja din a treia zi îl caută. Își întoarce privirea spre cafeneaua din Born, iar Pablo o privește din interior cu o ceașcă de cafea în mână și un ziar deschis pe bar. Lângă el, un taburet. Un taburet gol.

— Îmi ceri să intru? întreabă Gabriela din ochi.

Pablo își întoarce privirea spre ziar.

Ziua 3: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 4: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 5: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 6: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 7: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 8: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 9: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 10: „Unde ești? Unde ești, Pablo? M-am obișnuit să te văd. Da, știu că nu se va întâmpla nimic. Dar e atât de frumos ce trăiesc cu tine...

Mă face să mă simt atât de vie... Atât de dorită...".

O lună fără să-l vadă. Îl caută pe internet. E în turneul de lansare a romanului.

Se uită și ascultă interviuri pe YouTube. Mărește o fotografie. Poartă o cămașă neagră. E serios. E serios în toate fotografiile. Gabriela își apropie mâna de calculator și cu buricele degetelor mângâie ecranul.

„Ce chipeș ești", zice cu voce tare în timp ce încet-încet își strecoară cealaltă mână sub blugi... sub chiloți.

Ziua 40: Știe că s-a întors. Totul e pe internet. E cald. Gabriela se îmbracă frumos într-o rochie maro din bumbac, cu bretele subțiri, cu spatele gol, care lasă să i se vadă sutienul, ea știe asta, se fardează la ochi. Își duce fiul la grădiniță... Înaintează pe bulevardul Born. Îl vede. Pablo se îmbracă mereu în culori închise, astăzi poartă un tricou de un albastru-intens, ține în mână o cască neagră. „Te-ai îmbrăcat pentru mine?"

„Ce frumos arăți, Pablo", îi spune din ochi. „Ce frumos."

Trec unul pe lângă altul și se pătrund reciproc cu privirea.

Pablo se îndreaptă spre motocicletă. Gabriela știe că îi privește spatele gol și sutienul negru pe piele. La mai puțin de un metru de el, aude sunetul pe care-l scoate închizătoarea căștii. Și se excită. În mod inexplicabil, Gabriela se excită. Pentru că, în imaginația ei, nu e vorba de buricele degetelor lui Pablo care apasă închizătoarea căștii, ci sunt buricele degetelor lui care apasă închizătoarea sutienului ei și simte că o dezbracă, și simte cum libidoul îi străbate corpul. Își simte sexul umezindu-i-se. Da. Se excită. Cu un sunet imperceptibil de abia o

secundă. Astfel funcționează mintea acestei femei.

Și așa au trecut câteva luni de priviri și bătăi de inimă. Luni în care mintea Gabrielei a început să secrete hormonii îndrăgostirii. A început chimia iubirii: dopamina, adrenalina, endorfinele, serotonina...

Se întreba dacă întâlnirea cu Pablo din fiecare dimineață era o coincidență a vieții, o glumă a destinului. A hazardului. O întâmplare. Sau nu. Poate că nu. Poate, după cum explica psihologul și eseistul elvețian Carl Gustav Jung, nu există întâmplare, ci sincronicitate între suflete, corpuri, oameni și evenimente, iar ce ni se prezintă drept hazard țâșnește uneori de undeva dintr-un loc profund. Foarte profund.

*

— De ce nu-ți permiți să-l saluți? a întrebat Silvia în timp ce se plimbau pe plaja Mar Bella.

— Nu îndrăznesc... Poate îmi spune: „Te cunosc?"

— Nu cred.

— În fine... Să ne imaginăm că intru în barul în care își ia micul-dejun și mă așez lângă el. Și apoi ce... Ce-i zic?

— Nu știu. Orice.

— Pur și simplu nu știu cum să vorbesc despre orice.

— Dar tu vorbești cu toată lumea.

— Vorbesc dacă o cunosc.

Gabriela s-a vizualizat pe sine, timidă, stând lângă Pablo fără să știe ce să spună.

— În viață ar trebui să existe elipse.

— Iar începi. Am luat bacul cu copiuțe, Gabi. Ce e chestia asta?

— Este o figură de stil care constă în omiterea unor cuvinte. Într-un text nu se scriu cuvinte inutile... pentru că se subînțeleg.

— Te gândești la tot felul de chestii ciudate...

— Sau ca la cinema. O fată privește un băiat câteva secvențe și prin tăiere se ajunge la sărut.

— Nu există elipse în viață, dragă... Așa că de vorbit va trebui să vorbiți.

— În plus, Silvia... Tu crezi că el vrea să vorbească? După ce s-a uitat la mine nu știu câți ani, tu chiar crezi că vrea să vorbească?

— Și ce altceva să vrea?

— Să mi-o tragă.

Au râs.

— Și tu ce vrei?

Gabriela a zâmbit timid și, oarecum nesigură, a continuat.

— Eu vreau să fac dragoste cu el.

*

Mei Ling Zhang a înhățat o cârpă și a început să șteargă barul fără să-și ia ochii de la masa numărul trei. Vigilentă. Prostituata și o tipă cu un bebeluș la piept, care îi era familiară, se uitau la niște fotografii pe un laptop.

— Alege-o pe cea care îți place cel mai mult și aceea va fi publicată, i-a spus Gabriela Natașei.

Gabriela nu-și scosese povestea aceea sfâșietoare din cap. Înainte de a o suna pe Natașa, a citit interviul pe care i-l luaseră în urmă cu mai bine de un an.

Ea chiar simțea o profundă compasiune pentru Natașa. Practic, a petrecut șase luni ca să dea formă unui text de două pagini. O scriitoare cunoaște puterea de convingere a cuvintelor. Știe și are capacitatea să impresioneze, să manipuleze, să-i provoace emoție celui care citește.

Șase luni doar scriind și rescriind două pagini înseamnă mult timp. Este singurul lucru pe care l-a făcut, în afară de a avea grijă de copil. În fiecare zi, își citea și recitea propriile cuvinte. Scria și rescria fiecare propoziție la nesfârșit. Introducea adjective. Le scotea. Schimba virgulele cu puncte. Căuta sinonime. Iar și iar, vreme de șase luni.

Nu ar fi publicat niciodată acel text atât de elaborat fără aprobarea prealabilă a Natașei. A sunat-o. I-a spus: „Eu sunt adevărata Gabriela". Natașa a fost pe punctul să închidă. „Vreau doar să-ți trimit un text și să-l citești." I l-a trimis. Și da, Natașa a fost atât de emoționată când a citit rezumatul sfâșietor al propriei vieți, încât nu a putut spune nu.

Bineînțeles, textul îi oferea putere.

Și iată-le acolo pe Natașa, Gabriela, copilul și Mei Ling, care nu le slăbea din ochi.

A ales o fotografie frumoasă cu ea stând cu spatele. Avea tatuajul pe jumătate acoperit de pletele blonde și era îmbrăcată într-o extrem de scumpă rochie Dior. Două săptămâni mai târziu, interviul a fost publicat cu un titlu simplu. Numele protagonistei. „Natașa".

8

Generozitatea soțului

Filmin, Movistar, Netflix, ATRESplayer, HBO și Amazon Prime.

Germán și Gabriela le aveau pe toate.

Zece minute uitându-se la grila de programe. Nu au nimerit-o. Germán mângâia gleznele soției lui.

— Germán, nu am chef, a spus Gabriela cu tact.

— Gabi, a răspuns el delicat. Tu nu ai chef niciodată.

— E normal... Nu știu, nici prietenele mele nu au chef. Serios... E obositor să stai cu copilul.

Gabriela a așteptat o secundă pentru că știa că Germán era plictisit de scuzele ei.

— Crezi că ni se întâmplă doar nouă, dar toată lumea e la fel. Fără să vrea să-l rănească a sfârșit prin a spune: Dar cum tu nu vorbești cu nimeni...

— Ce enervantă ești că-mi spui că nu vorbesc cu nimeni.

Germán, bosumflat, i-a dat telecomanda. I-a simțit proasta dispoziție încă de la primul cuvânt al conversației.

— Mă duc să mă culc.

Germán a dat laoparte picioarele soției și a lăsat-o singură, întinsă pe canapea.

Gabriela a oftat. Se simțea prost. Bineînțeles că se simțea prost. Nu mai făcuseră dragoste de luni întregi, dar pur și simplu nu avea chef, nu simțea niciun fel de dorință. Își adoră soțul, îl iubește, dar nu-l dorește. Nu-l mai dorește. Și nu știe de ce.

Uneori, când Gabriela vorbește cu prietenele ei căsătorite — nu numai cu Silvia și cu Cósima, ci și cu fostele colege de școală, de la universitate, cu mama ei, cu cumnatele ei, soțiile celor doi nesuferiți —, se gândește la generozitatea soților. La cât de generoși sunt în dorința lor față de trupurile femeilor. Le doresc, oricât de mult timp ar fi trecut de când sunt împreună. Nu contează că trupurile nevestelor au îmbătrânit.

În asta constă generozitatea soțului.

Poate că sunt căsătoriți de cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de ani. De treizeci de ani, ca mama Gabrielei cu bărbatul în halat. Pe Gabriela o emoționează să-l vadă pe bărbatul în halat cum o îmbrățișează pe mama ei de Crăciun și cum o sărută pe gură. Cum se joacă cu ea la șaptezeci și doi de ani. Știe că bărbatul în halat va dori să facă dragoste în acea noapte, iar mama lui o va evita.

Cât de frumoasă e generozitatea soțului.

Și Gabrielei i-ar plăcea să creadă că generalizează. Poate că asta e. Li se întâmplă doar femeilor din familia ei. Se întâmplă doar în imensul ei cerc de prietene. E posibil. Să sperăm.

Dar ea aude doar de soți care cerșesc trupurile soțiilor. Și de neveste care evită corpurile soților.

Gabriela a închis televizorul. S-a ridicat. A înaintat pe coridor până în dormitor. Germán era pe terasă. În spațiul Gabrielei. În propria ei cameră. Unde scrie în fiecare dimineață. Unde totul este întotdeauna în dezordine.

Germán nu intra niciodată acolo. Însă acum strângea hainele puse la uscat pe frânghia dinspre curtea interioară a blocului. De treaba asta se ocupă, de obicei, ea sau Luisa. Gabriela crede că o face ca să-și distragă atenția de alte lucruri.

Gabriela s-a apropiat de el și, din spate, l-a cuprins în brațe.

— Nu te supăra, a spus ea tandru, sărutându-l pe spate.

— Nu mă supăr, a răspuns Germán. Dar, Gabi, din când în când, chiar dacă doar o dată pe lună, vreau să fac dragoste cu soția mea.

Gabriela l-a sărutat pe buze, o dată și încă o dată. Și încă o dată.

A închis ochii în timp ce-și săruta delicat soțul, și-a forțat dorința, pentru că știe că, dacă o forțează, o stârnește. Iar Gabriela, stârnindu-și dorința, a găsit un alt bărbat în gândurile ei. De neînțeles, dar credea că sărută un alt bărbat. Credea că îl sărută pe acel bărbat care o privea în fiecare dimineață și o făcea să se simtă femeie. Se gândea că acele sărutări gingașe i le dădea lui Pablo, nu lui Germán.

A mângâiat erecția lui Germán, imaginându-și că îi mângâie erecția lui Pablo.

L-a tras de mână, l-a dus în cameră și l-a culcat pe pat. Și-a coborât o bretea de la cămașa de noapte, apoi pe cealaltă. A lăsat-o să cadă și a rămas goală. L-a văzut pe Germán cum o privea. A închis ochii, și-a imaginat că e Pablo cel care se uita la ea goală și s-a excitat. S-a excitat foarte tare. Și-a depărtat picioarele și s-a urcat deasupra lui Germán. Și cu gândul la Pablo, și numai la Pablo, s-a contopit cu trupul soțului ei.

Și a înnebunit între trupul soțului și cel al amantului imaginar.

Și-a schimbat poziția ca o pisică în călduri.

Deasupra. Jos. În lateral. Mierea țâșnea din ea în timp ce soțul ei o penetra. Și a simțit atât de mult... Totul era atât de real...

S-a jucat, și s-a jucat, și s-a jucat cu ochii închiși și, în tot acest timp, Germán o penetra

îmbrățișându-i spatele. Gabriela i-a luat mâna și, imaginându-și mâna lui Pablo, și-a dus-o la sex.

Mâinile lui Pablo îi mângâiau sexul, mișcându-se în cercuri. Și Pablo era cel care mângâia acea bucățică unde se concentra plăcerea. Iar Gabriela, plină de dorință, cu un oftat adânc și, gândindu-se la Pablo, și numai la Pablo, s-a topit.

*

— Dumnezeule, Gabi, ce s-a întâmplat cu tine? i-a spus Germán, serios cum era din fire, după ce au terminat. Ziceai că n-ai chef... Dar mi-ai băgat limba în gură. Tu, care nu săruți cu limba. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, a râs ea. Dar ți-a plăcut? a întrebat, oarecum amețită.

La naiba, soțul ei era un tip deștept. Despre asta vorbim în toată cartea, poate că și-o fi dat seama de ceva.

— Bineînțeles că mi-a plăcut. Mi-a plăcut la nebunie. Ce nu înțeleg e de ce, la cât de bine te simți, vrei să o faci doar o dată pe lună.

Gabriela a râs din nou.

— De ce râzi, prostuțo?

A sărutat-o pe buze, tandru.

— Nu știu... i-a răspuns ea cu un zâmbet.

Germán i-a spus „te iubesc". Și gol, fericit și simțindu-se foarte bărbat, s-a îndreptat spre baie.

Gabriela, mușcându-și buza de jos, a ridicat cearșaful care căzuse de pe pat, și-a acoperit corpul gol și a zâmbit strengărește. A închis ochii și, după prima partidă în trei din viața ei, a adormit.

*

Palmele Cósimei erau deschise, larg desfăcute. Vârfurile degetelor mari se atingeau între ele.

Gabriela și Silvia se holbau amuțite la mâinile prietenei lor. Se aflau toate trei împreună în Dos Palillos, de pe strada Elisabets.

— Nu-mi vine să cred, a spus Silvia.

— Jur, a răspuns Cósima.

Gabriela și Silvia s-au uitat la palmele prietenei lor.

— Dar cât de mare este? Treizeci de centimetri?

— Nu știu. Nu i-am măsurat-o, dar ceva de genul ăsta.

— E imposibil.

— Mie așa ceva nu-mi intră.

— *Però això quan està relaxat,* i-a explicat Cósima Gabrielei.

— *Va, home, va!*

— Când e relaxat? a tradus Silvia pentru sine, cu neîncredere.

— Jur că...

Cósima simțea că îi puneau la îndoială cuvintele.

— Dar de ce nu mă credeți? Pe voi n-am cum să vă mint, fiindcă-mi cunoașteți toate mizeriile... Să ne înțelegem, este dimensiunea medie în Senegal. Doar nu vă închipuiți că e vorba doar de soțul meu.

Pentru că da, Cósima se recăsătorise.

Tăcere. I-au privit din nou mâinile.

— Al naibii să fie, asta e tare, frate, nu-i așa? a răspuns Silvia.

— Ei bine, vă mărturisesc că, atunci când am văzut-o prima dată, m-am speriat, a continuat Cósima, schițând o grimasă. Ăsta-i adevărul. Mă simțeam incapabilă. Și, foarte serioasă și îngrijorată, i-am spus: *Les femmes espagnoles ne son pas habituées à cette talle.*[21]

Gabriela a izbucnit în râs.

— Și, în afară de aprofundarea acestei teme care vă place atât de mult... Dragile mele, am să vă dau o veste.

Zâmbetul Cósimei era atât de strălucitor, încât Gabriela a înțeles. Cósima și-a pus mâna pe pântec și și-a coborât privirea.

Gabriela a țipat și a îmbrățișat-o. Gabriela se bucura pentru această sarcină de parcă ar fi fost a ei. Și-a strâns în brațe prietena.

Și, pentru că Gabrielei îi plac atât de mult elipsele, există una foarte mare în roman în care nu sunt explicate zilele, lunile anului pe care Cósima l-a petrecut rănită, foarte rănită. Și în acest răstimp își scriau adesea e-mailuri, iar Gabriela întotdeauna încheia cu un:

> Totul trece, prietena mea. Totul trece.
> Te îmbrățișez din depărtare. Te iubesc.
> Prietena ta mereu,
>
> Gabi

Astfel, durerea Cósimei s-a atenuat și, treptat, a încetat să nu se mai simtă o femeie distrusă și trădată și a început să se simtă din nou femeie.

— Sunt doar de puțin timp.

Silvia a țipat pentru că ea înțelegea totul cu întârziere și s-au îmbrățișat toate trei.

— În cât ești?

— În șase săptămâni. Mă întorc în Senegal săptămâna viitoare, dar voi veni să nasc aici. Cheikh va veni cu mine. Și, în fine...

Cósima le-a privit pe amândouă în ochi și, cu un zâmbet foarte frumos, a continuat:

— Mi-ar plăcea foarte tare, dacă și voi vreți, să fiți alături de mine la naștere.

Și momentul s-a transformat într-un ocean de lacrimi ale unor prietene care se iubesc. Care se

adoră. Care se iubesc de-acum pentru tot restul vieții lor.

---

21 „Femeile spaniole nu sunt obișnuite cu mărimea asta" (în lb. franceză în orig.).

9

Dorință

Gabriela înaintează singură pe bulevardul Born, în drum spre casă. Același drum pe care îl parcurge în fiecare zi ca să-și lase fiul la grădiniță, dar acum, noaptea, la 2:25, totul este întunecat, doar strălucirea portocalie a felinarelor luminează strada pustie. Râde în sinea ei amintindu-și de palmele dechise ale Cósimei.

Încă nu o știe, dar în mai puțin de treizeci de secunde viața ei se va schimba. Viața aceea tihnită, senină și stabilă pe care a construit-o timp de douăzeci de ani se va schimba. Peste treizeci de secunde. Va lua o întorsătură neașteptată de o sută optzeci de grade. Se numește dorință. Va ajunge să dorească așa cum de ani întregi nu o mai făcea.

Nu știe că Pablo o să parcheze motocicleta acolo unde o parchează în fiecare dimineață. Nu știe că se vor revedea, de data aceasta noaptea. Fără vecini. Fără nimeni. Doar ei doi. În douăzeci de secunde.

Gabriela aude zgomotul unei motociclete și se uită înapoi. Pulsul i se accelerează când recunoaște motocicleta lui Pablo. Inima îi zvâcnește, o doare când bate.

Pablo parchează la zece metri de ea și își dă jos casca, deocamdată fără să o fi văzut.

E aceeași stradă ca întotdeauna, doar că e întunecată, pustie.

Pablo coboară de pe motocicletă și, în sfârșit, o vede. Se uită unul la altul.

Inima o doare. E capabilă să recunoască miile de substanțe chimice care îi modifică

organismul. Gabriela ar putea să facă un ocol și să o ia pe altă stradă ca să nu treacă pe lângă el, însă continuă să înainteze spre el, fără să-l scape din ochi, și, pentru prima dată de la acea primă întâlnire la Târgul de la Londra, el nu-și întoarce privirea.

De data aceasta, Gabriela este cea care nu rezistă și își pleacă ochii, în timp ce inima încă îi bate cu putere.

Când ajunge la doi metri de el, își ridică din nou privirea, doar ca să verifice dacă el se mai uită la ea.

„Un bărbat nu se uită așa la o femeie dacă nu o dorește, Pablo... Salută-mă", îi spune ea în gând.

Se află la doar un metru distanță. Timidă, își coboară din nou ochii și trece pe lângă el, continuând să meargă. E deja cu spatele și l-a lăsat în urmă — cu inima încă bătându-i dureros —, dar se oprește și într-o fracțiune de secundă își spune: „Întoarce-te. Întoarce-te acum, pentru că s-ar putea să plece. Poate că nici nu mai e".

Gabriela respiră și se întoarce încet spre el. Și da. Bineînțeles că-l găsește acolo. El o privește nemișcat, la o distanță de un braț de ea.

Gabriela nu îndrăznește să se apropie. Pablo este cel care pășește spre ea. Da. Pășește spre Gabriela.

Ajunge lângă ea și, evitând cuvintele inutile, își afundă mâinile în părul ei, își apropie buzele de buzele Gabrielei și, după zece ani de priviri timide, o sărută.

Iar limba timidă a lui Pablo cere să pătrundă. Și Gabriela își desface buzele, lăsând-o să intre. Închide ochii. Își simte sufletul, dorința reținută de atâția ani străbătându-i corpul. Limba caldă a lui Pablo se joacă, încet, cu a ei. Și Gabriela simte

plăcerea alunecându-i prin corp și coborând spre piept, spre pântec, spre sex. Picioarele i se înmoaie. Saliva lui Pablo. Gustul lui Pablo. Mirosul lui Pablo. Și limba lui care se joacă în continuare cu a ei.

Dorința și plăcerea o inundă. Doar cu un sărut.

El se retrage în cele din urmă și îi aranjează o șuviță de păr, dându-i-o după ureche în timp ce se uită în ochii ei.

— Bună, Gabriela, spune el în șoaptă.

Ea zâmbește. Îi știe numele...

— Bună, Pablo.

Îl mângâie pe obraz.

Pablo o sărută din nou. Se uită unul la celălalt preț de câteva secunde.

— Ultimul lucru pe care am chef să-l fac acum este să plec... îi spune Pablo cu o voce blândă. Dar în patru ore iau trenul AVE spre Madrid, voi fi plecat până vineri. Îți promit că aș rămâne toată noaptea cu tine. Dar azi nu pot.

I-o spune pur și simplu. Ca și cum s-ar cunoaște de-o viață.

Gabriela dă din cap în timp ce se topește pe dinăuntru, plină de dorință.

— Am o garsonieră în Barceloneta. Lucrez acolo în fiecare zi. Voi fi acolo vineri.

— OK, îi răspunde ea nesigură.

— Ai pe ce să notezi?

— Îmi voi aminti. Spune-mi.

— Strada Pescadors, numărul 25. Prima ușă la ultimul etaj.

— De acord.

— Vineri dimineață, după-amiază... voi fi acolo până la ora opt.

Gabriela consimte, dar nu răspunde.

Și Pablo își înfige din nou mâinile în părul ei și o sărută pe îndelete. Limbile lor se mângâie reciproc pentru o secundă și el o imploră:
— Vino, Gabriela... Te rog...

*

În noaptea aceea, Gabriela s-a întors acasă amețită de dorință. A deschis ușa, și-a agățat paltonul în cuier și a înaintat pe coridor până în dormitor. Fiul și soțul ei dormeau lipiți unul de altul. A respirat adânc și s-a băgat în pat lângă ei, plină de dopamină, adrenalină, oxitocină și serotonină. Nu, firește, nu a adormit.

*

Rimel negru Chanel, pentru că vânzătoarea de la magazinul El Corte Inglés i-a spus că sculptează volumul. De acolo, urcă pe scara rulantă la raionul de lenjerie de la etajul șapte, pentru că o femeie care va fi necredincioasă o dată în viață nu poate apărea în fața amantului cu un sutien oarecare din bumbac organic de culoare bej. După o mulțime de căutări, adaugă compleului niște chiloței negri, superbi, din dantelă brodată. Eleganți, dar sexy. Sutien negru asortat. Nu a avut niciodată lenjerie intimă frumoasă. Abia așteaptă să o îmbrace.

Iese din El Corte Inglés un pic neliniștită. E joi, mâine va fi vineri, iar vineri se va culca pentru prima dată, după douăzeci de ani de fidelitate, cu un bărbat care nu este soțul ei. Neliniștită. Nervoasă. Euforică. Temătoare. Fericită. Amețită. În același timp, răvășită de dorință. O mare dorință. Pentru că în anticipare stă totul. Își simte mierea sexului răspândindu-i-se prin corp cu o zi mai devreme. Respiră.

Se întinde pe jumătate dezbrăcată într-un salon de înfrumusețare și își face un tratament complet: curățare facială, sprâncene, picioare, zonă inghinală.

— Loli, nu-mi pune ceară peste cezariană, că îmi dă fiori.

— Știuuu, răspunde afectuoasă cosmeticiana, care îi înfrumusețează corpul de la optsprezece ani.

Și, în timp ce mâinile lui Loli îi ating pubisul pentru a-i îndepărta ceara fierbinte din zona inghinală, își promite în sinea ei că va fi doar o singură dată. O singură dată.

*

— Eugenia, pot să te întreb ceva?

Stăteau amândouă pe terasa de la Norai Raval, un restaurant situat în grădina Muzeului Maritim, așteptând primul fel de mâncare din meniu. Fuseseră să vadă o expoziție la Centrul de Artă Santa Mònica.

— Spune.

— De cât timp ești căsătorită?

— Oops... Ce-i cu întrebarea asta?

— Din curiozitate, a răspuns Gabriela.

— Păi... M-am căsătorit imediat după ce am terminat facultatea, la douăzeci și patru de ani, am șaizeci și patru...

— Patruzeci de ani, a conchis Gabriela.

Eugenia a dat din cap. O viață întreagă.

— Și... în acești patruzeci de ani... a întrebat prudentă, nu ai dorit niciodată un alt bărbat?

— Gabriela!

— Nu-mi răspunde dacă nu vrei.

Prietenă, dar șefă.

— În patruzeci de ani nu am fost niciodată cu alt bărbat în afară de Emmanuel.

— Nu te întreb asta.

Eugenia a zâmbit ușor și i-au trebuit câteva secunde ca să răspundă.

— O dată. O dată în patruzeci de ani de căsnicie, un bărbat a intrat în viața mea, dar nu s-a întâmplat nimic.

Gabriela a așteptat. Eugenia nu a continuat.

— De ce pui atâtea întrebări, Gabi?

— Mai întâi povestește-mi tu, hai... Te rog.

— Nu e nimic de povestit. Am întâlnit un fotoreporter care lucra... în fine, încă lucrează pentru Europa Press, a zis Eugenia zâmbind ușor și a continuat: Și ar fi putut să se întâmple ceva. Dar nu am vrut.

— Unde l-ai cunoscut?

— În San Sebastian. L-am întâlnit acolo când aveam aproximativ vârsta ta. Patruzeci și ceva de ani. M-am dus să lucrez pentru festivalul de film și... l-am cunoscut la hotelul Maria Cristina.

— Și ce s-a întâmplat? a insistat Gabriela.

Eugenia aparținea altei generații și trebuia să o tragi de limbă ca să vorbească.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. A clătinat din cap. Eu nu am vrut. Aveam deja copii și nu. N-am vrut.

— Nici măcar un sărut?

— Nu, a răspuns ea, părând sigură pe sine, dar după puțin timp a rectificat. Da.

Gabriela a zâmbit.

— L-am sărutat. Doar o dată... Cred că n-am spus niciodată nimănui... Și nici nu m-a întrebat nimeni vreodată.

— Și asta e tot? a descusut-o Gabriela, coborând puțin vocea. Doar un sărut?

— Nu am mai vrut nimic.

Eugenia a zâmbit în sinea ei.

— Ce altceva? Hai. Povestește-mi.

— Uneori îmi trimite cărți poștale la redacție. Călătorește prin toată lumea... Și mă sună în fiecare zi de 25 decembrie ca să-mi ureze Crăciun fericit.

— Serios? a zis Gabriela, aproape emoționată. După douăzeci de ani?

Eugenia a dat din cap și a zâmbit pentru că știa că pe tânăra sa prietenă astfel de povești de dragoste o fermecau. E romantică din fire.

Și nu era oare aceasta o poveste de dragoste? O poveste de dragoste care se limita la câteva cuvinte pe o carte poștală și la o conversație de două minute înainte de masa de Crăciun, luată în familie?

Pentru că atât Eugenia, cât și Euken, așa se numea fotoreporterul, așteaptă acele două minute pe an, cu bucurie, ca pe cel mai frumos dar dintre toate darurile de Crăciun.

— Gabi, a spus Eugenia. Ești cu cineva?

Pentru că Eugenia intuia ceva.

— M-am sărutat cu un bărbat. Ca și tine. Doar un sărut.

Gabriela i-a mărturisit despre povestea de dragoste cu Pablo începând cu prima zi. Privirea timidă de la Institutul Cervantes la Londra. La CCCB. Privirile din galeria Kreisler. Și a încheiat cu acele luni de priviri intense, din zori, pe promenada din Born. I-a vorbit despre admirația profundă pe care o simțea față de el.

— V-ați sărutat. A fost minunat. Las-o așa. Ascultă-mă, Gabriela, las-o așa. Nu te duce mâine.

— Of, Doamne, Eugenia! La asta chiar nu mă așteptam.

— Și la ce te așteptai?

Gabriela a ridicat din umeri fără să răspundă.

— Nu te duce, a insistat Eugenia. Poveștile cu amanți pe care le știu sunt sfâșietoare. E greu să duci o viață dublă și e mai greu pentru noi decât pentru ei...

A așteptat câteva secunde și sigură pe ea însăși a continuat:

— O să vrei mai mult.

— Va fi doar o singură dată.

— Nu va fi o singură dată. O să vă căutați unul pe celălalt.

— Va fi o singură dată, Eugenia.

Expresia Eugeniei s-a schimbat într-o secundă, iar Gabriela a sesizat o anumită tristețe, așa că a așteptat-o să vorbească.

— O să-ți spun povestea mea, cea adevărată. Ca să te descurajez. Să înțelegi de ce sunt atât de sigură. Dar nu este ceva ce îmi place să-mi amintesc.

— Eugenia, nu trebuie să... a sărit Gabriela.

— Emmanuel, soțul meu, a făcut acest pas. A trăit mulți ani împărțit între mine și o altă femeie. Și ea era căsătorită și mamă a unei fetițe. Era o situație perfectă, de la egal la egal. Dar ea, o chema Elvira, după un an împreună a devenit obsedată. În fine... acum, că nu îi mai port pică, aș spune că s-a îndrăgostit de soțul meu. Ea s-a îndrăgostit profund de el. Și-a părăsit bărbatul și voia să trăiască împreună cu fata ei, cu fetele mele și cu Emmanuel. În schimb, Emmanuel care putea trăi acel joc dublu, a prelungit situația, cu ea și cu mine.

Gabriela asculta oarecum amețită, fără să vrea să intervină.

— Erau alte vremuri, Gabi.

Ospătarul a adus felul doi.

— Amanta, Elvira, văzând că Emmanuel nu făcea pasul, mi-a trimis o scrisoare în care mi-a

explicat totul.

— Cum? a intervenit Gabriela, nevenindu-i a crede.

Eugenia a dat din cap și a continuat:

— Mi-a povestit despre călătoriile pe care le făcuseră împreună prin toată Spania. Cu date exacte. Congresele medicale la care îl însoțea, în timp ce eu mă ocupam de fete. Mi-a povestit momentele în care se întâlneau în hoteluri de *rendez-vous*. Și ca să știu că totul era adevărat...

Eugenia a așteptat câteva secunde, pentru că o durea ceea ce urma să spună.

— Și ca să nu existe niciun dubiu că și-o trăgea cu bărbatul meu, a subliniat că în ziua în care fiica mea cea mică a căzut de pe tobogan și și-a rupt brațul, el nu era în spitalul Bellvitge la muncă, ci cu ea.

Eugenia a făcut un gest ce inspira tristețe.

— Culcându-se cu ea.

— Eugenia... îmi pare rău... a spus Gabriela.

Pentru că, în ciuda celor aproape douăzeci de ani care trecuseră de la toată povestea, își dădea seama că prietena ei, șefa ei, mentorul ei, avea istoria aceea înfiptă în suflet.

— M-am despărțit de el. I-am spus să plece de-acasă, l-am forțat să plece. Și Emmanuel s-a dus să stea cu ea, dar nu a mers. Fiicele mele nu i-au înlesnit situația. Nici fiica ei nu i-a făcut viața ușoară. Un an mai târziu, relația era încheiată. În mod paradoxal, ea a fost cea care i-a dat cu piciorul. Nu mă întreba ce s-a întâmplat, pentru că nu știu. Iar eu i-am deschis din nou ușa casei. Ușa casei noastre.

Gabriela a privit-o contrariată.

— Nu te uita așa la mine. Erau alte vremuri, a repetat Eugenia. Noi, femeile, înghițeam. Înghițeam prea multe. Eu eram prinsă cu familia.

Cu fiicele mele. Îmi părea atât de rău să distrug definitiv tot ce aveam... El mi-a cerut iertare, l-am lăsat să se întoarcă, am cumpărat casa din Formentera... și tot așa până în ziua de azi.

Eugenia a luat o înghițitură de vin.

— Și fotoreporterul? a întrebat Gabi.

— Pe Euken... L-am întâlnit un an mai târziu.

— Poftim? a zis Gabriela, nevenindu-i a crede. Și tu doar l-ai sărutat?

Eugenia a dat din cap zâmbind.

— Cu limba, presupun, a insistat Gabriela.

— Cu limba, cu limba, a răspuns Eugenia.

Au râs.

— Gabriela, ascultă-mă, a continuat Eugenia, repetând foarte încet: Nu există doar o singură dată. Dacă vrei să faci sex o dată în viață cu un bărbat care nu este soțul tău, mai bine culcă-te cu un oarecare. Nu cu Pablo. Îl cunosc pe el și te cunosc și pe tine. O să vă plăceți unul pe celălalt mai mult decât credeți.

Eugenia și-a înălțat bărbia arătând spre chelnerul care le servise vinul.

— Culcă-te cu ăsta. Pare drăguț, e cu douăzeci de ani mai tânăr decât Pablo. Pentru o noapte, mai bine ăsta.

Gabriela a râs.

— Tipul ăsta mă vede ca pe o femeie de patruzeci de ani, cu siguranță.

— Nici vorbă! Îți spun eu că, dacă îl provoci, cade la așternut. Și dacă nu el, atunci cel de alături. Unul dintre cei cinci chelneri cade. Pentru o noapte, bărbații sunt foarte puțin selectivi.

— Nu vreau să mă culc cu oricine, Eugenia. Vreau să mă culc cu Pablo și numai cu Pablo. Nu e vorba doar de sex.

Gabriela a ridicat din umeri.

— E altceva, pe care nu știu cum să-l definesc în cuvinte.

— Gabi... Germán e un tip grozav. Nu o face.

La auzul numelui soțului ei, Gabriela s-a făcut mică. Nu voia să se gândească la el. Orele pe care urma să le petreacă împreună cu Pablo nu o să aibă nicio legătură cu soțul ei. Îl iubea. Firește că îl iubea. Mult. Foarte mult. Gabriela a ridicat din umeri, nu tocmai sigură pe sine și a răspuns:

— Douăzeci de ani de căsnicie... Va fi doar o zi.

Nu mai era nimic de spus. Eugenia îi oferise un sfat.

Au sosit deserturile și au vorbit despre Cósima, care se hotărâse, împotriva voinței mamei sale și a Eugeniei, să nască într-un colțișor al castelului ei din Lleida, înconjurată de piersici, și nu într-un spital aseptic din Barcelona. Voia să nască fără curele, fără scaun ginecologic, fără anestezie, fără asistente medicale și fără ginecologi. Acolo, la nașterea fetiței Cósimei, aveau să fie prezente atât Eugenia, cât și Gabriela.

Și a apărut întrebarea „când avem romanul tău?".

— Știi, expresia „a crește copii și a crea în același timp este complicat" de la tine am învățat-o.

— La anul, fiul tău va împlini trei ani, Gabi. Deja poți începe.

Au ieșit din restaurant. Împreună, puțin amețite și ținându-se de braț, vorbind în șoaptă, au pornit prin oraș. Prin minunata lor Barcelona. Eugenia nu se mai plimbase de ceva timp pe Ramblas — de obicei, barcelonezii nu o prea fac, îi lasă pe turiști să se bucure de aleile acestea —, iar Barcelona e frumoasă.

Și-au luat rămas-bun cu o îmbrățișare, un „nu te duce, Gabriela" și un răspuns care se tot repeta: „Va fi doar o singură dată".

*

Gabriela a ieșit din duș și, în timp ce se usca, goală, s-a privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Silvia, care sosise cu puțin timp în urmă la ea acasă, a observat-o pe prietena ei catalană un pic neliniștită.

— Ce-i cu tine? a întrebat ea.

Gabriela a oftat.

— Cum să mă prezint, cu sacii ăștia goi și căzuți, acasă la Pablo? a spus ea întristată, susținându-și pieptul cu mâinile.

— Despre ce vorbești, Gabi? Ești frumoasă.

— Nu e adevărat.

— Ești, a spus ea, privind-o din pragul ușii de la baie.

Gabriela a studiat cei cincisprezece centimetri de cicatrice pe care cezariana o lăsase. A căutat cele trei cicatrici ale laparoscopiei. Patru cicatrici în total.

— Și cicatricile astea oribile, ce să fac cu ele?

— Ascultă, Gabi, ajunge, i-a spus prietena ei tandru. Ajunge, gata. Decât să te duci așa, mai bine nu te duci.

Pentru că pe Gabriela, cu doar o oră înainte de a pleca spre mansarda lui Pablo, a cuprins-o toată nesiguranța pe care o avusese vreodată. Se simțea frumoasă la cei patruzeci și patru de ani ai săi, dar avea mici riduri la ochi, o piele catifelată, dar nu perfect întinsă, sânii căzuți, cicatricile alea nenorocite.

— Gabi, a repetat Silvia. Nu te duce așa.

Gabriela, fără să se elibereze de nesiguranța ei, și-a pus chiloțeii cei noi din dantelă neagră.

Silvia a luat MacBookul Gabrielei și a căutat pe Google „Pablo Hausmann".

— Vino aici o secundă.

Gabriela s-a așezat pe pat.

— Închide-l, a spus ea, întorcându-se cu spatele.

— Hai să ne apropiem ușor de obiectul dorinței tale, a spus Silvia în bătaie de joc, în timp ce îi închidea sutienul.

Existau sute de fotografii cu Pablo Hausmann pe internet. Silvia a căutat-o repede pe cea în care i se părea că nu ieșise prea bine și a mărit-o pe ecran.

— În mod cert, o fi un scriitor foarte bun și tot ce vrei, dar e un tip normal. Tu l-ai idealizat... Nu știu de ce atâta nesiguranță. La cât ești tu de frumoasă.

— Mie mi se pare superb.

— Dar e cărunt bine.

Silvia a căutat pe Wikipedia și s-a uitat la data nașterii: 1964.

— E mai în vârstă decât Germán?

Gabriela a dat din cap în timp ce se privea din nou în oglindă, cu noua lenjerie intimă. A oftat. Se gândise că, punându-și sutienul negru și chiloții frumoși din dantelă, avea să arate mai bine.

*

Germán o privește pe Gabriela seara, când se dezbracă.

Când iese din duș.

Gabriela îl surprinde uneori privind-o. În tăcere.

— La ce te uiți atâta?

— La nevastă-mea, îi răspunde el, mereu cu o privire de bărbat îndrăgostit.

Germán are întotdeauna cuvinte frumoase pentru ea. Întotdeauna. În ciuda sânilor ei căzuți, a vergeturilor, a celor patru cicatrici. În ciuda trecerii anilor peste corpul ei. În ciuda tuturor lucrurilor. Întotdeauna are cuvinte frumoase.

„Doar o singură dată", își promite Gabriela sieși. „Să simt mângâierile unui alt bărbat pe pielea mea. Să fiu goală, stând în poala altui bărbat, o singură dată."

Plăcerea, sexul, orgasmul nu contează. Sau contează, dar sunt ceva secundar. Vrea doar să simtă mâinile unui alt bărbat în părul ei, pe ceafă, pe spate...

„Doar o îmbrățișare caldă din partea unui bărbat care mă dorește și care nu e soțul meu, o singură dată".

*

A ieșit din casă ceva mai elegantă decât de obicei: blugi bleumarin cu talie înaltă, cămașă albă nouă, pantofi fără toc, rimel negru, dungă neagră pe pleoape. Fără rucsac. O geantă frumoasă din piele maro.

De pe bulevardul Born până pe strada Pescadors e o distanță de aproximativ un kilometru și jumătate, spre mare. Cu o continuă senzație de vertij combinată cu dorință, Gabriela a mers până ce a ajuns într-o piațetă binecuvântată cu o bisericuță în stil baroc pe care nu o știa: biserica Sant Miquel del Port.

S-a uitat la ceasul analogic de mână: ora unsprezece dimineața. Pablo îi spusese să se ducă ori dimineața, ori după-amiază. Poate că era cam devreme.

Strada Pescadors dădea în piațetă.

A străbătut strada urmărind cum scad numerele: 45, 25, 5.

„Întoarce-te acasă", s-a gândit în fața ușii blocului.

S-a uitat la clădire. Fațada fusese restaurată. Pe ea, gravată, se citea data construcției: 1910.

S-a uitat la numerele de la interfon.

„Întoarce-te acasă."

A apăsat pe buton.
„Întoarce-te acasă."
S-a auzit zbârnâitul interfonului.
Gabriela a împins ușa și a intrat.

*

Tremura când el a deschis ușa. În sinea ei, firește. El nu a observat. Sau poate că da.

— Bună, Gabriela, a spus el, zâmbind cu blândețe.

— Bună, Pablo.

Era o mansardă mică, plină de lumină, de cărți și de discuri. Discuri peste tot. Pe rafturi, sprijinite pe podea. O fereastră se deschidea spre mare.

— Ce loc frumos!

Pablo s-a apropiat de ea delicat și a sărutat-o ușor pe buze. Gabriela a zâmbit. L-a simțit nesigur.

— Mă bucur că ai venit.

Era și el elegant, oricum mai mult decât obișnuia să fie: o cămașă neagră proaspăt călcată, pantaloni Dockers gri-închis.

O tăcere deopotrivă frumoasă și stranie. S-au privit în ochi. Nu știau prea bine ce să-și spună. Pablo a sărutat-o din nou, după care s-a retras câțiva centimetri și a privit-o iar. Apoi Gabriela a fost cea care s-a apropiat de buzele lui, iar Pablo i-a mângâiat limba cu limba lui. Iar Gabriela, în două secunde, a simțit cum corpul său devine umed.

Pablo i-a descheiat unul câte unul nasturii bluzei. I-a dat-o jos. I-a lăsat sutienul.

Gabriela i-a descheiat cămașa și i-a dat-o jos, lăsându-i pieptul gol. S-a apropiat de el și i-a plăcut mirosul. I-a plăcut la nebunie.

Pablo și-a plimbat mâinile încet pe spatele ei. Pe ceafa ei.

Chiar și cu sutienul pe ea și cu blugii, se simțea complet goală.

Pentru prima dată după zeci de ani, dezgolită în fața unui bărbat care nu era soțul ei. Iar Pablo i-a mângâiat sânii peste sutien și atunci Gabriela s-a simțit nesigură. Atât de mult... Atât de nesigură... Poate că n-o să-i placă deloc când avea să o vadă goală. A încetat să-l mai sărute.

— Pablo... Am emoții.

— Și eu la fel, a răspuns el, sincer, înainte de a o săruta din nou.

— Pablo... Corpul meu...

Gabriela și-a coborât privirea.

— Corpul meu nu mai este ce-a fost odată. Sunt o femeie de patruzeci de ani...

— Ești o femeie superbă, a întrerupt-o el.

Și asta a fost tot.

Pablo nu a lăsat-o să se simtă nesigură nici măcar o secundă în plus, pentru că puterea de convingere a cuvintelor există. Iar noi, femeile, avem nevoie de asta. Firește că avem nevoie. Poate că și ei.

Și acum, da. Acum chiar putea să facă dragoste cu acest bărbat pe care atât de mult îl dorea. Pe care atât de mult îl dorise. Atât de mult timp. Pablo i-a scos sutienul. I-a privit sfârcurile micuțe și i-a lins vârful unuia dintre ele. Pe ea a străbătut-o un fior de plăcere. Apoi pe celălalt.

Îi mângâia sânii, fără să-i pese de forma lor. Sau cel puțin așa a făcut-o să creadă. Și Pablo a privit cum sfârcurile Gabrielei înfloreau pentru el. Doar pentru el. A condus-o spre pat. I-a desfăcut cureaua, i-a descheiat nasturele de la blugi și i-a coborât fermoarul, apoi și-a strecurat mâna pe sub chiloței, direct în sexul ei. Și-a

introdus degetele pentru câteva secunde în ea și i-a simțit dorința. Și-a scos degetele din corpul Gabrielei și a privit-o. Îi plăcea să simtă că îl aștepta.

A culcat-o pe pat. El și-a descheiat pantalonii, și i-a dat jos și s-a întins pe o parte lângă ea. Gabriela i-a simțit erecția și a mângâiat-o pe deasupra boxerilor. El o aștepta.

O altă privire. Un alt sărut. Limbile lor.

Pablo i-a mângâiat coapsele. Zona inghinală. Puțin câte puțin. Apoi și-a plimbat degetele peste chiloțeii ei, și-a strecurat mâna din nou înăuntru, mângâindu-i sexul. Erecția lui creștea, zvâcnind de dorință. S-a urcat peste ea și s-au jucat frecându-se de lenjeria ei intimă. Până când Pablo i-a dat jos chiloții și și-a scos boxerii. Gabriela a închis ochii. Era plăcut și ciudat să simtă erecția unui alt bărbat atingându-i sexul. L-a lăsat pe el să preia controlul. Iar Pablo, sălbatic, fără niciun preludiu, a penetrat-o.

Ea a deschis ochii, nedumerită, pentru că nu se aștepta să-l simtă în ea atât de repede, atât de brutal. A simțit durere în același timp cu plăcerea psihică, plăcerea de a se dărui, plăcerea de a se ști posedată. L-a îmbrățișat și l-a mângâiat în timp ce îl simțea împingând. Pablo devenise altcineva. Acel animal plin de testosteron o pătrundea intrând și ieșind din corpul ei. Înăuntru și afară. Un minut? Două?

Și, pe neașteptate, după un oftat adânc și intens, Pablo a ejaculat.

Tăcere.

O tăcere ciudată.

Gabriela a deschis ochii. I-a simțit greutatea corpului, acum nemișcat, deasupra ei. Tăcerea se prelungea. Și-a simțit inima bătând. Și inima lui

Pablo. A rămas mută și imobilă, cu optzeci și cinci de kilograme peste ea.

— Iartă-mă, Gabriela. Iartă-mă.

— E în regulă.

— Ce catastrofă! Ce rușine! Ce rușine.... Zece ani pentru rahaaaatul ăsta...

Prelungea vocala.

— Iartă-mă.

Poate că motivul a fost tonul lui sincer, dar și stânjenit. Poate că au fost cele două zile de mers pe jos, ametită, cu un singur gând în minte. Poate că a fost modul în care prelungea vocala. Sau poate, pentru că așa era Gabriela, când Pablo a pronunțat cuvântul „rahat" pentru a treia oară, ea a izbucnit într-unul dintre hohotele ei de râs.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, și-a cerut ea scuze în timp ce încerca să-și stăpânească râsul.

— Nu, râzi. Poți să râzi.

Pablo a ieșit din ea și s-a întins alături... fără să o privească.

— E în regulă, Pablo. Serios, a spus ea, întorcându-se spre el și înconjurându-i mijlocul cu brațul.

Și a râs în continuare. Încercând să nu râdă.

— Zece ani pentru rahaaaatul ăsta, a repetat el.

Și ea a râs din nou.

— E în regulă, Pablo, serios, i-a spus sărutându-l pe buze. Nu-mi pasă.

Și Gabriela râde iar. Și el zice iar „ rahaaaatul ăsta".

Pablo o știa, se temea de lucrul acesta. Pentru că, în timp ce Gabriela și-a înfrumusețat trupul în saloanele de frumusețe vreme de două zile, el s-a plimbat prin Madrid cu teama că avea să ejaculeze doar mângâind-o.

Trebuia să-l fi ascultat pe Fèlix, editorul și bunul său prieten, care-i spusese:

— *Fes-te una palla abans.*

— *Què dius, capullo*[22].

— Pablo, a insistat Fèlix. Ascultă-mă... Masturbează-te înainte.

Pe prieteni îi asculți, mama lor de prieteni. Îi asculți.

Gabriela nu se putea opri din râs. Încerca, dar nu putea. Nu râdea de el. Firește că nu. Râdea de cum se autoflagela el din cauza dezastrului care tocmai se întâmplase.

— Nu-mi pasă, Pablo. Te plac la fel de mult... Dacă ai ști cât de nervoasă am fost aceste două zile... Azi-noapte aproape că nici n-am dormit. Nu cred că aș fi fost în stare... să termin.

— O secundă și o iau de la capăt, bine? a răspuns Pablo, nu foarte sigur pe el. Pentru că cincizeci și patru de ani înseamnă cincizeci și patru de ani.

Adevărul este că, după acele două zile de tensiune absolută, râsul acela era balsamul de care Gabriela avea nevoie. În sfârșit, se simțea liniștită, în largul ei lângă acest străin, după copulația cea mai scurtă din viața ei.

— Ești frumoasă când râzi, a spus el în timp ce îi mângâia părul. Chiar dacă râzi de mine.

Și râsul a încetat în timp ce Pablo îi mângâia talia.

A coborât încet pe conturul tupului ei și s-a îndreptat spre sexul acelei femei frumoase, necunoscute și goale din fața lui. A pătruns cu degetul arătător și mijlociu în sexul încă umed al Gabrielei. Ea a închis ochii și l-a lăsat să o mângâie câteva secunde, să o masturbeze. Plăcere doar pentru ea. Dar aici ajungea la un nivel de intimitate atât de profund, încât nu știa cum să se poarte. Un nivel de intimitate pe care-l avea cu Germán. Soțul ei îi cunoștea corpul de parcă

ar fi fost al lui. O masturba înainte ca el să termine. Sau după ce termina el. Întotdeauna. Și, în timp ce soțul o mângâia, lupoaica dezinhibată din ea ieșea la iveală, dăruindu-și corpul și mintea, până la extaz. Lui. Fără rușine. Fără pudoare.

S-a simțit incapabilă să i se ofere pe de-a întregul acelui bărbat pe care atât de mult îl dorea și pe care abia îl cunoștea. Nu de prima dată. Nu e același lucru a face sex împreună și a face sex pe rând.

Gabriela a deschis ochii, iar Pablo a înțeles-o fără ca ea să i-o spună. Și-a scos degetele din trupul ei și i-a înconjurat talia cu brațele. A îmbrățișat-o.

Da, de fapt, asta era tot ce-și dorea Gabriela. Să fie îmbrățișată, să se afle goală în brațele lui Pablo.

Să facă sex, să facă dragoste, orgasmul era o chestiune secundară.

Chipurile lor erau la doar câțiva milimetri distanță. Sexele lor se mângâiau unul pe celălalt. Stăteau în tăcere, privindu-se intens în ochi, fără să înceteze să se îmbrățișeze.

— Ești atât de frumos, Pablo... i-a spus ea sinceră, mângâindu-l pe obraz.

Ascultând-o, fără să vrea și doar datorită acestui comentariu, acestor cuvinte atât de simple, atât de puțin elaborate, cuvinte pe care nu le mai auzise de ani buni din gura soției lui, Pablo a început s-o iubească.

— O să mai vii și altă dată? a întrebat-o, apropiindu-și buzele de buzele Gabrielei și sărutând-o ușor.

Pentru că Pablo, nesigur pe el după acel dezastru, credea că poate să o piardă.

Pentru că, spre deosebire de Gabriela, el nu plănuia să se întâlnească o singură dată, firește că nu... Atâția ani de priviri pentru o singură dată? Așa că a rugat-o:

— Vino! Vinerea viitoare, Gabriela, te rog.

*

Gabriela a respirat adânc înainte de a introduce cheia în încuietoarea casei sale.

— Mami!

Germán și fiul lor construiau un turn de Lego, iar micuțul a alergat să o îmbrățișeze. Ea l-a luat în brațe și l-a sărutat de o mie de ori. Cât de frumoși sunt primii ani din viața copiilor, când au nevoie de mamele lor în orice moment.

— Ce faci?

— Un aeroport... Tata pleacă mâine.

— Cum ți-a mers azi, Gabi? a întrebat Germán.

— Bine. Ți-ai făcut deja bagajele?

— Nu, nu încă... Cina e gata.

S-au așezat la masă. La ora opt, ca de obicei. Băiatul tot învârtea mâncarea în farfurie.

— Mănâncă, i-a spus Germán fiului său.

— Nu.

— Trebuie să mănânci.

— Nu mi-e foame.

— Băiete, dacă nu...

— Oh, Germán, i-a tăiat-o soția. Dacă nu-i e foame, nu mănâncă.

— Nici ieri nu a mâncat de seară.

— Ei bine, și ce dacă? Copiii din Occident sunt supraalimentați.

— Ai citit asta în *La Vanguardia* de ieri?

— Germán... Îi punem griș în biberon și gata.

— Da, dar copiii trebuie să fie hrăniți cum se cuvine. Sunt în faza de creștere...

Băiatul s-a ridicat de pe scaun. Germán l-a luat în brațe ca să-l așeze la loc.

— Nu te ridica de la masă. Tata vrea să stai jos.

— Și dacă i-ai vorbi la persoana întâi?

Germán, sever, și-a ridicat privirea.

Copilul s-a așezat o clipă, iar în secunda următoare a fugit. S-a întors la turnul de Lego. Germán s-a dus să-l ia.

— Tati... Nu mi-e foame.

Acum deja se smiorcăia.

— Germán, te rog. Lasă-l!

— Nu te ridica de la masă. Copiii trebuie să învețe să stea așezați.

— Nu mi-e foame.

— Las-o baltă, Germán, te rog... Hai să luăm cina, tu și cu mine.

Pe Gabriela o deranja obsesia lui Germán legată de modul de a mânca al copilului lor.

— Lasă-mă să-mi fac treaba de părinte.

Germán a luat copilul în brațe. L-a așezat pe scaunul din fața farfuriei cu pui la grătar și fasole verde.

Telefonul lui Germán a sunat ca de atâtea ori până atunci și el s-a dus să răspundă în dormitor, unde îl lăsase la încărcat pe noptieră.

Gabriela a luat repede farfuria plină de mâncare a copilului, a mutat cinci păstăi de fasole în farfuria lui Germán și alte cinci în a ei. A înțepat cu furculița două bucăți de pui și le-a mâncat. Și-a sărutat băiețelul pe obraz și și-a dus un deget la buze.

— Nu mă spune... că te cunosc.

El a spus-o și ei s-au certat.

*

Vinerea următoare, în timp ce aștepta să-și vadă amantul, Gabriela s-a gândit la prima dată când s-a culcat cu Germán, lucru pe care îl uitase

complet. Douăzeci de ani deja... pentru că nu a fost în GTI. Au încercat înainte. A fost frumos, dar nu a ieșit bine. La vremea respectivă amândoi locuiau cu părinții și, profitând de o cină a părinților lui Germán, s-a întâmplat. S-a întâmplat în dormitorul întunecos de adolescent, cu pereții tapetați cu postere cu Pink Floyd și Iron Maiden. Gabriela și-a amintit cum el a dezbrăcat-o delicat și cum s-au mângâiat unul pe celălalt stând în picioare. Germán a fost primul care a îndrăznit să-și lase mâna să alunece până la sexul ei, peste lenjeria intimă. Și ea l-a urmat: i-a descheiat pantalonii și l-a mângâiat pe deasupra boxerilor, deși nu i-a simțit erecția... A continuat să-l mângâie și nimic. Germán i-a apucat ușor mâna și a îndepărtat-o de el, a culcat-o pe pat, iar ea a încercat să-i mângâie din nou sexul, dar, fără să simtă erecția, un pic nedumerită, și-a îndepărat mâna. Germán s-a jucat cu ea, cu tandrețe, cu dragoste, sărutând-o pe obraji, pe gură... A mângâiat-o până ce Gabriela a juisat.

Au rămas tăcuți.

— Dar tu?

— Nu contează.

Apoi, tăcere.

— Nu mă placi, Germán? a întrebat ea șoptit.

— Bineînțeles că te plac, a spus el, îmbrățișând-o și ascunzându-se după îmbrățișare. Te plac mult, Gabi.

A urmat GTI-ul și au reușit să se cunoască încetul cu încetul până ce au ajuns să aibă o relație sexuală frumoasă și liniștită.

Poate pentru că Gabriela nu întâlnise niciodată mari experți în sex. Sau poate pentru că nu erau genul ei. Sau poate pentru că toți ne simțim nesiguri prima dată. Poate că nu e ușor

pentru nimeni. „Sau poate că faci tu ceva greșit, Gabi, poate că nu trebuie doar să-ți depărtezi picioarele și să-i lași pe ei să facă totul", își reproșa fără să se poată abține, în lift, în timp ce urca spre garsoniera lui Pablo.

În cea de-a doua vineri, o aștepta cu ușa deschisă. A zâmbit când a văzut-o.

— Credeam că nu mai vii.

Ea l-a sărutat ușor pe buze și i-a oferit siguranța pe care Pablo nu o simțea.

— Dar cum aș putea să nu vin, dacă mă tot gândesc la tine, Pablo? a răspuns ea cu sinceritate.

Au intrat în garsonieră, închizând ușa în urma lor.

— Pot să-ți spun ceva? l-a întrebat ea în șoaptă, sărutându-l din nou.

— Sigur că da.

— Știi ce am făcut în toți acești ani, cu scurtele tale priviri?

El a clătinat din cap.

— O să-ți arăt.

Gabriela l-a luat de mână și l-a târât spre baie, apoi a închis ușa în urma lor. Și-a apropiat buzele de urechea lui Pablo și aproape în șoaptă i-a spus:

— Îmi mângâi corpul gândindu-mă la tine.

Pablo a roșit.

— Nu te înțeleg, a răspuns el, nedumerit.

Căci lui Pablo chiar i se spuseseră cuvinte frumoase — soția lui, fostele lui iubite, o amantă trecătoare pe care o avusese cu cinci ani în urmă și, desigur, femeile care îi lăudau romanele la târgurile de carte din întreaga lume —, dar ce insinua Gabriela nu i se spusese niciodată până atunci.

— Ba sigur că mă înțelegi, ba da, a continuat Gabriela, din nou în șoaptă. O să-ți arăt.

I-a simțit erecția și i-a mângâiat-o peste pantalon. A făcut în așa fel încât Pablo să-și sprijine spatele de ușa băii și l-a sărutat înainte de a se întoarce și de a-și sprijini spatele de pieptul lui.

Voia să se vadă unul pe altul în oglindă.

A zâmbit ușor. Cât de mult își dorise să-l vadă în săptămâna aceea. Numărase câte zile, ore, minute mai erau până să-l vadă. Pablo i-a sărutat părul, ceafa. Gabriela i-a simțit respirația în ureche. A luat mâna lui Pablo și i-a condus-o pe sub fusta ei tip creion, pe care și-o cumpărase pentru el. Gabriela a continuat să-i ghideze mâna pe sub chiloți. A închis ochii și i-a condus degetele în sexul ei. Arătându-i cum o făcea ea. Cum s-a mângâiat în acei ani de priviri intense, gândindu-se mereu la el.

Degetele lui Pablo intrau și ieșeau din ea. Puțin câte puțin.

Gabriela a deschis ochii și s-au privit din nou. Un alt zâmbet.

— Acum tu singur.

I-a eliberat mâna și a închis din nou ochii.

Iar Pablo s-a jucat cu vârful degetelor, intrând și ieșind. Intrând și ieșind. Și când i-a simțit sexul umed, a început să facă cercuri, încet, în sus, urcând spre bucățica de plăcere a acelei femei necunoscute pe care o dorea atât de mult.

Ea a gemut abia auzit, în timp ce el se juca încet, ducând-o la limita extazului. Dar a așteptat și din nou și-a afundat degetele în ea. O privea în oglindă cum tresărea. O privea cum se bucura de plăcere. Cum intra în spasme. Erecția lui cerea la rândul său să se elibereze. Dar Pablo s-a jucat, s-a jucat și iar s-a jucat. Iar Gabriela a simțit că i se taie picioarele, a ridicat mâna dreaptă și a mângâiat ceafa lui Pablo, în timp ce gemea abia

auzit. Gabrielei îi mai lipsea foarte puțin până să ajungă la final și s-a sprijinit complet de pieptul lui. A oftat. Pablo a accelerat mișcarea degetelor. Punctul culminant se apropia. Încă o secundă. Două.

Dar Pablo i-a refuzat orgasmul și s-a oprit.

Gabriela a deschis ochii, în culmea excitării. L-a privit în oglindă și aproape în șoaptă i-a spus:

— Pablo, nu am terminat încă.

— Știu, i-a spus el, sărutând-o din nou pe gât.

Gabriela l-a privit nedumerită.

— Da, dar nu poți face asta...

— Sigur că pot.

A privit-o în oglindă.

Fără să se gândească, ea a coborât privirea.

Pablo s-a aplecat spre urechea ei:

— Închide ochii. Să o luăm de la început.

Gabriela s-a supus și a suspinat aproape rușinată. A simțit degetele amantului cum intrau din nou în ea și cum plăcerea îi străbătea trupul. Inima i-a luat-o din nou la galop în timp ce buricele degetelor lui Pablo se roteau din nou și cu grijă îi înconjurau clitorisul. Și a simțit că sfârșitul se apropie, iar Pablo și-a încetinit mișcările...

— Uită-te la mine, i-a șoptit.

Gabriela s-a supus și a întâlnit ochii lui Pablo, care o sfredeleau. Și-a coborât privirea. Era greu să se uite la el în acea stare de semiconștiență. Iar degetele lui Pablo continuau să facă cercuri și iar cercuri, foarte încet, mereu aproape de bucățica de corp care îi stimula sufletul.

S-a sprijinit complet de el, și-a simțit picioarele înmuindu-se și a gemut cu o secundă înainte de a exploda.

Și s-a oprit. Pablo s-a oprit din nou.

Gabriela, nedumerită, a deschis ochii.

— Dar ce grabă ai? a spus el. Eu am terminat prea repede zilele trecute... S-o luăm ușor.

Pablo îi șoptea la ureche.

— Ce grabă ai, Gabi?

Și în acel moment, totul s-a schimbat. Iar motivul nu a fost felul în care el îi mângâia din nou sexul. Nici jocul cu acea dulce tortură care este refuzul plăcerii. Nu. A fost să-l audă pe Pablo numind-o cu acel diminutiv cu care mergea prin viață încă de când se născuse și pe care îl foloseau doar cei apropiați, familia ei, bărbatul ei, prietenele și prietenii ei: Gabi.

— Pot să-ți spun Gabi? a întrebat el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Gabriela a dat din cap, simțind că, deja din a doua zi petrecută cu acel necunoscut, începea o intimitate neașteptată. Fără să-și dea seama, a început să-l iubească. Nu avea s-o recunoască în fața prietenelor ei, nici măcar în fața ei înseși. Mintea, inima, sufletul feminin sunt foarte imprevizibile. Foarte generoase. Foarte vulnerabile.

S-a întors spre el și l-a sărutat cu lăcomie în timp ce îi descheia frenetic nasturii de la cămașă. Pablo a zâmbit când a observat că acea femeie în călduri căuta să obțină orgasmul pe care el i-l refuzase... Nu, soția lui nu-l mai dorea în felul acela. Gabriela i-a scos cămașa. Apoi i-a desfăcut catarama curelei și nasturii de la pantaloni. I-a coborât fermoarul. El a întins mâna în spate ca să deschidă ușa.

— Vreau să mă scufund în tine, i-a spus Gabriela în timp ce-l săruta. Vreau să fac dragoste cu tine...

S-au întins pe pat. Ea a fost cea care, de data aceasta, i-a dat jos pantalonii și boxerii. Gabriela și-a scos chiloții, dar nu și fusta, și-a descheiat

toți nasturii de la bluză și a rămas în sutien înainte de a se așeza călare pe el. Și-a încolăcit picioarele în jurul lui și, cu o imensă plăcere, ea, care de trei ori fusese pe punctul de a ajunge la orgasm, s-a scufundat încet în el.

Și a călărit. A călărit ca o lupoaică, simțindu-l pe Pablo, bucurându-se de el. L-a privit în ochi. El îi ținea închiși în momentul acela.

— Uită-te la mine, Pablo.

S-a uitat la ea. S-au pătruns unul pe celălalt cu privirea.

El a ridicat mâinile, i-a dat jos sutienul și i-a ciupit sfârcurile. Gabriela a gemut, din nou aproape să termine. S-a aplecat spre el, în timp ce simțea sexul amantului în străfundurile ei, s-a apropiat de urechea lui Pablo și, în șoaptă, i-a spus:

— Spune-mi când și juisăm împreună.

*

— Ai ceai?

Gabriela se încheia la cămașă, stând pe pat.

— Nu. Nu beau niciodată ceai. Să mă duc să cumpăr? a întrebat Pablo în timp ce-și trăgea blugii pe el.

— Un pahar cu apă e suficient.

S-au apropiat în tăcere de bucătăria americană. „O elipsă n-ar strica aici", s-a gândit Gabriela; chestia asta cu umplerea tăcerii era un coșmar.

Pablo i-a înconjurat umerii cu brațul și i-a sărutat părul. Ea s-a uitat la calculatorul lui.

— Scrii un roman?

— Da, a răspuns el. Rescriu, mai degrabă.

— Ți-am citit toate romanele.

Pablo a dat din cap cu recunoștință. A umplut un pahar cu apă.

— Mi-au plăcut.

Simțea că spune ceva prea evident.

— În fine, cred că te-ai săturat să tot auzi asta, a zis ea șovăielnică.

— Nu. Sunt recunoscător, a răspuns Pablo cu sinceritate.

— Tu ai citit vreun articol de-ale mele? Vreun material din *La Femme*?

Pablo a întârziat să răspundă.

— În fine, am citit interviul cu Pía.

— Pe acela cred că da, a replicat Gabriela. Sunt ani buni de la interviul ăla... Nimic altceva?

Părea neliniștit, dar a preferat să fie sincer.

— Nu, Gabriela, a răspuns oarecum grăbit, îmi pare rău. Dar promit că începând de astăzi le voi citi pe toate.

Gabriela a zâmbit, în timp ce încerca să-și ascundă dezamăgirea. Pentru că asta însemna că îi plăcea doar fizicul ei. Sigur că și ei îi plăcea, mai bine zis îi plăcea la nebunie. Dar ea știa mult mai multe, pentru că citise și recitise primul, și al doilea, și al treilea lui roman.

Știa că ficțiunea dă formă preocupărilor unei persoane, la tot ceea ce iese din mintea scriitorului, a sculptorului, a pictorului, a cineastului. La urma urmelor, tot ceea ce se revarsă din orice creator. Și sensibilitatea, tandrețea, tristețea și simțul umorului pe care le transmiteau toate personajele masculine din romanele lui Pablo o făcuseră să-l cunoască mai bine. A intuit încă de la al doilea roman o relație rezervată cu tatăl lui și o relație frumoasă și sănătoasă cu mama. Simțea că știe să fie un bun prieten. Și că era posibil să aibă vreun frate sau vreo soră. Curios era că, odată cu trecerea timpului, avea să afle că aproape tot ce intuise era adevărat. Pentru că alter egourile, eul multiplu al scriitorului, acele personaje fictive cu care se identifică autorul există. De fapt, îi

cunoștea alter egourile. Știa cum își mișca mâinile din interviurile postate pe YouTube. Știa chiar când interviurile se prelungeau. Și în funcție de moment și de persoană, și de anumite întrebări, Pablo putea să fie și îngâmfat. Chiar și acea aroganță subtilă Gabrielei îi plăcea.

— Deci, Pablo... Dacă nu ai citit niciun articol, niciun material dintre cele pe care le-am scris, pot să te întreb ce-ți place la mine? a zis, ridicând din umeri.

Pablo s-a apropiat de ea, cât de complicate sunt femeile uneori. Cât de complicate. S-a apropiat de buzele ei, a sărutat-o și i-a răspuns:

— Totul, Gabi. Îmi place totul la tine.

*

— Spune-i tu Silviei să aducă Leica. Dar numai Leica, să nu vină cu trei aparate foto și o grămadă de obiective, că o cunosc eu, i-a spus Cósima calm Gabrielei la telefon.

— Cât de des le ai? a întrebat Gabriela.

— Destul de rare. Staiți liniștite. Nu vă agitați.

— Să nu ne agităm? Ești în Lleida, Cósima... Îmi las băiatul acasă la mama și venim acolo. Te iubesc, prietena mea.

Gabriela a închis, și-a trezit fiul și i-a dat micul-dejun, l-a dus acasă la mama ei și a plecat să o ia pe Silvia cu Volvoul. Silvia o aștepta cu Leica, cu Canonul, un trepied și trei obiective, la colțul străzilor Gran de Gracia cu Goya. A sărit în mașină. Gabriela a râs când a văzut-o.

— Doar Leica, Silvia!

— Iau totul.

Și, după două ore cu muzica dată prea tare, au ajuns la castelul din Lleida și au trecut printre piersici.

Au văzut-o pe Cósima cu burtoiul, cu mama ei, cu cele patru surori, Eugenia, o moașă și bărbatul acela foarte înalt, chipeș, care părea un prinț african, lângă ele. Toate erau așezate în jurul unei mese ovale, cu față de masă din in alb care ajungea până la pământ. Beau limonadă naturală cu zahăr și sporovăiau fericite. Tribul feminin al Cósimei. De care fugise, dar pe care îl iubea din toată inima.

— Gabriela, Silvia! a strigat Cósima, ridicându-se de pe mingea gri de pilates pe care stătea în timp ce năștea.

Pentru că ea era în travaliu, desigur. Căci timpul mediu pentru o naștere pe cale naturală este între șase și zece ore. Expulzarea bebelușului durează aproximativ patruzeci și cinci de minute.

Silvia. Durata nașterii primei sale fiice: o oră și opt minute. Episiotomie vaginală. Ginecologul a cusut cei patru centimetri pe care îi tăiase cu foarfeca cu zece minute înainte. Fără durere. Cu un postpartum foarte dureros, inclusiv infectarea suturilor.

Gabriela. Durata travaliului: treizeci de minute. Ginecologul a cusut deasupra pubisului cei cincisprezece centimetri pe care-i arsese cu tehnologia laser. Fără durere. Cu un postpartum lung și dureros.

S-au îmbrățișat. Le-au îmbrățișat și pe mama, și pe șefa lor, Eugenia, și pe surori. Pentru că ăsta chiar e un cadou al vieții: ca o prietenă să-ți permită să fii prezentă în acel moment atât de frumos este mai mult decât un dar. Un dar oferit doar câtorva norocoși.

Și a venit într-un mod profund dureros. După nouă ore și jumătate.

Fetița a coborât pe canalul de naștere, deschizând-o în două pe mama ei, și a ieșit

sănătoasă și plângăcioasă prin vaginul Cósimei, ușor-ușor, fără să o sfâșie. Cheikh, soțul ei senegalez, o îmbrățișa pe la spate în timp ce ea, îngenuncheată pe jos, se agăța de el. Cósima a fost cea care a ridicat capul micuței, care ieșea din propriul vagin. Moașa aștepta în tăcere. Fără să intervină, pentru că nu era necesar. Așa a ieșit negruța ei, fetița ei neagră, iubirea ei. Acea iubire necondiționată care te umple în clipa în care vezi viața creată de tine, în brațele tale.

Ea i-a cerut moașei să cheme tribul.

Și tribul femeilor s-a apropiat ca să-i ureze bun-venit pe lume Selmei.

Selmei Mbayede Sentmenat.

*

„Prietenul mamei", „Generozitatea soțului", „Doamna absentă", „Natașa", „O femeie cu gleznele groase", „Candy" și toate celelalte. Pablo citise toate articolele Gabrielei. Își făcuse temele.

— Gabi, i-a spus el. Ai talent, chiar ai. Nu-ți spun asta ca să... să mă culc cu tine... fiindcă deja ești aici...

Pablo a sărutat-o pe buze și a continuat:

— Scrii bine, foarte bine. Și cred că acum îmi placi mai mult decât săptămâna trecută. Mai mult decât în toți acești ani... De ce nu încerci să scrii un roman?

Gabriela a zâmbit. Încă unul care zice același lucru...

În seara aceea s-au iubit un pic mai mult decât ultima dată. El a stimulat-o fără grabă, privind-o cum se excita. Și ea a încercat să-l mângâie.

— Nu, Gabi... Mai întâi tu...

El i-a lins sfârcurile și ea a gemut abia auzit. I-a mângâiat acea bucățică de corp. A privit-o cum se excita. Cum se zvârcolea pentru el.

— Fă dragoste cu mine, a spus Gabriela în șoaptă.

— O să fac...

Și Pablo s-a jucat un pic mai mult și, când a simțit că ea este aproape de a exploda, chiar înainte, din dragoste — da, îndrăgostit și ca o fiară — a penetrat-o.

*

— Pot să fac un duș? a întrebat Gabriela.

— Sigur că da.

Și Gabriela a intrat la duș, iar Pablo, care nu se gândise la asta, dar care nu mai făcuse duș de mult împreună cu soția lui, a intrat lângă ea.

Și Gabriela a luat săpunul și s-a frecat pe corp cu el. Apoi a trecut săpunul peste corpul amantului său... Deja îl dorea din nou.

Au ieșit de la duș. Nu exista decât un singur prosop. L-au împărțit.

*

— Gabi, a zis Pablo, deja în blugi, ai vrea să citești manuscrisul romanului meu?

— Da... firește, a răspuns ea, ridicându-și privirea spre el. Este o onoare să-l citesc, Pablo.

Și i-a spus-o cu un zâmbet sincer, pentru că îl admira. Îl admira foarte mult.

— Îl am aici printat.

S-a îndreptat spre masa din fața ferestrei, a luat manuscrisul și i l-a dat. Era ora șapte seara.

— Eu rămân să dorm aici azi. În fine, tot sfârșitul de săptămână, a continuat Pablo. Când mă aflu în etapa de rescriere, mă închid aici. Altfel, e imposibil.

— Ah, bine, a răspuns Gabriela, fără să înțeleagă prea bine ce sugerau aceste cuvinte.

S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Dacă a existat un subînțeles în ultima frază, i-l

transmitea acum din priviri. Dar Gabriela s-a îndoit, pentru că privirile și apropourile sunt întotdeauna supuse erorii.

— Ei bine, soțul meu... e plecat, a spus dintr-o răsuflare Gabriela. De fapt, va fi plecat două luni.

Când și-a auzit cuvintele, a crezut că a înțeles greșit și a rectificat:

— Adică voi avea timp să-l citesc. În două zile îl voi termina... O să iau manuscrisul acasă.

Pablo nu a răspuns.

— Pur și simplu nu înțeleg ce vrei, Pablo, a zis Gabriela nesigură.

— Vreau să rămâi peste noapte.

*

Luisa i-a dus băiatul acasă la mama ei.

— Nu te deranjează, mamă? Două nopți nu înseamnă cine știe ce.

— Nu, bineînțeles că nu, Gabi. Mă bucur să stau cu nepoțelul meu. Nu știu de ce nu-l lași mai mult la mine. Dacă vrei, lasă-l până luni și-l duc eu la grădiniță.

— Te anunț eu. Poate că da. Mulțumesc, mamă. Vă sun eu. Orice chestie se întâmplă, mă suni imediat.

— Sigur, fata mea.

Pentru că doamna absentă a devenit o bunicuță afectuoasă. Generoasă cu timpul ei, dăruindu-se complet.

*

A rămas până luni dimineață.

Au fost trei zile frumoase în biografia Gabrielei, minunate. Ascunsă în mansarda aceea alături de un bărbat care nu era soțul ei.

— De ce nu-mi citești romanul cu voce tare? Mi-l citesc eu însumi de obicei.

Așa că în acea vineri seară Gabriela a citit optzeci de pagini cu voce tare, sprijinită de patul amantului ei. Pablo, așezat în fața mesei, îi cerea să se oprească și făcea însemnări pe computer.

— Continuă.

Și a continuat. Citeau dialogurile împreună. Se opreau. Gabriela citea din nou. Corectau. În plus, Gabriela îi sublinia greșelile cu un pix roșu, pentru că întotdeauna există greșeli, chiar dacă citești de o sută de ori.

În prima seară au comandat mâncare japoneză, care le-a fost adusă de un pakistanez cu un rucsac Glovo.

Au făcut din nou dragoste. Pablo, obosit, dezbrăcat, s-a întins pe pieptul ei și i-a cuprins talia cu brațele. Ea l-a mângâiat pe păr până ce a adormit. Lumina slabă de pe măsuța joasă din fața calculatorului lumina mansarda și, în timp ce-l privea, Gabriela s-a gândit că era pentru prima dată în douăzeci de ani când privea cum doarme un bărbat care nu-i era soț. În starea aceea, complet vulnerabil. În acea stare de nemișcare, de suspendare a simțurilor. Se simțea ciudat privindu-l. Ca și cum i-ar fi violat intimitatea. Și-a întors privirea. Nu putea să doarmă cu veioza ce răspândea o lumină caldă. Goală, s-a ridicat și s-a îndreptat spre masa de lucru. Înainte de a stinge lumina, s-a întors spre bibliotecă unde zăceau sute de cărți. În dezordine, clasici ai literaturii universale: *Șotron* de Cortázar, *Crimă și pedeapsă* de Dostoievski, *Mizerabilii* de Victor Hugo, *Anna Karenina* a lui Tolstoi, toate piesele de teatru ale lui Shakespeare, Virginia Woolf, *Don Quijote*...

Primul gând al Gabrielei a fost că ea nu-i citise pe acei clasici. Doar pe Cortázar, vrăjită de nivelul de stăpânire a limbii pe care aproape o

venerase. Însă citise doar uneori și puțin câte puțin. Nu a terminat *Șotron*.

Cum ar putea deveni ea scriitoare? Nu-și putea ierta că nu citise *Crimă și pedeapsă*. Citise adaptări după piesele de teatru ale lui Shakespeare, însă doar pe cele obligatorii în liceu. Cum avea să devină scriitoare dacă nu citise *Don Quijote*? Și văzuse patru din cele douăzeci de adaptări cinematografice ale romanului *Anna Karenina*, deoarece Tolstoi i se părea excesiv de descriptiv și nu putea pătrunde în atmosferă. În plus, nu i se părea credibilă Karenina, capabilă să-și abandoneze fiul din dragoste. Nu, nu o credea. Dar nu poți să devii scriitor dacă nu l-ai citit pe Tolstoi.

Henry Miller, Anaïs Nin, Aramburu, Javier Cercas și Maruja Torres. Pe ei, da. Și-a trecut mâna peste mai multe cărți până ce l-a găsit pe Houellebecq. Asta a făcut-o să zâmbească.

S-a întors spre Pablo, care dormea liniștit. A stins lumina de pe masă, s-a dus la canapeaua extensibilă, s-a întins lângă el, l-a mângâiat pe obraz, l-a sărutat pe buze și, la sfârșitul unei ore lungi, a adormit.

*

Mâna lui Pablo a alunecat de-a lungul trupului ei gol și ea a deschis ochii la primele raze ale dimineții. De data aceasta, el fusese cel care o privise cum doarme...

Douăzeci de ani dormind cu soția lui și doar cu soția lui. A fost ciudat și frumos.

Gabriela a simțit respirația lui Pablo pe gât. Mirosul de pastă de dinți.

— Eu nu m-am spălat pe dinți.

— Nu-mi pasă. Nu te voi lăsa să te întorci.

Și a mângâiat-o... și a regulat-o.

*

— Luna viitoare împlinesc cincizeci și cinci de ani, i-a spus Pablo după ce a gustat din croasantul cu unt pe care Gabriela îl cumpărase de la unul dintre puținele cuptoare tradiționale care mai rămăseseră în Barceloneta. Nu-i simt, a mărturisit el. Cincizeci și cinci de ani.

— Nici eu nu-i simt pe cei patruzeci și cinci de ani ai mei, a răspuns Gabriela. Cei care îmi zic „îmi pare rău, doamnă" îmi amintesc ce vârstă am, dar, zău, altfel nu mi-aș da seama.

Au terminat micul-dejun. Gabriela s-a așezat pe canapeaua extensibilă pe care Pablo o aranjase deja în timp ce ea se dusese să atingă apa mării și să cumpere micul-dejun pentru amândoi. A căutat pagina optzeci a manuscrisului și a citit din nou cu voce tare.

— Oprește-te. Citește din nou.

Gabriela a recitit.

— Așteaptă.

El lua notițe.

— Continuă.

Și hai și scrie. Și hai și citește. Și hai și recitește. Și hai și scrie. Și hai și recitește. Și rescrie. Și hai să facem dragoste.

— Mă înscriu la Premiul Uniunii Europene pentru Literatură.

Gabriela l-a privit oarecum copleșită.

— Cu romanul ăsta?

S-a uitat din nou la manuscrisul pe care-l ținea în mână.

Pablo a dat aprobator din cap.

— Și ai încredere în judecata mea?

Pentru că Gabriela îi sugera mici schimbări, mai ales la personajele feminine, pe care el se încăpățâna să le ridice în slăvi în mod constant.

— Ai discernământ, Gabi.

Și hai s-o pupi pe gură, și hai să facem dragoste. Și hai citește. Și hai scrie. Și rescrie. Și hai să facem dragoste... Pentru că Gabriela nu făcea sex cu Pablo, făcea dragoste.

*

— Cum a fost la Madrid? a întrebat-o Germán de pe ecranul computerului.

Gabriela și băiețelul ei stăteau pe covor în fața computerului, cu Skype-ul deschis.

— Distractiv. Madridul este întotdeauna distractiv.

Pentru că asta a fost minciuna pe care Gabriela i-o spusese mamei sale. Cum altfel să justifice absența de acasă un weekend întreg, ceea ce Gabriela nu făcea niciodată — și să mai și lase pentru prima dată băiatul acasă la mama ei. Gabriela vorbise cu Silvia. Și urma să-i explice lui Germán că Silvia se ducea la niște prietene în Madrid la sfârșit de săptămână și că ea o însoțea. Weekend pentru fete. Nimic nu putea să dea greș. Și nimic nu a dat greș.

— Tati, uite!

Băiețelul i-a arătat o mașină cu telecomandă pe care i-o cumpărase bunica lui dintr-un bazar chinezesc și care după două ore nu mai funcționa.

— O să mi-o repari cu șurubelnița?

— Firește, dragul meu.

— Și cum a fost la muncă, Germán?

— Bine.

— Și apartamentul pe care ți l-au pus la dispoziție?

— Ți-ar plăcea la nebunie. În fața râului... A schițat un gest afectuos. Mă simt singur, a continuat el zâmbind.

— Uite, tati!

Băiatul i-a arătat Lego-ul asamblat.

— Bravo ție! Acum desfă-l și fă un aeroport.

Au mai vorbit câteva minute.

— O să te sun poimâine... Mi-e dor de voi, Gabi. Te iubesc.

— Și eu.

*

Mai erau șase săptămâni până la sosirea lui Germán. Gabriela nu știa ce înțelegere avea Pablo cu Pía, nu îl întrebase, dar rămânea peste noapte cu el vinerea. Știa, bineînțeles — pentru că noi, femeile, investigăm — că Pía avusese spectacole de teatru prin toată Spania. Pablo i-a spus în trecere că soacra lui venise cu avionul din Argentina ca să stea cu ei câteva luni. Și plictisit, dar cu tandrețe, a adăugat că pe o soacră care trăia la 10 459 de kilometri, distanță ce separă Barcelona de Buenos Aires, și care venea să-și viziteze nepoatele, pe care nu le mai văzuse de doi ani, nu o puteai caza într-un hotel.

În vinerea următoare, la ora unu dimineața, au terminat de citit manuscrisul.

— O să rescriu, Gabi.

— Eu plec.

— Nu. Nu vreau să pleci. Dormi liniștită.

Au desfăcut împreună canapeaua extensibilă, au pus un cearșaf curat.

— Ești sigur?

— Da, vreau să rămâi.

A tras-o spre el și a sărutat-o pe buze.

Apoi s-a așezat pe scaunul din fața biroului și a început să rescrie. Gabriela s-a dus la baie. Își adusese un portfard cu săpunul ei de față, loțiunea tonică, periuța de dinți și pasta. Și-a pus o cămașă de noapte mulată pe corp, cu bretele subțiri, frumoasă, nouă, din mătase verde, lungă până la glezne, pe care și-o cumpărase cu o

săptămână în urmă de la Women's Secret. Mai mult decât o cămașă de noapte, era o rochie de noapte frumoasă. A ieșit din baie.

Pablo s-a oprit din scris și s-a întors să o privească. Întotdeauna în blugi și cămășile lui închise la culoare.

— Ce frumoasă ești!

Gabriela a zâmbit și s-a întins pe pat. S-a șezat într-o parte și și-a pus palmele lipite una de alta sub obraz... El o privea.

— Scrie, Pablo.

El s-a întors spre birou și a început să lucreze.

Au trecut trei minute în care Gabriela nu și-a luat ochii de la el. Își privea iubitul, cu spatele la ea, scriind la computer. Se simțea ca și cum ar fi fost în interiorul unei povești, care în realitate nu-i aparținea. Cum putea să simtă cu atâta intensitate în atât de puțin timp? Cum? Nu-și înțelegea forța dorinței. Nu își amintea să fi simțit așa înainte.

Pablo îi simțea privirea. Îi simțea gândurile. S-a oprit din scris și s-a întors spre ea.

— La ce te uiți, Gabi?

— La tine.

S-a apropiat de ea și s-a așezat pe pat. I-a mângâiat fața, și-a trecut mâna peste silueta de mătase a Gabrielei, a sărutat-o pe buze.

— Dacă te uiți așa la mine, va trebui să fac dragoste cu tine din nou, și trebuie să scriu.

Gabriela l-a pătruns cu privirea. Doar acea privire era suficientă pentru ca Pablo să-și simtă iar erecția. I-a mângâiat încă o dată pubisul, peste mătase și, câteva secunde mai târziu, a făcut dragoste cu ea.

*

Gabriela s-a trezit la șase și jumătate dimineața cu primele raze de lumină care intrau pe fereastră și l-a văzut pe Pablo, cu spatele la ea, încă îmbrăcat și desculț, scriind la calculator.

Rescriind.

Pentru că rescrierea poate dura o veșnicie.

S-a ridicat și, pe jumătate adormită, s-a îndreptat spre el. I-a înconjurat umerii cu brațele și l-a sărutat pe obraz. El s-a întors și a așezat-o în poală.

— Ai dormit bine?

— Foarte bine... N-ai dormit deloc?

Pablo a clătinat din cap.

— Îl trimiți azi?

— O să aștept... O să-l citesc din nou.

— Din nou?

De câte ori își citește un scriitor romanul înainte de a i-l trimite editorului? De cinci, șase, șapte, opt, douăzeci de ori.

Gabriela înțelegea asta, pentru că întotdeauna poți să dai frazei o formă mai bună: poți asambla și dezasambla propoziții, poți adăuga adjective, poți folosi sinonime, diminutive, poți încetini ritmul lecturii folosind punctul în locul virgulei. Și poți accelera ritmul cu propoziții scurte.

Ea însăși își citea articolul de douăzeci de ori înainte de a-l trimite la redacție.

— Dacă vrei, ți-l citesc bucuroasă cu voce tare, din nou. Dar... cât timp ți-a luat să-l scrii?

— Doi ani.

— În două săptămâni nu o să reușești să-l faci să sune mai bine... Trimite-l așa.

Gabriela l-a sărutat pe buze.

— E un roman minunat.

Orice creator, dacă este cât de cât inteligent — și Pablo era —, se simte nesigur în fața operei lui. Bineînțeles că se simte. Chiar dacă a vândut nu

știu câte exemplare din romanul anterior. Chiar dacă romanul său a fost tradus în multe limbi. Chiar dacă este copleșit de laude. Chiar dacă părerea criticilor și părerea publicului coincid.

În plus, succesul unui roman anterior cântărește foarte mult, pentru că ultimul său roman, atât de lăudat, a fost poate mai bun decât cel pe care-l scrie de doi ani. Poate că așa era.

Gabriela știa că Pablo făcuse deja modificările pe care Fèlix, editorul, i le sugerase. Discutându-le cu el, firește. Așa cum fac majoritatea scriitorilor cu editorii lor. Pentru că există tendința de a crede că nimic din ce ai scris nu e bine. Dar apoi te întorci la masa ta de scris. Te gândești, și da. Poate că editorul are dreptate. Și te gândești. Și rescrii... apoi apare propria ta exigență. Pentru că știi că propoziția aceea poate fi scrisă mai bine.

Pentru că da, rescrierea poate dura o veșnicie.

— Trimite-l așa. Continui să cred, așa cum ți-am spus săptămâna trecută, că prea idealizezi femeia.

— Îmi plac femeile, a spus el cu afecțiune.

— Afirmația asta nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut deloc, a rostit Gabriela pe un ton dulce.

Pablo a râs. Nu era nicio răutate în acea afirmație.

El știa cum trebuia să se termine.

— Îmi placi tu, Gabriela. Îmi placi doar tu.

*

— Gabi.

— Spune-mi, Silvia.

— Nu era vorba doar de o singură zi?

— În fine, da, doar până se întoarce Germán.

---

22 „Ce spui, tâmpitule" (în lb. catalană în orig.).

10

Ciorapi negri pe coapsă albă

Pe tejgheaua raionului de lenjerie intimă de la etajul șapte din El Corte Inglés, zăceau două perechi de ciorapi. Acel gen de ciorap care ajunge până la jumătatea coapsei. La jumătatea femurului. Unii albi și alții negri.

Gabriela a mângâiat ciorapii albi. Fără să știe de ce, în timp ce simțea nailonul între degete, s-a gândit la Natașa. I-a ales pe cei negri. Erau subțiri și în partea de sus aveau brodate mici flori negre. A zâmbit ușor. Nu-și mai pusese niciodată niște ciorapi atât de sexy.

Cei cincizeci și cinci de ani ai lui Pablo îi meritau.

Gabriela, care le împărtășește totul prietenelor ei, îi vorbise Silviei și despre cadoul pe care i-l pregătea lui Pablo. Se distraseră copios pregătindu-l.

— Mă bucur să te am alături, Silvia. Îmi aduci mult bine în viață, i-a spus ea madrilenei.

Erau complice la toate și, da, împreună i l-au pregătit. Silvia i-a împrumutat pantofii cu tocuri cui de zece centimetri ca să-i încalțe cu ciorapii negri de dantelă până la jumătatea coapsei, chiloți și sutien negru. Totul, sub o rochie mulată, tot neagră.

Sexy. Era sexy.

Au studiat mii de cântece, de la, evident, „You Can Leave Your Hat On", de Joe Cocker, până la Mala Rodríguez, de pe coloana sonoră a filmului *Lucía și sexul*. Au râs în hohote urmărind secvența cu Jamie Lee Curtis unduindu-se stângace în fața lui Arnold Schwarzenegger în

filmul *Minciuni adevărate*. Și dintre o mie de cântece, și exersând mișcări senzuale râzând în hohote, au ales o melodie pe care o cântaseră și pe care dansaseră de o mie de ori: „Candy", de Iggy Pop.

Pe melodia „Candy" poți face absolut orice. Să săruți un evreu în Boston; să dansezi cu Silvia pe scenă la Ministry of Sound; să te unduiești cu bebelușul ei sprijinit pe umăr în apartamentul din Born; sau să fumezi un *joint* cu Cósima cântând, în conacul ei din Pearson, vers cu vers. Sau, la fel de bine, pe melodia „Candy", Gabriela putea, de ce nu, străduindu-se să nu-și piardă demnitatea la cei patruzeci și cinci de ani, putea, așadar, să danseze primul striptease din viața ei.

*

— Stai pe canapea, i-a ordonat Gabriela imediat ce a intrat în mansardă și înainte de a observa că patul era deja făcut. Mai bine.

— Doamne, Gabi! a răspuns Pablo, măsurând-o din cap până în picioare cu privirea.

Iubitul ei era cu zece centimetri mai înalt. Ea era sexy. Foarte sexy. Nu doar că purta tocuri, dar se fardase la ochi, se dăduse cu rimel și ruj. Într-un mod mai agresiv. Mai seducător. Mai sexy decât în săptămânile pe care le petrecuseră cunoscându-se.

— La mulți ani, Pablo! i-a spus ea, sărutându-l pe gură.

Gabriela a tras draperiile și a aprins lumina discretă de pe masă.

— Ce faci? a întrebat el, nedumerit.

Gabriela și-a scos laptopul din rucsac, a conectat boxele, a căutat melodia „Candy" și, înainte de a apăsa pe *play*, s-a întors. El o privea fără să înțeleagă ce face.

— Sunt o doamnă de patruzeci și cinci de ani, a spus ea, după ce l-a sărutat din nou. Am de gând să fac ceva... încercând să nu-mi pierd demnitatea. Așa că tu lasă-te condus de mine.

L-a sărutat și l-a împins pe pat.

Pablo a râs. Pentru că deja intuia ce avea de gând să facă și asta chiar că n-o mai trăise până atunci.

— Nu râde, a cerut ea cu o expresie amuzată și imploratoare. Te rog.

A apăsat pe *play* și a dat volumul cât a putut de tare. Muzica a invadat mansarda. Gabriela și-a scos paltonul. Rochie neagră pe corp, cu bretele subțiri. Se mișca încet pe primele acorduri ale cântecului. Și-a trecut degetul mare peste bretelele rochiei și, încetul cu încetul, a tras-o în jos peste sâni, peste talie, peste pubis, peste coapse. Iar rochia a căzut pe podea.

Ciorapi negri pe coapsă albă.

Pablo a râs timid, iar ea a luat rochia și i-a aruncat-o în față.

— Nu mă enerva... pregătesc momentul de o săptămână.

Și Pablo s-a uitat la ea. Serios. Și-a privit amanta. S-a uitat la zeița pe jumătate goală din fața lui, care se mișca pentru el. Și a intrat în joc. Sigur că a intrat.

Gabriela s-a întors cu spatele. O melodie pe care dansase de mii de ori. Îi știa fiecare acord. A început ritmul tobei. Mișcare din talie, privire spre Pablo peste umăr. Și-a pus mâinile pe coapse, și-a îndoit genunchii și, depărtându-i, s-a lăsat spre podea. Tocuri cui. S-a ridicat încet.

A repetat mișcarea întorcându-se în lateral.

Arătându-i profilul, provocându-l. Genunchii i-au atins din nou podeaua.

Pablo s-a excitat.

Muzica era foarte tare. Gabriela s-a întors cu fața spre el, stătea la un metru distanță, pătrunzându-l cu privirea. Și-a îndoit picioarele fără să-și ia ochii de la el. S-a ridicat.

„Candy" a atins punctul culminant. Tobosarul a marcat puternic ritmul, iar Gabriela și-a pus mâinile pe ciorapi. Și-a depărtat genunchii până la infinit și a coborât din nou pe podea. S-a ridicat mângâindu-și sexul. Pântecul. Sânii. Ceafa. Părul.

I-a zâmbit amantului ei și s-a apropiat de el. I-a desfăcut cureaua. Un nasture de la pantalon. Încă unul și încă unul. L-a sărutat pe buze și, în timp ce îi mângâia erecția, s-a apropiat de urechea lui și i-a spus:

— La mulți ani, Pablo!

El și-a înăbușit un oftat și, plin de dorință, a privit-o pe Gabriela cum cobora încet cu limba, generoasă, foarte generoasă, spre sexul lui.

*

— După tot ce am făcut, nu poți să-mi spui că nu, i-a zis Gabriela cu un zâmbet, în timp ce-și încălța balerinii. În viața ei n-o să-și mai pună tocurile acelea cui. Ce tortură!

Făcuseră duș împreună, el o umpluse de sărutări sub apă. Pe cât de puțin tandru era cu soția lui, pe atât de mult putea să ofere, chiar și el însuși rămânea surprins.

— Dar ce vrei să faci? a răspuns Pablo oarecum stânjenit.

— Încă o surpriză, foarte repede... Nu o să ne recunoască nimeni, Pablo...

Pablo a făcut un gest ciudat. Să coboare împreună în stradă... Asta n-o mai făcuseră. Și nu intra în planurile lui.

— Hai...

Gabriela a apăsat pe clanță.

— Urmează-mă. Eu merg în față, astfel nimeni nu ne vede împreună.

Pablo a urmat-o, nu foarte convins. Au închis ușa mansardei și au chemat liftul.

— Doar o clipă, a spus Gabriela.

Gabriela a îngenuncheat.

— Ce faci? a întrebat el oarecum nedumerit.

Gabriela și-a ridicat privirea în timp ce îi aranja manșetele pantalonilor.

— Manie de femeie pisăloagă.

L-a condus în lift.

Pablo a urmat-o în stradă fără să știe unde îl ducea. Ea mergea în față și el, la trei metri distanță. Gabriela a parcurs cei cincisprezece metri care despărțeau blocul lui Pablo de biserica San Miquel del Port, care era goală, pentru că parohiile și bisericile din țara noastră, în timpul săptămânii, sunt goale sau vizitate doar de bătrâni singuratici.

— Ce facem aici, Gabi?

L-a luat de mână și l-a condus până la banca din primul rând.

— Va dura doar un minut. Stai jos. Nu-i nimeni aici.

Pablo s-a așezat, foarte stânjenit. Ea, foarte tandră, i s-a așezat în poală și și-a trecut brațul pe după umerii lui.

— Gabi...

— Dar nu e nimeni, a zis ea cu blândețe. Termin repede, vreau să-ți spun doar un lucru, bine?

— Bine.

— Încep...

Gabriela și-a dres vocea. Îi era un pic de rușine, dar simțea o mare bucurie.

— Eu, Gabriela...

A tăcut o clipă.

— Eu, Gabriela Salinas Aguilar, mă dăruiesc ție, Pablo Hausmann.

A făcut o pauză.

— Care este al doilea nume de familie al tău?

— Puig, a răspuns el nervos. Haide, Gabi, te rog.

— Am terminat, am terminat, a promis ea, nu fi atât de sobru.

Pablo, un scriitor cunoscut, era deja scos din minți.

Din nou, ea și-a dres vocea, a zâmbit și, șoptind foarte aproape de buzele lui, a continuat:

— Eu, Gabriela Salinas Aguilar, mă dăruiesc ție, Pablo Hausmann Puig... ca amantă... și numai ca amantă.

S-a apropiat de buzele lui și foarte, foarte încet a încheiat:

— Până ce moartea ne va despărți.

Gabriela l-a mângâiat pe față și l-a sărutat.

— Știu că te încearcă un sentiment de rușine și jenă groaznică. Rușine de amanta ta. Dar acum vine partea cea mai tare. Acum trebuie să repeți. Dar invers.

În acel moment, un preot septuagenar a intrat în biserică. Nu a spus nimic, dar a observat mirat un bărbat și o femeie matură așezată în poala lui. Preotul era un tip deștept, s-a gândit că n-or fi căsătoriți. El era fericit că în sfârșit intra cineva sub șaizeci de ani în acea bisericuță pe care o slujea de cincizeci de ani.

— *Bon dia, pare*, a spus Gabriela, ridicând vocea.

Preotul a zâmbit ușor, recunoscător pentru salut.

— Bună ziua... Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— El ne-a binecuvântat!

— Gabi, gata, te rog...

— Bine, îți mai dau un sărut din dragoste și plecăm.

Gabriela s-a uitat la preot și l-a strigat:

— Părinte!

A ridicat vocea ca să-l facă pe Pablo să se simtă și mai stânjenit.

— Îmi sărut bărbatul, dacă nu vă supărați.

— Da, dragă, da. Sărută-l cât vrei.

Pablo, amuțit, stânjenit, a sărutat-o.

— Puțină veselie, Pablo, a spus ea înainte de a-i șopti la ureche: Ai scăpat... dar știu că într-o zi o să mi-o ceri tu mie...

11

Cu viața nu te joci

Gabriela a suspinat și a aruncat o ultimă privire prin salonul apartamentului său. Arăta impecabil. Strânsese totul: piesele de Lego și Playmobil erau în cutii, pantofii stăteau în suporturile lor, de pe fotoliul din dormitor dispăruseră hainele, vasele din bucătărie se aflau în mașina de spălat vase. Ar fi fost de ajutor dacă fiul ei ar fi fost treaz, dar era ora unsprezece noaptea când a auzit cheia lui Germán în încuietoare. De ce era atât de neliniștită?

Soțul ei nu avea să observe nimic. Era plecat de opt săptămâni, acum se întorcea acasă și totul era la fel.

Dar nimic nu mai era la fel pentru soția lui. Îi spusese lui Pablo că Germán se întoarce și că ea nu avea să mai poată să doarmă cu el vinerea: la ora șapte seara trebuia să fie acasă. În acele opt săptămâni, nu au vorbit despre partenerii lor. Pentru ce? Trăiau în propria oază. În mansardă, fericiți. Gândindu-se doar la ei doi.

Germán a deschis ușa. Gabriela a zâmbit și s-a apropiat de el.

El a cuprins-o în brațe și a sărutat-o tandru.

— Ce s-a întâmplat cu zborul?

— Controlorii de trafic francezi.

Germán a sărutat-o din nou.

— Ți-e foame? Să-ți pregătesc ceva de mâncare?

— Am mâncat un hamburger la McDonald's.

— El doarme. A vrut să te aștepte, dar în cele din urmă a adormit.

— Mă duc să-l văd.

— Nu-l trezi.

— Nu, stai liniștită.

Germán a deschis ușa de la dormitorul fiului său și l-a privit. Câtă candoare se găsește în dragostea unui tată pentru fiul său. A stat acolo timp de douăzeci de secunde, uitându-se emoționat la clona sa. Îndrăgostit de copilul lui.

— Văd că a crescut enorm, Gabi.

A lăsat ușa întredeschisă și amândoi s-au îndreptat spre dormitorul conjugal. El a vorbit despre șederea în Boston. Ea, despre progresele copilului. Germán a sărutat-o din nou pe buze.

— Fac un duș.

Gabriela s-a întins neliniștită pe pat privindu-l în timp ce-și scotea hainele. De ce i se părea ciudat? Poate din pricina acelor două luni în care a văzut nuditatea altui bărbat.

— Am o veste să-ți dau, a zis Germán fără să se întoarcă. Mi s-a propus ca din septembrie să predau un curs la Universitatea din Boston. În cadrul masterului de management al proiectelor navale.

— Serios?

— Tot anul universitar. Din septembrie până în iunie.

Germán a deschis robinetul de la duș și s-a uitat la Gabriela.

— Am putea să mergem toți trei.

Gabriela nu a răspuns.

— Tu poți să scrii de oriunde și în plus ar fi minunat pentru copil.

— Fir-ar să fie, Germán... Nu mă așteptam la așa ceva.

— Nu trebuie să decidem acum.

A intrat în duș și a lăsat ușa deschisă, ca de obicei. Gabriela a respirat încet vreo două minute, cât timp Germán a stat sub apă, până când a ieșit, s-a șters, și-a pus pantalonii de

pijama și un tricou și s-a băgat în pat lângă nevasta lui. A mai vorbit despre Boston încă puțin, dar era epuizat. A mângâiat-o pe Gabriela pe mână și, după câteva clipe, a adormit.

Gabriela a oftat ușurată.

Era recunoscătoare că nu voise să facă dragoste. Nu ar fi fost în stare. La cinci ore după ce făcuse dragoste cu Pablo, nu ar fi fost în stare.

*

Weekend liniștit. Au fost cu copilul la lacul din parcul Ciutadella. Au mers să-i vadă pe părinții lui Germán, duminică. A trecut și ziua de luni. Marți. Miercuri și joi. Joi seară au văzut un film. Era rândul Gabrielei să-l aleagă, dar ea i-a spus lui s-o facă și s-a întins pe canapea în cămașa de noapte, ca de obicei. Până când a sosit clipa de care se temea. Momentul acela în care soțul vrea să facă dragoste cu soția lui.

Germán i-a pus mâna pe gleznă și acel contact a fost suficient ca să o crispeze. Germán a mângâiat-o tandru câteva secunde.

— Sunt obosită.

Germán a continuat. Știa că o va convinge.

— Nu am chef, Germán. Încetează, a spus ea, încercând să fie afectuoasă.

— Haide, Gabi, a implorat-o el, ca întotdeauna.

— Germán, nu am chef... n-auzi, a repetat ea în timp ce simțea mâinile soțului apropiindu-se de sexul ei.

Și a schimbat tonul, pentru că totul depinde întotdeauna de ton și, cu voce seacă, privindu-l în ochi, a continuat:

— Încetează, Germán. Dacă nu vreau să fac sex, nu mă obliga.

El și-a luat mâinile de pe trupul nevestei.

— Poftim? a rostit el aspru.

— Înțelege că n-am chef, a insistat Gabriela, îndulcind tonul.

— Nu mă obliga? a repetat Germán, în timp ce se ridica în picioare. Ce-i cu tine?

Nu auzise o astfel de frază ostilă în douăzeci de ani de căsnicie. Să o forțeze? A simțit-o ca pe un pumnal. Era adevărat, ea nu se apropia de el cu dorință. I-ar fi plăcut ca măcar o dată să o facă, dar își asumase această parte a relației lor fără mari probleme și o convingea cu vorbe de genul „tu nu faci nimic, fac eu totul". Dar să o oblige? În douăzeci de ani, Germán nu o obligase niciodată să facă ceva. Niciodată. N-ar obliga-o în veci.

Acum a fost rândul lui să o privească sever și a încheiat spunând:

— Nu-ți face griji, Gabi. Nu te voi mai atinge.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre dormitor. Gabriela a închis ochii, întristată, neștiind ce să facă.

*

În weekend au mers cu Volvoul în Cerdanya pentru că, în ciuda acelei supărări, aveau rezervări făcute de câteva luni la un mic hotel pierdut printre munții Cadí.

Erau foarte tăcuți. Străin de toate, fiul lor spărgea tăcerea. Îi lua de mână pe amândoi și mergeau toți trei. Plimbările prin natură le făceau bine. La un moment dat, când băiatul a luat-o înainte, Gabriela s-a apropiat de Germán și l-a luat de mână. Știa că nu-i va da drumul.

— Iartă-mă.

El nu a răspuns.

— Te rog, a insistat Gabriela.

— Ai întrecut măsura, Gabi... Eu nu te-am obligat niciodată să faci nimic.

— Știu, a spus ea cu sinceritate. Iartă-mă.

A ridicat mâna pentru ca el să-și pună brațul în jurul umerilor ei și l-a luat de talie. Băiatul lor arunca cu pietre în râu, îi plăcea la nebunie să stea departe de asfalt... Părea alt copil.

— Poate că ar trebui să venim mai des aici, a spus ea.

— Sigur că da. Îmi place să vin aici. Știi asta.

De îndată ce au ajuns în Barcelona, Gabriela a făcut dragoste cu el. Ar fi preferat să nu o facă, dar a făcut-o pentru că îl iubea. Își iubea foarte mult soțul.

*

— Ce s-a întâmplat, Gabi? a întrebat-o Pablo vinerea următoare, imediat ce a pășit în mansardă.

Ea l-a privit neliniștită. S-a sprijinit de birou.

— Ce este? a insistat el.

Gabriela și-a întors privirea. Se simțea nesigură și tulburată.

— M-am culcat cu Germán.

I-a fost greu să pronunțe cuvintele, le-a rostit jenată.

Era total absurd ce simțea Gabriela, lipsit de orice logică, dar adevărul era că se simțea infidelă amantului ei. Ca și cum a face dragoste cu Germán ar fi însemnat că-l trădează pe Pablo și nu invers. Atât de complicate sunt unele femei.

— Nu am simțit nimic... Pablo, serios.

Și nu-l mințea. Pentru că o femeie poate face dragoste cu soțul ei fără să simtă nimic. O face pentru el. Gabriela și-a desfăcut picioarele la fel cum o făcea și Silvia. În timp ce Germán era înăuntrul ei, s-a gândit să simuleze orgasmul, dar nu a putut. Nu a putut să geamă nici măcar o dată. Pentru că există multe femei care se prefac

și sunt capabile să se amăgească o viață întreagă, pe ele și pe bărbații lor. Iar altele nu pot s-o facă.

— Gabi, nu trebuie să-mi povestești.

— Știu.

S-a așezat pe scaunul de la biroul lui Pablo și și-a coborât privirea în poală în timp ce apăsa cu degetul mare al mâinii drepte în palma mâinii stângi. Și-a întors privirea din nou spre el.

— Te culci cu Pía?

Pablo nu a răspuns. A schițat un gest de disconfort.

— Ești sigură că vrei să vorbești despre asta, Gabi? a întrebat el cu blândețe.

— Da, a confirmat ea, susținându-i privirea.

Pablo a avut nevoie de câteva secunde ca să răspundă.

— Nu îi cer să se culce cu mine.

— Da... dar Germán mi-o cere.

— Dacă eu aș fi soțul tău, ți-aș cere-o și eu.

Gabriela a zâmbit ușor. Voia și nu voia să continue acea conversație.

— Și Pía ți-o cere?

— Uneori.

Și-au susținut privirea.

— Când a fost ultima dată când ai făcut dragoste cu ea?

Pablo nu se așteptase la o întrebare atât de directă. Din nou a tăcut câteva clipe.

— Gabi, nu vreau să vorbesc despre asta. Las-o baltă.

— Când? a insistat ea.

— Las-o baltă, Gabi.

— Când, Pablo? a insistat ea, acum mai severă. Când ai făcut dragoste ultima dată cu soția ta?

El a privit-o în ochi și, deși nu voia să răspundă, a spus adevărul:

— Ieri.

Iar acel „ieri" a pătruns în străfundurile ei. În adâncul sufletului Gabrielei. Și a simțit o durere ascuțită în piept. Dar asta nu-i era suficient.

— Ai ejaculat?

Fața lui s-a crispat într-o expresie ciudată, necunoscută până atunci Gabrielei.

O expresie seacă. Antipatică. Nu a răspuns.

— Ai ejaculat, Pablo?

Pablo a privit-o în ochi, dorind să pună capăt acelei conversații. Și a încheiat.

— Da, Gabriela, am ejaculat.

Ochii Gabrielei s-au umplut de lacrimi.

Pablo s-a apropiat de ea și a cuprins-o în brațe.

— Gabi, suntem adulți... Ce s-a întâmplat? i-a șoptit la ureche.

Pablo, fără să o lase din brațe, se gândea că vulnerabilitatea feminină în fața iubirii e minunată.

S-a mai gândit și la altceva pe care nu i l-a mărturisit, pentru că nu i se părea corect, pentru că era un sentiment egoist: nu i-a spus că, în adâncul sufletului său, era bucuros că ea nu simțea nimic atunci când făcea dragoste cu bărbatul ei.

Și Gabriela a lăsat o lacrimă să i se prelingă pe obraz, și-a apropiat gura de gura lui Pablo și, doar pentru că ea a dorit și a insistat, Pablo a făcut dragoste cu ea, făcând-o să simtă ce nu mai simțea cu bărbatul ei.

*

Și au trecut șase luni în care Gabriela a făcut față situației cât de bine a putut. Înota. Înota mult. Scria ore întregi ca să nu gândească. Asta o salva. Își scria suferința. Citea despre suferința ei. Minciuna pe care o construise era bine ancorată și știa că Germán nu avea să o descopere.

Întâlnirile de vineri din mansardă se mutaseră joia. Pentru că Germán hotărâse să iasă vinerea mai devreme de la serviciu, să ia copilul de la grădiniță și să meargă toți trei la Cerdanya. Iar joia, în loc să se ducă să înoate la Clubul de Natație, așa cum credea Germán, se ducea la mansarda lui Pablo. Se întorcea cu părul umed și mirosind a șampon: minciună fără cusur. Nu existau apeluri telefonice și nici e-mailuri. În zilele de joi. Acesta era pactul. Nu avea să afle niciodată că-l înșela. Însă, departe de euforia pe care o simțise în primele luni, Gabriela trăia tot mai chinuită între cei doi bărbați din viața ei. Soțul și amantul ei. Simțindu-se mereu o femeie iubită. Iubită de ambele părți. Dar chinul nu înceta. Iar soțul și amantul ei o simțeau.

Cel dintâi, pierdut în tristețea care emana din fiecare por al soției lui.

— De ce nu cumpărăm ceva în Cerdanya? i-a propus Germán, cuprinzând-o de umeri.

— Bine.

S-a întors spre ea și și-a privit soția în tăcere, în timp ce ea își lăsa privirea să rătăcească peste zăpada de pe munte.

— S-a întâmplat ceva, Gabi?

— Nu. De ce?

— Anul trecut nu mi-ai fi spus „bine".

— Dacă spun „da, hai să cumpărăm o casă aici", nu îți pică bine. Dacă aș fi spus „nu", nici atunci nu ți s-ar fi părut bine.

— Sunt de douăzeci de ani lângă tine, a răspuns Germán delicat, dar sigur pe ce spunea. Și îmi pari ciudată... Ești ciudată... Nu știu...

A așteptat o secundă și a continuat.

— Astea sunt detalii, Gabi. Lucruri pe care nu le-ai mai făcut până acum. Pui în ordine CD-urile din torpedou, îți așezi pantofii în dulap, nu sunt

haine murdare pe fotoliu, nu-mi spui nimic când îl forțez pe copil să termine totul din farfurie, pășești în liniște prin casă. Nu trebuie să mă supăr pentru că muzica e prea tare. Nici nu mai asculți muzică, Gabi... Ca și cum n-ai vrea să mă înfurii niciodată.

— Of, ce tot spui, Germán?

El nu a răspuns la acel „of, ce tot spui" al soției, pentru că se gândea la ceva, dar îi era foarte greu să verbalizeze, fiind timid în privința acestor lucruri. Tot cu brațul în jurul umerilor ei, dar fără să o privească în ochi, a adăugat:

— Nu știu, Gabi... Și când facem dragoste, tu nu ești... Ești absentă... Și nu juisezi... Nu juisezi niciodată.

Cel de-al doilea, amantul ei, observa și el tristețea Gabrielei. Era un om inteligent și pricepea perfect ce i se întâmplă. Dar el, chiar dacă știa că ea suferă, nu voia să o piardă. Pentru că o iubea. Sigur că o iubea. Și sexul. Bineînțeles, pentru că nu există nimic mai frumos decât ca o femeie îndrăgostită să ți se dăruiască. Nimic nu poate fi mai frumos decât orgasmul unei femei îndrăgostite.

Profund îndrăgostită.

*

Într-o joi ca oricare alta, Gabriela zăcea goală pe canapeaua extensibilă. Pablo i-a sărutat cele patru cicatrici de pe pântec. Mai întâi operația cezariană, apoi cele trei cicatrici de la laparoscopie, de-o parte și de alta a buricului. A întrebat-o ce erau și ea i-a vorbit pentru prima dată despre endometrioză.

— Sunt oribile. Știu.

Le-a acoperit cu mâna, ca și cum Pablo nu le-ar fi văzut încă din prima zi. Sigur că le văzuse, dar nu îl deranjaseră deloc.

Pablo i-a dat mâna laoparte și i-a sărutat din nou cicatricile.

— Nu. Nu sunt oribile, Gabi. Sunt cicatricile femeii mele.

— Nu sunt femeia ta, a răspuns ea serios, poate rănită.

— Ba da, Gabriela. Tu ești femeia mea.

A urcat până spre buzele ei, a sărutat-o și i-a spus din nou:

— Tu ești femeia care mă face fericit. Aici. Astăzi. Acum. Vorbesc cu tine mai mult decât cu oricine. Mult mai mult decât cu...

A tăcut, pentru că știa că Gabriela nu voia să audă de Pía.

— Te iubesc, Gabriela. Crede-mă.

Iar ea l-a mângâiat pe păr și i-ar fi spus că vrea să fie singura. Singura lui femeie. Dar nu. Nu i-a spus-o.

*

La finalul unui roman, scriitorii, în general, renunță să mai scrie pentru câteva luni. Pentru că scrisul este epuizant. Epuizează creierul. Îl golește. Dar nu îl golește pentru tine. Îl golește pentru alții. Iar golirea acestuia poate fi copleșitoare. Scrisul obosește.

— Gabi, obositor este să încarci cutii la șase dimineața în Mercabarna, cum face sora Zairei.

— Ai dreptate, Silvia. Când ai dreptate, ai.

În plus, scriitorului îi este greu să se despartă de personajele sale, pentru că le iubește. Le-a modelat așa cum a dorit el, dându-le o personalitate proprie, un corp ales. Timp de unu, doi, trei, patru, cinci ani din viața lui. Trăiește în schizofrenie și între două lumi: a lui și a personajelor sale. Iar dacă scriitorul nu crede în povestea pe care o creează, nu o trăiește, nu se

bucură de ea, nu plânge cu ea, nu râde cu ea, nu simte plăcerea și durerea propriului său alter ego, nu va reuși niciodată să-l convingă pe cititor.

De aceea e atât de greu să-ți îngropi personajul. Să-l omori. Să faci să dispară lumea care nu-i mai aparține scriitorului, ci cititorului, și să dai naștere altei lumi.

Era clar pentru Pablo că acest lucru nu avea să se întâmple decât după un an, poate doi, și, după ce a trimis e-mailul cu romanul terminat în cele din urmă, s-a simțit gol. Nu mai exista niciun manuscris de citit și de rescris.

A căutat un disc de vinil printre sutele pe care le avea stivuite pe podea în mansardă până ce a găsit un John Coltrane. Gabriela ascultase jazz foarte puțin sau deloc pentru că piesele de jazz sunt dificile, uneori confuze pentru urechile mai puțin antrenate, iar ei îi era greu să intre în atmosferă. Dar, cu ajutorul lui Pablo, a reușit.

„Nobody Else But Me", de Stan Getz. „It Could Happen To You", de Miles Davis. „The One I Love Belongs to Somebody Else", de Bill Charlap Trio. Au făcut dragoste pe „Feeling Good", de Nina Simone.

*

Și încă o joi.

Gabriela a pus melodii din nesfârșitele ei playlisturi de pe Spotify din Mac-ul ei, „Lousiana i els camps de cotó", „El far del Sud" și „Compta amb mi", apoi a intrat în lista „Cântece din adolescența mea" și a pus Pixies, și „Jane says", și Lou Reed, și „Mother" de Pink Floyd. Iar Pablo, ascultând-o pe cea din urmă, și-a sprijinit capul pe pieptul gol al Gabrielei și i-a înconjurat talia cu brațele. Fără să știe de ce, ea, pentru prima dată în toate acele luni, l-a simțit vulnerabil și l-a

mângâiat cu tandrețe pe păr. Și cum bărbații, sau poate doar bărbații din viața Gabrielei, vorbesc puțin despre sentimentele lor, ea a intuit ceva. Aproape de finalul melodiei „Mother", cuvânt care se repetă în buclă în cântec, l-a întrebat:

— Mama ta... unde locuiește?

— A murit.

Iar Gabriela și-a reproșat că-l întrebase.

— Iartă-mă, Pablo, că te-am întrebat. Îmi pare rău.

— Acum cincisprezece ani.

Și nu a mai rostit niciun cuvânt. Și au rămas așa, el amintindu-și de prima femeie din viața lui și ea iubindu-l un pic mai mult.

*

Și încă o joi.

Și după ce au făcut dragoste, și-a pus iar cămașa lui Pablo și chiloții și a început să danseze pe o melodie demențială, „Mitad y mitad", a rapperului Kase O., imitând-o senzuală și amuzantă pe Najwa.

— Haide, dansează cu mine... Pablo.

Nu, Gabriela, nici Pablo nu dansează. Dar te privește îndrăgostit... Stă pe un scaun, în blugi, fără cămașă — i-o porți tu — și în picioarele goale. Privește îndrăgostit la energia asta pe care o ai întotdeauna după ce faci dragoste.

— Am un prieten care are și el o amantă. O să-l întreb dacă și a lui dansează după ce face sex.

Și amândoi râd cu poftă.

— Hei, prostule...Eu nu fac sex cu tine, fac dragoste.

Și Pablo o ia de mână și o așază în poala lui și o sărută pe gură.

— Gabi, eu cu tine fac doar dragoste.

*

Și încă o joi.

Pablo a scos o chitară spaniolă din singurul dulap existent în mansardă. Gabriela a zâmbit văzând cum o sprijinea de picior. La fel ca soțul ei.

— Și chitara?

— Cânt patru arpegii. Pablo a zâmbit.

La fel și soțul ei. Amândoi spuneau „patru arpegii", dar știau mai mult de patru arpegii.

— Și de ce o ții ascunsă în dulap?

— Pentru că mă gândesc de ani buni că trebuie să cumpăr un suport pentru chitară, dar întotdeauna uit. Apoi încep să scriu, nu o scot până ce nu termin romanul și, cum nu am cumpărat suportul, rămâne încă doi ani închisă în dulap.

Gabriela și-a amintit că intrase cu Germán într-un magazin de chitare de pe strada Tallers ca să cumpere niște pene noi. În dimineața următoarei zile de joi a intrat în magazin ca să-i cumpere un suport pentru chitară. Pablo a așezat suportul lângă canapea și acolo a rămas pentru tot restul vieții lui.

*

Și încă o joi.

— Azi nu putem... Sunt la ciclu.

— Nu-mi pasă dacă ai ciclu.

— Dar cum să nu-ți pese? Tu nu știi cum e menstruația mea.

El deja îi descheia cămașa și îi mângâia sânii...

Și gata.

— Pablo, nu te uita la tine. Nu te uita la tine, te rog.

Iar Gabriela a râs, l-a târât în duș și l-a sărutat sub apă. Și a râs la vederea corpului gol al

amantului ei plin de sânge.

*

Și încă o joi.

Gabriela a ajuns la mansardă la ora 12, iar Pablo a sărutat-o excitat imediat ce a intrat pe ușă.

— Dezbracă-te.

— Cum?

— Dezbracă-te, Gabi.

— Dar tu?

— Eu nu. Fă ce-ți spun.

— Pablo, dar cu atâta lumină? Soarele inundă încăperea.

— Da, vreau să te văd.

Și ea să-l vadă pe Pablo stând pe scaunul lui de lucru cu tricoul negru pe el, Dockerii gri, cizmele de piele de căprioară.

Iar Gabriela se uita la el, timidă și nesigură, în picioare, în mijlocul mansardei. Fără să înțeleagă.

— Dezbracă-te.

— Dar, Pablo...

— Dezbracă-te, Gabi.

Și Gabriela a simțit cum se umezește. Cum se excită doar la auzul cuvintelor lui.

Și și-a descheiat cămașa. Și-a scos pantalonii. A rămas în chiloți și sutien, fără să știe ce să facă. Uitându-se la Pablo, îmbrăcat, cum o penetra cu privirea.

— Dă-ți jos sutienul.

— Pablo...

— Dă-l jos.

Și, în urma ordinului, a înțeles pentru prima dată că obediența și supunerea excită. Și a simțit o mulțime de senzații străbătându-i corpul doar la auzul vocii lui.

Apoi și-a dat jos sutienul și, din reflex, și-a încrucișat brațele peste piept.

— Nu te acoperi... Întinde-te pe canapea.
— Haide... Pablo, vino aici, lângă mine.
— Întinde-te.
Și s-a excitat încă și mai mult.
S-a întins.
— Închide ochii.
Și s-a supus.
— Mângâie-ți sfârcurile.
Tăcere. Știa că se uită la ea. S-a excitat.
— Trage-ți genunchii la piept.
S-a supus și s-a excitat încă și mai mult știindu-se goală în fața unui bărbat îmbrăcat. Un bărbat pe care îl iubește. Pe care îl dorește mai mult decât a dorit vreodată. Căruia i se va supune cât i-o va cere.
— Depărtează-ți picioarele.
Iar Gabriela oftează și își depărtează picioarele. Întinsă goală în fața lui Pablo.
— Bagă-ți mâna în chiloți.
Și îl ascultă din nou.
— Joacă-te, Gabi. Vreau să văd cum te joci. Tu singură.
— Vino.
— Nu. Vreau să mă uit la tine.
Și intră în joc. Și se joacă. Cu degetele. Cu mierea. Cu bucățica ei de plăcere. Se joacă ținând ochii închiși ca să ajungă la starea aceea de inconștiență.
— Oprește-te, Gabi.
Și nu vrea să se supună.
— Oprește-te.
Și se supune.
Și deschide ochii spunându-i din priviri că vrea să juiseze.
— Vino, Pablo... Ce vrei să-ți fac? Vino... îți fac orice vrei.

Iar Pablo o pătrunde cu privirea. Excitat. Simțindu-și erecția.

Și Gabriela se zvârcolește pentru el în timp ce-și mângâie din nou sexul.

— Nu te atinge, Gabi.

Și se supune.

— Vino, Pablo, te rog.

— Nu.

— Nu mai pot suporta.

— Ba poți... Rezistă.

Iar Gabriela închide ochii și oftează.

— Mângâie-ți sânii.

Și se joacă încet cu sfârcurile, cu ochii închiși, cu privirea lui Pablo fixată asupra ei... Și se zvârcolește. Și tresare. Tresare pentru el.

Și doar mângâindu-și sfârcurile e pe cale să juiseze și-și apropie genunchii și-și strânge picioarele.

— Nu apropia genunchii. Vreau să te văd.

Și Gabriela se supune.

— Dă-ți jos chiloții.

— Mi-e rușine... Vino.

— Scoate-i.

Fără să deschidă ochii, își bagă degetele mari sub elasticul chiloților și-i scoate încet.

Și deschide ochii și găsește privirea lui Pablo fixată asupra ei. Puterea de convingere a cuvintelor lui, sexul, iubirea... Acum e complet goală pentru el. Ar face orice i-ar cere.

— Juisează.

Și simte dorința străbătându-i corpul.

Și închide ochii.

Și, coborându-și încet mâna peste pântec, mângâindu-și pubisul, și în fața lui Pablo, în fața bărbatului ei îmbrăcat, și între suspine și gemete tăcute, ajunge la acele zece secunde de plăcere eternă și explodează în mii de bucăți.

*

Și încă o joi.

Pablo a ejaculat pe pântecul ei, s-a întins lângă ea și, epuizat, a sărutat-o delicat pe umăr.

— Te iubesc, Gabi.

În loc să răspundă, ea se juca, folosindu-și vârful degetelor, cu sperma iubirii ei pe propriul trup, întinzând-o ușor în jurul taliei, pe deasupra buricului, pe piept, în timp ce se gândea la viața acumulată în acel lichid alb și vâscos, la viața care i se putea forma în pântec... Unul dintre acele cincisprezece milioane de spermatozoizi care se odihneau pe pântecul ei ar fi fost de ajuns ca să creeze viață în ea. Ca să nască un copil pe care nu avea să i-l dăruiască niciodată. Cât de frumos ar fi să poarte copilul lui Pablo în pântec. Ce frumos.

Apoi s-a gândit că, dacă Pablo i-ar putea citi gândurile, ar rupe-o la goană.

El și-a coborât privirea spre mâinile Gabrielei, care continua să se joace cu sperma lui pe pielea ei, și a întrebat-o încet, foarte tandru:

— Ce faci, nebuno?

Nu exista pic de răutate în cuvintele acelea.

— Nu mă face nebună, i-a răspuns Gabriela pe un ton nepotrivit.

— Ce s-a întâmplat? a reacționat el nedumerit.

— Iartă-mă, a zis ea repede, ștergând toate acele gânduri de femeie nebună, de femeie îndrăgostită nebunește, și l-a sărutat pe buze. Abia aștept să fac dragoste cu tine din nou.

Nu mințea.

Pablo și-a arcuit sprâncenele în semn de amuzament.

— Cred că uiți că sunt un tip de cincizeci și cinci de ani.

Amândoi au râs.

*

Și încă o joi.

— Am cumpărat ceva, a spus Gabriela cu mâna în rucsac.

— Chiar așa?

— În fine... nu știu. Sunt un pic jenată... Nu știu... dacă avem vârsta potrivită.

— Să vedem.

— Dacă nu vrei, nu e cazul, Pablo. Poate că e mai bine să nu.

— Vrei să scoți, te rog, ce ai în rucsac?

— Bine, dar nu râde.

Ușor rușinată, a scos niște cătușe și o eșarfă din mătase neagră și s-a uitat la el zâmbindu-i. El a sărutat-o pe gură și i-a luat eșarfa din mână...

*

Și tot așa multe zile de joi.

S-au iubit. S-au jucat. Au ascultat muzică, au mâncat bunătăți. Au dormit.

Eterne zile de joi jucându-se cu trupurile lor, în toamna vieții, așa cum nu o făcuseră până atunci. Nici ea. Nici el.

*

În cele șapte ore pe care le petreceau împreună o dată pe săptămână în mansardă, Gabriela și Pablo și-au creat, de asemenea, o mică rutină.

El sosea la prânz, făceau dragoste, își povesteau unul altuia viața, ascultau muzică. Acum, era Gabriela cea care îi citea rubrica din *La Femme*. Pablo avea întotdeauna cuvinte de laudă pentru ce scria ea. Îi sugera câteva schimbări pe care Gabriela le introducea sau le discutau. Așteptându-l pe pakistanezul cu rucsacul galben de la Glovo. Mâncau și Gabriela se întindea pe

canapea, în timp ce Pablo traducea noul roman al lui Paul Auster, și adormea.

Pentru că, prinsă între cei doi bărbați care o iubeau, ea nu dormea bine. Reușea să-și reprime gândurile în timpul săptămânii, refugiindu-se lângă fiul ei, în scris, în înot, lângă prietenele ei dragi.

Dar lumea viselor este incontrolabilă și se trezea brusc la două dimineața din pricina unor vise ciudate. Vise în care Pablo dormea în dormitorul său conjugal, în timp ce Germán o privea din ușă. Sau se trezea că se certa în vis cu Germán în mansarda lui Pablo. Iar într-o noapte a avut un vis minunat în care se făcea că se îmbrățișau toți trei.

Visul, deghizare a dorințelor, dar și a angoaselor. Gabriela era epuizată, iar în acea oază pe care o crease Pablo pentru ea, uita de orice. Toată tensiunea acumulată din faptul că-și înșela bărbatul, adăugată dorinței și nerăbdării de a-și vedea amantul... se risipeau în mansardă. În mansardă nu mințea. Și nu exista nerăbdarea de a-l revedea. Era aici și acum.

Acolo, în mansardă, dormea liniștită.

De multe ori, când se trezea, îl găsea pe Pablo privind-o în tăcere. Făceau din nou dragoste, intrau la duș împreună și amândoi o porneau din nou la drum înspre viețile lor.

*

Cum te descurci în această situație fără o prietenă cu care să poți vorbi?

— Tu nu mănânci, Gabi. Ești prea slabă, a spus Silvia, stând pe o bancuță în piața Vil din Gràcia, în timp ce copiii lor se jucau cu mingi, cretă și trotinete.

— Nu mi-e foame.

— Mie nu mi se pare că ești foarte fericită.

I-a mângâiat spatele.

— Oprește-te, mai bine, nu crezi?

— Pur și simplu nu pot. Ce crezi, că nu am încercat? Aștept toată săptămâna să-l văd... Nu pot. Nu știu. E împotriva voinței mele.

— Te-ai îndrăgostit de amantul tău, Gabi. Asta e o problemă... Îi poți pune capăt.

— Eu nu pot.

— Gabi... a spus prietena ei, am să-ți povestesc ceva, ca să-ți arăt că da, îi poți pune capăt. Și îmi cer scuze în avans, pentru că tu îmi spui totul... și eu nu ți-am spus nimic. Nici ție, nici altcuiva.

Gabriela a privit-o nerăbdătoare.

— Ce nu mi-ai spus?

Silvia a tras aer în piept.

— Trebuie să mă înțelegi. Și părinții mei votează cu PP-ul.

Amândouă au zâmbit, iar Silvia a continuat.

— Ei bine — îi era greu s-o spună —, i-am fost necredincioasă lui Salva.

— Cum?

Silvia a dat din cap.

— Cu o femeie.

— Ce? Gabriela a zâmbit. Poftim?

Silvia a dat din nou din cap.

— O cunosc?

— Bineînțeles că o cunoști.

— Zaira?

— Sigur.

— Știam eu! O știam! Atât de mult jogging, atâta jogging.

Silvia a râs.

— De-aia am încetat să mai merg la sală... Am încetat să mă mai duc să alerg pe plajă.

Iar Silvia i-a spus povestea ei de dragoste.

Totul s-a întâmplat în Formentera, unde Zaira și Silvia se duseseră cu avionul pentru semimaraton. Cursa începe în punctul cel mai estic al insulei, la 120 de metri deasupra nivelului mării. La farul din Mola se dă startul, iar finalul, după douăzeci și unu de kilometri, este în portul La Savina.

Silvia a vrut să abandoneze cursa după optsprezece kilometri. Se antrenaseră împreună în Barcelona, dar nu pe un traseu atât de lung. Zaira a tras de ea.

— Haide, Silvia! Poți s-o faci.

— Nu pot, Zaira. Continuă tu.

— Fără tine nu merg mai departe. Haide, poți s-o faci!

Zaira a tras de Silvia. Silvia, la kilometrul douăzeci, n-a mai putut. Era incapabilă. Alergatul, ca și înotul, ține de minte.

— Nu pot, Zaira. Zău.

— Haide, Silvia, încă o mie de metri... Nu am să te las să renunți acum.

— Nu pot.

Zaira s-a așezat în fața ei, și-a înfipt mâinile în părul Silviei și a sărutat-o pe gură. O dată, de două ori. Silvia a închis ochii ca să nu se oprească, dar Zaira s-a oprit.

— Continui după aia. Haide! i-a ordonat.

A tras de ea și, din dragoste, Silvia a urmat-o. Pentru că din dragoste totul este posibil. Nu mai avea nicio putere. Picioarele i se mișcau necoordonate de minte. Zaira a luat-o de mână și împreună au trecut linia de sosire.

Silvia, epuizată, s-a emoționat, s-a uitat înapoi și a început să plângă, să râdă și a îmbrățișat-o pe Zaira, simțindu-se fericită și mândră că reușise.

Au mâncat împreună cu cei trei mii de participanți din întreaga lume, împrăștiați prin

tot portul. A fost amuzant să întâlnească atâta lume în aceeași zi, toți uniți de o pasiune atât de puțin înțeleasă de cei care nu o împărtășesc.

Eugenia le lăsase casa măslinilor, care înainte fusese casa socrilor Silviei. Cum să nu le-o fi lăsat?

Mai întâi a făcut duș Zaira, apoi Silvia, care a ieșit din duș în chiloți și a descoperit că Zaira o aștepta, tot în chiloți, cu acel tatuaj senzual încolăcindu-i-se pe corp.

— Nu știu de unde să încep, a spus Silvia cu timiditate.

— Știu eu.

Și delicat și-a apropiat buzele de ale Silviei. S-a jucat cu limba ei. I-a lins sânii puțin câte puțin și i-a spus cuvinte frumoase la ureche... S-a jucat cu ea așa cum știe să se joace o femeie cu propriul corp. O femeie care ești tu în corpul celeilalte. Și-a băgat mâinile pe sub chiloții ei și s-a jucat, deși o simțea pe Silvia încordată. Pentru că Silvia nu e lesbiană.

Dar Zaira știa cum să stârnească fiecare colțișor din trupul acelei femei măritate. Nu se grăbea deloc. A luat-o de mână și a dus-o în pat fără să înceteze să o sărute. Știa că Silvia, în prima zi, nu ar fi fost în stare să o atingă. Urmau să fie multe altele. Cât de frumos este trupul unei fecioare. Fecioară pentru o altă femeie. Să o facă să se simtă așa cum nu știu să o facă bărbații. Zaira se juca ușor cu mâinile ei delicate, privind-o pe Silvia cum tresare. I-a lins un sân, apoi pe celălalt, fără să înceteze să se joace cu pubisul ei și fără să o penetreze cu degetele. I-a lins buricul, pântecul, din nou sânul, subsuorile. A coborât încet cu limba spre sexul ei. Silvia s-a încordat. Nu-i plăcea sexul oral. Niciodată nu îl practicase

cu nimeni. Nu l-a lăsat niciodată pe soțul ei să facă așa ceva.

— Zaira, nu acolo.

— Da, acolo, a spus ea dulce, dar energic.

Silvia și-a strâns puțin picioarele, dar Zaira știa cum să o liniștească. S-a întors spre gura ei și a sărutat-o.

— O să-ți placă... Lasă-mă puțin... și, dacă tu vrei, mă opresc... Închide ochii. Te rog.

Silvia s-a supus și Zaira a coborât din nou, încet, spre sexul acelei fecioare. I-au trebuit cinci secunde să o scoată din minți. Cinci.

*

— Ce drăguț, a comentat Gabriela când Silvia a terminat, ce poveste frumoasă!

— Mă gândesc mult la ea. Am crezut că nu o s-o pot opri... dar am oprit-o, a răspuns Silvia. În fine, nu chiar. Mint, s-a petrecut când am știut că sunt însărcinată.

— Dacă nu ai fi rămas însărcinată, ai mai fi continuat cu ea?

Silvia a așteptat câteva secunde și a ridicat din umeri.

— Nu știu... Nu știu, Gabi... Nu știu...

— O văd pe Zaira la piscină, i-a spus Gabriela.

— Știu. Nu te-am întrebat niciodată de ea... Ea te-a întrebat vreodată de mine?

— Nu.

Silvia s-a simțit dezamăgită.

— Aștept cu nerăbdare s-o văd.

— Salva știe?

Silvia a dat din cap.

— Trebuia să-i spun! Pur și simplu nu mai puteam suporta....

— Și...? S-a supărat rău?

Silvia a zâmbit și a clătinat din cap.

— N-o să-ți vină să crezi.

— Ce?

— Ei bine, după ce a fost în stare de șoc timp de zece secunde, m-a întrebat dacă am făcut fotografii.

— Cum? s-a mirat Gabriela, râzând. Nu-i adevărat.

— Îți jur. Silvia a imitat apoi vocea soțul ei: *Hosti, ce fort*? Apoi a început să străbată salonul de la un capăt la altul, în tăcere. S-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ai făcut poze?"

Râsete din partea amândurora.

— Îți vine să crezi că a sugerat să facem o partidă în trei?

Și din nou, râsete.

A continuat să-i relateze conversația suprarealistă pe care o avusese cu bărbatul ei:

„Dar, Salva, dacă m-aș fi cuplat cu un bărbat, te-ai fi supărat? M-ai fi iertat așa, atât de ușor?"

„Ah, nu. Cu un bărbat nu te-aș fi iertat. Nu, sub nicio formă... Nu te-aș fi iertat."

„Dar... nu înțeleg... Ce contează? Ce importanță are genul?"

„Genul contează."

„Ei bine, eu nu înțeleg, Salva."

„Păi, fată, tu nu-nțelegi. Dacă nu vrei să înțelegi... nu înțelege."

„Nu, Salva. Nu înțeleg."

„Nu știu. Trebuie să fie ceva legat de catalani... De unde să știu? Suntem foarte diferiți, așa zic și politicienii. În Madrid poate că nu, dar în Catalonia genul contează. Firește că are importanță."

Și Salva s-a îndepărtat pe hol, lovindu-și adidasul cu racheta de tenis și repetând, în catalană, pentru sine: *És clar que importa el gènere. Com no ha d'importar el gènere?*[23]

*

Cât de bine i-a prins Gabrielei să iasă din imaginația ei și să uite de cei doi bărbați din viața sa. Înlocuindu-i cu râsul revitalizant și sincer al prietenelor care se iubesc și sunt alături unele de altele și la bine, și la rău.

Dar cea mai frumoasă parte a acestei povești de dragoste este că Silvia nu a mai simulat niciodată orgasmul. Pentru că, atunci când soțul ei atât de bun i-o trăgea în baie, ea își lăsa mâna să-i alunece până la sex și își mângâia bucățica de plăcere gândindu-se la Zaira și numai la Zaira.

*

Gabriela s-a îmbrăcat sobru, dar elegant pentru a asista la Gala Premiului Uniunii Europene pentru Literatură: bluză albă de mătase naturală și fustă cu talie înaltă, culoarea pământului, cadou de la Cósima.

Germán, cravată și sacou; bărbații arată întotdeauna mai bine cu cravată și sacou. Întotdeauna a însoțit-o la agapele premiilor literare.

Gabriela era neliniștită, nervoasă, pentru că știa că Pablo avea să fie acolo. Era o sală imensă, pentru mai mult de trei sute de oameni. Poate că nu aveau să se întâlnească. Gabriela și Germán urmau să stea, ca în fiecare an, alături de Eugenia și de Emmanuel, la o masă cu alți jurnaliști.

Gabriela se plimba împreună cu Germán, care discuta relaxat cu Emmanuel. Îl căuta pe Pablo fără să vrea să-l întâlnească și i-au trebuit doar zece secunde să-l localizeze și tot pe atât ca privirile lor să se intersecteze.

Pe Pía nu a văzut-o. Nu îndrăznise să-l întrebe cu o săptămână înainte dacă avea să vină cu ea.

Nici ea nu i-a spus că va merge cu Germán. Niciunul nu a adus subiectul în discuție.

Gabriela a observat că privirea lui Pablo era îndreptată spre Germán și în acel moment, ca și cum ar fi avut un al șaselea simț, Germán a sărutat-o pe păr.

— Ești cea mai elegantă femeie de la cina asta.

Gabriela l-a privit și i-a zâmbit înainte ca el să o sărute pe gură, lucru pe care îl făcea doar în intimitate, niciodată în fața altora. Ea avea impresia că soțul ei își marca teritoriul, ca și cum ar fi vrut să fie clar pentru oricine că ea era soția lui.

Gabriela a zâmbit din nou și au ajuns la masa lor.

S-au așezat. După cinci minute, chelnerii au adus primul fel de mâncare.

Germán și-a strecurat brațul prin spatele scaunului Gabrielei, care vedea că Pablo se uita la ei cu coada ochiului. Gabriela nu scotea niciun cuvânt, nu făcea decât să asculte ce se vorbea la masă. La cât de stresată se simțea, între soț și amant, Germán putea să stea liniștit: soția lui nu urma să-l întrerupă în niciun moment. Nici măcar o dată.

Au adus felul doi: mușchi de porc cu sos de brânză și trufe, garnisit cu cartofi la cuptor. În mod cert din cauza nervilor, când a tăiat mușchiul, Gabriela și-a pătat bluza. Și asta a fost cea mai bună scuză pentru a se ridica de la masă. Trebuia să iasă din sala aceea o secundă, nu-i era ușor să stea acolo.

A plecat fără să se uite spre masa lui Pablo, s-a îndreptat spre holul hotelului și de acolo, pe un coridor, până la baie. Înăuntru nu era nimeni și s-a simțit recunoscătoare. S-a sprijinit cu mâinile de marginea chiuvetei, s-a uitat în oglindă și a

respirat adânc. A tras din nou aer în piept puțin câte puțin și a expirat. Încerca să se calmeze. Nu-i păsa de pata de pe cămașă, nu îi făcea nicio plăcere cina aceea. Dimpotrivă. Își dorea doar să fie oferit odată premiul ală nenorocit și să se ducă acasă.

A observat că ușa de la toaletă se deschide și, când și-a întors privirea, l-a văzut pe Pablo.

— Ce faci aici? a întrebat alarmată.

El a apucat-o de mână și a tras-o spre una dintre cabine. A împins-o ușor înăuntru. A închis ușa și a tras zăvorul.

— Ce faci? a șoptit ea nervoasă.

Pablo a sărutat-o frenetic și ea s-a îndepărtat.

— Pablo, oprește-te! i-a ordonat cu voce joasă.

— Nu suport să te văd cu soțul tău, a spus el.

— Ieși de aici, te rog, a insistat ea, în șoaptă, temându-se că cineva ar fi putut intra.

El a apucat-o cu brutalitate de talie și a întors-o forțat cu spatele.

— Pablo! Ce faci?

Îi simțea mâna pe sub fustă, pe sub chiloți. A penetrat-o cu degetele în timp ce o imobiliza cu celălalt braț.

— Pablo... Ce faci? Oprește-te, te rog, oprește-te, i-a spus, încercând să-l îndepărteze.

El și-a apropiat gura de urechea Gabrielei.

— Juisează, Gabi. Juisează pentru mine.

— Ce tot spui, Pablo?

— Închide ochii.

Ea a încercat să se răsucească spre el, dar el o ținea cu putere, în timp ce cu degetele se juca deja cu mierea amantei lui. Intrând și ieșind din sexul ei. Gabriela a oftat, încercând să-și stăpânească plăcerea pe care nu trebuia să o simtă.

— Uită unde ne aflăm, nimeni nu-și va da seama. Fă ce-ți spun. Închide ochii.

— Pablo.

— Închide-i!

O domina. Avea să facă tot ce-i cerea el. Gabriela se supunea. A închis ochii și a intrat în acel joc pervers, la un perete distanță de soțul ei.

Și-a sprijinit spatele de pieptul lui Pablo. Îi simțea degetele înăuntru. Cercuri fără oprire. Picioarele îi slăbeau. Genunchii i s-au îndoit ușor. El a strâns-o de talie. Cunoștea corpul Gabrielei ca pe propriul lui corp.

— Juisează, i-a ordonat la ureche.

Degetele lui Pablo și-au accelerat ritmul peste clitorisul ei și ea a intrat în acea stare de irealitate în care nu mai știa cine e și nici unde se află.

L-a auzit pe Pablo poruncindu-i din nou la ureche să juiseze.

— Juisează, Gabi!

Iar Gabriela, lăsându-și trupul să cadă pe pieptul amantului ei, cât de discret a putut, a juisat.

*

Cu mințile pierdute, Gabriela a împins ușa de la intrarea în sală și s-a îndreptat spre masa ei, ocolind oaspeții, cu ochii ațintiți asupra lui Germán, care râdea cu Emmanuel și cu Eugenia. S-a îndreptat spre ei și s-a așezat pe scaun. S-a uitat la bucata de mușchi de porc din față și a simțit că i se face greață.

— Ești bine? a întrebat Germán când a văzut-o palidă.

— Da, sunt bine.

— Le explicam lui Emmanuel și Eugeniei că ne gândim să cumpărăm o casă în Cerdanya.

Gabriela a dat din cap cu un entuziasm forțat.

Eugenia o cunoștea și știa că nu se simte bine. A interogat-o din priviri. De câteva luni îi observase tăcerea. A privit spre masa la care stătea Pablo și a văzut scaunul lui gol. Și-a întors privirea spre ușa de la intrare chiar în clipa în care el se întorcea. L-a privit cum se îndrepta spre masa lui, cum se așeza lângă editorul său. Eugenia și-a întors privirea spre Gabriela, care i-a susținut-o. Și-au spus totul fără să pronunțe un cuvânt.

O avertizase. De multe ori. Nu există o singură dată.

*

— Știu, nu a fost corect. A fost demonstrație de putere a unui idiot. Îmi pare rău, Gabi. Iartă-mă, i-a răspuns Pablo în joia următoare.

Gabriela a acceptat scuzele pentru că știa că ea avea o parte din vină. Foarte multă, de fapt. S-a excitat în toaleta hotelului, dar ceea ce făcuseră ei fusese să-și bată joc, să-l ia în derâdere pe soțul ei. Și se ura pentru asta.

— Pot să te sun? a întrebat-o Pablo. Nu ne vom putea vedea până la jumătatea lunii decembrie. Mă întorc uneori la sfârșit de săptămână, dar va trebui să stau acasă.

Promovarea unui premiu literar presupune o lună de turneu prin Spania și încă o lună prin principalele orașe din America Latină. Interviuri pentru televiziunile naționale, regionale, posturi de radio, reviste, ziare, platforme, librării, centre culturale, sesiuni de autografe și târguri de carte.

— Mi-ar plăcea să te sun într-o zi, a insistat el.

— Aș prefera să nu, i-a răspuns Gabriela.

— Pot să-ți scriu pe e-mail?

Gabriela a clătinat din cap.

Se gândea că acele șaizeci de zile fără să-l vadă aveau să i se pară o eternitate.

Dar jocul acela de telefoane, e-mailuri, așteptare, privirea îndreptată permanent spre mobil... Nu voia să treacă prin toate acestea.

— Dar de ce nu?

A ridicat din umeri.

— Nu mai pot suporta.

Simțea un nod în gât.

S-a așternut o tăcere ca de plumb. Pentru că Pablo știa că acele cuvinte, mai devreme sau mai târziu, aveau să iasă la iveală. Le evita. Le aștepta de luni întregi. Nu scotea niciun cuvânt ca să nu frângă acea poveste de dragoste care și pe el îl amețea.

— Pablo, nu mai vreau să fiu amanta ta...

Și-a coborât pentru o clipă privirea în poală.

— Vreau să fiu soția ta. Nu femeia cu cicatrici care vine o dată pe săptămână să facă dragoste cu tine. Nu vreau să fiu femeia de joi... Vreau... să fiu soția ta... Cea adevărată.

Pablo nu știa ce să spună, era evident că se simțea stânjenit, iar Gabriela nu a așteptat scuzele pe care știa că le va primi. A spus-o pentru că așa simțea. I-a spus acele două cuvinte pe care poate nu ar fi trebuit să i le spună niciodată:

— Te iubesc.

Pablo a văzut ochii sticloși ai amantei lui și a îmbrățișat-o pentru că și el simțea la fel.

— Și eu te iubesc, Gabi. Dar... ce-mi ceri? Chiar vrei să-ți strici familia pentru mine? Și eu s-o stric pe-a mea?

Se bâlbâia căutând cuvintele potrivite, descurajând-o să facă ceva ce nu avea niciun sens.

— Gabi, uită-te la mine!

I-a dat drumul din brațe.

Gabriela s-a uitat la el.

— Nu o să meargă, a insistat Pablo. În viața de zi cu zi nu sunt același tip pe care îl vezi acum. Vezi cea mai bună versiune a mea.Vorbesc puțin. Uneori sunt urâcios. Am două fete pe care le ador, dar uneori mă calcă pe nervi și țip la ele.

Și-a coborât vocea și a continuat cu sinceritate:

— Nu sunt tandru cu Pía... Nu sunt cine crezi tu că sunt... Vezi cea mai bună versiune a mea.

Pablo aștepta cu ochii ațintiți asupra Gabrielei.

— Ești sigură că vrei să începem o viață împreună? Tu. Eu. Băiatul tău. Fetele mele... Ești o femeie inteligentă. N-o să funcționeze. Și Gabi... asta e deja ceva ce ține de bărbat. Ceva masculin. Într-un an de conviețuire... ce zic eu un an... în două luni nu mă vei mai dori... Eu pe tine, Gabi, eu pe tine nu voi înceta niciodată să te doresc. Dar tu vei înceta. Și știu asta.

Pablo a așezat-o în poala lui și a continuat să vorbească:

— Nu-ți pot oferi ceea ce îmi ceri. Nu vreau să-ți ofer... Povestea pe care o avem este... Nu știu, nu știu să exprim în cuvinte... E intensă, este distractivă, îmi place la nebunie să fiu aici cu tine. Îmi place la nebunie, Gabi. Și putem continua așa mereu.

Gabriela tăcea în continuare, iar el a îmbrățișat-o mai strâns.

— Două luni vor trece fără să ne vedem, vreau să te sun... Te rog. Pot?

— Nu.

*

Prima lună a durat o veșnicie, pentru că acel „nu" spus cu jumătate de gură era aproape un

„da". Tăia zilele în mintea ei așteptând ziua de 20 decembrie. Data întoarcerii lui Pablo.

A doua lună, anxietatea născută din faptul că nu-l vedea s-a diminuat. S-a dus din nou la înot joia. Vinerea au continuat să meargă la Cerdanya. Germán nu a reușit să o convingă să cumpere o casă, dar a fost de acord să închirieze o casă de piatră, micuță și primitoare, în Puigcerdà, și dormeau acolo până luni.

Își petreceau sfârșitul de săptămână acolo, se trezeau luni la ora șase dimineața, luau micul-dejun în întunericul munților și trei ore mai târziu îl lăsau pe copil direct la grădinița din Barcelona, Gabriela rămânea cu valizele acasă, iar Germán se ducea direct la birou.

Faptul că nu trebuia să-l mintă pe Germán însemna o ușurare pentru ea, ăsta era adevărul.

De luni până vineri, rutina zilnică.

*

Într-o dimineață, mergea cu băiețelul ei de mână pe bulevardul Born când a auzit o voce feminină strigând-o pe nume.

— Gabriela?

Pía îi zâmbea. Alături de ea, cele două fiice ale ei, o adolescentă și o fetiță de patru sau cinci ani.

Era argentiniancă, sinonim cu afectuoasă. În Barcelona trăiesc 18 000 de argentinieni înregistrați. Universul argentinian i-a fost mereu aproape. În afară de psihanalistul ei, Walter Korman, șapte dintre cei șase sute de angajați ai editurii, din sediul de la Barcelona, erau argentinieni, trei designeri de coperți foarte amuzanți, trei care se ocupau de rețelele sociale și un ofițer de presă. Simpatici. Poate că statutul lor de expatriați contribuie la ușurința pe care o au de a purta o conversație. Leo Messi e o excepție,

dar lui i se iartă totul. Ospătari și ospătărițe care așteaptă să treacă trei ani până ce pot obține documentele oficiale.

Poate că tocmai de aceea i se părea că firea lor deschisă contrasta cu caracterul catalan. Nu e bine să generalizăm, iar Gabriela generaliza, dar argentinienii pe care îi cunoștea erau oameni amabili, simpatici și prietenoși.

La fel ca Pía. Soția amantului ei.

S-au îmbrățișat. Gabriela a simțit că-i sare inima din piept.

— Bună, Pía... De când nu ne-am mai văzut, i-a spus ea, încercând să pară firească, deși simțea că roșește.

— Ce mai faci? Mă bucur să te văd.

— Bine, foarte bine.

— Locuiești pe-aici?

S-a uitat spre fiul Gabrielei.

— Și băiețelul ăsta atât de drăguț?

— Fiul meu... Da, locuim aici de mulți ani.

— Și noi! Ne-am cumpărat un apartament anul trecut. Iubesc cartierul ăsta. Ciudat că nu ne-am mai întâlnit.

S-a întors către fiicele ei:

— Salutați-o pe Gabriela. I-a luat un interviu lui mami.

S-au salutat cu căldură și apoi fata cea mare s-a adresat mamei sale ca s-o grăbească: întârziau la școală.

— Te citesc în fiecare săptămână. Îmi place la nebunie cum scrii. Și soțul meu te citește. Hai să ne întâlnim într-o zi sau vino să mă vezi la teatru. Îți las biletele la intrare. Mai ai adresa mea de e-mail? Ți-am notat-o pe cartea lui Pablo. O ai?

— Da, o am, a răspuns ea foarte agitată.

— Scrie-mi și îți las două bilete la intrare. Piesa e amuzantă. O să-ți placă.

— Sigur.

Pía s-a îndepărtat pe bulevardul Born ținându-și fetița cea mică și vorbăreață de mână în timp ce adolescenta butona pe mobil.

Se simțea groaznic, chiar și fizic. A respirat adânc. Băiatul ei o întreba despre niște semne de circulație.

Cât de mult i-ar fi plăcut ca femeia aceea să fie un monstru, să fie neprietenoasă, arogantă, urâtă, acră... Dar nu, era o femeie și o actriță minunată. Și cele două fiice, adorabile.

În ziua următoare, băiatul ei a ajuns la grădiniță cu o jumătate de oră mai târziu. Și nu, Gabriela nu i-a scris Píei.

*

Există un mic sat în Cerdanya, Prullans, unde se organizează în fiecare an, la începutul lunii decembrie, scena nașterii Domnului cu personaje vii. Acele mici piese de teatru puse în scenă pornind de la pasaje biblice, cu săteni deghizați, cai, capre, măgari și baloți de paie, o fascinează pe Gabriela. S-au dus să vadă spectacolul împreună cu fiul lor. În noaptea de dinainte ninsese abundent, iar orașul arăta de parcă ar fi ieșit dintr-un basm. S-au simțit bine. În drum spre casă, Germán a călcat pe un petic de gheață, a alunecat și a căzut.

Pe Gabriela a amuzat-o, deoarece căzătura a fost foarte zgomotoasă, și a izbucnit în râs.

— Nu râde, Gabi, la naiba, m-am lovit rău.

Gabriela a îngenuncheat lângă el, serioasă acum.

— Cred că mi-am rupt ceva.

— Pe bune? Agață-te de mine.

— Să cazi aici și nu pe munte e o porcărie.

Germán a zâmbit ca să îndulcească situația.

S-au dus cu Volvoul la spitalul din Cerdanya. Ea ura să conducă noaptea și prin munții înzăpeziți; deși plugurile de zăpadă nu se opreau, îi era frică. În plus, Germán conducea de obicei. Băiatul stătea speriat pe bancheta din spate.

— Tata nu are nimic. Nu-ți face griji pentru asta.

Ruptură de ligamente. Zece zile de repaus.

La Barcelona i-au făcut un alt RMN și au decis să-l opereze. Patru săptămâni fără să pună jos și să se sprijine în piciorul drept, mers cu cârjele prin apartamentul din Barcelona, prostdispus și plin de ibuprofen. Gabriela a jucat rolul asistentei medicale, așa cum făcuse Germán cu ea la operația de endometrioză. Îl ajuta să meargă, să se îmbrace, să intre în cadă.

Într-o seară, după rutina pe care o aveau de două săptămâni, aproape fără să iasă din casă, au terminat cina în fața televizorului. Germán s-a ridicat și s-a îndepărtat pe coridor cu cârjele și pijamaua lui veche. Gabriela s-a uitat după el. A privit fiecare pas pe care îl făcea și l-a simțit bătrân, îl vedea îmbătrânit și, fără să vrea, și l-a imaginat pe moșneagul de care urma să aibă grijă.

*

— Gabi, trebuie să le dau un răspuns celor de la Universitatea din Boston și de la firmă.

— Du-te.

— Nu „du-te". *Mergem*, i-a spus el. Eu nu plec un an fără voi.

— Nu e un an, sunt zece luni și te întorci de Crăciun. Noi putem să venim în vizită. Și te întorci de Paște. La urma urmelor, sunt doar opt luni.

— Nu, Gabi. Eu singur nu mă duc. Vreau să fiu cu fiul meu și cu tine.

— Dar nu știu dacă pot să stau în Boston atât de mult timp. Sunt atât de obișnuită să trăiesc aici... Parcă mă văd singură toată ziua. Nu știu, Germán.

— Dar ai sugerat-o de mai multe ori, a spus el oarecum confuz. Spuneai că ar fi bine pentru copil. Că tu poți scrie de oriunde. Mă zăpăcești, serios vorbesc.

Pe Gabriela întotdeauna a sedus-o ideea de a trăi într-o altă țară. Și aveau ocazia, datorită jobului lui Germán, să plece fie la Boston, fie la filiala din Hamburg, în Germania, fie la una dintre cele două filiale din China. I-ar fi plăcut să meargă în China. Un an, doi. Nu l-a convins pe Germán.

— M-am gândit să facem asta când o fi să meargă băiatul la școală. Acum e foarte mic.

A mințit și o știa. Gabriela era foarte conștientă de asta.

— Bine, atunci le spun nu.

— Cum poți să spui nu, Germán? Spune da, a zis ea din reflex, pentru că Gabriela nu se considera o femeie egoistă, deși era egoistă. Foarte egoistă. Frâna viața profesională a soțului ei. Viitorul fiului ei.

„De ce? De ce să spui nu? Din pricina amantului tău? Serios? Pentru partida de sex de joi?"

„Nu e doar o partidă de sex."

„Ba da, este. Este."

*

20 decembrie. Pablo ateriza la Barcelona. Șaizeci de zile fără să-l vadă. Toată săptămâna precedentă fusese neliniștită între cumpărăturile

de Crăciun și masa de Sfântul Ștefan pe care o pregătea Germán pe data de 26. Doar că s-a trezit pe 20 și a simțit din nou cum o arde dorința.

Și-a deschis MacBookul și s-a uitat în inbox: e-mailuri de la cititoare anonime ale revistei *La Femme*. Niciunul de la Pablo. Respectase dorința Gabrielei. „Nu mă suna. Nu-mi scrie până ce nu te întorci". Paradoxal, și-ar fi dorit ca Pablo să nu-i fi respectat dorința.

Nici pe 21 decembrie nu a primit niciun e-mail. Gabriela ținea e-mailul deschis pe ecranul calculatorului. Nimic. Scria și se ducea să înoate. Ca să nu se gândească. A trecut și ziua de 22. Apoi, cea de 23.

De ce nu-mi scrii?

Pe 24 decembrie au mers să sărbătorească Ajunul Crăciunului cu mama Gabrielei, cu soțul ei, cu unchii și mătușile, cu cei doi nesuferiți, soțiile lor și cei șase copii. Erau distractive petrecerile din Ajunul Crăciunului. Multe râsete, muzică, dans. Gabriela s-a prefăcut destul de bine.

— E ceva în neregulă cu tine, Gabi. Sunt mama ta. O să-mi spui tu... i-a zis ea la ureche îmbrățișând-o după ce și-a luat rămas-bun de la Germán.

Mama e mamă.

Crăciun. Masa de prânz la părinții lui Germán, sora lui, soțul ei, nepoata lui. *Picar el tió*[24]. Cântat *Fum, fum, fum* și *El noi de la mare*.

28, 29, 30. Niciun cuvânt de la Pablo.

Revelion în Puigcerdà.

Gabriela s-a dus la un mic internet-café din sat cu scuza că trebuie să citească rubrica din *La Femme*.

— Citește e-mailul de pe mobilul meu, Gabi.

— Nu, așa mă duc și la cofetărie să cumpăr ceva pentru micul-dejun.

Să ai un Nokia presupune mici dezavantaje. Sau avantaje. Depinde cum privești lucrurile. S-a așezat în fața calculatorului din internet-café. Inbox gol. 2, 3, 4 ianuarie. Niciun cuvânt de la Pablo.

S-au întors la Barcelona ca să vadă parada Regilor Magi care trece prin oraș.

5 ianuarie. Gabriela avea inima strânsă. Dorință. Simte o dorință fierbinte. Doar dorință. Nu a mai simțit o asemenea dorință, o asemenea anxietate. Nu știuse ce înseamnă acest cuvânt până atunci.

— Treci peste sevraj, Gabi, i-a spus Silvia. Încheie povestea. Tu nu te uiți la tine?

Pentru că dragostea e un drog. Un drog care face ca organismul să secrete în mod natural amfetamine: dopamină, endorfine, adrenalină, oxitocină. Și dacă această dragoste se termină, substanța chimică secretată nu se mai răspândește prin corp. În cazul de față, Gabriela, femeia care iubește, femeia îndrăgostită, simte ceva asemănător cu ce simte un drogat, un dependent de droguri. Anxietate, pierderea poftei de mâncare, angoasă și suspin.

— Nu vreau să se termine, Silvia. Am nevoie să-l văd. Nu pot să mă opresc. Dar nu am de gând să-i scriu. Dacă se va termina, va fi pentru că el a decis-o. Nu eu.

— Nu te văd fericită, prietena mea. Nu te văd fericită.

*

Luni, 07 ianuarie 2018
09:15 (acum 20 minute)
De la: pablohausmann@gmail.com

Către: gabrielasalinas@lafemme.com
Subiect:

Bună, Gabi.
Te aștept joi.
Vino. Te rog.

Pablo

Nu a răspuns. Nici marți, nici miercuri. A vrut să-l facă să aibă îndoielile prin care ea trecuse în acele două luni. Miercuri a dormit puțin. A venit ziua de joi. Și-a pus lenjeria ei intimă frumoasă. Cămașă albă și blugii Levi's bleumarin, palton trei sferturi, bej-închis. Și-a lăsat fiul la grădiniță, s-a întors acasă. Germán era încă în concediu medical, dar mergea doar cu o cârjă. A mințit că se duce să mănânce cu Silvia și că avea să se întoarcă în jurul orei opt, așa cum face în fiecare zi de joi, după piscină. A așteptat până la ora unu pentru că voia ca Pablo să devină nerăbdător. A mers pe jos până în Barceloneta, a trecut pe lângă biserică, a ajuns pe strada Pescadors. Simțea deja cum dorința îi străbătea tot corpul. Anticiparea așa funcționează. Libidoul o luase razna...

Pablo o aștepta în ușa garsonierei. S-au privit așa cum nu o mai făcuseră niciodată. Gabriela a văzut dorința din ochii amantului ei.

Fără cuvinte s-au apropiat unul de celălalt și s-au sărutat violent. Fără să înceteze să o sărute, Pablo a tras-o înăuntru și a închis ușa. A sprijinit-o de aceasta. Mâinile lui puternice s-au afundat în părul ei. I-a scos paltonul, lăsându-l să cadă pe podea. S-a născut între ei o dorință reciprocă de a fi unul și același. De a fi o parte a celuilalt. I-a descheiat nasturii de la cămașă, fără s-o dezbrace, i-a dat sutienul laoparte. I-a lins sânii. Gabriela a

suspinat, simțind dorința amantului ei, dorința să o posede.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el cu sinceritate.

Ea nu a răspuns. Îl simțea la fel de disperat ca ea. Pablo i-a descheiat blugii Levi's. A îngenuncheat să-i scoată balerinii. I-a dat jos blugii, apoi chiloții. Gabriela a închis ochii în timp ce el o săruta și îi lingea zona inginală și apoi sexul. Ea a gemut de plăcere și și-a înfipt mâinile în părul lui, în timp ce îi simțea limba jucându-se fără grabă în sus și în jos. Un minut, poate mai puțin. Prea multe zile fără el. Se simțea atât de excitată...

— Pablo, oprește-te... Nu vreau încă să juisez, a spus ea cu o voce blândă.

Gabriela s-a uitat în jos. Îi plăcea să-l vadă îngenuncheat pentru ea. L-a mângâiat pe păr. Ce dor îi fusese de el...

— Juisează, a ordonat el.

— Te aștept.

— Juisează.

— Vreau să te aștept, a insistat Gabriela, debordând de plăcere.

Dar el îi mângâia cu poftă fesele și și-a înfipt limba în sexul ei. Prea multe zile dorind trupul amantului ei... A făcut-o să țipe.

Pablo s-a ridicat în timp ce Gabriela încă se zvârcolea între gemete și suspine. A privit-o cu dorința profundă a zilelor în care nu s-au văzut. Ea i-a șters gura cu mâna și l-a sărutat în timp ce-i desfăcea catarama de la curea.

— Scufundă-te în mine, Pablo... Trebuie să te simt înăuntrul meu.

A sărutat-o și a târât-o până la biroul lui, dezbrăcând-o. I-a dat jos cămașa, apoi sutienul.

A apucat-o de talie și a întors-o cu spatele la el. A aplecat-o în față și a sprijinit-o pe masă.

Pablo se uita la spatele gol al amantei lui. Corpul gol al Gabrielei. Fesele ei dezgolite.

Îi mângâia încet talia, spatele. Ar fi vrut să fie a lui. Complet a lui. Numai a lui... Și în timp ce aceste gânduri îi invadau mintea, a strâns-o de talie și a intrat violent în ea. În străfundurile ei.

Gabriela a gemut între durere și plăcere. A închis ochii. Pablo a început să împingă, stăpânind fiecare mișcare. Împingea cu putere, iar și iar. Se oprea. Încetinea. Din nou cu putere. Se oprea. Gabriela se bucura să i se ofere acelui bărbat pe care îl dorea atât de mult. Se simțea o femeie iubită. Iubită profund.

Cât timp a penetrat-o Pablo? Când iubești, pierzi noțiunea timpului.

Și a continuat. Și a continuat. A durat mult. Prea mult.

Pe Gabriela o durea. Pubisul și zona inghinală se loveau de masă la fiecare dintre împingerile care nu se mai terminau. Dar l-a lăsat pe Pablo, excitat cum era, să continue. Asta înseamnă să te dăruiești.

Aplecată peste masă, cu spatele la el, fără să deschidă ochii, Gabriela s-a jucat de-a comunicarea nonverbală, dorindu-și să se facă înțeleasă. Vorbindu-i în gând. „Pablo, termină, te rog. Îmi faci rău. Oprește-te."

Și toate acestea au ajuns la mintea lui Pablo. Pentru că trupurile, când se cunosc, când se iubesc, se înțeleg fără cuvinte. Pablo a simțit-o fragilă. Și-a simțit amanta vulnerabilă, trupește și sufletește. Vulnerabilă. Dăruită lui. Pe de-a întregul dăruită lui.

Și-a întins brațul stâng spre ceafa Gabrielei și, cu o ultimă mișcare brutală, cu un oftat adânc, a ejaculat.

Pablo a ieșit din trupul Gabrielei și a ridicat-o în picioare. A întors-o spre el, din nou, s-a pierdut în ochii ei, și-a înfipt mâinile în părul ei și, cu respirația aproape de gura ei, disperat, a implorat-o:

— Nu mă părăsi, Gabriela. Te rog, nu mă părăsi.

---

23 „E clar că genul contează. Cum să nu conteze genul?"

24 Tradiție catalană ce face parte integrantă din sărbătorile Crăciunului. „Tió de Nadal" sau „Tió" este un trunchi de copac decorat cu un zâmbet, ochi și o căciuliță tipic catalană, simbolizând bucuria și generozitatea. Trunchiul este așezat în casă, iar în perioada de dinaintea Crăciunului, copiii îl „hrănesc" și îl pregătesc să „scoată" cadouri. În Noaptea de Ajun, copiii bat cu bețe trunchiul și cântă cântece specifice pentru a-l încuraja să „scoată" cadourile și dulciurile, ca mai apoi să le descopere ascunse sub acesta.

12

Omisiune

Gabriela a revenit la Walter Korman, psihanalistul ei, pe care nu-l mai vizitase de ani buni.

Era nu doar un psihanalist de renume internațional, ci și un scriitor de cărți de *self-help*, care se vindeau ca pâinea caldă. Șaizeci și cinci de ani, dintre care treizeci petrecuți în cabinetul de consultații.

Era un tip rapid.

— Te-ai jucat cu focul, Gabriela, și te-ai ars. Dorința e trădătoare. Oprește-te. Este sfatul cel mai înțelept pe care ți-l pot da.

Gabrielei i-a plăcut acest bărbat încă de la prima ședință, pentru că era apropiat și spunea lucrurilor pe nume. Nu aștepta cincisprezece ședințe ca să ofere un răspuns.

— Nu-l pot părăsi, Walter. Nu vreau să-l părăsesc. Vreau doar să mă ajuți să nu mai sufăr.

Își spuneau pe nume. Cu trecerea anilor.

— Pot să încerc, dar nu pot face minuni.

Nu i-a spus că nu avea să funcționeze pentru că un doctor în psihologie clinică și neuroștiință cognitivă aplicată este, de obicei, un tip înțelept. Posibilitatea, oricât de îndepărtată, exista.

Gabriela și Walter au vorbit despre dragoste, dorință și despre teoria eternei reîntoarceri. Au vorbit despre genul de persoană de care ea se apropia mereu. Au vorbit despre bărbații introvertiți care au înconjurat-o mereu. Bărbați care, în ciuda tăcerii lor, o făceau să se simtă iubită. Au vorbit despre primul bărbat al oricărei femei, tatăl ei. Au vorbit despre absența pe care a

lăsat-o în urmă când a murit, când ea avea doar șaisprezece ani, și despre pustiul zilelor fără el. Despre durerea de a nu-l mai vedea niciodată. Au vorbit despre un ipotetic divorț de Germán. Și Gabriela a plâns cu psihanalistul. A plâns atât de mult... Au vorbit despre absență, despre ce aveau să însemne zilele fără el. Au vorbit despre refugiul pe care-l reprezenta Germán pentru ea. Bărbatul protector care, în tăcerea lui, o iubea mereu. Au vorbit despre Pablo, despre repetarea modelului, despre dorință, despre pasiune, despre rutina conjugală, despre idealizarea amantului.

— Ce cauți la Pablo?

— Nu știu.

— Ba da, Gabriela, și el nu-ți va oferi ceea ce vrei. Ți-a spus-o de multe ori. Când un om spune că nu, este nu.

Și plânge. Plânge prea mult.

Și începe să vorbească din nou despre același lucru.

Iar Walter ascultă și ascultă într-o buclă infinită...

Și Walter încheie dându-i dreptate lui Pablo și repetă fraza pe care acesta i-o spusese: „Voi deveni ceea ce ai deja".

Și, din nou, Freud și teoria eternei reîntoarceri.

*

Omisiune sau elipsă literară.

Aprilie. Cincizeci și șase de kilograme. Fiul ei. Întotdeauna fiul ei pe primul loc. Germán. Pablo. Walter. Plânge pe umărul lui Walter. Se plimbă printre piersicii în floare cu prietenele ei. Scrie. Înoată.

Mai. Cincizeci și cinci de kilograme. Scrie. Scrie. Scrie. Fiul ei. Germán. Pablo. Plânge pe

umărul lui Walter. Înoată. Munți. Prietenele ei. Râde cu prietenele ei. Strigă la Germán dorindu-și să fie el cel care o părăsește. Se întoarce la tăcere. Face dragoste cu Pablo.

Iunie. Cincizeci și patru de kilograme. Fiul ei. Germán. Pablo. Walter. Scrie. Înoată. Sfârșit de săptămână cu prietenele în Formentera. Silvia, Cósima și Selma. Scrie. Scrie. Scrie. Înoată. Nu am chef să fac dragoste, Germán. Face dragoste cu Pablo. Walter.

Iulie. Cincizeci și două de kilograme. Silvia și Cósima: „Nu știu ce m-aș face fără voi". „Mi-e milă de femeile care nu au prietene". „Aș vrea să vă spun amândurora că vă iubesc și că am nevoie de voi". Îmbrățișarea Silviei. Încetează, Gabi. Oprește-te imediat.

1 august. Patruzeci și nouă de kilograme și opt sute de grame. Germán. Pablo.

Walter. Scrie. Înoată. Plânge.

*

— Unde ai fost? a întrebat-o Germán pe Gabriela cu severitate, când a intrat în dormitor.

A închis ușa după el.

— La piscină.

— Am ieșit mai devreme de la serviciu și m-am dus acolo să te caut. Nu erai.

Gabriela și-a simțit inima bătând.

— Am plecat înainte.

— Și de ce ai părul ud?

Bătăile inimii au crescut în intensitate.

— Of, nu știu, Germán... Pentru că mi-am strâns părul.

— Devii nervoasă, Gabi.

— Ce vrei să spui?

Gabriela a intrat în baie, s-a dezbrăcat, și-a luat cămașa de noapte agățată în spatele ușii și și-a

pus-o pe ea. A ieșit nervoasă.

— Gabi, crezi că sunt idiot?

— Ce vrei să spui? Ce-i cu tine?

— Ce-i cu mine?

Gabriela nu a răspuns, prefăcându-se că nu înțelege.

— Privește-mă în ochi și spune-mi că nu e nimic în neregulă.

— Germán... Totul e în regulă.

— Spune-mi-o din nou. Dar încearcă să nu te uiți în altă parte de data aceasta.

— Ce-i cu tine, Germán?

Gabriela l-a privit în ochi.

Gabriela s-a dus pe terasă, și-a deschis MacBookul ca să pară că face ceva, pentru că tremura. S-a uitat la e-mailuri, știind că Germán o scruta din priviri. S-a întors. Germán nu înceta să o privească, sprijinit de ușă.

Fără să-și ia ochii de la ea, a deschis primul sertar al comodei din dormitor, unde Gabriela își ținea lenjeria de corp, a băgat mâna înăuntru și a scos ciorapii negri din dantelă. Ciorapii negri pe care-i purtase peste coapsele albe.

— Ce-i asta? Pentru cine ți-i pui? a întrebat fără să ridice tonul.

Inima Gabrielei s-a oprit.

Și Germán, agresiv, care știa de prea multe luni că ceva era în neregulă cu soția lui, i-a azvârlit ciorapii în față.

*

„O minciună repetată de mii de ori devine adevăr". Propoziția îi este atribuită lui Joseph Goebbels, ministrul lui Adolf Hitler, însărcinat cu propaganda. Și aceasta a fost fraza pe care mama Gabrielei i-a repetat-o de mai multe ori acesteia

la o zi după ce Germán îi azvârlise în față ciorapii.

— Îți faci bagajele, te urci în avion și pleci la Boston. Și termini cu toate astea.

— Nu vreau să plec, mamă. Nu vreau.

— Un pic cam târziu, Gabi. Fă-ți bagajele și pleacă. Dar nu povestești nimic, m-ai auzit? Nu-mi pasă de ce-ți zice psihanalistul ăla la care te duci: nu spune nimic. Începi o nouă viață în Boston și asta e tot.

Gabriela o asculta cu ochii sticloși, așezată pe canapeaua din casa copilăriei sale.

— Dar cum a aflat, copila mea?

— Luisei i s-a năzărit să facă ordine în sertare. A scos totul și Germán a văzut perechea aia de ciorapi nenorociți pe care mi i-am cumpărat...

— Te rog să mă asculți, Gabriela. Niciodată nu ai ținut cont de ceea ce-ți spun.

— Nu m-am descurcat prea rău, nu crezi, mamă?

Mama ei a rostit încet:

— O minciună repetată de mii de ori devine adevăr.

*

Noaptea, Gabriela, frământată de gânduri, a lăsat să-i curgă apa de la duș pe față. A oftat și a deschis ochii, a închis robinetul și a întins mâna spre cuier ca să ia prosopul, dar acesta nu se afla acolo. I s-a părut ciudat. A ieșit din duș și l-a găsit pe Germán sprijinit de ușă și cu prosopul în mâini, fixând-o cu privirea. S-a speriat. Nu-l auzise când intrase.

— Ai de gând să-mi spui? a întrebat-o Germán.

Voia să o întrebe din nou. Să o întrebe din nou, așa dezgolită. S-o interogheze fără nimic care să-i ascundă corpul. Asta a căutat în mod

deliberat. Știa că Gabriela avea să se simtă vulnerabilă.

— Îmi dai prosopul, Germán? Mi-e frig, i-a răspuns Gabriela, acoperindu-și sânii.

Nu s-a apropiat de el. Germán aștepta răspunsul.

— Ți-am mai zis că n-am nimic de spus, că îți imaginezi tu totul.

— Minți. Există altcineva. Ce nu înțeleg e de ce negi.

— Îți imaginezi totul. Am cumpărat ciorapii ăștia ca să mi-i pun pentru tine.

Germán a zâmbit cu dispreț.

— De unde i-ai cumpărat?

— De la El Corte Inglés din piața Catalunya. Ți-am mai spus-o și ieri.

— Când?

— Ți-am spus ieri: acum două luni. Voiam să-ți fac o surpriză.

— I-ai cumpărat de una singură?

— Cu Silvia, am fost amândouă. Ți-am mai spus. Poți s-o suni dacă vrei.

Germán a clătinat din cap: cunoștea prietenia profundă dintre ele. Mereu aveau să se acopere una pe cealaltă.

— Ai totul bine pus la punct, nu-i așa? Ciorapii au fost picătura care a umplut paharul. Te rog, nu mă lua drept un idiot și povestește-mi tot.

— Îmi dai prosopul? Mi-e frig, a repetat ea. Nu există nimeni. Încetează, Germán. Dă-mi prosopul.

— Minți. Nu am de gând să mă opresc. Avem toată noaptea la dispoziție. Știu că minți.

Gabriela, dezbrăcată, înghețată de frig, simțindu-se complet vulnerabilă, a insistat cu o voce slabă:

— Germán, e doar paranoia ta.

Germán a continuat să vorbească, fără să ridice vocea:

— Minți, Gabi... N-am dormit prea bine azi. Am avut timp să mă gândesc. De cât timp durează? De cât timp ești cu un alt bărbat? Mi-am amintit ieri de ziua aia în care mi-ai spus: „Nu mă forța". Deja ți-o trăgeai cu el, nu-i așa?

Cu inima gata să-i sară din piept, Gabriela s-a apropiat de el și a încercat să-i ia prosopul de pe braț. Nu mai suporta să stea goală. Germán a lăsat-o să pună mâna pe prosop, dar nu i-a dat voie să-l ia.

— Ești cu tipul ăsta de peste un an.

Vorbea cu tonul său scăzut.

Nu a întrebat-o, era o afirmație. Gabriela i-a simțit mirosul de alcool din respirație și s-a mirat pentru că Germán nu bea niciodată.

— Ai băut? l-a întrebat ea.

El i-a susținut privirea.

— Ai orgasm când ți-o trage?

Pentru Gabriela întrebarea a fost ca un pumn în burtă. Fiindcă intuia ce avea să urmeze. Acesta era doar începutul. A simțit cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Cu el ai orgasm.

A privit-o cu dispreț.

— Știi ceva, Gabi? Mă uit la tine goală, cu toate cicatricile tale, și nu-mi vine să cred că cineva poate să te placă.

Gabriela se simțea un nimic. Știa că trezise monstrul.

— Dar e ciudat, pentru că în același timp mă gândesc că cineva te-a pipăit, a ejaculat în tine și mi-e silă doar la gândul ăsta. Mi se face scârbă când mi te imaginez cu un alt tip.

S-a apropiat de chipul ei și pe un ton și mai scăzut a repetat:

— Scârbă.

Gabriela s-a prăbușit. Acolo, goală, a plâns.

— Povestește-mi, a repetat Germán fără niciun pic de compasiune pentru plânsul soției sale.

— Încetează! Nu e nimic de spus, Germán, a zis ea, ștergându-se violent la ochi cu mâinile.

— Continuă să minți dacă vrei. Dar ai demnitatea să-ți stăpânești lacrimile.

— ÎNCETEAZĂ! a strigat ea. GATA!

— Nu țipa, că parcă ești nebună.

I-a aruncat prosopul în față și a ieșit din baie.

*

Între 1 și 14 august a fost doar tăcere, întreruptă de poruncile ostile ale lui Germán către soția sa. Ordine pe care ea le respecta fără să scoată un cuvânt. Fără să crâcnească. Și-au protejat fiul, care nu și-a dat seama de nimic, sau cel puțin așa credeau ei. Făceau cu rândul ca să se joace cu el. Gabriela încerca să se apropie de Germán atunci când acesta se juca cu băiatul stând pe covorul din sufragerie și asamblând un Lego, dar Germán își lua copilul de mână, Legoul și Playmobilul și se ducea la el în dormitor.

— Vino, mami!

— Pregătesc cina și vin.

Ea zâmbea, așezată pe covor. Epuizată.

L-a mai văzut pe Pablo încă o dată. A fost singura ocazie când nu au făcut dragoste. Gabriela l-a îmbrățișat și s-a sprijinit de pieptul lui.

— Te voi aștepta mereu, a spus Pablo sărutând-o. Când te întorci de la Boston, voi fi aici. În fiecare joi. Așteptându-te.

*

În seara aceea, Gabriela i-a spus lui Germán să plece el la Boston. Să plece singur.

— Nu veni dacă nu vrei, Gabi. Plec cu băiatul, i-a răspuns el. Poți să vii în weekendurile în care dorești. Și dacă nu, ne vedem de Crăciun.

Gabriela l-a urât atunci mai mult ca niciodată.

— În cazul în care ți-a trecut prin minte această opțiune... îți spun deja că un judecător îmi va da mie custodia până ce totul se va rezolva, Gabi. Există peste zece e-mailuri de la tine cu mine în CC către Boston College, către compania imobiliară. Copilul vine cu mine la Boston și apoi, ce-o hotărî judecătorul.

Și-au aruncat priviri pline de ură. Se urau reciproc.

Au mai existat două momente neplăcute.

Unul, la 3:45 dimineața. Germán nu se întorsese în noaptea aceea. Gabriela adormise lângă copil, când soțul ei a intrat în dormitor, a luat-o de mână și a ridicat-o în picioare.

— Încetează, o să-l trezești.

Dar el a tras-o din cameră și a dus-o în dormitorul conjugal.

— Lasă-mă-n pace, Germán. Mi-e somn.

Mirosea a alcool și a tutun.

El a închis ușa și, fără să ridice vocea, a întrebat:

— Povestește-mi, Gabriela, te rog. Hai să terminăm odată cu asta.

— Nu e nimic de povestit.

— Povestește-mi. E mai ușor dacă-mi spui, Gabi. Nu știu de ce continui să minți.

— Nu te mint.

— De ce ți-e frică? De ce nu-mi spui?

— Nu e nimic de spus. Mi-e somn, Germán. Te rog, lasă-mă să dorm.

— Nu, n-am să te las să dormi. Avem toată noaptea la dispoziție. Spune-mi adevărul și te las să dormi.

— Îți imaginezi totul.

— Povestește-mi.

— Te rog să încetezi.

— Minți.

— Încetează. Mi-e somn. Lasă-mă să dorm.

— Minți.

— Germán, nu este nimic. Vreau să mă duc la culcare.

Și Gabriela sfârșește după o jumătate de oră, disperată, țipând și plângând.

— Nu țipa, nebuno!

*

Și un ultim episod violent cu Germán, când a întrebat-o din nou în baie, sprijinit de ușă, pentru ca ea să nu poată ieși. Gabriela a negat. O minciună repetată de mii de ori devine adevăr.

— De ce continui să minți?

— Pentru că nu este nimic de spus, a răspuns ea, epuizată.

— De ce nu recunoști?

— Nu a existat niciodată nimic cu nimeni. Nenorociții ăia de ciorapi, mai bine nu i-aș fi cumpărat niciodată.

— Să o luăm de la capăt.

— Germán, ajunge. Nu am de gând să-ți mai răspund.

— De unde i-ai cumpărat?

— De la El Corte Inglés, a repetat ea cu disperare.

— Ce ți-a făcut el în ciorapii ăia? Ce ți-a făcut cu ciorapii ăia de curvă?

Un alt pumnal. Monstrul sibilinic a apărut din nou cu alcool și nicotină în vene. Căutând să o

dezarmeze și să o facă praf pentru totdeauna. Să recunoască în fața lui.

— Ce ți-a făcut cu ciorapii ăia? a repetat el. Te-ai pus în genunchi ca să ți-o bage în cur.

— Ce oribil, Germán.

— Ăla ți-a băgat-o în cur? Pe el îl lași?

Și atunci Gabriela, nu știe cum, a simțit că totul are o limită și de data aceea nu s-a mai făcut mică în fața lui. Pentru că oricum nu-i servea la nimic. L-a privit în ochi și i-a spus-o în gând. Comunicare nonverbală. Dorindu-și ca el să-i citească gândurile: „Nu, amantul meu nu mi-o bagă în cur. Dar îl doream atât de mult încât, dacă mi-ar fi cerut-o, i-aș fi îngăduit."

După douăzeci de ani, își cunoșteau fiecare expresie a feței.

— Vorbești serios, Gabi... Mă provoci cu privirea?

Germán a așteptat câteva secunde și a continuat:

— Ai sângerat?

— Ce oribil, Germán. Ce oribil.

În ce moment a crezut că avea să înțeleagă? În ce moment?

Epuizată, a pus mâna pe clanță. Germán a împiedicat-o cu forța să deschidă ușa.

— Să o luăm de la capăt, de unde ai cumpărat ciorapii?

— De la El Corte Inglés. Ți-am spus de multe ori.

— Cu cine?

— Cu Silvia.

În cadrul interogatoriilor poliției, i se pun întotdeauna aceleași întrebări persoanei interogate. De o sută de ori aceeași întrebare. Persoana interogată răspunde întotdeauna același lucru pregătit. Dar, atunci când nu se așteaptă și

după ce a repetat de o sută de ori același lucru, a o sută una oară se schimbă întotdeauna întrebarea ca s-o deruteze, iar Germán o avea pregătită. Era o întrebare simplă:

— De ce sunt spălați dacă nu i-ai folosit niciodată?

Gabriela nu știa ce să răspundă.

— Dacă i-ai cumpărat pentru mine și nu i-ai folosit niciodată, de ce sunt spălați?

— Lasă-mă să ies.

— De ce sunt spălați?

— Lasă-mă să ies.

Gabriela a încercat să apese din nou pe clanță.

Germán a împiedicat-o.

— De ce sunt spălați dacă sunt noi și urma să ți-i pui pentru mine?

— Nu știu. Probabil că i-a spălat Luisa.

— Minți.

— Lasă-mă să ies.

— Minți.

— Lasă-mă să ies.

— De unde ți-ai cumpărat ciorapii de curvă?

— Încetează.

— De ce sunt spălați dacă i-ai cumpărat pentru mine?

— Lasă-mă să ies, a spus ea furioasă, dar fără să ridice vocea. Germán, lasă-mă să ies din baie. Sunt epuizată.

— Să o luăm de la capăt. De ce sunt spălați dacă nu i-ai purtat niciodată?

Nu a mai suportat interogatoriul, dar nu voia să țipe, pentru că ura să-l audă spunându-i că-i nebună. A ridicat pumnul și l-a lovit în piept pe soțul ei cu forță, cât de tare a putut, de mai multe ori. El nu a oprit-o, nu a atins-o. Gabriela încerca să-l împingă de lângă ușă. L-a lovit din nou cu și mai multă forță. Dar, departe de a-l

îndepărta, cu fiecare lovitură, Germán îi repeta întrebările fără să ridice vocea... Dorindu-și să o frângă.

— Povestește-mi. De ce sunt spălați dacă nu ți i-ai pus niciodată? De unde ți-ai cumpărat ciorapii? De ce sunt spălați? Cu cine?

Gabriela a continuat în zadar să-l lovească. Ce putere avea ea în fața lui? Niciuna. Urma să iasă de acolo doar când voia el.

Germán i-a pus un braț în jurul umerilor. A tras-o spre el, s-a aplecat la urechea ei și cu o voce murmurată a încheiat:

— Azi nu țipi, Gabriela. Dar știi ceva? Femeile nebune lovesc.

*

În săptămâna pe care o mai aveau în Barcelona nu au mai existat interogatorii. S-a terminat definitiv. Germán a înțeles că nu va reuși să o facă să vorbească. Soția lui era vulnerabilă și puternică în același timp. Le mai rămânea o săptămână de tăcere și ostilitate înainte de a se urca în avion.

— Du-te tu, Germán. Lasă-ne aici, te rog. Nu vreau să merg la Boston.

— Mă duc, bineînțeles că mă duc. Dar cu fiul meu. Vino să ne vezi oricând dorești.

Evident, Germán știa că soția lui nu se va despărți niciodată de copilul ei.

Și a sosit ziua de 14 august, Germán și Gabriela au făcut valizele în tăcere. Ea era ca un robot. Visul acela pe care îl avusese de-atâtea ori de a trăi în străinătate era acum un coșmar. Nu voia să se urce în avionul acela. Au tras perdelele, au închis ușile de la camere. Au închis conductele de apă și de gaz. Simțea împunsături în burtă în timp ce fiul ei sărea fericit cu gândul la prima lui călătorie cu avionul, străin de tot ce

se întâmpla. Asta e tot ce au făcut bun. Să-l protejeze, să nu-și dea seama de nimic sau asta credeau ei.

Taxiul i-a lăsat la Terminalul 1 al aeroportului El Prat.

Au făcut *check-in*-ul, au trecut de controlul pașapoartelor. Mai era o oră și jumătate până la îmbarcare. Au intrat într-un magazin de jucării și Germán i-a cumpărat un cub Rubik mini, pentru copii cu vârsta între trei și cinci ani. S-au așezat pe o bancă în hol, cu fiul lor în mijloc. Germán a amestecat cubul. Fiul lui îi semăna: l-a învârtit de mai multe ori, de foarte multe ori. L-a rezolvat și i l-a dat tatălui său zâmbind.

— Foarte bine, dragul meu. Mama ta nu-i în stare să rezolve nici o față.

Gabriela s-a uitat la soțul ei. O privire epuizată. Știa că asta o aștepta în acel an în Boston: fraze cu subînțelesuri agresive, insulte, jigniri, voalate sau directe. Nu a răspuns. Germán a amestecat cubul Rubik și i l-a dat înapoi copilului.

— Mă duc la toaletă, a spus Gabriela.

S-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat pe hol. Mai erau cinci minute până se anunța poarta de îmbarcare. A intrat în baie, s-a îndreptat spre robinete și s-a privit în oglindă. S-a văzut slabă, palidă, încercănată. Abia dacă mai dormea. A deschis robinetul. Și-a făcut mâinile căuș și s-a spălat pe față. S-a privit din nou în oglindă. Știa că soțul ei, chiar și fără interogatorii, nu avea să se oprească până ce nu afla adevărul. Era foarte mândru. I-a vorbit în gând. „Nu face în așa fel încât să-ți povestesc, te rog. E ceea ce intuiești. Nu vrei să auzi asta. O să te doară. O să te doară foarte tare, deși nimeni nu a suferit mai mult

decât mine. Nu vreau să-ți povestesc, să trec prin rușinea de a o recunoaște. N-am s-o fac. Nu pot."

Gabriela nu voia să urce în avionul acela. Nu voia. Dacă n-ar fi fost copilul ei, nu s-ar fi urcat niciodată în avionul acela.

Niciodată.

Și s-a gândit la sfatul lui Walter Korman: „Adevărul întotdeauna iese la iveală, în cele din urmă. Spune-i-o, cere-i iertare și eliberează-te. Dacă te iubește, va ști să te ierte. Deși nu va fi ușor, Gabriela. Ce vine după o infidelitate nu e deloc ușor".

Apoi s-a gândit la cuvintele mamei: „O minciună repetată de mii de ori devine adevăr".

„Nu vreau să mă urc în avion. Nu vreau", și-a spus în sinea ei.

S-a întors în hol și a rămas în centrul sălii. Acea încăpere imensă, diafană și plină de lumină a Terminalului 1 de pe aeroportul din Barcelona. Și-a întors privirea spre soțul și fiul ei, care încă stăteau și se jucau cu cubul lui Rubik. Apoi, spre scările rulante care urcau spre ieșirea din aeroport.

Germán a văzut-o. A văzut-o uitându-se la scări. A văzut cum Gabriela își întorcea ochii spre ei. Soțul și soția s-au străpuns cu privirea.

Se urau.

Germán și-a luat de mână fiul și i-a spus ceva. Băiatul a dat din cap. S-au ridicat. Băiețelul nu și-a văzut mama. Tată și fiu i-au întors spatele și s-au îndepărtat mergând pe hol în direcția porții de îmbarcare.

Gabriela a rămas nemișcată și i-a privit cum se îndepărtează. Nu i-a urmat. Germán nu s-a întors nici măcar o dată. Gabriela i-a pierdut din câmpul vizual, iar sufletul i-a explodat atunci în mii de bucăți.

Nu mai era mamă.

Nu mai era soție.

Era amanta care se îndrepta spre scara rulantă. Spre ieșirea din aeroport.

Era într-o zi de joi.

*

— Și mami?

— O să vină cu avionul în altă zi, i-a spus Germán în timp ce se așezau în primele rânduri ale avionului American Airways care îi ducea la Boston.

— Vreau să vină azi, i-a replicat copilul calm.

— Și eu. Dar poate că va veni în altă zi.

— Dar eu vreau să vină azi, tati.

— Va veni altă dată. Trebuie să-ți pui centura.

— Nu, n-o să-mi pun centura dacă nu vine mami. Unde-i mami?

— Ți-am zis că o să vină în altă zi.

— Vreau să vină azi. Acum.

A repetat-o de mai multe ori, iar tatăl său a repetat și el același răspuns de multe ori.

Vocea băiatului a început să tremure, să se frângă.

— Vreau să vină azi, tati. Vreau să vină azi, striga disperat și plângând.

— Nu plânge, dragul meu. Te rog. Nu plânge. Mami o să vină în altă zi.

— Vreau să vină acum! Unde-i mami? Tati, unde-i mami? Unde-i mami? Unde-i mami? Tati, unde-i mami? striga, uitându-se pe culoar, dezorientat.

— Trebuie să-ți pui centura.

— Nu!

— Tata vrea să-ți pui centura.

Germán și-a amintit cât îi displăcea Gabrielei să vorbească la persoana a treia, așa că a rectificat

cu ochii sticloși:

— Vreau să-ți pui centura.

— Nu! Nu, dacă nu vine mami, nu. Te rog, tati. Hai să o căutăm pe mami. Poate că s-a rătăcit. Te rog, tati. Te rog frumos, așa cum îți place ție să cer ceva. S-a rătăcit. Te rog, tati. Mami s-o fi rătăcit.

A început să plângă dezlănțuit. Isteric. Țipa: „O vreau pe mami! O vreau pe mami!"

Germán nu știa cum să-l liniștească. Gabriela era cea care-l liniștea.

— E totul în regulă, domnule? a întrebat o stewardesă.

— Da, totul e bine.

— Vreau să vină mami! Tati, te rog. Te rog, hai să mergem s-o căutăm pe mama, te rog. Hai s-o căutăm pe mami, l-a implorat luându-l de mână și încercând să se dea jos de pe scaun, ca să se ducă să o caute.

— O să vină în altă zi. Mami o să vină în altă zi. Liniștește-te, dragul meu. Liniștește-te.

Iar lui Germán, care nu mai plânsese de ani întregi, i s-au umezit ochii.

— Te rog, dragul meu, lasă-l pe tata să-ți pună centura.

— Mami. Unde e mami? Nu vreau să merg la Boston cu tine. Nu vreau să merg la Boston cu tine. Vreau să rămân aici cu mama mea. Mama nu vine pentru că nu vorbești cu ea. Niciodată nu vrei să se joace cu noi. De aia nu vine. Nu vreau să merg cu tine la Boston. Vreau să rămân cu mama mea! Nu vreau să stau cu tine, tată! Unde-i mami?

Băiatul s-a dat jos de pe scaun, a fugit pe culoar și s-a îndreptat în goană spre ieșire. Germán, pierdut, s-a ridicat după el.

Băiatul alerga spre ieșirea din avion. O stewardesă l-a luat în brațe.

— Mama mea! Vreau să mă duc la mămica mea! Te rog. Vreau să mă duc la mama mea. Nu vreau să stau cu tata, zicea el în brațele stewardesei.

Și plângea.

Și plângea în timp ce privea dezorientat spre ieșirea din avion.

Și, în sfârșit, a apărut mama lui.

Gabriela a apărut, și-a smuls copilul din brațele stewardesei și l-a strâns la piept. L-a strâns cât de tare a putut, cât de tare a știut. Se ura pe sine pentru că se gândise să-l abandoneze. Își reținea lacrimile așa cum îi cerea Germán. Nu voia să pară nebună. Poate că era nebună. Era. Nebună.

— Iartă-mă, dragul meu. Iart-o pe mami. Iartă-mă.

L-a sărutat în timp ce îl îmbrățișa strâns. L-a sărutat fără oprire, cerându-i iertare de o mie de ori.

Germán a privit-o cu duritate pe soția lui. Ochii ei sticloși îi cereau, îi implorau iertare. „Așa n-o să supraviețuim, Germán. Așa nu.", i-a spus ea din privire.

Copilul și-a pus capul pe umărul mamei sale. Plânsetul se domolea.

— Unde erai, mami?

— Iartă-mă, dragul meu. Iartă-mă.

Vom trece cu vederea faptul că întregul avion — stewardesele, copiloții, inclusiv comandantul — privea într-o tăcere absolută acea scenă de familie pe care nimeni nu reușea să o înțeleagă.

— Iartă-mă, dragul meu. Iartă-mă. Te iubesc. Te iubesc mult, repeta ea, sărutându-l fără oprire.

Au ajuns la locul lor. Fiul ei nu voia să-i dea drumul, agățându-se de ea cu brațele și cu picioarele.

— Iubitule, nu plec nicăieri. Niciodată. Nu voi pleca niciodată de lângă tine.

— Eu vreau să stau cu tine, mami.

— Vei fi mereu cu mine. Mereu. Dar acum trebuie să stai la locul tău. Dacă nu, avionul nu poate decola.

Băiatul a ascultat în timp ce Germán scotea rucsacul de pe umerii Gabrielei. Copilul s-a așezat pe locul de la geam. Ea, lângă el, fără să-i dea drumul la mânuță, încleștată de a ei, mai strâns ca niciodată, ca să nu poată să plece. Germán s-a așezat pe scaunul dinspre culoar. Gabriela l-a sărutat pe băiețel și s-a uitat pe geam. Cum de îi trecuse prin cap, fie și doar o secundă, să-l părăsească? Cum? S-a urât pe sine din nou. Era nebună. Complet nebună.

După cinci minute au auzit vuietul motoarelor, avionul a străbătut pista de decolare, iar roțile s-au desprins de sol.

Gabriela a privit cum silueta Barcelonei rămânea în urmă. A oftat în tăcere, cu teamă. Fără să se uite la el, și-a lăsat mâna pe mâna soțului ei. El nu a și-a retras-o. Gabriela a inspirat adânc, rușinată. Profund rușinată.

— Da, a fost cineva, Germán.

El nu s-a uitat la ea. Nu a răspuns. Și-a retras mâna.

— Vei putea să mă ierți?

Germán nu a răspuns.

— Te rog.

Gabriela știa că Germán nu avea să răspundă.

— Nu trebuie să fie astăzi... Într-o zi. Când vei vrea tu.

13

Prima zi din restul vieții mele

Simon îi aștepta în sala de sosiri a aeroportului Logan din Boston. De mulți ani n-o mai văzuse pe Gabriela și s-au îmbrățișat. Cu Germán s-a salutat bărbătește, bătându-se reciproc pe spate. Vorbeau în fiecare săptămână. Simon i-a întâmpinat cu un zâmbet primitor.

Băiețelul devenise hiperactiv după zece ore de zbor, dormind pe apucate, și după prea mult timp de stat jos. Au ieșit din terminal. Simon i-a condus cu un jeep negru, supradimensionat, la noua lor casă. O casă pe care o alesese ea. Pentru că Gabriela alesese totul în acele luni, pierdută în întrebarea ce să facă cu viața ei. S-a gândit că, dacă s-ar despărți și Germán ar pleca singur, în ciuda a tot ce se întâmpla, voia ca soțul să se simtă fericit fără ei. Foarte fericit. De aceea căutase cea mai frumoasă casă în cel mai frumos cartier, tihnit și primitor, cu oameni tineri, studenți și profesori. În dorința ca soțul să fie fericit fără ea, încăpea și năzuința ca el să-și găsească o altă femeie. Una mai bună decât ea, mai cinstită, mai fidelă, mai tânără și mai deșteaptă, cu sânii fermi, fără nicio cicatrice, mai ordonată, mai puțin dezorganizată. O femeie care să asculte muzică rezonabil de tare și care să nu lase hainele aruncate pe canapea și pantofii peste tot. Care să-l iubească la fel de mult cât îl iubise ea. La cincizeci de ani, poate că Germán ar putea avea fiica pe care ea nu putuse să i-o ofere. Tot acestea și le dorea Gabriela.

Din acest motiv a ales cartierul Charlestown. În plus, îi amintea puțin de Born. Nu era nevoie

să ia mașina pentru orice, așa cum se întâmplă de obicei în toate orașele americane.

Este adevărat că într-o zi, în Barcelona, în timp ce naviga pe internet, și l-a imaginat pe soțul ei, singur, acolo, făcând cumpărături la *grocery store* în cartier, și i s-au umezit ochii și a copleșit-o o profundă tristețe.

A ales o căsuță veche, restaurată cu rafinament, datând de la începutul secolului al XIX-lea, situată la numărul 14 de pe Oak Street, foarte aproape de uriașa bibliotecă publică din Boston. Un loc care Gabrielei îi trezea amintiri frumoase din primii ani de căsnicie. În timp ce Germán studia pentru masterat, ea petrecuse multe zile în spațiul acela neorenascentist, cu plafoanele înalte, care adăpostea cincisprezece milioane de cărți. O sală de lectură care evocă o bazilică romană acoperită de o boltă semisferică. Exteriorul îi amintea de Casa Blanca. Nu exista un astfel de loc în Spania sau cel puțin Gabriela nu îl găsise. Au ajuns la numărul 14 de pe Oak Street și au coborât din mașină.

— Asta e noua noastră casă, dragul meu, i-a spus Gabriela băiatului ei.

Simon i-a ajutat să-și ducă bagajele înăuntru. Înainte de a-i lăsa singuri, i s-a adresat în engleză Gabrielei.

— Am organizat un grătar, o petrecere de bun-venit. Pun pariu că soțul tău nu ți-a spus nimic.

Gabriela a clătinat din cap, uitându-se la Germán.

— Am uitat.

Firește că nu avea chef de un *welcome party*. Simon a insistat: voia să le-o prezinte pe noua lui soție, voia ca ei să-i vadă pe copiii lui și pe alți prieteni pe care nu-i mai văzuseră de ani de zile.

— Îl cunosc pe soțul tău, a zis Simon, punându-și brațul peste umerii lui Germán. Știu că va găsi o scuză ca să nu vină, dar eu sper să fiți acolo mâine... și... un sfat: nu permite ca soția ta să se simtă singură.

Evreul s-a îndepărtat spre ușă și, înainte de a-și lua rămas-bun, i-a spus lui Germán: „Soția ta tot frumoasă e".

Germán a schițat doar un zâmbet forțat.

Au despachetat. S-au jucat în grădină. O magnolie înfloritǎ umbrea peluza unde se găseau flori mici, liliachii și roz pe care nu au știut să le identifice. Gabriela și fiul ei au udat plantele, s-au jucat cu mingea, au montat un Lego... și seara a trecut și s-au dus la un restaurant în fața râului, pentru cină. Fiul ei era fericit, emoționat, observa noua viață. Soțul și soția, tăcuți. Au mers la *grocery store*, s-au întors acasă, iar copilul a adormit imediat în noua sa cameră.

Gabriela a intrat în dormitorul conjugal, unde Germán citea un roman, întins pe pat. A intrat în baie, s-a dezbrăcat stresată, cu un sentiment de profundă tristețe, gândindu-se că trecuseră cincisprezece ore de când îi mărturisise adevărul lui Germán și nu rămăseseră nicio clipă singuri. Mereu fiul lor era pe-aproape. Gabriela și-a făcut un duș, și-a pus cămașa de noapte și a ieșit din baie.

Germán continua să citească.

Gabriela s-a așezat pe partea lui de pat.

— Germán, vrei să vorbim? a întrebat ea încet, stânjenită.

— Nu.

— Ești sigur? a insistat cu blândețe.

— Am spus nu, Gabi.

Germán a închis romanul și l-a pus pe noptieră, a stins lumina, s-a învelit și s-a întors

cu spatele la ea.

Tăcere.

Gabriela a stins lumina de pe noptiera ei și s-a întins, întorcându-i și ea spatele. Și-a tras genunchii la piept și a încercat să-și stăpânească lacrimile, dar nu a putut.

Erau lacrimi egoiste, pentru că într-o lume utopică și-ar fi îmbrățișat prietenul, cel mai bun prieten, soțul ei, și i-ar fi spus că e tristă și profund îndrăgostită de un alt bărbat, un bărbat de care o despărțea oceanul și gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată era insuportabil. Gândul că nu se afla în brațele amantului ei îi sfâșia inima. În mod sigur avea să numere în gând cele trei sute șaizeci și cinci de zile care rămâneau până o să-l vadă din nou...

Sau poate că nu.

Tot într-o lume utopică, poate că i-ar fi spus soțului ei că, în cele din urmă, va uita de Pablo și îl va iubi din nou pe el. Îl va dori din nou. Toate aceste gânduri absurde i-au trecut prin minte în prima noapte din restul vieții ei.

*

Gabriela presimțea că Germán nu va dori să știe nimic despre amantul ei. Dacă ar fi fost invers, dacă ar fi fost Germán cel care ar fi avut o amantă, Gabriela ar fi vrut să știe totul. Prenumele. Numele de familie. Vârsta. „E mai tânără decât mine?" Culoarea părului. „Ai vreo fotografie?" Ochii. Dacă era căsătorită. Dacă avea copii. Dacă avea băieți sau fete. Profesia. Dacă avea pielea delicată...

„Ce delicată ești, Gabi", îi spunea Germán, de multe ori, mângâind-o, când făceau dragoste... Nu a încăput în roman, dar i-o spunea.

„Și ea e delicată? Și are gleznele subțiri ca ale mele? Ajunge la orgasm când faci dragoste cu ea? Cât de des vă vedeți? Ți-e dragă? O iubești?" Gabriela ar fi vrut să știe tot. Absolut tot.

Dar Germán nu voia să știe nimic.

Absolut nimic.

Nimic, nimic.

*

S-au dus la grătar, iar acolo veniseră prietenii vechi ai Gabrielei și ai lui Germán. Și cei doi spanioli de la care își luaseră rămas-bun la Barcelona, cei de la cina aceea oribilă cu „nu mă întrerupe". Și totul a fost mai ușor decât și-au imaginat Gabriela și Germán. Au intrat într-o rutină tăcută. Fără ostilitate. Fiul lor a început să meargă la școală. Germán preda douăzeci de ore pe săptămână la universitate, iar restul timpului și-l petrecea la biroul ASCE cu o echipă de treizeci de ingineri. Gabriela se ducea la bibliotecă pentru a-și scrie articolul pentru *La Femme* și în fiecare dimineață, după ce îl lăsa pe copil la școală, se ducea la piscina olimpică de la facultate și înota treizeci de minute. Îi făcea bine.

Și așa a început rutina noii vieți a Gabrielei.

Copilul. Scrisul. Înotul și tăcerea soțului ei.

Și așa, o zi după alta. Și încă o zi. Și încă una. Și puțin câte puțin, a început o viață senină. O viață tihnită. Plină de tăceri. Toți trei împreună.

Gabriela, la bibliotecă, citea cu mai multă afecțiune e-mailurile de la cititoarele anonime care îi lăudau eseurile. Se simțea un pic singură în timpul zilei și le citea pe îndelete. În fiecare săptămână schimba mesaje cu Silvia. În weekenduri, ea, Germán și băiatul se plimbau de-a lungul râului. Se duceau la nenumăratele

petreceri date cu ocazia zilelor de naștere ale prietenilor copilului lor. În fiecare lună, două sau trei. Pentru Germán, reprezentau un iad. Gabrielei îi plăcea să participe. Și a început să se ducă doar cu copilul.

La două luni de la sosirea la Boston, stând în bibliotecă, a văzut în inbox un e-mail de la draga și vechea ei prietenă Eugenia. L-a deschis cu mare entuziasm.

De la: eugeniadesentmenat@gmail.com
Către: gabrielasalinas@gmail.com

Dragă Gabriela,

Ce mai faci? Sper, din toată inima, că sufletul tău e împăcat. Am vrut să-ți scriu de luni întregi, în sfârșit îți scriu din Bhutan, din munții Himalaya, de la un mic *call center* condus de un tânăr cu mulți copii care aleargă fericiți prin apropiere.

Ce caut aici? Mă întreb și eu.

Pentru că, din miile de posibilități pe care le-aș fi putut avea la pensie, eu am ales una și numai una: să-mi trăiesc ultimii zece ani din viață sau ultimii douăzeci cu Emmanuel în Formentera. Să mă transform, în mod sigur, în asistenta lui medicală. Emmanuel împlinește șaptezeci și cinci de ani luna viitoare. Da. În asistenta lui, mai degrabă decât soția lui. Știam că aveam să-mi asum acest rol, așa cum au făcut-o majoritatea prietenelor mele căsătorite.

Dar viața, care este uneori imprevizibilă, mi l-a scos în cale în aeroport pe fotoreporter. Îți amintești de povestea pe care ți-am spus-o?

Sunt sigură că da. Te cunosc și îți plac poveștile de felul ăsta.

Așa că, iată-mă aici. Călătorind la cei șaizeci și șase de ani ai mei cât n-am călătorit toată viața.

Fericită. Mai fericită ca niciodată.

Emmanuel e tot în Formentera, cu măslinii lui. Și cu durerea lui de spate. Știe că sunt aici cu un alt bărbat. Suntem bătrâni. E singurul lucru bun pe care îl aduce bătrânețea, că nu trebuie să ne mai mințim. Nu avem nimic de pierdut.

Din mai până în octombrie voi sta cu el pe insulă, cu fetele și nepoatele mele. Iar în restul anului voi călători cu iubitul meu fotoreporter, Euken.

Iubesc și doresc din nou, așa cum nu am mai făcut-o de mult.

Știi ce? Am să-ți spun ceva... pentru că știu că lucrurile astea îți plac.

De mult nu mai făcusem dragoste... cred că de mai bine de cincisprezece ani. Nici nu-mi mai amintesc. Ei bine, după cincisprezece ani, trebuie să-ți spun că m-am descurcat destul de bine.

Aici, Gabriela s-a oprit din citit și a simțit cum o cuprinde emoția, acolo, pe scaun, în silențioasa bibliotecă publică din Boston, înconjurată de sute de studenți. A continuat să citească.

E o nemțoaică singuratică de vârsta mea care se fâțâie prin Formentera. Foarte hippy,

cu ochii albaștri și părul alb strâns în coadă. Am invitat-o să-l cunoască pe Emmanuel. Am invitat-o eu, îți vine să crezi? Știu că se înțeleg bine. Îmi place să cred că el are companie.

Am să-ți povestec ceva care știu că o să te facă să râzi.

Când i-am dat de înțeles că ar putea avea ceva cu nemțoaica, prostul mi-a zis că nu i se mai scoală. Că nouă ne cad sânii, iar lor testiculele. Da, după câte se pare, lor le cad coaiele.

Gabriela a râs și a continuat să citească...

Și știi ce-am făcut? O să-ți placă. M-am dus la farmacia din Sant Francesc, i-am cumpărat Viagra și, înainte de a pleca, i-am lăsat-o în sertarul de la noptieră.

Ideea nu a fost a mea. Nu în întregime.

Bărbații, ce figuri sunt uneori!

Euken se ascunde în baie cu o trusă neagră cu lăcățel care mereu e încuiat. Într-o zi a uitat s-o încuie, am deschis-o și am văzut micile pastile albastre: Viagra. El nu știe că eu știu.

Îmi provoacă o imensă tandrețe când îl văd cum se ascunde în baie cu trusa lui neagră sub braț. Iar eu umblu cu uleiurile mele de migdale dulci și el mă unge înainte să facem dragoste... Uscăciune vaginală la vârsta mea, Gabi... O să vezi tu, mierea...

Gabriela a râs din nou. Ce bine e să simți că o prietenă, deși departe, îți e totuși aproape. Cât de generoase suntem când ne povestim totul. A continuat să citească.

În fine, draga mea prietenă, din call center îl văd pe Euken așteptându-mă. Mergem pe munte să ne plimbăm.

Sper că ești fericită și că generosul tău mizantrop a reușit să te ierte. Vei vedea cum totul va reveni la normal.

Știi că în Formentera există întotdeauna un loc pentru tine.

Încă două chestiuni.

Nu m-am gândit niciodată că mă va înlocui Consuelo Garza. Sper că nu te bate la cap, îmi imaginez că distanța e de ajutor.

Și ultima chestiune. Renunță să mai fii editorialistă și transformă-te în scriitoare.

Întotdeauna spuneai că nu ai nimic de povestit. Așa cum a zis Paul Auster, scriitorii sunt oameni răniți. Acum ai și tu rana ta.

Fii curajoasă, generoasă și spune-ți povestea.

Prietena ta mereu,

EUGENIA

P.S.: În caz că-ți pui întrebarea... Da, ai permisiunea mea să-mi furi povestea și să o folosești în rubrica ta „Povești cu femei măritate", dar să-mi schimbi numele.

Bineînțeles că i-a furat-o. Două săptămâni mai târziu, știind că Eugenia din munții Himalaya avea s-o citească, a scris ultimul său articol pentru *La Femme*, o frumoasă poveste de

dragoste la bătrânețe, intitulată: „Viagra, *mon amour*".

*

Și da, de data aceasta, Gabriela și-a ascultat vechea prietenă. Poate că sosise momentul să înceapă să scrie primul său roman și să devină scriitoare.

*

— Germán.

— Zi-mi.

— Am de gând să încep să scriu romanul.

— Mă bucur, i-a spus el cu sinceritate.

— În fine... Trebuie să-ți spun ceva.

Germán și-a ridicat privirea spre ea.

— N-am să mai colaborez cu *La Femme*. Nu pot să mă gândesc în fiecare săptămână la o poveste nouă și să-mi scriu romanul în același timp. Am încercat, dar nu funcționează.

— Foarte bine.

— Știu. Dar... n-o să mai am niciun venit. Cu ce am strâns cred că voi rezista șase luni. Poate mai mult. Știi că nu cheltuiesc prea mult... dar totuși...

Gabriela a ridicat din umeri.

— Ce te îngrijorează, Gabi? a întrebat-o el, fără să priceapă.

— Poate că va trebui să-mi împrumuți niște bani.

— Sigur. De cât ai nevoie?

— Nu, nimic... Nu am nevoie de nimic încă. Poate peste șase luni.

— Bineînțeles... Când ai nevoie de bani, îmi ceri.

— Bine.

Gabriela l-a luat de mână și i-a zâmbit recunoscătoare.

— Mulțumesc, Germán.

El a schițat un zâmbet, și-a retras mâna și s-a cufundat din nou în lectura romanului pe care-l citea. Gabriela ar fi vrut să-l sărute. Să-l îmbrățișeze. Poate să facă dragoste cu el. Dar el nu mai voia să aibă contact fizic cu ea.

Niciun contact fizic.

Nimic.

A doua zi, Gabriela avea 40 000 de euro în contul ei bancar.

Așa era Germán.

*

A doua zi, Gabriela a început să scrie primul ei roman.

Biografia. Harta psihologică a personajelor.

Intriga. Fericirea nu creează intrigă.

Conflict. Fără conflict nu există poveste.

Emoție. Emoția este evidențiată prin mecanismele anticipării. Să sădești lucruri dinainte.

Structura. Ca și cum ar fi o clădire. Întotdeauna, mai întâi structura. Structura în trei acte. Prezentare sau primul act. Cuprins sau actul al doilea. Deznodământ sau actul al treilea. Anticlimax. Punct culminant.

Revine la harta psihologiei personajelor. Își descrie durerea. E generoasă. Își povestește necazurile. Reușitele. Vorbește despre nebunia ei. Despre prietenele ei. Fură viețile altora. Își împinge personajele până la ultimele consecințe ale acțiunilor lor. Până la extrem. În locuri în care poate ea nu o să ajungă. Sau poate că da. Pentru că realitatea poate depăși ficțiunea.

Schimbă numele. Schimbă străzile. Schimbă orașele.

Omite ce se subînțelege. Elipsă. Poezia romanului stă în elipsă.

E nepoliticos să plictisești. Vrea să nu plictisească. Sau cel puțin încearcă.

Un final foarte limpede înainte de a începe să tasteze prima literă pe calculatorul ei. Odată ce a avut o imagine clară a tuturor acestor concepte, Gabriela a scris prima propoziție a romanului său.

Și așa a început rutina protagonistei noastre.

*

Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.

Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soțului.

Dezordonată. Delăsătoare. Distrată. Dezorganizată.

Încăpățânată. Foarte încăpățânată.

Uneori ambițioasă, dar mai ales tenace. Foarte tenace.

*

Anul acela a trecut în zbor. Deși, în prima lună, Gabrielei i s-a părut dificilă monotonia scrisului. A descoperit că scrisul vindecă, eliberează amintirile care-ți chinuie mintea. Și a uitat de Pablo încetul cu încetul. Foarte lent.

Scrisul a fost refugiul ei.

A încetat să se mai ducă la bibliotecă, pentru că îi distrăgea atenția.

Și-a amenajat „camera proprie" în fața grădinii casei lor din Boston. Își petrece ore întregi acolo înăuntru. Ore în care, în singurătate, și-a creat propria și fericita ei lume.

Gabriela a crezut că scrisul e ciudat. Mai întâi fugi de el, ți-e greu să te apuci. La început, nu simțea personajele pe care le creiona, nu le plăcea și nu credea în povestea pe care o inventa. Dar a continuat. A durat luni și luni întregi. Și a început s-o placă un pic mai mult pe eroina ei. A căutat un nume pentru protagonistă. Pentru alter egoul ei. Nume care semănau cu al ei: Marina, Camila, Cristina. Alter egoul său avea să poarte numele de Cristina. Îi permitea folosirea unui diminutiv, așa cum ea avea unul cu care trecea prin viață. Gabi, Cris. I-a plăcut mult eroina ei. Și a modelat-o după cum a vrut ea. Și a continuat și a tot continuat. A sosit un moment, aproape de sfârșit, în care și-ar fi dorit să fie în locul ei. Gabriela și-ar fi dorit să fie alter egoul său. Să nu iasă din viața alter egoului său. Gabriela și-ar fi dorit să fie Cristina. Și-ar fi dorit să trăiască în lumea aceea, în universul acela pe care îl crease pentru ea. Uneori prefera să trăiască în acel univers imaginar decât să-și trăiască propria viață. Ar fi vrut să simtă ceea ce simțea alter egoul ei, în loc de ce simțea ea în viața de zi cu zi. Și apoi a venit obsesia, în care energia psihică pe care o revărsa în carte îi invada și viața. Mergea prin lume ca alter egoul său. Și a citit și a recitit, și a scris și a rescris ca să nu abandoneze. Ca să nu iasă din povestea imaginată, ca să nu se mai întoarcă la viața ei. Pentru că viața în ficțiune îți oferă putere. Putere și obsesie.

Scria și rescria. Scria și rescria. Scria și rescria. Pentru că, pe lângă obsesie, fraza perfectă nu există și așa începe eternitatea și încă o zi.

*

Germán și-a terminat cursurile. La patru ani, băiatul lor părea vorbitor nativ de limba engleză.

În timpul acelui an, Gabrielei i-a venit cheful să-i vorbească în catalană. Catalana aia proastă pe care o vorbea ea, dar s-a gândit că, altminteri, el nu avea s-o învețe.

— Germán, hai să rămânem, i-a spus ea într-o seară, când amândoi erau întinși în pat.

— Ai rămâne? a întrebat-o el, întorcându-se cu fața la ea și luându-și ochii din carte.

— Da, sunt fericită aici.

Nu mințea.

— Cei de la universitate mi-au propus să predau și anul următor, dacă vreau. Iar, la firmă, toți sunt încântați.

— Să rămânem, a repetat soția lui, schițând un zâmbet.

Pentru că Gabrielei îi era teamă să se întoarcă. Îi era teamă. Îi era teamă de zilele de joi.

Gabriela și-a mângâiat soțul pe mână.

— Mă lași să fac dragoste cu tine? i-a zâmbit dulce și a continuat: Te rog.

Nu făcuseră dragoste tot anul. Da, un cuplu poate sta și un an fără să facă dragoste. Germán o iertase, dar nu putea să uite. De câteva ori, Gabriela încercase să se apropie de el.

„Nu mă atinge, Gabi", îi spunea el cu o privire de adâncă tristețe și fără să caute să o rănească.

Fără să caute să o rănească, dar cu rana lui deschisă. Era un animal rănit care știa că, dacă soția lui îl mângâia, el ar fi cedat și nu voia să cedeze. Nu voia să se excite. Testosteronul e testosteron și simțea erecția. Așa că se întorcea cu spatele și stingea lumina de pe noptieră, evitând-o.

Pentru că, fără să fie pe deplin conștient de asta, voia să-și pedepsească nevasta.

Fără să-i fie ostil. Cu tăcerile lui. Dar mai ales cu absența totală a contactului fizic. Pentru că

Germán își cunoștea foarte bine soția, mai bine decât oricine. Era și prietena lui, cea mai bună prietenă, partenera lui de viață de foarte mult timp. Gabriela nu avea nevoie să facă dragoste, putea să stea luni întregi fără să facă sex. Dar o îmbrățișare — măcar una pe lună, una pe trimestru, una pe semestru —, de asta avea nevoie. Germán i-a refuzat orice îmbrățișare tot anul. Nici măcar un sărut înainte de a pleca la lucru. Deși știa că ea rămâne singură toată ziua, fără prietenele ei, de care îi era atât de dor. Germán nu a fost ostil, doar distant și tăcut. Foarte tăcut.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Germán, i-a repetat ea tandru, sărutându-l pe obraz, și a insistat: Te rog.

Germán și-a simțit erecția după ce a ascultat rugămințile nevestei lui și s-a întors spre ea. I-a ridicat cămașa de noapte, i-a desfăcut picioarele, s-a urcat peste ea, și-a scos mădularul erect din boxeri și, brusc, a penetrat-o.

— Nu așa, Germán. Te rog... Nu așa, a spus ea năucită.

Corpul unei femei care nu a făcut dragoste într-un an se contractă. Pereții vaginali se micșorează între unu și doi centimetri.

Germán a împuns-o din nou.

— Oprește-te. Oprește-te!

A împuns-o din nou.

— Germán, te rog, oprește-te! Mă doare!

Și Germán s-a oprit.

Omul acela reținut, ferm și stoic s-a frânt. A izbucnit în lacrimi. Nu și-a putut reține lacrimile. Lacrimi de furie. De mânie.

De confuzie. De dragoste.

— Îmi pare rău, Gabi, i-a spus el plin de remușcări. Dar să nu-mi mai faci asta, Gabi.

Niciodată. Să nu-mi mai faci asta niciodată.

Germán a așteptat o secundă, apoi a repetat:

— Niciodată.

Gabriela a simțit tonul disperat din fiecare literă a acelor cuvinte. Tonul rănit, profund rănit, al soțului ei. I-a înconjurat talia cu brațul.

— Te iubesc, Germán. Te iubesc foarte mult. Uită de chestia aia, te rog. Uită.

Și Germán, amărât, simțindu-se un monstru, a ieșit din ea și, în sfârșit, după 323 de zile fără să o îmbrățișeze, și-a odihnit capul pe pieptul soției lui, a strâns-o în brațe cât de tare a putut și, deși cu rana deschisă încă, dar profund îndrăgostit, a îmbrățișat-o.

*

O lună mai târziu, pe 20 iunie, au zburat toți trei înapoi la Barcelona pentru vacanța de vară. Cât de mult își dorea Gabriela să se întoarcă acasă, în apartamentul ei din Born. A tras perdelele de catifea verde din sufragerie, astfel încât lumina să inunde încăperea și a observat cum soarele scălda cu razele lui bârnele de culoarea mierii, de eucalipt, stejar, poate de pin. Covorul său oval, canapeaua de in, cărțile ei. Viața ei. Căminul ei.

A suspinat și i-a zâmbit soțului.

— Ce bine-i când te întorci.

Germán a dat din cap.

— Mamă, mi-e foame, a întrerupt-o fiul ei.

— Mă duc la piață.

— Eu despachetez, a zis Germán.

— Vii cu mine sau rămâi cu tata?

— Stau cu tata.

Germán s-a îndreptat spre dormitor cu fiul lui emoționat, trăgând de valiză, iar ea a privit din nou prin casă. S-a emoționat. Cât de frumoasă

era. Pusese mâna pe clanță când a auzit vocea lui Germán:

— Gabi.

Gabriela s-a întors și l-a văzut pe Germán privind-o. Doar cu o privire de o secundă își puteau spune totul.

— Da.

— Îi e foame... Să nu întârzii mult.

Iar Gabriela s-a prefăcut că nu a prins subînțelesul cuvintelor lui, dar știa. Îi spunea: „Nu-l suna, nu-l căuta". Și ea a răspuns rapid, cu un zâmbet.

— Cumpăr pâine și croasante și urc. În fine, și ulei de măsline de la piață și niște mezeluri, nu? Pentru tine și pentru mine.

— Bine.

Și-a privit soțul cu blândețe ca să-i insufle un sentiment de siguranță pe care ea nu-l simțea. I-a spus-o din priviri: „N-am de gând să sun pe nimeni, Germán. După cât m-a durut sufletul, acum, că mi-a trecut, după câtă energie mi-a furat, acum, când în sfârșit mă simt liniștită, după toate prin câte am trecut, nu, Germán, iubitul meu, nu-ți face griji, nu am de gând să-l sun".

— Sunt foarte bucuroasă să fiu aici, a continuat Gabriela.

— Și eu.

— O să venim în fiecare vară, nu-i așa? Pentru că eu am nevoie...

Germán s-a apropiat de ea și a întrerupt-o cu un sărut pe gură.

— Bineînțeles că ne vom întoarce. Și de Crăciun, dacă vrei.

Și lui îi era dor de viața din Barcelona. De părinții lui, de sora lui, de cafelele băute prin baruri ieftine și plimbările prin Fnac.

Gabriela a coborât scările din două în două, avea mare chef să-și vadă orașul, să cumpere de la mezelăria din piața Santa Caterina, să aștepte să-i vină rândul la taraba numărul 14, să vorbească în catalană cu brutarul pe care-l știa... Cât de mult detesta mallul gigantic din Boston!! Avea chef să vadă străzile pline de oameni, piețele, terasele.

— Prietena mea, sunt aici.

I-a luat trei secunde să o sune pe Silvia după ce a ieșit din bloc.

*

S-au întâlnit în aceeași după-amiază cu copiii, trotinetele, cretele și mingile în parcul Ciutadella. Iar Gabriela, stând pe mica terasă din parc, a văzut-o sosind cu copiii ei și s-a emoționat din nou. S-a ridicat și a îmbrățișat-o.

— Mi-a fost foarte dor de tine.

— Și mie, de tine.

Silvia a zâmbit.

Și-au povestit viața, chiar și întrerupte la fiecare treizeci de secunde de vreun copil... Bineînțeles, s-a ivit subiectul.

— Și dacă îl întâlnești?

— N-o să mă întâlnesc cu el. Știu asta. Intuiesc.

— Dar ce se întâmplă dacă îl întâlnești? Locuiește la două sute de metri de casa ta.

Gabriela a întârziat să răspundă.

— Nu-mi face niciun bine să vorbesc despre Pablo, Silvia.

În ochii ei se citea o anumită tristețe.

— Sunt bine... și dacă stau să mă gândesc, în fine... Pablo a fost întotdeauna sincer, asta nu pot să-i reproșez. Dar a fost egoist, nu a vrut să schimbe nimic din viața lui pentru mine. Voia să-și păstreze soția și fiicele, și pe mine.... Dar hai să o lăsăm baltă, da?

Iar prietenele înțeleg și știu când e cazul să scormonească și când nu.

— Bine, atunci îți povestesc eu...

— Sigur, abia aștept, a răspuns Gabriela, cu un zâmbet.

Iar Silvia a zâmbit ușor.

— Am văzut-o din nou pe Zaira.

— Serios? a întrebat Gabriela și a făcut o pauză. Și de ce nu mi-ai spus pe Skype?

— Am preferat să-ți spun față în față.

Expresia Gabrielei s-a schimbat, pentru că îi plăcea mult să-și vadă prietenele fericite. Se simțea ca și cum ea însăși ar fi fost fericită.

— Spune-mi, spune-mi totul, Silvia. Pe îndelete.

Au întrerupt-o copiii. Zahăr, ca să le închidă gura, mult zahăr. O înghețată, un biscuit cu ciocolată, orice. Au cumpărat înghețate. Cele mai mari.

— Începe... a zis Gabriela cu un zâmbet.

— Îți imaginezi ceva ce nu este.

— Bine, oricum, tu povestește-mi... Și începe odată, că-și termină înghețata.

*

Nu. Silvia și Zaira nu s-au întâlnit din întâmplare. Silvia s-a dus să o caute. S-a dus să o caute la Clubul de Natație din Barcelona pe 8 ianuarie, după niște sărbători de Crăciun destul de intense, cu bunici, copii, surori, cumnați, cumnate, soacră, mamă, cadouri, brad, dulciuri, struguri, parada Regilor Magi, tortul Regilor Magi și ziua de 6 ianuarie... Iar cumnați, cumnate, mamă, soacră...

Într-una dintre acele nopți a visat-o pe Zaira. Silvia a visat că făcea dragoste cu ea, era iarnă și erau singure împreună în Formentera.

A lăsat copiii la școală pe 8 ianuarie... și, dintr-un impuls, s-a dus să o caute.

Nu o mai văzuse de ani. O urmărea pe Instagram, pe Facebook și pe Twitter și asta pentru că nu existau mai multe rețele sociale, altfel ar fi urmărit-o peste tot.

A așteptat-o la ieșirea din Clubul de Natație. Silvia își fardase ochii, își pusese un tricou negru, decoltat, cu un sutien marca La Perla, care-i făcea sânii mai voluptuoși cu două mărimi. Totul pentru ea. Silvia a așteptat patruzeci de minute așezată pe banca de piatră din fața mării, până ce a văzut-o ieșind. A respirat adânc. Și s-a îndreptat spre ea.

— Bună.

Zaira a întârziat să răspundă.

— Ce faci aici? a întrebat serioasă.

— Nu știu, a răspuns Silvia ridicând din umeri.

Zaira a privit-o oarecum sfidător.

— Păi, dacă tu nu știi...

Silvia a făcut câțiva pași spre ea și a așteptat să-i iasă cuvintele din gură puțin câte puțin. Pentru că nu știa de ce se afla acolo. Sau știa. Și se simțea încurcată.

— Păi... m-am gândit la tine, zilele astea, a răspuns ea nesigură.

— Ce vrei, Silvia?

— Nu știu, a repetat ea.

Zaira continua să fie tăcută.

— Mergi pe jos până la Zara?

Zaira a consimțit, fără să deschidă gura.

— Pot să te însoțesc?

Zaira a făcut un gest ciudat, în timp ce se îndrepta spre bulevardul Juan de Borbón. Nimic nu se schimbase în viața Silviei. În schimb, cea a Zairei se schimbase. Se despărțise de iubita ei după aventura pe care o avusese cu Silvia și abia

de curând cunoscuse o altă femeie și erau la început. Și i-a spus-o.

— De ce ai venit aici?

— Pentru că am vrut să te văd... Mi-e dor de tine.

Zaira a tăcut și a continuat să meargă.

— Ție ți-e dor de mine? a îndrăznit să o întrebe Silvia.

— Nu.

Silvia s-a uitat în jos.

— Nu înțeleg ce faci aici... Mi-am părăsit iubita pentru tine... iar tu ai rămas însărcinată.

I-a spus-o fără să-i reproșeze nimic. Expunând niște fapte, ceva ce ținea de trecut.

— Doar că nu am vrut să... Ți-am spus. Nu voiam să rămân gravidă. Zău că nu... Dar n-am putut să fac avort, nu am putut... Sunt femei care nu pot face avort, iar eu sunt una dintre ele.

— Uite, a întrerupt-o Zaira, mi-ai mai spus toate astea. Mi-ai explicat deja și ți-am zis că, și dacă ai fi recurs la avort, tot nu ai fi îndrăznit să faci pasul cel mare.

Silvia nu a răspuns.

— Ce vrei, Silvia?

— Să fiu din nou cu tine... Nu am mai simțit niciodată nimic pentru nimeni din ziua în care ne-am despărțit.

Tăcere din nou.

— O să-ți petreci toată viața mințindu-te pe tine însăți... a început Zaira. Ai fost, în fine, capabilă să o verbalizezi? Nu față de mine, ci de tine, față de tine însăți.

Silvia a întârziat să răspundă.

— Nu știu de ce nu pot... Nu sunt în stare.

Silvia și-a coborât privirea, apoi s-a uitat din nou la Zaira.

— Spune-o, Silvia.

Silvia nu a răspuns. Pentru că nu e ușor să recunoști. Să ți-o spui ție. Mamei tale, tatălui tău, mătușilor tale, bunicilor, fraților, prietenelor tale din Madrid, cele de o viață întreagă.

— Spune-o, Silvia: „Sunt lesbiană". Nu e atât de dificil.

— Mi-ar plăcea să mai fiu cu tine încă o dată, s-a limitat să spună Silvia.

Zaira i-a zâmbit cu tandrețe.

— Nu, a răspuns ea. Îmi place fata asta pe care am cunoscut-o. Pe mine m-ar durea dacă ea ar face-o cu fosta ei soție.

Zaira s-a uitat la Silvia. S-a apropiat și a sărutat-o pe buze. Și-au spus multe fără niciun cuvânt în acele secunde, înainte ca Zaira să se îndepărteze de ea, de data aceasta pentru totdeauna.

*

— Și asta e tot, Gabi.

Gabriela a avut nevoie de o secundă ca să răspundă, pentru că se gândea că ar plăti oricât ca să mai simtă buzele lui Pablo pe buzele ei. Doar pentru o secundă, chiar dacă ar fi fost doar pentru o secundă.

— Asta e tot, a repetat Silvia, ridicând din umeri.

— Înseamnă mult.

*

A sosit momentul Formentera. Cósima a venit cu avionul din Senegal ca să se întâlnească acolo cu ele. Eugenia le-a primit acasă la ea. Aveau să fie singure. Fără copii. Fără soți.

Emmanuel era la Barcelona, profitând la maximum de ocazie — pe jumătate obligat de Eugenia — pentru a-și face o mie de controale

medicale: oftalmolog, reumatolog, urolog... Toate cu singurul scop ca ele patru să poată sta singure.

Ce bine e să ai prietene! Să ai grijă de ele. Să aibă grijă de tine.

Au sosit cu feribotul la ora nouă dimineața. Acolo Cósima le aștepta cu Méhariul portocaliu. Și Gabriela, care întotdeauna exagerează cu emoția, a îmbrățișat-o și ochii i s-au umezit și le-a lăsat să râdă de ea. S-au dus toate trei să o ia pe Eugenia de-acasă. Au lăsat valizele, și-au pus bikinii și s-au dus cu Méhariul la plaja de la Ses Illetes. Când au ajuns, s-au dezbrăcat și au lăsat ca apa și soarele să le îmbrățișeze trupurile pe acea frumoasă insulă care nu se schimbă niciodată, apoi s-au întins pe nisip, în tăcere, pentru câteva minute.

— Vă iubesc foarte mult, a rupt tăcerea Gabriela.

Cósima a luat-o de mână, iar Silvia și-a sprijinit capul de pântecul ei.

— Nu știu cum să descriu, a continuat Gabriela. Asta trebuie să fie ceva asemănător cu fericirea.

*

Călătoria celor trei la Formentera, acasă la Eugenia, în ultima săptămână din iulie, a devenit un ritual sacru. Pentru că soții, iubiții și copiii vin și pleacă, dar prietenele, prietenele adevărate rămân pentru totdeauna.

Au fost alături de Eugenia în doliul după moartea lui Emmanuel, iar peste încă cinci ani, după Euken. Până când, ani mai târziu, prietena lor dragă și longevivă s-a alăturat celor doi, pentru totdeauna.

14

Iubire

Iubirea ca materie primă pentru literatură.

Scriitorii se folosesc adesea de propriile relații de dragoste drept motor care ajută poveștile lor să-și ia avânt. În ordinea apariției în acest roman:

Primul film pe care l-au văzut împreună la cinema Gabriela și Germán, bazat pe povestirile lui Raymond Carver, cuprindea mici istorii cotidiene pline de iubire și neiubire. Ce ar fi scris Baudelaire, poetul din care îi recita Cósima logodnicului ei burghez, fără dragoste, fără devotamentul față de sexul opus?

Și de ce să nu vorbim despre acel frumos joc de oglinzi între scriitoarea Siri Hustvedt și soțul ei, Paul Auster?

Și, bineînțeles, autorii scriu și despre negarea iubirii. Despre absența iubirii. Ce-ar fi scris Michel Houellebecq dacă nu ar fi fost, așa cum singur se definește, un copil flămând de mângâierile unei mame nebune, a unei mame abjecte care l-a abandonat, punându-și mereu pe primul loc amanții?

„Candy" nu ar exista fără Betsy Mickelsen.

Și așa, la infinit. De la vechii scriitori până la cei noi. Începătorii. Cei pricepuți. Autorii de bestsellere. Magicienii cuvintelor. Cei care preferă scriitura intimistă. Cei care caută capodopera. Cei intenși. Sau cei care, asemenea lui Pablo sau ca Gabriela într-un viitor nu prea îndepărtat, încearcă să înțeleagă.

Iubirea, desigur, reprezintă materia primă pentru literatură.

Iar Pablo și-a turnat dragostea pentru amanta lui în ceea ce avea să fie cel mai recent și mai apreciat roman al său.

*

Cu puțin timp înainte ca Gabriela să împlinească cincizeci de ani, Pablo a publicat din nou.

Primul său roman, *La argentina*, era un roman care celebra dragostea față de soția lui. Ultima carte, un roman de dragoste care celebra dragostea față de amanta lui, Gabriela.

Schimbase numele și străzile orașului, dar erau ei doi, care se iubeau în mansarda lui. Gabriela s-a recunoscut în fiecare pagină. În fiecare cuvânt. În fiecare adjectiv. Un roman care îi spunea că o iubise. Că o iubise profund. Că totul fusese adevărat. Că îi era dor de ea. Și că o va aștepta mereu.

Tot vorbea despre puritatea iubirii lui secrete. Iubirea smulsă din plictisul cotidian. Departe de rutina conjugală.

Evoca frumusețea amantei lui.

Evoca sufletul ei, trupul ei, gura ei, respirația ei, sexul ei.

Evoca sexul intens, distractiv, uneori sălbatic, alteori liniștit și mereu generos al fiecărei zile de joi petrecute cu ea.

Evoca fidelitatea sufletului față de singura lui amantă. Față de Gabriela.

*

Gabriela citea pe hârtie. Îi plăcea să atingă paginile, să le întoarcă încet, să sublinieze. Sublinia întotdeauna fraze frumoase, adjective pe care le reproducea în articolele ei din *La Femme*. Scria pe marginea cărților. Îi plăcea să pună

semnul de carte, să închidă cartea și să doarmă cu ea. O îmbrățișa când o termina, ca să-și ia rămas-bun de la poveștile în care se cufundase.

Dar de data aceasta nu a reușit să citească pe hârtie pentru că îi era teamă ca nu cumva Germán să vadă titlul romanului lui Pablo: „Cicatricile femeii mele".

A îmbrățișat Kindle-ul când a terminat. A intrat în baia casei din Boston și s-a încuiat în acel colțișor în care, uneori, de foarte puține ori, se închisese pentru că nu își permitea încă să-și mângâie corpul gândindu-se la el.

În ziua următoare, și după cinci ani fără să schimbe vreun cuvânt cu el, i-a scris un e-mail. L-a recitit și chiar a îndreptat cursorul spre butonul „Trimite", dar nu a apăsat. L-a șters. A închis computerul, a ieșit din dormitor, s-a dus în grădină, unde Germán și fiul său asamblau un Lego extrem de complicat și s-a așezat lângă ei.

Fiul lor era deja un omuleț de opt ani, o clonă a tatălui său. Din ce în ce mai mult, fizic și psihic.

Și-a sărutat băiatul. Și i-a înconjurat talia cu brațele.

— Mamă, ce pisăloagă ești cu toate îmbrățișările astea.

De un an totul se rezuma numai la tatăl lui și, desigur, Gabriela a cedat.

— Ce urât i-ai vorbit mamei. Îmbrățișeaz-o.

— E o pisăloagă.

Și-a văzut de Lego fără să se uite la ea măcar.

— Atunci, îmbrățișează-mă tu, Germán.

Germán, care o cunoștea, a observat că ceva nu e în regulă cu ea, s-a apropiat și a îmbrățișat-o. Gabriela era cât pe ce să-i dezvăluie ce gândea „Copiii sunt oglinzi". Dar nu a făcut-o. În schimb, în brațele lui, i-a spus:

— Te iubesc foarte mult, Germán.

— Și eu, Gabi... A privit-o în ochi. Totul e OK?

— Da, foarte bine, a răspuns ea cu un zâmbet frumos.

A sărutat-o pe buze și a continuat să asambleze Lego cu fiul său.

Gabriela a rămas privindu-i pe cei doi bărbați ai vieții ei, care, în felul lor — rece, distant —, o iubeau din tot sufletul. Și ea era cea care mereu, mereu, mereu, în toți acești ani, le cerșea o îmbrățișare.

*

Fiul ei, îmbrăcat într-o robă lungă și neagră, și-a azvârlit toca în aer, împreună cu cei două sute de colegi de la Boston International High School. Urma să plece în câteva luni la New York să studieze arhitectura la Universitatea Columbia.

Când Gabriela și-a văzut fiul fericit și îmbrățișându-și iubita — o americancă de origine japoneză, și ea tot în robă — și când tocile au căzut pe jos, și-a petrecut brațul în jurul taliei lui Germán.

— Ne-am descurcat bine, i-a spus soțului.

El a cuprins-o de umeri, a tras-o mai aproape și a sărutat-o pe păr.

— Da, ne-am descurcat foarte bine.

*

În septembrie 2038, la 7:30 dimineața, Germán, care tocmai împlinise șaptezeci de ani, s-a trezit cu o durere ascuțită în piept. Îi lipsea aerul, simțea că brațul îi înțepenește. Gabriela dormea liniștită alături, în vechea ei cămașă de noapte din bumbac, cu bretele, într-o cabană izolată, la o altitudine de o mie șase sute de

metri, pierdută în munții Cadí, acoperiți de zăpadă.

Se întorseseră în Spania de mai puțin de un an.

— Gabi...

Gabriela a deschis ochii.

— Sună la salvare.

— Ce se întâmplă?

— Sună.

Gabriela, speriată, a luat telefonul de pe noptieră și a sunat la spitalul din Puigcerdà.

— Ce-i cu tine, Germán? Ce-i cu tine? O să mai dureze până ajunge salvarea. E totul înzăpezit. Douăzeci și cinci de minute, poate mai puțin. Suntem în mijlocul pustietății... Vezi? Ți-am spus să rămânem în Barcelona, că suntem prea bătrâni ca să urcăm singuri pe munte!

— Vino, Gabi, a spus Germán cu seninătate, întins în pat.

Gabriela s-a apropiat de el.

— Întinde-te lângă mine.

Gabriela, tremurând, s-a întins.

— Îmbrățișează-mă.

— Stai liniștit, iubitul meu. Nu vorbi.

Germán și-a pus capul pe pieptul soției. Pe sânul femeii pe care o iubea foarte mult. Pe care o iubise foarte mult în fiecare zi a vieții lui. Nu putea respira.

— Ține-mă în brațe, Gabi, te rog.

Ea și-a strecurat brațul în jurul umerilor soțului, foarte speriată.

— Respiră, iubitule. Nu vorbi.

— Mai tare. Strânge-mă mai tare.

Gabriela a început să plângă.

— Te-am iubit foarte mult. Foarte mult, Gabi... Îmi pare rău că nu am fost atât de tandru cât îți doreai tu.

— Iubitul meu, nu vorbi. Respiră, te rog.

— Îmi pare rău pentru tăcerile mele. Toate tăcerile mele. Nu am știut s-o fac mai bine... Îți mulțumesc pentru toți acești ani. Mulțumesc, iubita mea. Viața mea nu ar fi fost la fel fără tine.

— Încetează, Germán... Salvarea vine în douăzeci de minute...

Gabriela plângea. Plângea tare. Nu-și putea opri lacrimile, care țâșneau din ea, prevestind despărțirea și pierderea.

— Am fost foarte fericit alături de tine. Să nu plângi.

Soția lui încerca, zadarnic, să se stăpânească.

— Strânge-mă mai tare în brațe. Nu vreau să plec, Gabi. Nu vreau să plec... Ține-mă în brațe. Nu plânge.

— Respiră, te rog, Germán. Nu vorbi.

S-au îmbrățișat. S-au îmbrățișat așa cum nu o făcuseră în cei patruzeci de ani de căsnicie.

Germán s-a ghemuit la pieptul soției lui, a închis ochii și, înainte să sosească salvarea, și în nenorociții ăia de munți, a murit.

15

Eternitatea și încă o zi

La un an de la moartea lui Germán, la ora zece într-o dimineață de luni, Gabriela stătea singură pe canapeaua de in, recitind *Casa spiritelor*, de Isabel Allende, când a primit un telefon de la editoarea sa.

La aproape șaizeci și cinci de ani și după ce scrisese a patra carte de succes, o invitau, alături de alți douăzeci de scriitori, să reprezinte literatura spaniolă la Târgul de Carte de la Londra. Pentru că, după treizeci de ani, târgul londonez desemnase din nou Spania ca țară invitată de onoare. O dată în plus, literatura spaniolă se afla în sărbătoare.

Nu a primit vestea cu prea mult entuziasm. Dacă i s-ar fi întâmplat la douăzeci și cinci de ani, cu siguranță entuziasmul ar fi fost infinit, dar acum era o doamnă sexagenară care muncise din greu să ajungă acolo unde se afla. În ultimii douăzeci de ani, nu încetase să scrie nici măcar o zi, lucrase opt ore zilnic, de luni până vineri.

*

A aterizat singură pe aeroportul Heathrow. Un șofer o aștepta cu numele ei scris pe o tăbliță. A dus-o direct la Georgian House Hotel, de pe St. George's Drive. Același hotel în care, cu treizeci de ani în urmă, tânăra jurnalistă tremura nesigură în fața scriitoarelor consacrate pe care urma să le intervieveze. Acum ea era scriitoarea consacrată căreia urma să i se ia un interviu. Deja se simțea copleșită de săptămâna pe care avea să o petreacă în capitala engleză. În acea noapte

trebuia să se ducă singură la petrecerea de inaugurare care se organiza, din nou, la Institutul Cervantes. Avea să plece prima. Nu se schimbase în anii care trecuseră de atunci. Niciodată nu fusese mare iubitoare de petreceri, iar la vârsta aceea, cu atât mai puțin. Avea o valijoară și o geantă cu o carte și cu documentele sale. A intrat în holul hotelului: același stil georgian, fotolii și scaune de catifea, candelabre de cristal care luminau spațiul.

S-a înregistrat la recepție și se îndrepta spre lift când a văzut un bărbat în vârstă intrând pe ușă. Înalt, elegant, cu o barbă stufoasă și căruntă. Un pulover de lână bleumarin peste cămașă, pantaloni din catifea maro, cu manșeta bine aranjată. Târa și el un bagaj de mână.

Bărbatul s-a uitat la ea.

Gabriela a avut nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască.

Și bărbatul înalt și elegant s-a apropiat de ea. Stăteau în tăcere, unul în fața celuilalt, fără să știe ce să-și spună.

Aproape înspăimântați.

Amândoi.

— Bună, Gabi, i-a spus în cele din urmă Pablo cu o voce blândă.

Gabriela a zâmbit cu tandrețe. Ce căuta Pablo acolo?

Liniștită, i-a pronunțat numele și l-a mângâiat pe obraz.

Barba pe care nu-i plăcea să și-o radă.

— Știam că vei fi aici, a zis Pablo.

— Nu știam că vii, a răspuns ea cu sinceritate.

Era în continuare aceeași femeie distrată. Degajată.

— Ce bucurie să te văd, Pablo. Ce mai faci?

— Bine.

Au tăcut din nou, fără să înceteze să se uite unul la celălalt. Gabriela i-a scrutat chipul, acum brăzdat de riduri.

— Ți-am citit romanele, a continuat Pablo oarecum timid.

— Toate patru? Serios? a întrebat ea surprinsă.

— Mi-au plăcut foarte mult.

— Mulțumesc, a răspuns ea.

— Și... în fine, am văzut și interviul pe care ți l-au luat pe programul doi.

— Care dintre ele, Pablo? a întrebat ea, zâmbind.

Fusese intervievată de-atâtea ori, încât nu-și mai amintea la care se referea.

— În fine... de fapt, cred că am văzut toate interviurile pe care le-ai acordat în decursul acestor ani... Mă refeream la cel pe care ți l-au luat pentru primul tău roman, cel de la emisiunea *Página 2*.

De la interviul acela trecuse mult timp, a fost primul pe care i-l luaseră pentru *Amantul soției mele,* fiindcă acesta a fost titlul pe care l-a ales pentru primul său roman. În care, cu toată sinceritatea de care era în stare și plină de durere, a povestit acel an alături de el, acel an intens, plin de dragoste, plăcere și suferință.

Gabriela nu a răspuns. Nu prea înțelegea de ce Pablo vorbea despre trecut. Un trecut care i se părea foarte îndepărtat.

— Eram eu? a întrebat el nesigur.

— Bineînțeles că erai tu, Pablo... Am citat cărțile tale, muzica ta, garsoniera ta, cicatricile mele. Cum să nu fii tu?

— Ți-am trimis un e-mail, Gabi.

— Știu.

Pentru că Pablo, după ce citise romanul, îi scrisese un e-mail minunat, un e-mail care era o

scrisoare de dragoste, în care îi spunea că nu încetase să se gândească la ea niciodată, că, în timp ce lua micul-dejun în Café del Born, spera să o vadă într-o dimineață trecând prin fața geamului, deși știa că-i despărțeau 5 861 de kilometri... și că, dacă ea se întorcea la Barcelona, ar putea să mai încerce o dată, încetul cu încetul. Gabriela s-a emoționat până la lacrimi citind, dar nu a vrut să-i răspundă... Era liniștită în Boston, împreună cu soțul și fiul ei adolescent. Se simțea foarte departe de acel sentiment intens și în același timp sfâșietor pe care îl avusese pentru el.

— Pablo, îmi pare rău că nu ți-am răspuns. Dar am suferit... Te-am iubit mult.

Pablo a fost emoționat de această sinceritate feminină, uneori atât de lipsită de pudoare. De ce bărbaților ca el le era atât de greu să exprime în cuvinte ce simțeau?

Pablo a privit-o ca și cum ar fi făcut-o pentru prima dată; Gabriela era frumoasă la cei șaizeci și cinci de ani ai săi. Elegantă, cu obișnuita cămașă albă, subțire, pantaloni cu talie înaltă, palton lung până la glezne. Riduri, firește, dar lui i se păreau frumoase. S-a simțit bătrân la cei șaptezeci și cinci de ani ai săi.. Mult mai bătrân decât ea, zece ani diferență la vârsta asta înseamnă mult. Și chiar dacă știa că ar putea da greș, a vrut să fie curajos.

— Gabi... mă gândeam că...

Pablo și-a înghițit cuvintele. Îi era atât de greu să le pronunțe.

— La ce te gândeai, Pablo? a repetat ea cu o voce delicată.

Și Pablo, care se pregătise deja de la Barcelona, a răspuns încet și nesigur la fraza pe care o rostise Gabriela stând în poala lui, cu douăzeci de ani în urmă, într-o bisericuță din Barcelona:

— Mă gândeam că, dacă vrei, doar dacă vrei... Nu ca amanți, ci ca soția mea, ca singura mea femeie, ca singura mea soție... Putem fi împreună la bine și la rău... toate zilele pe care le mai avem de trăit... și până ce moartea ne va despărți.

Gabriela, cu ochii sticloși ațintiți asupra lui, a rămas câteva secunde tăcută și, ghicindu-l pe bătrânelul de care urma să aibă grijă, a zâmbit ușor, și-a lipit fața de pieptul lui și l-a îmbrățișat.

A îmbrățișat a doua dragoste a vieții sale... și eterna ei reîntoarcere.

Filme citate

Soți și soții, scris și regizat de Woody Allen. În distribuție: Woody Allen, Mia Farrow, Judy Davis și Sydney Pollack. Jack Rollins & Charles H. Joffe Productions. TriStar Pictures, 1992.

Povești întretăiate, în regia lui Robert Altman, adaptare a nuvelelor lui Raymond Carver. În distribuție: Madeleine Stowe, Julianne Moore, Jennifer Jason Leigh, Tim Robbins, Frances McDormand, Bruce Davison, Matthew Modine, Anne Archer, Chris Penn, Fred Ward, Lily Tomlin, Tom Waits, Peter Gallagher, Andie MacDowell, Lori Singer, Jack Lemmon, Lyle Lovett, Robert Downey Jr. Spelling Films, Fine Line Features, Avenue Pictures, 1993.

Scene dintr-o căsnicie, scris și regizat de Ingmar Bergman. Serial și, mai târziu, film cu Liv Ullmann și Erland Josephson. Cinematograph AB, 1973-1974.

Povești trăsnite, scris de Damián Szifron, cu colaborarea lui Germán Servidio. Regia: Damián Szifron. Cu: Ricardo Darín, Óscar Martínez, Leonardo Sbaraglia, Érica Rivas, Rita Cortese, Julieta Zylberberg și Darío Grandinetti. K&S Films. El Deseo. În coproducție cu Televisión Federal (Telefe). În parteneriat cu Corner Productions, Big Bang Media (ca Big Bang), 2014.

Pasiune fatală, scris de David Hare, după romanul lui Josephine Hart. Regia este semnată de Louis Malle. Cu: Jeremy Irons și Juliette Binoche. Nouvelles Éditions de Filme (NEF). Skreba Films. StudioCanal (ca Le Studio Canal Plus), 1992.

Café de Flore, scris și regizat de Jean-Marc Vallée. În distribuție: Vanessa Paradis, Kevin Parent,

Hélène Florent și Evelyne Brochu. Punctul 7. Monkey Pack Films. Crazy Filme, 2011.

Pretty Woman, scris de J.F. Lawton. Regia: Garry Marshall. Cu Julia Roberts și Richard Gere în rolurile principale. Touchstone Pictures. Silver Screen Partners IV, 1990.

Les petits mouchoirs, scris și regizat de Guillaume Canet. Cu: François Cluzet, Marion Cotillard, Benoît Magimel, Gilles Lellouche, Jean Dujarin, Laurent Lafitte, Valérie Bonneton și Pascale Arbillot. Trésor Films. În coproducție cu EuropaCorp, Caneo Films, M6 Films, 2010.

Le premier jour du reste de ta vie, scris și regizat de Rémi Bezançon. Cu: Jacques Gamblin, Zabou Breitman, Déborah François, Marc-André Grondin și Pio Marmaï. Mandarin Films (ca Mandarin Cinéma). Coproducție cu StudioCanal și France 2 Cinéma, 2008.

Iubire, scris și regizat de Michael Haneke. În rolurile principale: Jean-Louis Trintignant, Emmanuelle Riva și Isabelle Riva. Ile Huppert. Les Films du Losange. X-Filme Creative Pool. Wega Film. În coproducție cu France 3 Cinéma, ARD Degeto Film, Bayerischer Rundfunk (BR), Westdeutscher Rundfunk (WDR), 2012.

Eternitate și o zi, scris de Theodoros Angelopoulos în colaborare cu Tonino Guerra și Petros Markaris. Regia este semnată de Theodoros Angelopoulos. Cu: Bruno Ganz, Isabelle Renauld și Fabrizio Bentivoglio. Paradis Films. Intermédias. La Sept Cinéma. Cu participarea Canal+, Classic, Istituto Luce, Theo Angelopou, Theo Angelopou, Classic, Istituto Luce, Theo Angelopou, Classic, Istituto Luce, Theo Angelopoulos Films, Centrul grec de film, ERT1,

Westdeutscher Rundfunk (WDR), ARTE (ca WDR). Cu sprijinul Eurimages, 1998.

Cântece citate

„Bobby Brown Goes Down", compus și interpretat de Frank Zappa. 1979 ℗ Zappa Family Trust.

„Candy", compus și interpretat de Iggy Pop. 1990 ℗ Virgin Records America Inc.

„Woman in Love", interpretat de Barbra Streisand. ℗ 1980 CBS Inc. Stigwood Music Inc. (Unichappell Music, Admin.)

„Jagged Little Pill", compus și interpretat de Alanis Morissette ℗ 1995 Maverick Recording Company, Reprise Records, Warner Music Group Company.

„Common People", ℗ 1995 Island Records, interpretat de Pulp.

„La gent normal", ℗ 2008 Discmedi Blau, interpretat de Manel.

„Iglesias", ℗ 2012 Universal Music Spain S. L., interpretat de Sílvia Pérez Cruz.

„You Can Leave Your Hat On", ℗ 1986 Capitol Records, inc, interpretat de Joe Cocker.

„Yo marco el minuto", ℗ 2000 Boooouncing Bricks S. L., interpretat de La Mala Rodríguez și inclus în coloana sonoră a filmului *Lucía și sexul*.

„Nobody Else But Me", ℗ 1994 Polygram Records, Inc., interpretat de Stan Getz.

„It Could Happen To You", ℗ 1979 Prestige Records, interpretat de Miles Davis.

„The One I Love Belongs to Someboy Else", ℗ 2017 Impuls! O secțiune a Universal Music

France, interpretat de Bill Charlap Trio.

„Feeling Good", ℗ 1965 Phillips Records-Vendor: Mercury Record Corporation, interpretat de Nina Simone.

„Louisiana i els camps de cotó", ℗ 2012 DiscMedi Blau, intepretat de Els Amics de les Arts.

„El far del Sud", ℗ 1998, Música global Discográfica, intepretat de Sopa de cabra.

„Compta amb mi", ℗ 2014 DiscMedi Blau, interpretat de Txarango.

„Jane Says", ℗ 1987 Triple X Records, interpretat de Jane's Addiction.

„Mother", ℗ 1979 Pink Floyd Music Ltd., interpretat de Pink Floyd.

„Mitad y mitad", ℗ 2016 Rap Solo, interpretat de Kase O.

Mulțumiri

Cinefilii poate că știu că majoritatea titlurilor de capitole sunt titluri de filme. Filmele care m-au însoțit de-a lungul scrierii acestui roman și cărora le sunt îndatorată: *Le premier jour du reste de ta vie*, de Rémi Bezançon, *Les petits mouchoirs* de Guillaume Canet, *Soți și soții* de Woody Allen, *Povești trăsnite*, de Damián Szifron, *Pasiune fatală* de Louis Malle și *Café de Flore* de Jean-Marc Vallée.

Este a doua mea carte, așa că merg înainte. Când am scris primul meu roman, știam că din Valldemosa nu se poate vedea marea și am fost mustrată pentru asta. De asemenea, știu că din Dakar nu poți ajunge în doar câteva ore în Casamance. Și, pentru că scriu despre primul meu roman, nu mi-am imaginat niciodată cât de departe se poate ajunge.

Vreau să le mulțumesc femeilor din familia mea și prietenelor mele, pentru că viețile lor îmi inspiră romanele. În special Clarei Tarrero și Chiarei Arroyo, care urmăresc cu atenție tot ce scriu.

Prietenelor mele din tinerețe, care au fost prezente la nașterea fiicei mele, Sandra Santafé, Rosa Benguerel și Ana Carulla, vă mulțumesc pentru magia acelei zile care douăzeci de ani mai târziu a ajuns până aici.

Olga Queralt, îți mulțumesc pentru o bucățică din tine.

Christian Martí și Cristina Montserrat, ingineri amândoi, vă mulțumesc că l-ați corectat pe Germán.

Marc Mormeneo și Natalia Cedrés, fotografi, vă mulțumesc că ați corectat-o pe Silvia.

Ana Segarra, pentru rochiile Cósimei. Luisa Fuentes pentru aristocrația din născare. Leticia Usin pentru Argentina. Marta Torelló pentru Puigcerdà. Walter Riso pentru Walter Kormam. Pali Amilibia, Òscar Gallego, pentru dialogul pe care vi l-am șterpelit. Arturo Rossi pentru designul grafic.

Itziar Castro, actriță, scriitoare și femeie plăcută, îți mulțumesc că mi-ai permis să-ți scriu.

Eva Baeza, înțeleaptă scenaristă, ți-am șterpelit chestia cu „fericirea nu creează intrigă".

Óscar Albert, îți mulțumesc că ai fost prietenul tuturor, logodna ta cu Roca, Josep Rocafort, nunta ta ne-a făcut foarte fericiți.

Thomas Schneider, *danke für die Ewige Wiederkehr*.

Tată, pentru ADN-ul tău în tot ce scriu.

Și penultimul mulțumesc este pentru prietenul meu, cel mai bun prieten al meu, soțul și amantul meu tandru, Jaume Balagueró.

Iar ultimele și cele mai sincere mulțumiri vă sunt adresate vouă, celor care mă citesc acum, vă mulțumesc din toată inima că m-ați ales pe mine și ați ajuns până aici.